

IŞIL IŞIK

ON A
KADAR
SAY

②

KÖREBE

sia

ONA KADAR SAY

②

KÖREBE

IŞIL IŞIK

İngiltere’de yaşayan ancak bütün dünyaya haberler hazırlayan genç adli muhabir Mabel, aldığı ani bir telefonla Türkiye’ye döndükten sonra çocukluğundan beri en yakını olan, en sevdiği kişinin beklenmedik ölümünü örten sır perdesini aralamaya çalışmıştı. Ancak ister istemez olaylar onu da bu gizemli ölüm olayının içine çekmişti, olay içinde olay yaşanmış ve Mabel şaşırtıcı bir sonuca ulaşmıştı. Bu ikinci kitapta serüven başka yollara da saparak devam ediyor. Mabel bir yandan eski sevgilisinin yardımıyla peşini bırakmayan beladan kurtulmaya çalışırken bir yandan da İstanbul Emniyeti’ne çetrefil ve çok garip bir olayda yol gösteriyor. Işıl Işık’ın kaleminden yine soluk soluğa okunacak bir serüven.

Işıl Işık

İstanbul doğumlu olan Işıl Işık, üniversite eğitimini Eskişehir Anadolu Üniversitesi, Turizm İşletme bölümünde tamamladıktan sonra, Avustralya Sydney’de Business Management (İş Yönetimi) alanında yüksek lisans yapmıştır. İş ve eğitim için birçok ülkede bulunmuştur. 2017 yılından bu yana korku hikâyeleri, paranormal hikâyeler ve gizemli olaylar konusunda, YouTube ve diğer sosyal medya platformlarında ilgi çeken videolarıyla tanınmıştır. Yazarın daha önce yayımlanmış altı kitabı bulunmaktadır: *Paranormal Hikâyeler* (2020), *Tünelden Önceki Beyaz Ev* (2021), *Bodrum Katı-Tünelden Önceki Beyaz Ev* (2022), *Çatı Katı-Tünelden Önceki Beyaz Ev* (2022), *Ona Kadar Say-Saklambaç* (2023), *Paranormal Hikâyeler 2* (2024)

 @isil

 @isil.isikk

 @isilisikdemir

Düzenleme

Ny.ozlem

IŞIL IŞIK

ONA KADAR SAY
2

KÖREBE

Yaşım yedi...
Bodrumdaki ince döşegin üzerinde yüzüstü uzanıyorum.
Nefes almak zor. Çok zor!
Hareket edemiyorum.
Baygın mıyım?
Bilmiyorum. Değilim, ama baygın gibiyim.
Gözlerim bağlı.
Etraf sessiz, ben kimsesiz.
Yaşım sekiz...
İçerisi nemli.
Burnuma keskin bir küf kokusu geliyor.
Yalnızım, yapayalnız...
Yaşım dokuz...
Borular halen paslı. Damlayan su sesi her seferinde giderek artıyor.
Yankılar beynime vuruyor.
Yaşım on iki...
Biraz önce yanımdan bir sıçan geçti. Sanırım artık en yakın arkadaşlarım onlar.
Hayatımda sadece onlar var.
Yaşım on beş...
Nefes alamıyorum.
Gözlerim bağlı... Etraf sessiz... Yine yalnızım... Öfkeliyim...
Yaşım on altı...
Ama ben hâlâ o yedi yaşındaki çocuğum.
Ruhu karanlığa hapsolmuş, nefret dolu, intikam ateşini her gün körükleyen o çocuk.
Bodrumdaki ince döşegin üzerinde yatıyorum. Gözlerim bağlı.
Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum.
Küf kokusu. Nem. Damlayan su sesi. Sıçanlar. İğneler.
O lanet olası iğneler!
Farklı zamanlar, aynı anlar. Günler, aylar, yıllar...
Bodrumdaki eski, ince döşegin üzerinde yatıyorum.
Bir anahtar sesi duyuyorum. Korkuyorum. Kapı yine aralanıyor.
Aklımın buğulu yollarında hayallere dalmışken tiz bir ses işitiyorum.
“Haydi, körebe vakti.”

1. Bölüm

“Oyun henüz bitmedi. Ne yaptığını biliyorum.”

Kemerin tokasını henüz yeni geçirmiştım. Beliz sağ tarafımda, ortadaki koltuktaydı. Uçağın bir an önce kalkması için sabırsızlanıyordu. Ben de öyle... Telefonumu sessize almıştım. Mesaj bildiriminin titreşimiyle irkildim. Ozan’dan haber gelmiş olabilirdi. Merakla telefonu cebimden çıkardım.

“Oyun henüz bitmedi. Ne yaptığını biliyorum.”

Mesajı okur okumaz gönderen numaraya baktım. Rehberimde kayıtlı bir numara değildi. Yurtdışı numarasma benzer uzun bir numaraydı.

Kimdi bu?

Hızlıca numarayı kopyalayıp arama motoruna geçiş yaptım. Numarayı yapıştırıp arama düğmesine dokundum. Çok sayıda birbirinden alakasız siteler çıkmıştı. Biraz dikkatle incelediğimde, genellikle yasal olmayan kumar siteleri, bahis siteleri gibi işletmelerin kullandığı numaralardan olduğunu fark ettim. İnternet üzerinden mesaj atmaya yarayan, tek kullanımlık anonim numaralardan...

“Oyun henüz bitmedi. Ne yaptığını biliyorum.”

Kim böyle bir mesaj atabilirdi?

Neyi kastediyordu?

Tam da uçağa bindiğimiz anda gelmiş olması sadece bir tesadüf müydü?

Yoksa tüm yaşadıklarımız ve Deniz’le mi alakalıydı?

“Bir sorun mu var?”

Yanımda oturan Beliz suratıma bakarak sormuştu bu soruyu. Bakışları yavaşça elimde tuttuğum telefonun ekranına kayıyordu. Ekranı görmemesi için sağ elimin baş parmağıyla telefonun yanındaki tuşa dokunarak anında telefon ekran kilidini devreye soktum. Hemen ardından da telefonu önümdeki koltuk cebine itekledim.

“Yok, hayır. Ozan’dan bir haber var mı diye baktım sadece...”

Bakışlarımı Beliz’e çevirememiştim. Gözlerimden yalan söylediğimi anlayabilirdi. Mesajdan şimdilik ona bahsetmeme gerek yoktu. Yaşadığı onca şeyden sonra birazdan kalkacak uçakla sonsuz özgürlüğüne giden kuzenimin hevesini kursağında bırakamazdım.

“Ne diyorsun? Ozan becerebilecek mi?”

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım.

“Neden beceremesin?” Aklım hâlâ gelen mesajdaydı.

“Keşke biz de yardım etseydik. Tek başına halletmesi zor olur.”

“Sen şimdilik boş ver bunları...” diyerek konuyu kapattım, “halledemeyecek olsaydı teklif etmezdi.” Yaşanan olaylardan çok sıradan bir şeymiş gibi bahsetmesi beni rahatsız etmişti. Boğazımı temizleyerek sağ tarafıma doğru döndüm. Elimi yastık gibi yaparak başımın altına sıkıştırdım. Cam kenarında oturuyordum her zamanki gibi. Camdaki kendime baktım. Gözlerimin altındaki morluklar bulanık yansımamdan bile seçilebiliyordu. Tiksinti, nefret, korku, şaşkınlık ve üzüntü... Bir insan hepsini aynı anda yaşayabilir miydi? Peki ya hayal kırıklığı? Yakama yapışmış beni ömrüm boyunca bırakmayacakmış gibiydi. Gözkapaklarımın yavaşça kapandığını hissettim.

Yaklaşık dört saat sonra Londra hava sahasına girmiştik. Uçak iniş için alçalmaya başlamıştı. Beliz başını omzuma yaslamış, uykulamaya devam ediyordu.

Yol boyunca elini tutmuş, zaman zaman saçlarını okşamıştım... Yaşadıklarını, yaşadıklarımızı düşünmüştüm bir süre. Adeta bir cehennemin içinden çıkmıştı Beliz. Son cehennemi ise birlikte yaşamıştık.

Gözlerimin önüne sık sık Deniz’in bakışları geliyordu. Nefesi kesilerek yere doğru uzanırkenki gözleri... Sevgi, öfke ve çaresizlik; hepsini o mavi gözlerine kısacık bir sürede sığdırabilmişti. Deniz’in

gözlerinden hemen sonra ise gelen mesaj belirliyordu pat diye... Ürkütücü, ne manaya geldiğini henüz bilmediğim mesaj.

İngiltere numarama gelen Türkçe bir mesajdı. Bana yanlışlıkla gelen bir mesaj olabileceğini düşündümse de yanlışlık ya da tesadüf olma ihtimali çok düşüktü. Bilinçli ve kasıtlı gönderilen bir mesaj olduğu kesindi.

Peki kasıt neydi?

Gönderen kimdi?

Deniz'in kanlar içindeki bedeni yerde yatarken Ozan'la olan konuşmalarım aklıma geldi. Sadettin'le yaptığı görüşmeden bahsetmişti. Sadettin'in Deniz'den şüphelenmesi ve gizlice onu takip ettirmesi... Hatta Sezer Koparan operasyonunu bile sırf Deniz'in kendisini rahat hissetmesi için yaptırmış, bir açık vermesi için pusuya yatmıştı.

Bu açıdan baktığımda büyük olasılıkla Deniz'in son gece benimle kaldığını biliyordu. Peki Deniz'e bıçağı sapladığımı da öğrenmiş miydi?

Eğer öğrendiyse, böyle bir mesaj atabilir miydi?

Uçağın tekerlekleri piste değene kadar bu düşüncelerle kendimden geçmiş gibiydim. İniş takımlarından gelen sarsıntı ve yapılan anonsla kendime geldim. Beliz de uyanmıştı. "Geldik mi?" diye mırıldandı yarı baygın gözlerle.

"Evet," diye yanıtladım, "hadi uyan bakalım."

Beliz ön cepteki pet şişeyi çıkardı. Birkaç yudum su içtikten sonra parmaklarıyla yüzünü ovaladı. Uykusu tamamen açılınca önüne doğru eğilip fısıldamaya başladım.

"Birazdan tamamen ayrılmamız gerekiyor Beliz. Özellikle pasaport kontrolünden aynı anda geçemeyiz. Sen önden git. Pasaport kontrolünde rahat davran. Ben bir süre lavaboda oyalandıktan sonra arkandan geleceğim. Bir sorun olursa devreye girerim. Pasaporttan sorunsuz geçersen, tren istasyonuna kadar devam et. Orada buluşuruz."

Ben tren istasyonuna nasıl gideceğini anlatırken Beliz dikkatle dinlemişti beni. Uçak körüğe yanaşıp kapılar açılınca ilk ben ayaklandım. Ön taraftaki yolcuların arasına karışıp uçaktan çıktım. Koridora girdikten sonra gördüğüm ilk tuvalete girdim ve bir süre

bekledim. Oradan çıktıktan sonra Beliz'i uzaktan görecek bir mesafe ayarlayarak yavaş yavaş ilerledim.

Şansımız yaver gitmişti. Sabahın erken saatleri olduğu için geceden beri mesai yapan ve yorgun düşen polisler, Beliz'in pasaportunun ve üzerindeki iki yıllık İngiltere vizesinin sahte olduğunu anlamamışlardı. Beliz kontrolden sorunsuz geçmişti, artık tam anlamıyla güvendediydi.

Beliz'in hemen ardından hızlıca ben de geçtim. Seri adımlarla tren istasyonuna kadar yürüdüm. Beliz de önümde ilerlemeye devam ediyordu. Gayet kendinden emin ve soğukkanlıydı. Bu performansını açıkçası beklemiyordum. Yaşadıkları onu her ortama ayak uydurmaya alıştırmıştı belli ki. Hiç sırtıtmıyordu. Kendine güveni olmayan pısrık kuzenim artık büyümüştü.

Bir süre trenle gidecek, sonrasında taksiye binip evime geçecektik. Tren perona girince arka vagonu işaret ettim. Bu kez Beliz beni takip etti. Son vagona binip ikili boş koltuklardan birisine oturdum. Birkaç saniye sonra da Beliz yanımdaki koltuğa geçti.

Her şey bitmişti artık... Tren birazdan hareket edecek ve Beliz'le birlikte yaşadığımız tüm kötü olaylar sona erecekti.

Kısa bir süre sonra trenin kalkış düdüğü kulakları tırmalarcasına çaldı. Hemen ardından kapıların kapanma ikaz sesi duyuldu. Rahatlamıştım. Hem de çok... Otomatik kapılar kapanırken çantamdan telefonumu çıkardım.

Uçuş esnasında kapattığımı telefonu açtım. Birkaç saniye sonra telefon açıldı ve bildirimler gelmeye başladı. Bildirim ekranında yeni bir mesaj uyarısı da vardı. Ozan'dan gelmişti. Büyük ihtimalle Deniz meselesini halletmişti. Büyük bir heyecan ve umutla, "Artık her şey bitti..." diye mırıldanarak mesajı açtım.

Okuduğum cümleyle başımdan aşağı kaynar sular boşaldı.

Emin olmak için bir kez daha okudum.

Sonra bir kez daha...

Hiçbir şey bitmemişti, her şey yeni başlıyordu.

2. Bölüm

OZAN

“Ben... Ben hallederim. Siz bir an önce kaybolun!”

Hayatımdaki en kaotik gecelerden birisini yaşıyordum. Mabel ile konuşup konuşmamak konusunda kararsızdım. Deniz’i önceleri kıskanmış, kıskandığım için kafaya takmıştım. Fakat Deniz hakkında biraz daha detaylı araştırmalar yaptığımda şüpheli birçok olayla karşılaşmıştım. Geçmişte çıktığı kadınlar ya da aynı hastanede çalışan bazı kadınlar ortadan kaybolmuşlardı. Üstelik Beliz de ölmeden önce Deniz hakkında bilgi toplamamı istemişti. Öte yandan Polis Sadettin de Deniz’den şüpheleniyordu. Belki de Beliz’in katili Deniz’di. Hepsi üst üste koyduğumda, Mabel’in Deniz ile sevgili olması kabullenilecek bir durum değildi.

Bu durumu Mabel’e nasıl açıklayacaktım?

Kuru bir kıskançlık yapmadığıma nasıl ikna edecektim?

Beliz gibi onun da hayatının tehlikede olduğunu nasıl ispatlayacaktım?

Sahilde kafeyi kapatmadan önce arka masamda birkaç kadeh bir şeyler yudumlamaya karar vermiştim. Başka çıkar yolum yoktu. Mabel’i koruyabilmek için gidip her şeyi anlatmalıydım.

Son yudumumu çektikten sonra kafeden çıktım. Arabama atlayıp Mabel’in evine sürdüm. Arka odadaki pencereler ışıklıydı. Mabel henüz yatmamıştı. Deniz’le birlikte olma ihtimali yüksekti. Evin etrafında bir tur attım. Deniz’in arabası az ileride park halindeydi. Burada olduğu kesindi. Deniz’in çıkmasını beklemeyi ve Mabel ile

öyle görüşmeyi düşündüm. Ama geceyi orada geçirebilirdi. Bunu beklemek riskliydi. Mecburen arabadan inip bahçeye girdim. Merdivenden çıkıp kapıyı tıklattım.

Mabel'in kapının arkasında olduğundan emindim. Evde Deniz olduğu için açmak istemiyordu sanırım. Yeniden kapıya vurdum.

"Mabel... Lütfen kapıyı aç. Rahatsız etmek için gelmedim. Hayati bir mesele."

Bu cümlemden sonra kapı açıldı.

"Hayırdır Ozan? Bu saatte?"

"Biraz konuşabilir miyiz Mabel? Böyle ayaküstü olmaz. Yalnız mısın?"

Evet manasında kafasını salladıktan sonra salonu işaret etti. Ayakkabılarımı çıkartıp içeri girdim. Salona doğru yönelirken vestiyere baktım. Deniz'in ayakkabılarını gördüm. Ayrıca arabasının da kapıda olduğunu biliyordum. Bir gariplik vardı. Salona girerken lambanın düğmesine bastım ve arkamdan gelen Mabel'e döndüm. Döner dönmez gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mabel'in kolunda kocaman bir yara vardı.

"Mabel! Kolunun hali ne? Ne oldu?"

Deniz'in yapmış olma ihtimaliyle kan beynime sıçramıştı.

"Önemli bir şey değil Ozan. Minik bir kaza. Onun için ayaktaydım ben de."

Mabel'in bu açıklaması hiç inandırıcı gelmemişti.

"Mabellll! Emin misin? Sanki başka şeyler dönüyor?"

Mabel yara konusunu deşmemi istemedi. "Sorun yok dedim **Özan!** Sen ne için gelmiştin?" diye çıkıştı.

Daha fazla üsteleyemedim. Mecburen Deniz'in konusuna giriş yaptım. Kısık bir ses tonuyla içimdeki tüm şüpheleri ve endişeleri anlattım.

Mabel sakince dinlemişti beni. Hiçbir yorum yapmadan... Açıklamam bittikten sonra, "Mabel... Doğru söyle. Kolundaki yara ile onun bir alakası var mı?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı. Sanki konuşmak istiyor ama konuşamıyordu. Bakışlarına bakışlarımla karşılık verdim. Hiçbir şey demeden. Az sonra ayağa kalktı ve “Gel,” dedi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Ne olduğunu göstermeye...”

Hiçbir şey anlamamıştım. Ama tuhaf bir durum olduğu kesindi. Tedirgin adımlarla peşine takıldım. Salondan çıkıp hole girdik. Daha sonra da Mabel’in yatak odasına. Yatak odasına girdiğimdeyse gözlerime inanamadım. Beliz tam karşımda bana bakıyordu. Ölmemiştı.

“Beliz!”

Beliz’e doğru şaşkın bakışlarla adımlarken bu kez çok daha büyük bir şok yaşadım. Deniz’in bedeni kanlar içinde yerde uzanıyordu.

“Ha siktir... Siz... Siz ne yaptınız?”

İlk şoku atlattıktan sonra Beliz’e sarıldım. Onun yaşadığını görmek inanılmaz mutlu etmişti beni. Mabel ile Beliz’in Deniz’den kurtulmuş olmaları ise çok daha büyük bir mutluluk vermişti.

Fakat çaresizlerdi. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Üstelik Sadettin’in gizlice Deniz’i takip ettirdiğinden de habersizlerdi.

“Mabel, hemen kaçmalısınız... Hemen!”

Cebimdeki kâğıt mendili çıkardım. “Bu şerefsizin telefonu nerede?” Beliz etajeri işaret etti. Hızlıca telefona uzanıp kâğıt mendille tuttum. Daha sonra Deniz’in kenarda duran montunun cebine bıraktım.

Mabel merakla, “Ozan neler oluyor?” diye sorunca Sadettin’in Deniz’den şüphelendiğini ve takip ettirdiğini anlattım.

Beliz, “Hemen gidelim gitmesine ama bunu ne yapacağız?” diye sordu.

Mabel de Beliz de çaresizce Deniz’e bakıyorlardı. Onları bu çaresizlikle baş başa bırakamazdım. Hem Mabel’in hem de Beliz’in daha fazla zarar görmesine tahammül edemezdım.

“Ben... Ben hallederim. Siz bir an önce kaybolun!”

Nasıl halledecektim?

Ya yakalanırsam? Ya Saadettin'le karşılaşırısam? Ya birileri beni görürse? Kafamdan onlarca soru geçiyordu ancak laf ağızdan çıkmıştı bir kere.

Mabel ile Beliz apar topar hazırlanmaya koyuldular. Ben de bir süre Deniz'in başında bekleyip plan yaptım.

Evin etrafını turladığımda kimseyi görmemiştim. Eğer bu gece Deniz'i fiziki takibe almış olsalardı mutlaka bir yerlerde bekleyen polisler olurdu. Yine de emin olmaktan başka çarem yoktu. Takip yoksa hemen bu gece ondan kurtulmamız şarttı.

Mabel ve Beliz hazırlanırken apar topar Deniz'i uzandığı halıya sardım. Uzun boylu ve yapılı bir adam olduğunu biliyordum ancak bu kadar zorlanacağımı tahmin etmemiştim. Montunu ve vestiyerdeki ayakkabılarını da halının içine doğru ititirdim. Etraf kan gölüne dönmüştü. Kurumadan temizlenmesi şarttı.

Beliz, "Biz hazırız," diyerek odaya girdi. Hemen arkasından Mabel belirdi.

"İlk önce ben çıkacağım. Dışarıda Sadettin'in adamlarının olup olmadığını kontrol edeceğim. Ortalık temizse siz hemen çıkıp Deniz'in arabasıyla uzaklaşacaksınız. Tenha bir yerde, sahile yakın bir noktada arabadan kurtulun. Parmak izlerinizi temizlemeyi unutmayın. Oradan sonra da anayola kadar yürüyün ve bir taksiye atlayın."

Mabel, "Tamam," dedi, "burası ne olacak? Deniz'i nasıl çıkartacaksın? Nereye götüreceksin?"

"Ben tekrar gelip burayı temizleyeceğim. Deniz'in cesedini de uzak bir yere götürüp gömeceğim. Sadece bana poşet lazım. Kanı halıdan sızmaya devam ediyor."

Beliz, "Üst katta var," dedi, "eski eşyaların olduğu yerde patlayan poşetler var. Ben getiririm."

"O zaman ben çıkıyorum, siz poşeti buraya indirin bana yeter. Üç kez klaksona basarsam temizdir. Hemen çıkın ve uzaklaşın."

Bahçeden sessizce çıkıp arabama bindim. Evin etrafını yeniden turlamaya başladım. Park halindeki arabaların içlerini kontrol ettim. Kimse yoktu. Eve yeniden yaklaşp klaksona bastım. Az sonra Mabel ve Beliz çıktılar. Onları Deniz'in arabasına binene kadar izledim.

Arabayı çalıştırdılar. Hareket etmeleri için bir kez daha klaksona bas-tım. Adrenalin tüm vücuduma yayılmıştı. Kalbimin çarpıntısı kulak-larımda çınliyordu.

Mabel, tam hareket edecekken kapıyı açtı ve geri indi. Bana doğru bakarak el salladı. Belki de bir daha görüşemeyeceğimizin işaretiydi bu... Ardından koltuğa geçip kapıyı kapattı, uzaklaştılar.

İçim burkulmuştu. Mabel'le böyle vedalaşacağım aklımın ucun-dan geçmezdi. Vedaları zaten oldum olası hiç sevmezdim. Gözden kaybolana kadar arkalarından baktım.

"Kendine çok iyi bak Mabel..."

Mabel ve Beliz gittikten sonra arabamı çiftlik evime doğru sür-düm. Çiftlikteki arka kasası geniş olan pikap ile arabamı değiştire-cektim. Depodan kasanın üzerini kapatmak için geniş bir muşamba ve toprağı kazabilmek için kazma ile kürek ayarladım. Hemen ardın-dan pikaba binip eve döndüm.

İlk iş olarak Deniz'in cesedini kenara çektim. Daha sonra yatak odasındaki kanları temizlemeye giriştim. Beliz'in annesi sessizce uyuyordu. Evde başka kimse yoktu. Suzan Abla sabah geldiğinde hiçbir şey fark etmemeliydi. Yaklaşık bir saat boyunca temizlikle uğ-raştım. Gözle görünür hiçbir şey kalmamıştı. Temizlik yaparken kul-landığım bezleri ve diğer malzemeleri de cesedin üzerine sabitleyip sürüklemeye başladım.

Bahçeye çıkmadan önce son kez etrafı kolaçan ettim. Gayet sa-kin ve sessizdi. Duyabildiğim tek ses rüzgârın uğultusuydu. Saati me baktım. Dört olmak üzereydi. Gün ağarmaya başlamadan önce son iki saatim kalmıştı.

Elimden geldiğince sessiz davranarak Deniz'i bahçeden çıkardım. Sürükleyerek pikaba kadar getirdim. Arka kasasına yerleştirdikten sonra muşambayla üzerini kapattım.

Artık her şey hazırды. Geriye sadece cesetten kurtulmak kalmıştı...

Doğma büyüme burada olduğum için civar köy ve beldeleri çok iyi biliyordum. Yaklaşık yarım saat uzaklıkta tamamen terk edilmiş bir köy vardı. Çok nadir piknik yapanlar ya da ara sıra âlem yapmak isteyen gençlerce kullanılırdı. Onların hepsi de dere kenarını tercih

ederlerdi. Köyün girişindeki tepenin diğer yanı ise tamamen engebeli bir araziydi. Issız ve tenhaydı. Ne bir araba girebilir ne de insanlar merak edip gezebilirdi. Deniz'in cesedini oraya gömdüğüm zaman sonsuza dek aramızdan ayrılacaktı.

Bizim beldeden sakince çıktım. Birkaç trafik lambası dışında hiç duraksamadan anayola vardım. Yaklaşık yirmi dakika boyunca anayoldan süratle ilerledim. Daha sonra gideceğim yer ile birkaç köye uzanan tali yola saptım. Şansım yaver gitmişti. Tali yola girdikten sonra benden başka hiçbir araba kalmamıştı.

Karanlığın içinde uzun farlarımı yakıp hızla ilerlemeye devam ettim. Birkaç kilometre sonra ilk yol ayrımı olacak, o ayrımdan iki kilometre sonra da gideceğim köyün patika yolu ayrılacaktı. Heyecanla gaza basmaya devam ettim. Bir iki dakika sonra ilk yol ayrımının fosforlu levhası parladı. Hızımı azalttım. Bir süre düşük bir hızla ilerledim. Tam yol ayrımına geldiğimdeyse neredeyse ufak çaplı bir şok yaşadım. Ayrımın tam ortasında birden bir aracın tepe lambaları yandı. Hemen ardından da yavaşlamam için selektör ışıkları...

Bir jandarma arabası yolun tam ortasında bekliyordu...

Ne yapacağımı bilemedim. Acil frene basıp U dönüşü yapsam, ben dönene kadar arkamdan yetişebilirlerdi. Ayrıca plakamı da rahatlıkla okuyabilirlerdi. Hiç durmadan yanlarından geçsem, gidebileceğim iki yönde de yol bitecekti. Üstelik her kaçış senaryosunda arkamdan ateş etmeleri de muhtemeldi. Birkaç saniye içinde kafamın içinden onlarca farklı senaryo geçmişti ancak hiçbirisi bana kurtuluş yolunu vermiyordu.

Şüphe çekmemek için hızımı daha da yavaşlattım. Belki de bir umut durdurmayacaklardı. Sakin sakin ilerlediğimde jandarma arabasının kapıları açıldı ve içinden jandarma erleri indi. Uzun farlarımı kapatmam için elleriyle işaret ettiler.

Uzun farları kapatıp yanlarına doğru sakince devam ettim. İçlerinden bir tanesi durmam için elini yukarı aşağı sallayınca yolun sonuna geldiğimi fark ettim. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum.

Askerlerin tam önüne gelince durdum. Bir tanesi benim olduğum tarafa yöneldi. O gelirken camı araladım.

“Ehliyet, ruhsat alalım.”

Cüzdanımdan ehliyeti, torpidodan ruhsatı çıkardım. Sıradan bir trafik uygulamasına benziyordu. Eğer arkaya bakmazlarsa yırtabilirdim. Tüm bunları sağlamak içinse panik yapmamam gerekiyordu.

Hiç konuşmadan ehliyeti ve ruhsatı uzattım. Benim tarafımda olan asker el fenerini yakıp ruhsatı açtı.

“Ne tarafa gidiyorsun?”

Yol ayrımındaki diğer köyü söyledim.

“Tütüncüler Köyü’ne... Köy evimizden birkaç eşya alacağım.”

Yanımdaki asker dikkatle ruhsatı incelemeye devam ederken diğer askerlerden birisinin daha el feneri yandı ve arabanın arka kasasına doğru yöneldi.

“Arkada ne var?” Asker yavaş adımlarla arka tarafa ilerlerken birkaç saniyeliğine göz göze gelmiştik.

Her şey buraya kadardı...

Artık, işlemediğim bir cinayetin bir numaralı zanlısıydım.

“Hiçbir şey yok,” diyebilirdim cılız ve bana ait olmayan bir ses tonuyla, “klasik şeyler. Kazma kürek falan...”

Asker arkaya tamamen yaklaştı ve muşambayı kaldırdı. Birazdan olacakları tahmin edebiliyordum. Tüfeklerinden dipçik açma ve dolduruş yapma sesleri, “İn aşağı, yere yat!” bağırışları...

Nefesimi tuttum ve içimden ona kadar saymaya başladım. On saniye sonra hayatımın seyri tamamen değişecekti...

Bir, iki, üç...

Sekiz, dokuz, on...

Yanımdaki asker ruhsatı uzattı ve arkadakine “Var mı bir şey?” diye seslendi.

Arkadaki asker, “Temiz!” diye bağırdı ve muşambayı indirip kasanın demir kapaklarına vurdu.

“Devam et!”

Algılamakta zorluk çekiyordum.

“Devam et!”

Vitesi bire aldım ve ayağımı debriyajdan çekerken gaza dokundum. Hemen ardından yeniden ona kadar saymaya başladım. Eğer on saniye içinde yeniden durdurulmazsam kurtulmuştum.

Bir, iki, üç...

Sekiz, dokuz, on...

Tütüncüler Köyü'nün yoluna girip birden hızlandım. Gözlerim sürekli olarak dikiz aynasındaydı. Arkamdan gelip gelmediklerini kontrol ederek büyük bir heyecanla ilerliyordum.

Bir dakika, iki dakika, üç dakika...

Beşinci dakikaya geldiğimde gözden tamamen kaybolmuştum. Hemen frene basıp durdum. Arabadan inip arkaya yöneldim. Muşambayı bir anda çekiştirdim. Ay ışığının yansımasıyla kazma ve küreğin uç kısımları parıldadı. Ama onlar dışında hiçbir şey yoktu.

Kendi ellerimle yerleştirdiğim Deniz'in cesedi kaybolmuştu.

Ne yapacağımı bilemez halde öylece kalakaldım. Kafamı kaldırıp ağaçların arasından süzülen ay ışığını yakalamaya çalıştım. Tamamen çaresizdim. Mantiğim olanları kaldıramıyordu.

'Ne yapacağım ben şimdi' diye mırıldandım kendi kendime. Birden aklıma Mabel geldi. Bir şeyleri halledeceğim diye söz verdiğim kadına rezil olmuştum. Telefonumu çıkarıp Mabel'i aradım. Telefon kapalıydı. Muhtemelen uçaktaydı. Hemen ardından mesaj kısmına girdim ve telefonu açtığında görmesi için bir mesaj yazdım.

"İşi halledemedim. Deniz kayboldu."

Düzenleme
Ny.ozlem

3. Bölüm

“İşi halledemedim. Deniz kayboldu.”

Ozan’dan gelen mesajda bu yazıyordu.

Kayboldu.

Nasıl kayboldu?

Nasıl kaybolabilir?

Ozan ne anlatmak istiyordu?

Tren hareket etmişti. Bense gözlerimi telefonun ekranından ayıramıyordum.

Deniz kayıp...

Bu kadar kısa mıydı? Her şeyden kurtulduk derken, birkaç saat içinde gelen iki mesajla tepetaklak olmak bu kadar basit miydi?

Yanı başımda yorgunluktan miskinleşen Beliz bir haltlar döndüğünü anlamıştı.

“Ne oldu? Yine telefonuna daldın, yüzün bembeyaz kesildi.”

Beliz’e söyleyip söylememek konusunda arada kaldım. Kaç aydır tüm acılarla yüzleşen, amansızca mücadele eden kuzenimin umutlarını saniyeler içinde bitirmek vicdanıma ağır geliyordu.

Hayır, şimdilik bilmemeliydi.

Telefonu ortadan kaldırıp “İşle alakalı... Çalıştığım yerde işlerden fazla kaytardığım için biraz sorun olmuş,” dedim, “önemli bir şey değil.”

Bu karşılığım üzerine gözlerime bakarak gülümsedi.

“Son birkaç aydır yaşadıklarımızı haber yapsan acayip sükse yaparsın!”

“Değil mi?” diye ben de gülümseyerek karşılık verdim, “hele de bir psikopatın elinden kurtulan kadınla röportaj yapsam tüm dünya ses getirir.”

“Sen zaten meşhur sayılırsın, böylece ben de meşhur olurum. Fena mı olur?”

Kurtuldu mu? Bilmiyorum.

Kurtulduk mu? Bilemiyorum.

O andan itibaren tek isteğim bir an önce eve varmak ve Beliz'den uzaklaşarak Ozan'ı aramaktı. Neler olup bittiğini detaylıca öğrenmek

Beliz'e hiçbir şey hissettirmemek için konuyu değiştirdim. Kendimce rehberliğe giriştim ve trenle ilerlerken gördüğümüz semtler, yapılar hakkında bilgiler vermeye başladım. Sanki her şey yolundaymış gibi. Sanki Beliz beni ziyarete gelmiş gibi. Sanki şehirde boş boş turlayan turistler gibi...

Evime ulaşmamız bir saati geçmişti. Girdikten sonra Beliz'e kalacağı odayı gösterdim. İhtiyacı olabilecek eşyaları odasına bıraktım. Yorgunluktan kendisini direkt olarak yatağa atmıştı. Üzerindeki kıyafetleri bile çıkartmadı.

“Sen bir duş alıp dinlen. Buzdolabı bomboş. Ben markete gidip geliyorum.” Kapı eşiğinden ona bakıyordum.

“Acelesi yok. Aç değilim. Sen de dinlen, sonra birlikte alışveriş yaparız,” diye fısıldadı, uzandığı yerden kafasını hafifçe kaldırarak.

“İşlerden çok uzaklaştım Beliz. Hemen kahvaltı yapıp yanım kalan işlerimi toparlamalı ve gazeteye e-posta atmalıyım.”

Beliz itiraz etmedi. İşleri bahane etmem evden çıkmamı kolaylaştırmıştı. Çıkar çıkmaz markete doğru adımlarken Ozan'ı aradım.

Ozan'ın ses tonuna panik hâkimdi. Karman çorman anlatmaya başladı.

“Jandarma çevirdi. Nasıl olduğunu anlamadım. Deniz yoktu.”

“Ozan... Önce sakın olur musun? En baştan neler olduğunu anlat.”

Bu kez basamak basamak anlattı. Mideme ağrılar girerek dikkatle dinledim.

“Anlamadım Mabel. Nasıl olduğunu bir türlü anlamadım. Kafayı yemek üzereyim!”

Ben de anlamamıştım. Bir an Ozan'dan şüphelendim. Anlattıklarının yalan olmasından. Kendince benden yılların intikamını almak ve Deniz'le olan birlikteliğimin kıskançlıkla acısını çıkarmak istemesinden... Fakat hiç öyle görünmüyordu. Yaşadığı şaşkınlık sesinin titremesinden belli oluyordu. Ozan bu kadar profesyonel bir yalancı olamazdı.

“Birileri gelip cesedi aldı desem; neredeyse hiç durmadım ve kimseyle muhatap olmadım. Jandarma cesedi çıkardı desem, aynalardan görürdüm. Ayrıca cesedi alıp beni neden serbest bırakacaklar!”

Her yönüyle karmakarışık bir durumdu.

Markete girmeden önce bir bank bulup oturdum. Ozan'ın anlattıklarını tane tane zihnimden geçirdim.

Ozan halen panik halindeydi. Anlattıkları bittikten sonra bu kez sık sık özür dilemeye başlamıştı.

“Tüm işi yüzüme gözüme bulaştırdım Mabel. Çok özür dilerim. Tek isteğim size yardım etmektir.”

Zihnimden sahneler akıp giderken birden aydınlandım.

“Jandarmadan önce nerelerde durakladım demiştin?”

“Hiçbir yerde... Yani sadece bizim beldeden çıkarken trafik ışıklarında durdum. O da şüphe çekmemek için. O saatte benden başka kimse yoktu zaten.”

Son detayla birlikte taşlar yerine oturmuştu. “Ozan...” diye mırıldandım, “kimse Deniz'in cesedini almadı.”

Ozan, “Ama nasıl olur...” diye konuşacakken lafını kestim. Olayları mantık çerçevesine oturttum ve kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdim.

“Deniz ölmedi. Sen trafik ışıklarında beklerken kaçtı.”

4. Bölüm

Deniz ölmemiştir.

Ozan trafik ışıklarında beklerken Deniz kaçmıştı.

Tıpkı bana gelen ilk mesajdaki gibiydi.

Oyun henüz bitmemişti...

Ozan'la konuştuktan sonra markete girerken kendi kendime bu cümleleri kuruyordum.

Oyun henüz bitmedi.

Belki de bana o mesajı atan Deniz'di. Ozan'ın elinden kurtulur kurtulmaz, belki de kurtulmadan önce bir şekilde atmıştı.

Bilmiyordum. Ama kesin olan şey Deniz'in cesedinin kaybolmadığı ve Deniz'in ölmediğiydi.

Bunu Beliz'e nasıl açıklayacaktım?

Market sepetini sürerek rafların arasında gezindim. Etrafımda ne varsa anlamsızca bakıyordum. Midemdeki ağrı şiddetini arttırmıştı. Deniz'in ölmediğini bilmek beni bu hale sokuyorsa, Beliz'e neler yapacağını düşünememiştim bile...

En iyisi saklamaktı. En azından bir süre. Belki de uzun bir süre. Belki de sonsuza dek...

Peki ya Deniz?

Deniz'den tam anlamıyla kurtulmak mümkün olacak mıydı? İyileşip kendini toparladıktan sonra peşimize düşmeyeceği ne malumdur? Beliz'in ve benim hayatımın garantisini kim verebilecekti?

Bir ihtimal Sadettin Deniz'i yakalayabilirdi. Fakat onca suçu, işkence gören kadınları ve Beliz'e yaptıklarını nasıl delillendirebilecekti?

Olayların tek canlı tanığı Beliz'i nasıl tanık gösterebilecekti? Beliz, Hana davasından nasıl sıyrılacaktı? Diyelim ki hepsi de halloldu, Deniz kaç ay ceza alacaktı, halk arasına karışması ne kadar sürecekti? Ve tekrar bizim peşimize düşecek miydi?

Hangi yönden baksam tutarsızlıklar silsilesi arka arkaya boy gösteriyordu. Deniz'in hayatta olması tüm denklemleri bozuyordu.

Tek kurtuluş, Beliz'in ölü kalmasıydı.

Tek kurtuluş, Deniz'in yine ölmesiydi.

Yine, yeniden, bu kez kesin olarak...

Bir ev, iki cinayet.

Ya da üç.

Ölümden son anda kurtulmuş bir katili öldürmek mümkün müdür? Diyelim ki öldürdük; peki bu kaçınıcı cinayet sayılır?

Elimde poşetlerle eve dönerken büyük bir kararın eşiğindeydim. Evde sessizlik hâkimdi. Beliz, uzandığı yatakta uyuyakalmıştı. Mutfığa geçip kahvaltıyı hazırlarken almam gereken kararın detaylarını düşünmeye başladım. Mecburdum buna. Her şeyi sonlandırabilmek için cesur olmalıydım. Beliz'i düştüğü karanlık çukurdan tam anlamıyla kurtarabilmek için cesaretli davranmalıydım.

Kahvaltı hazır olunca Beliz'e seslendim. Beliz elini yüzünü yıkayıp hazırlanırken bilgisayarımı açtım. Uçak biletlerine baktım. Akşama doğru birçok uçuş vardı. Tam saati kestiremediğim için evden çıktıktan sonra rezervasyon yapmaya karar verdim.

Ayağındaki terlikleri yere sürte sürte mutfığa giren Beliz, "Hemen çalışmaya başlamışsın," dedi miskin bir ses tonuyla, "neden hiç dinlenmiyorsun?"

"Şüphe çekmemek için tüm rutinlerimi yerine getirmem gerek Beliz," diye karşılık verdim, "çalışmak da buna dahil. Hatta fazlası da."

Masaya geçtikten sonra karşısındaki sandalyeye oturdum. Peynirlerden tabağına birkaç dilim yerleştirdi. Ardından ağzındaki baklayı çıkarmamı istercesine, "Fazlası derken?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Fazlası; her şey yolundaymış, her şey normalmiş mesajı vermek.”

“Ne demek istiyorsun Mabel?”

“Demek istediğim şu; benim de bir anda ortadan kaybolmam çok dikkat çekecektir. Deniz yok; ben de yokum. Malum Sadettin Deniz’i takip ettiriyormuş. Deniz’in yokluğunda tüm okları bana çevirecek.”

“Yani Deniz’i senin öldürdüğünü düşünüp peşine mi düşecek?”

“Evet...”

“Peki seni burada, İngiltere’de bile bulabilir mi? Hadi buldu, yakalama yetkisi var mı?”

“Var tabii ki. Interpol denilen kuruluş tam olarak bunun için var. Türkiye’den çıkartacağı yakalama kararıyla Interpol üzerinden benim yakalanmamı sağlayabilir.”

Son açıklamamla Beliz’in yüzündeki ifade değişti. Çatalındaki yumurtayı tabağa bıraktı. Lokmasını yutamamıştı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun peki Mabel?”

“Yapılacak tek bir şey var; Türkiye’ye geri dönmek. En azından bir süre gözler önünde olmak. Üzerimdeki şüphelerden kurtulana kadar. Daha sonrasına bakacağım.”

“İşe yarayacak mı dersin?”

“Mecburum...”

Beliz, öne sürdüğüm gerekçeye inanmıştı. Ayrıca yalan değildi; Deniz’in ortaya çıkmaması her geçen gün benim üzerimdeki şüpheyi de arttıracaktı.

“Ben... Ben bugün geri dönüyorum Beliz. Senin burada kalman, güvende olman kafamı çok rahat ettirecek.”

“Bu kadar çabuk mu?” Saçmalama der gibi suratıma bakıyordu. Haklıydı da.

“Evet. Şu an en iyi seçenek bu. Senden tek istediğim buradan bir yere ayrılmaman.”

Beliz itiraz etmedi. Bana hak verdi. Bunun yanı sıra aklımın onda kalmaması için de teskin etti beni. Birkaç saat sonra dönüş için hazırlıklara başlamıştım. Ozan’a geri döneceğimi haber verdim. İlk başta tuhaf karşılasa da dönmeme sevindi ve havaalanında beni karşılayacağını söyledi.

Uçuş saatim yaklaşınca Beliz'le vedalaştım. Ona neler yapması, nelere dikkat etmesi gerektiği konularında sıkı tembihlerde bulundum. Kendi ismini kesinlikle kullanmaması için onu uyardım, yaşadığım yerde Türkler de vardı. Ayrıca çok fazla göz önünde olmamalıydı. Ne olur ne olmaz diye saçlarını farklı bir renge boyatmasını da rica ettim. Belki çok kuruntu yapıyordum ancak onu bir kez daha kaybetmeyi göze alamazdım. Ben İstanbul'dayken kredi kartlarımı kullanması şüphe yaratacağı için Beliz'e hatırı sayılır bir miktar nakit bıraktım. Paranın bir kısmını salondaki masanın üzerine koydum, çoğunluğunu ise kasaya kaldırıp şifreyi onunla paylaştım. Kuzenime son bir kez sıkıca sarıldıktan sonra evden çıktım.

Bir daha uzunca bir süre dönmem diye düşünürken henüz 24 saat geçmeden tekrardan havaalanının yolunu tutmuştum. Hayat böyleydi işte, *sen planlar yaparken başına gelenlerdi.*

Kapının önünde bir taksi çevirip içine atladım. Neyse ki Londra-İstanbul arası hemen hemen her saat uçak vardı. Yolda giderken son dakika uçuşlarından birkaç tanesine göz gezdirdim. En uygun olanının biletini satın aldım ve hızlıca check-in yaptım. Yanıma beni fazla uğraştırmaması için küçücük bir valiz almıştım. Kıyafet, kişisel bakım ve hijyen malzemesi gibi diğer ihtiyaçlarımı artık İstanbul'dan temin edecektim.

Uçak rötarsız kalktı. Yemek servisinden sonra kafamı yine cama dayayıp gözlerimi kapattım. Adeta bir dejavu'nun içindeydim. Saatler önce yaşadığım deneyimi tekrar ediyor gibiydim. Kafamdaki bulanık düşüncelere daha fazla direnemedim uykuya daldım.

Kaptanın anonsuyla yerimden sıçramıştım. Hiç huyum değildir ama uçak daha taksideyken ayağa kalkıp başüstü dolabından valizimi almaya yeltendim. Bu hareketime sinir olan kabin memuru ile de göz göze gelmişim. Normal şartlarda olsa uçak körüğe yanaşmadan asla böyle bir şey yapmazdım ancak bir an önce bu lanet uçaktan inip olayların içine girmek istiyordum.

Havaalanı çıkışında Ozan'la buluştum. Sanki yıllardır görmediği sevgilisini görmüş gibi sıkıca sarıldı bana. Yaşadıklarının etkisi halen üzerindeydi. Bense ona göre çok daha soğukkanlıyım.

Arabaya bindikten sonra olan bitenleri ve neler yaptığını bu detaylıca anlattı. Eksik bir parça yoktu. Anlattıklarından Deniz'in mediği ve bir şekilde kendi kendine kaçtığı anlaşıyordu.

Benim yanında olmam Ozan'ı rahatlatmıştı. Deniz'in olayınılattıktan sonra daha sakin bir ses tonuyla, "Mabel, gerçekten döndün?" diye sordu.

Dönme gerekçemi kendisine bağlamamı mı istiyordu, bilmi rum. Beliz'e sunduğum gerekçeyi ona da sunmuştum. Tatmin olmuş ve yeniden sorma ihtiyacı hissetmişti.

"Dediğim gibi Ozan. Şüphe çekmemek için. Sen demedin m Sadettin Deniz'i takip ettiriyordu diye. Deniz'in yokluğu bana şüphe uyandıracak."

Ozan inanmamıştı. "Emin misin? Sadece bunun için mi?" diye çıkıştı.

"Ne dememi bekliyorsun Ozan?" diyerek tavrı yaptım.

"O çocuk için döndün değil mi? Deniz için. Deniz'i bulabilmek için."

Ozan nokta atışı yapmıştı fakat teyit etmedim. Lafı geveledim.

"Of Ozan..."

"Hadi doğruyu söyle, onu bulmak için döndün değil mi?"

Ozan'ın inadından vazgeçeceği yoktu. Sinirlendirmişti beni. Sesimi yükselterek devam ettim.

"Evet, onu bulmak için döndüm. Bir mahzuru mu var? Yoksa bunun için senden izin mi almam gerekiyordu!"

"Sen... sen yoksa ondan gerçekten hoşlanıyor musun? Bunca şeye rağmen!"

İşte içindeki gerçek Ozan ortaya çıkıvermişti. Şartlar ne olursa olsun; bana karşı hislerini alttan alta beslemeye devam eden Ozan ve kıskançlığı... Damarına daha çok basmak ve içindekileri kusturmak için tersledim.

"Diyelim ki hoşlanıyorum, diyelim ki seviyorum. Ne olacak!"

"Ah siz kadınlar! Neden hep böylesiniz? Sizi düzgünce seven, saçınızın teline kıyamayan adamları elinizin tersiyle iter, nerede belalı

bir tip var koşarak gidersiniz. Senin de bu kadınlardan hiçbir farkın yok!” Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

“Ne saçmalıyorsun Ozan?”

“Asıl sen saçmalıyorsun Mabel! Bak, bulduğun adama bir bak. Daha dün gece o adamı bıçakladın ve öldürmeye kastettin. Sevgili olarak koluna taktığın, sarmaş dolaş olduğun adamı. Attan inip eşeğe binmek bile denmez buna, attan inip yerde sürünmek denir anca!”

Ne Deniz’i öldürmeye kalkmam ne de Deniz’in böylesine bir adam çıkması umurundaydı Ozan’ın. Tek derdi ondan ayrılmam ve yıllar sonra karşısına başka bir erkekle çıkmamdı. İçindeki tek öfke sanırım buydu.

Garip bir hisse büründüm o an... Eski sevgilim tarafından halen sevilme. Beni böylesine kızdırsa bile; en kötü günümde sorgusuz sualsiz yanımda olması ve hatta hayatını riske atarak bana destek olması görmezden gelinecek bir durum değildi. Fakat yine de söylediği cümleler ağırıma gitmişti. Kabullenememiştım. Bütün bu olanlardan sonra istediğim en son şey Ozan’la tartışmak ya da kavga etmektı.

“Durdur arabayı Ozan. İnmeğ istiyorum. Sana daha fazla tahammül edemeyeceğim!”

“Nerede ineceksin, bu kuytu yolda mı? Yeni belalı birilerini bulmak için mi?”

Ozan’ın tavrından vazgeçeceği yoktu.

“Dur diyorum sana!”

Son ikazımla Ozan frene dokundu. Kontrollü bir şekilde arabayı yavaşlattı fakat tamamen durdurmadı. Derin bir nefes alıp devam etti.

“Geldik sayılır. Üç beş dakika daha dayan!”

“O zaman saçma sapan konuşmayı kes!”

Tanıyordum Ozan’ı... Bu yaptıklarına pişman olacak ve belki biraz sonra, belki sabaha benden özür dileyecekti. İçinde bana karşı büyük bir zaaf vardı. Karşı koyamadığı bir zaaf...

Eve gidene kadar hiç konuşmadık. Sadece inmeden önce, “Odayı dip bucak temizlemiştim. Ama sen yine de bir kontrol et,” diyerek beni uyardı.

“Bakınız,” diye yarım ağız karşılık verdikten sonra arabadan indim. O da indi. Bagajdan çantamı almama yardım etti ve bagajın kapısını kapattı.

“Getirdiğin için teşekkür ederim. Sonra görüşürüz.”

Arkama bakmadan bahçeye girdim. Salonun lambası yanıyordu. Merdiveni çıkıp kapıya vurdum.

Kapıyı Gülcan açtı. Suzan Abla’nın teyzeme bakması için ayarladığı kadın. Gülcan’ın hemen arkasında Suzan Abla belirdi.

“Mabel kızım neredesin? Sabah geldiğimde yoktun?”

Çantamı Gülcan’a uzatıp ayakkabılarımı çıkardım.

“Acil bir işim çıkmıştı abla. Onu halledip geldim.”

“Ben de Gülcan’a diyordum, daha gitmesine bir iki gün vardı, ne reye kayboldu bu kız diye...”

“Sorun yok abla. Hallettim. Bir iki gün daha buralardayım. Teyzem nasıl?”

Gülcan ve Suzan Abla teyzem hakkında bilgiler verdiler. Tavırları, konuşmaları gayet normaldi. Yatak odamda bir ize rastlamadıkları belliydi. İçim rahatlamıştı. Ayaküstü onlarla konuştuktan sonra odaya geçtim. Son kez ben de kontrol ettim. Ozan gerçekten temiz iş çıkarmıştı. İçeride hiçbir leke bırakmamıştı.

Yatak odasından çıkıp salona Suzan Ablaların yanına geçerken kapı vuruldu. Kapının sesiyle yönümü değiştirdim.

Gelenin kim olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi. Ozan...

Özür dilemek için sabahı bile bekleyemedin değil mi?

Kızgınlığımın henüz geçmediğini göstermek için kapıyı hızla açtım. Karşımda bir adam gördüm. Gözlerimin içine keskince bakan, kalp atışlarımın ritmini o an bozan bir adam...

Sadettin.

5. Bölüm

“İyi geceler Mabel Hanım. Müsait misiniz?”

Sadettin her zamanki tavrını koruyordu. Neye müsait miydim? Beni gözaltına mı alacaktı yoksa sadece konuşmak için mi gelmişti? Duruşu, bakışları, ses tonu; hiçbirisinden bir renk vermiyordu. Her zamanki gibi...

“Hoş geldiniz Sadettin Bey. Tabii buyurun.”

Kapının vurulma sesini duyan Suzan Abla arkamdan gelmişti. Sadettin, Suzan Abla’yı fark edince, “Çardakta konuşalım isterseniz,” diyerek bahçeyi işaret etti.

“Olur. Üzerime bir hırka alıp geliyorum. Siz geçin.”

Sadettin merdivenlerden inerken vestiyere doğru döndüm. Üzerime atmak için bir şeyler bakındım. Suzan Abla meraklanmıştı. “Hayırdır kızım, bu saatte niye gelmiş polis?” diye sordu.

“Bilmiyorum abla. Birazdan öğrenirim.”

Sırtıma teyzemin yeleklerinden birini geçirip dışarı çıktım. Sadettin çardağa geçmiş beni bekliyordu. Yanına kadar sakın adımlarla yürüdüm.

“Bu arada ne içersiniz Sadettin Bey?”

“Teşekkür ederim. Çok durmayacağım.”

Karşısına oturdum. “Buyurun sizi dinliyorum.”

Bir bana bir eve bakındı. Bir süre bekledi. Yüzüne kendinden emin bir gülümseme yerleştirdi.

“İngiltere’de işleriniz kısa sürdü sanırım,” dedi, “dün gittiniz bugün geldiniz.”

İngiltere'ye gittiğimi nereden biliyordu? Deniz'in yanı sıra beni de mi takip ettiriyordu?

"İngiltere'ye gittiğimi nereden çıkardınız?"

"Bu kadar kısa süreli anca yaşadığınız ülkeye gider gelirsiniz diye düşündüm. Başka bir ülke olsaydı iş için olurdu. Bir günde dönmezsiniz sanırım."

Yine akıllıca bir yanıt... Ne takip edildiğimi ifşa ediyordu ne de üzerimdeki şüpheden vazgeçiyordu.

"Evet, İngiltere'ye gitmiştim. Aslında tamamen dönmek için."

"Neden geri döndünüz peki? Hem de bu kadar kısa bir sürede?"

"İş için."

"İş derken, Beliz'in dosyası mı?"

"Hayır. Başka bir dosya için..."

"Başka bir dosya? Bilmediğimiz önemli bir cinayet ya da gizemli bir olay mı var?"

Sadettin pes etmeyecekti. Deştikçe deşmeye devam ediyordu. Terslemeye mecburdum.

"Siz işlerinizi bizimle paylaşıyor musunuz? Sonuçta ben de bir adli muhabirim. İşimi belirli bir aşamaya gelmeden kimseyle paylaşamam."

Yüzündeki gülümseme daha da belirginleşti. Yanıtım hoşuna gitmişti. Sanki onun tuzağına düşmüşüm gibi.

"İstanbul merkezde başka bir olay için geldim. Zaten yarından sonra merkezde bir yer kiralayıp o konuyu araştıracağım."

Yaptığım ek açıklama doğru muydu bilmiyorum. Sanırım psikolojik üstünlüğün onda olduğunu anında kabullenmiş ve bunu da belli etmiştim.

"Yardımcı olabileceğimiz bir konu olursa çekinmeden gelin lütfen. Yabancı sayılmazsınız."

Yardıma da bahşetmişti...

"Yok, teşekkür ederim. Takip ettiğim konunun sizinle bir alakası olacağını sanmıyorum."

Kısa bir süre sessizlik oldu. İpleri Sadettin'in elinden almam şarttı. Aksi takdirde her cümlede beni köşeye sıkıştırmaya devam edecekti.

"Siz neden geldiniz Sadettin Bey? Beliz'in dosyasında bir gelişme mi var?"

“Hayır. Henüz bir gelişme yok maalesef.”

Biraz daha üzerine gitmeye karar verdim.

“Sezer Koparan. Serbest kalması belki işimize gelir, bir açık verir demiştiniz. Çok zaman oldu serbest kalalı, umduğunuz açığı verdi mi Sezer?”

Yüzündeki gülümsemenin yerini ciddiyet aldı.

“Hayır. Sezer’in parmağı görünmüyor. Olsaydı şimdiye çoktan ortaya çıkardı.”

“Peki neden geldiniz?”

Son sorumu biraz daha hırçınca sormuştum. Belki de Sadettin’in istediği buydu. Beni kızdırmak...

“Size sormak için geldim. Sizin cephede bir gelişme var mı? Beliz’in ölümünü aydınlatmamıza yarayacak bir delile ulaştınız mı?”

Gerçekten gelme nedeni bu muydu yoksa avına sinsice yaklaşmak için bir yol mu arıyordu? Hiçbir araştırma yapmadığımı, olayı tamamen polislere bıraktığımı söyleyebilirdim. Fakat buna inanması güçtü. Az çok beni tanımış ve beni tanıdığını da birçok defasında belli etmişti. Köşeye çekilip bekleyemeyeceğimi çok iyi biliyordu. Sıradan cümlelerle bu hamlesini savurmam çok zordu.

“Hayır. Kendimce araştırmalara devam ettim fakat hiçbir şeye ulaşamadım. Gerçekten kaza sonucu mu öldü yoksa öldürüldü mü benim için aslında halen muamma.”

“Öldürüldüğünden çok emindiniz halbuki. Size yeniden muamma olduğunu düşündüren şey nedir?”

Sadettin gerçekten çok profesyoneldi. Ağzımdan çıkabilecek hiçbir kelimeyi kaçırmayacağı besbelliydi. Belki de Beliz’in halen yaşadığını ve benim onu kaçırdığımı çözmüştü. Sadece delillendirmek için ağzımı arıyordu.

“Zaman. Üzerinden geçen zaman. Siz göreviniz gereği ben merakım gereği o kadar araştırma yaptık ama belli bir aşamadan öteye gidemedik. Bu yüzden benim için artık muamma.”

“Peki geçen bu zaman sizde araştırmaktan vazgeçme gibi bir düşünce de doğurdu mu?”

“Vazgeçmek demeyelim ama işime gücüme dönmeme engel olacak kadar zaman ayırmayı artık düşünmüyorum. Kolay kolay vazgeçmeyeceğimi siz de biliyorsunuz sonuçta.”

Duymak istediği cümleler bu muydu bilmiyorum. Mümkün olduğunca dengeci görünmeye çalışmışım. Fakat Sadettin gerçekten sinsi bir avcıydı ve tam ben rahatladığım esnada asıl hamlesini yaptı.

“Deniz. Teyzenizin tedavilerini takip eden sağlık teknikeri. En son ne zaman görüştünüz?”

Biliyorum. En başından beri yaptığı tek şey laf cambazlığıydı. Bu raya sırf Deniz hakkında konuşmak için gelmişti.

Bir an kalbimin atışı yeniden hızlandı. Alnımda soğuk ter damlaları hissettim. Ama bunu Sadettin’e belli etmemeliydim. Soğukkanlı ve sakın görünmeye devam etmeliydim.

“En son dün görüştük. Vedalaşmak için akşam saatlerinde uğramıştı. Yarım saat ya kaldı ya kalmadı, sonra çıktı.”

Sırtını yaslandığı yerden çekip öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya yerleştirip sağ eliyle sakalını kaşdı. Söylediklerimi beyin süzgecinden geçiriyordu.

“Biletiniz normalde iki gün sonrasındaydı sanırım. Dün yola çıkacağınızı nereden biliyordu?”

Sadettin... Sadece Deniz’i değil, beni de takip altına almıştı belli ki. Bilet rezervasyonlarımı biliyordu.

“Evet, normalde iki gün sonrasındaydı biletim. Fakat çalıştığım yerden acilen çağırdılar. Öyle olunca planım değişti mecburen. Deniz’in de haberi vardı.”

“Sizden çıkarken nereye gideceğini, ne yapacağını söyledi mi?”

“Hayır...”

Yeniden sakalını kaşıyarak düşünceye dalmıştı. Düşünmesine fırsat tanımamak için bu kez ben atak yaptım.

“Deniz’i neden soruyorsunuz? Ondan mı şüpheleniyorsunuz yoksa?”

İçgüdüsel olarak bu soruyu sormuştum. Sırf sormam gerektiği için. Sırf Sadettin normal bir Mabel’den bu soruyu beklediği için. Fakat verdiği yanıt yine dâhice olmuştu. Her anlamda gecenin ve görüşmenin özeti gibiydi...

“Evet. Sizin şüphelendiğiniz ölçüde...”

6. Bölüm

Ertesi gün uyandıktan sonra vakit kaybetmeden işe koyulmam gerekiyordu. Bir yanda Sadettin, öte yanda Deniz; kendi kulvarlarında ivmelenerek ilerlemişlerdi. Deniz yaralı bir vahşi yaratık olarak her an bir yerde karşıma çıkabilir, Sadettin ise bir avcı olarak beni ya da Deniz'i bir yerlerde avlayabilirdi. Olası tüm sonuçlar tamamen aleyhimeydi. Hızlı olmam ve her ikisinden önce bu işi noktalamam şarttı.

İlk yapmam gereken elbette ki İstanbul'da kalmamı geçerli kılacak bir bahane bulmaktı. Ne yapıp edip İstanbul'daki bir adli vakayı haberleştirmem, hatta yazı dizisine çevirmem şarttı. Böylelikle kendimi maskeleyebilecek ve Sadettin'e karşı üzerimdeki şüpheyi azaltabilecektim.

İkinci ve asıl yapmam gerekense tabii ki bir an önce Deniz'in peşine düşmektir. Yaralı haliyle çok fazla hareket imkânı bulamadan Deniz'i yakalamam şarttı. Aksi takdirde benim peşime düşecek ve diğer kadınlarla aynı sonu yaşamam için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Hızlıca üzerimi değiştirdim. Evde bıraktığım kıyafetlerden siyah bir kot ve üzerine de bir gömlek geçirdim. Ayağıma botlarımı da giydim. Suzan Abla yine evde ayakkabıyla dolaşıyorum diye laf edecekti kesin, ancak bunu düşünecek zamanım yoktu. Kaybedecek zamanım da... Üstünkörü kahvaltı yaptıktan sonra teyzemi kontrol ettim. Durumu aynıydı. Salonda sessizce oturuyordu. Gülcan'a teyzemle alakalı olarak neler yapması gerektiğini bir kez daha anlattım. Aklımın onda kalmasını asla istemiyordum. Suzan Abla da mutfakta

bulaşıklarla ilgileniyordu. Gülümseyerek başını salladı sen merak etme anlamında. Gülcan'la görüşmem bittikten sonra hazırlanıp evden çıktım.

Evden çıktıktan sonra aklıma Ozan düştü. Bastıramadığı kıskançlığı yüzünden gece gece birbirimize girmiştik. Üstelik haklılık payı da vardı. Kıskançlık meselesinin dışındaysa gerçekten içtenlikle bize yardımcı olmasını görmezden gelemezdim. Özür dileme faslını ondan beklemek yerine gidip benim konuşmam ve arayı düzeltmem doğru olacaktı.

Ozan'ın sahildeki kafesine gidene kadar aklım Deniz'deydi. Nereye gidebilir, nerede saklanabilir gibi sorularım yanıtsızdı. Ama bir şekilde peşine düşecek bir uç bulmalıydım.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen kafe açılmıştı. Sahile bakan masaların olduğu kısım doluydu. Ozan içeride mi acaba diye kapıyı araladığımda bar bölümünün ardında Ozan'ı gördüm. Siyah önlüğü üzerine geçirmiş baristalık yapıyordu.

“Patronluktan baristaliğe mı geçtin yeniden?”

Beni fark edince yüzünde gülümseme meydana geldi.

“Sorma. Çalışan kızlardan birisi pat diye işe gelmezlik etti. İnsan bari gelmeyeceğini haber verir. Mecburen iş başa düştü.”

Ozan'a yaklaşınca önlüğün üzerindeki isim dikkatimi çekti. İsmi okuyunca istemsizce güldüm. Bir kadın ismiydi.

“Bari isimliği çıkarsaydın...”

Ozan kafasını eğip önlükteki isimliğe baktı. “Farkında bile değilim. Apar topar işe girişince...” Ardından isimliği iğnesinden çıkardı ve çöp kutusuna doğru fırlattı. “Ne içersin?”

“Bir şey içmek için gelmedim. Vaktin varsa biraz konuşmak istiyorum.”

“İki dakikaya vaktim olacak. Şu siparişleri de teslim edeyim hemen.”

Ozan'ın her zaman oturduğu masaya geçtim. Kısa bir süre sonra önlüğünü çıkartıp yanıma geldi.

“Mabel. Dün akşam için özür...”

“Önemli değil Ozan. Normal günler yaşamıyoruz. Unuttum bile...”

Ozan yine benden hızlı davranmayı başarmıştı. Bana kıyamaması ve sürekli alttan alma çabası hoşuma gitmişti.

“Ayrıca seni kızdırdığım için ben özür dilerim.”

Özür dilememi beklemiyordu. Mutlu olmuştu. Yüzünde içten bir tebessüm meydana geldi.

“Dün Sadettin geldi senden sonra.”

“Ee, ne dedi?”

“Öyle genel konuştu biraz. Lafı dolandırmak için. Sonra da Deniz’e getirdi konuyu. En son ne zaman gördüğümü sordu. Sence Sadettin bizden şüpheleniyor olabilir mi?”

“Sadettin’i az çok tanıdıysam babasından bile şüphelenebilir. Değişik bir adam. Sen ne dedin?”

“Doğruları söyledim.”

“Doğruları derken? Yoksa?”

Ozan bir anda afallamıştı.

“Bildiğimiz doğruları işte... En son geçen akşam görüştüğümü, sonra bir daha görmediğimi söyledim.”

“Of Mabel. Korkuttun beni. Ben de bir an...”

Bu esnada kafeye yeni iki müşteri geldi. Ozan, “Hemen geliyorum,” diyerek kalktı. Barın arkasına geçip siparişleri aldı ve hazırlamaya başladı. Sırtımı hafifçe duvara yaslayıp Ozan’ın siparişleri hazırlamasını izledim. Severek yapıyordu işini. Müşterilerine gülümsemeyi ihmal etmiyordu.

Elinde tepsiyle geri döndü. Kaşla göz arasında Türk kahvesi de yapmıştı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun Mabel? Deniz’in peşine düşeceksin değil mi?”

“Evet.”

“Bunun ne denli tehlikeli olduğunun da farkındasın sanırım.”

“Evet.”

Kafasını sağa sola çevirip kahvesinden bir yudum aldı. Ardından derinlemesine bir of çekti.

“Mecburum Ozan. Eğer ben Deniz’i bulmazsam o zaten beni bulacak. Hem benim hem de Beliz’in hayatını ancak böyle koruyabilirim. Ayrıca senin de...”

“Ben mi? Ben ne alaka?”

“Sonuçta seninle yakınlığımızı artık biliyor. Ayrıca onun neler yaptığını bilen üçüncü kişi sensin. Sana da bulaşacaktır.”

“Bana hiçbir şey yapamaz o şerefsiz.”

“Yapar. Hepimize yapar. Akli melekelerini yitirmiş bir psikopat. tan bahsediyoruz. Ayrıca profesyonel. Yıllarca kadınlara neler yapmış; Beliz dışında kimse engel olamadı. Ve biz sadece eski sevgililerini biliyoruz, kim bilir kaç tane daha kurbanı vardı.”

Ozan yeniden ofladı.

“Neden bütün işi polislerle devretmiyorsun? Sadettin’e anlatsak olanları. Eminim bize hak verecektir.”

“Sadettin’e anlatırsak Deniz’den sonra Beliz’in peşine düşer. Öyle ya da böyle işin içinde suç var. Konuşturma beni daha fazla.”

Son kez bir daha ofladı.

“Aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık.” En sonunda bana hak vermişti.

“Haklısın Mabel. Kaç gündür ben de düşünüyorum ama bir çıkar yol bulamadım. Yalnız senden bir ricam var. Lütfen beni kırma.”

“Nedir?”

“Bu şerefsizin peşine düşmek tehlikeli olacak. Tek başına hareket etmeni istemiyorum. Ben de sana eşlik etmek istiyorum.”

Ozan’ın bu teklifini bekliyordum. Sadece beklemek değil, ayrıca böyle bir desteğe ihtiyacım da vardı. Arkama yaslandım ve gıcık bir gülüş sundum.

“Sen önce kahve siparişlerini takip et. Sonra bana eşlik edersin.”

Sataşmamdan hoşnut kalmıştı. Rahatlamıştı, “Of Mabel!” diyerek arkasına yaslandı. Üzerinde yine siyah bir kazak vardı. Siyah ona çok yakışıyordu. Bu haliyle hatırladığım eski Ozan’dan çok daha karizmatik görünüyordu. Buna sebep olan şey kendine olan güveni miydi yoksa karşımda ‘gerçekten’ güvenebileceğim birinin olması mıydı emin değildim. “Bizim eski kızlardan birisini çağırdım. Yeni eleman bulana kadar o çevirir. Sorun olmaz.”

Bir an gözlerine dalmış halde buldum kendimi. Kahvemden son yudumu çekip hızlıca ayaklandım.

“O zaman bana müsaade. Görüşürüz.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Sen işinin başındasın. Ben de kendime bir iş bulmaya gidiyorum.”

7. Bölüm

Ozan'ın yanından çıktıktan sonra bir taksiye atladım. Şoföre İstanbul merkeze doğru ilerlemesini rica ettim. Önümde oldukça uzun bir yol vardı.

Yolda ilerlerken cep telefonumdan internete girdim. Yakın zamanda İstanbul'da gerçekleşmiş olan çeşitli olayları taramaya başladım. Güncel bir olay bulmalıyım. Sadettin'e yeni bir iş için geldiğimi söylemiştim, kılıfına uydurmam gerekiyordu. Özellikle tanıdığım bazı adli muhabirlerin hazırladığı haberleri tek tek inceledim.

Son bir haftada İstanbul polisi çeşitli operasyonlar gerçekleştirmişti. Bunlardan ilk göze çarpanı iki farklı terör operasyonuydu. Terör suçları pek anladığım suçlardan değildi. Onun dışında gündem oluşturan diğer operasyonsa narkotik operasyonlarıydı. Bir uyuşturucu çetesi çökertilmişti. Ayrıca çetenin müşterisi olan ve içerisinde dizi oyuncular, müzisyenler ve sanatçıların olduğu birçok ünlü isim de gözaltına alınmıştı. Magazinsel değeri yüksek bir operasyondur fakat benim işime pek yaramazdı. Yerel düzeydeki ünlülerin çalıştığı gazete açısından pek bir değeri yoktu.

Dikkatimi çeken diğer haberlerse kadın cinayetleriydi. Kadın cinayetleri, Türkiye'nin yakın zamandaki en büyük baş belalarından biri olmuştu. Hatta Avrupa'da katıldığım bazı seminerlerde Türkiye'nin erkek şiddetinde nüfusa göre oranın en yüksek olduğu ülkelerden birisi olması sıkça vurgulanmıştı.

Kadın cinayetlerini tararken, son bir haftada üç farklı kadının evli oldukları erkeklerce ya da sevgililerince öldürüldüklerini gördüm.

Bunlardan iki tanesi farklı şehirlerdeydi. Bir tanesi ise İstanbul'da gerçekleşmişti. Haberin detaylarına girdiğimdeyse henüz üç gün önce işlenen bir cinayet olduğunu fark ettim. Karısını birçok yerinden bıçaklayarak öldüren zanlının tutuklanması haber yapılmıştı.

E-5 karayolu üzerinde ilerlerken taksici, "Hanımefendi İstanbul'a girdik, nereye gideceğimizi henüz söylemediniz," dedi.

"Emniyet Müdürlüğü."

"Vatan Emniyet mi?"

"Sanırım. Cinayet masasına, yani Asayiş Şube'ye gideceğim."

"O zaman Vatan değil. Asayiş Gayrettepe'de. Oraya sürüyorum."

"Olur."

Taksicinin "Cinayet masasında ne işiniz var?" diye sorarak muhabbete gireceğini düşünmüştüm fakat yanılmışım. Gayet sıradan bir durummuş gibi sessizce yoluna devam etti. Mecidiyeköy istikametinden Asayiş Şube'nin bulunduğu hizmet binasına götürdü.

Taksiden indikten sonra karşıma çıkan merdiveni hatırlamıştım. Birçok asayiş haberinde suçluların arabalara bindirilmek için indirildiği ve gazetecilerin fotoğraflar çektiği o merdivendi. Aynı merdivenden çıkıp binaya giriş yaptım. Karşıma çıkan ilk görevliye kendimi tanıtip Cinayet Büro görevlileriyle konuşmak istediğimi ilettim.

İlk olarak beni hemen girişte bulunan misafir odası benzeri bir odaya aldılar. Siyah deri koltuklar ve ortadaki sehpa dışında odada hiçbir şey yoktu. Kasvetli bir havası vardı.

Kısa bir süre sonra içeriye orta yaşın üzerinde bir görevli girdi. Tipi bizim Sadettin'i andırıyordu. En çok da bakışları... Sanırım Türkiye'de belirli bir süre polislik yapan herkesin bakışları birbirine benzemeye başlıyordu.

"Hoş geldiniz. Polis memuru Cevdet ben."

"Merhaba Cevdet Bey. Ben de Mabel."

Konuşması ve karşılaması itibariyle kibar birisiydi Cevdet. Ne istediğimi sormadan önce klasik üzere çay söyledi. Hemen ardından da nasıl yardımcı olabileceklerini sordu.

Öncelikli olarak kendimi tanıtip geçmişte yaptığım işlerden bahsettim. Daha sonra okuduğum haberi ve bu haberi araştırmak

istediğimi anlattım. Konuşmam bitene kadar hiç araya girmeden dikkatle dinledi beni.

“Çalışmalarınızı takdir ediyorum Mabel Hanım. Bu dosyayı haber yapma düşüncenizi de saygıyla karşılıyorum. Fakat bizim burada bahsettiğiniz şekilde uygulamamız yok. Size bu konuda yardımcı olamayız. Savcılık iddianamesini tamamladığı zaman tüm kamuoyu ile paylaşılıyor zaten. O zaman detaylı bilgilere erişebilirsiniz.”

Profesyonel bir üslupla reddetmişti beni Cevdet. Israrımı göstermek için devam ettim.

“Sizi anlıyorum Cevdet Bey, soruşturma aşamasında bilgi paylaşımı yapmak istemediğinizi de biliyorum. Ama emin olun Türkiye içindeki bir haber sitesi için değil, tamamen yurtdışına haber yapmak için.”

Milliyetçi damarı baş göstermişti Cevdet’in.

“Merdivenin girişine dikkat ettiniz mi? Bizim adli muhabirler orada günlerce pusuya yatıyorlar. Sırf bir fotoğraf karesi alabilmek için. Eğer yardımcı olabilseydik önceliği kesinlikle onlara verirdik.”

Çetin kayaya çarpmıştım. Cevdet’in yardımcı olmaya pek niyeti yoktu.

“Hiç mi olur yanı yok. En azından şüphelinin ifadesinin bir kopyasını alsam?”

“Tek olur yolu Şube Müdürlüğümüze dilekçe yazmanız. Eğer uygun görülürse üst yazı ile bize bildirilir. Biz de ifadenin bir kopyasını veririz. Ama açıkçası uygun görüleceğini de zannetmiyorum.”

Cevdet ile bireysel ilişki kurmak çok zordu. İşi tamamen resmi prosedürlere yönlendiriyordu. Yani çıkmaz sokağa...

Umudum tükenmişti. Artık başka yollarla deneyecek ya da başka bir haber kovalayacaktım.

Kalkmak için hazırlık yaptığım sırada misafir odasının kapısı açıldı. Yaşça çok daha genç birisi kapıyı tutarak, “Cevdet biz çıkıyoruz,” dedi, “tutanakları imzaladım. Sen geri kalanını halledersin.”

Cevdet anında ayaklandı. “Anlaşıldı komiserim, sizi bilgilendiririm.”

Kapıda duran genç komiser kapatmadan önce bakışlarını bana çevirdi. Üzerinde siyah bir tişört, altında açık mavi bir kot pantolon

vardı. Saçları bir hayli kısaydı. Dışardan bakıldığında asla bir komiser havası vermiyordu.

Komiserle göz göze geldiğimizde simasının bir anda tanıdık olduğunu hissettim. Sanki daha önce görmüştüm diye içimden geçirirken, “Mabel Hanım?” diye seslendi.

Evet, kesinlikle tanıdık.

“Benim... Ama sizi tam olarak çıkaramadım.”

“Cihan ben. Komiser Cihan. Lahey’de tanışmıştık birkaç yıl önce. Europol konferansında.”

Evet, hatırladım. Avrupa Polis Teşkilatı’nın düzenlediği üç günlük bir konferansa konuşmacı olarak davet edilmiştim. Çeşitli ülkelerden polis heyetleri vardı. Cihan da Türk heyetindeki polislerden birisiydi. Türk olduğumu öğrenince konuşmamdan sonra yanıma gelmiş ve ayaküstü kahve içerek sohbet etmiştik. Hatta heyetteki diğer kişilerle de tanıştırmıştı.

“Cihan Bey... Kusura bakmayın, hatırlamakta biraz zorlandım.”

Cihan sevinçle içeri girdi. Tokalaşma ve hal hatır faslının ardından, “Sizi hangi rüzgâr attı buraya?” diye sordu.

Az önce Cevdet’e anlattıklarımı özet geçerek Cihan’a anlattım. Ardından bakışlarımı Cevdet’e çevirerek, “Fakat Cevdet Bey yardımcı olamayacaklarını söyledi,” diye ekledim sitemkâr bir ifadeyle.

Cevdet hemen savunma refleksiyle, “Mabel Hanım’a bizim prosedürleri anlattım komiserim mecburen,” diyerek açıklamada bulundu.

Cihan, “Doğruları söylemiş Cevdet,” dedi, “ama vaktiniz varsa odama geçelim, bir kahve içelim. Ne kadar yardımcı olabiliriz bir değerlendirebiliriz.”

Zekice bir hamle yapmıştı Cihan. Ne Cevdet’i ezmiş ne de beni küstürmüştü.

Hep birlikte odasına geçtik. Kısa bir süre rutin işlerden, adli olaylardan ve Lahey konferansından konuştuktan sonra konuya yeniden girdim.

Cihan, “Aslında Cevdet’in dediği gibi,” dedi, “bizde öyle gazetecilere özel bilgi verme olayları pek olmaz. Haber yaptırmak istediğimiz

zaman veririz o kadar. Ama sana resmî belge vermeden yardımcı olabiliriz. Tabii bilgileri bizden aldığını kimseye söylemezsen.”

“Meraklanmayın,” dedim, “haber kaynaklarımı gizli tutma konusunda maharetliyimdir.”

“Neden bu dosyayı önemsedin peki? Özel haber yapacak bir şeyi yok. Klasik bir erkek şiddeti.”

Başımdan geçenleri ve maskeleye ihtiyacımı anlatamazdım tabii.

“Açıkkası bana da öyle geldi. Ailevi işlerim için İstanbul’da olacağım bir süreliğine. Türkiye’den elim boş dönmek istemiyorum. Güncel ve sıcak bir olay olduğu için bu cinayeti seçtim. Fakat varsa başka vereceğiniz olay seve seve haber yapabilirim.”

Verdiğim karşılıktan sonra Cihan bakışlarını Cevdet’e çevirdi. Sanki birbirlerine bakarak bana verebilecekleri bir dosya var mı diye konuşuyorlardı.

Kısa bir süre sonra Cevdet, “Komiserim, aslında bu dosya da olabilir,” diye araya girdi.

Beni basit bir dosyayla başlarından savmak için mi yeniden bu dosyayı incelemişti bilemedim. “Neden olabilir?” diye sordum.

Cevdet bakışlarını bana çevirdi. Bir süre sonra da yeniden Cihan’a döndü. Ondan teyit istercesine nedenini açıkladı.

“Diğer kadın cinayetlerinin neredeyse hepsinde yakaladıklarımız suçlarını itiraf ettiler. Zaten hepsinin sığındığı şey namus kavramıydı, sözde namuslarını kurtarmışlardı. Ama bu dosyada tutuklanan kişi ısrarla reddediyor cinayeti.”

“Öldürülen kadının kocası mı reddediyor?” diye sordum.

Cevdet, “Evet,” dedi, “o kadar baskıya rağmen kabul etmedi.”

Cihan, “Cevdet haklı,” diye ekledi, “şimdilik bizim için de soru işareti var bu olayda. Eğer başka önemli bir dosya çıkmazsa bunun üzerine ilerleyebilirsiniz.”

Arkama yaslandım. İlk işi başarmıştım. Dosya gayet sıradan olsa bile cinayet masasıyla ilişkiyi güçlendirmek için faydalı olacaktı.

“Tamam olur,” dedim, “bu dosyayı çalışmaya başlıyorum.”

8. Bölüm

Cihan, Cevdet'e bana yardımcı olması için gereken talimatları verdikten sonra ayrıldı. Benimle görüşmek için ötelemediği işlerine devam etmesi gerekiyordu. Ayrılmadan önce yeniden görüşmek için sözleştik ve telefon numaralarımızı birbirimize verdik. Yeni bir iş almış olmak beni heyecanlandırırsa da aklım buralardan çok daha uzaktaydı. Deniz'deydi.

Acaba nasıl kaçmıştı?

Birisinden ya da birilerinden yardım almış mıydı?

Peşime düşecek miydi?

Beliz'in peşine düşecek miydi?

Ve hepsinden önemlisi acaba hâlâ hayatta mıydı?

Cevdet'in, "Siz burada bekleyin Mabel Hanım, ben feziye'yi alıp geleyim," diyerek Cihan'ın odasından çıkmasıyla karanlık düşüncelerimden sıyrılıp âna dönmeyi başarmıştım. İlk baştaki mesafeli tavrını da ortadan kaldırmıştı. Gayet sıcakkanlı davranıyordu.

Şanslıydım. Hollanda'daki bir konferansta tanıştığım bir komiserin böylesine kritik bir zamanda yardımına koşacağı aklımın ucundan geçmezdi. Çantamı açıp gerekli notları almak için ajandamı çıkarırken derin bir oh çektim.

Birkaç dakika sonra Cevdet elinde dosyalarla geldi. Önümdeki sehpa da duran fincanları diğer sehpa ya taşıyıp dosyaları koydu ve tam karşıma oturdu.

"Ben size olayı baştan anlatayım. İfadeler, raporlar, tutanaklar hepsi burada. Ama kopyalarını vermemiz şimdilik çok zor."

“Sorun değil,” diyerek karşılık verdim, “ben gereken notlarımı alırım.”

Üç gün önce Küçükçekmece ilçesinde göle yakın bir mahallede bir kadın cesedi bulunmuştu. Ceset, kentsel dönüşüme girmiş bir eski apartmanın yıkımdan sonraki enkazının üzerindeydi. Enkazda demir ayırştırmaya başlayan kepçe operatörü cesedi fark etmiş ve polise haber vermişti.

Ceset otuz altı yaşındaki Binnur Sürmeli isminde bir kadına aitti. Dokuz bıçak darbesiyle öldürülmüştü. Ön otopsi raporuna göre bıçak yarı oluklu ve kısa boylu kamp çakılarına benziyordu. Ölüm saati gece saat üç suları olarak değerlendiriliyordu.

Binnur Sürmeli hemen yakındaki başka bir mahallede yaşıyor ve aynı mahalledeki bir markette kasiyerlik yapıyordu. Çocuğu yoktu. Sekiz yıllık kocası Ahmet Sürmeli ise Küçükçekmece’de, göl sahilindeki kafelerden birisinde garsondu. Cinayetten yaklaşık altı hafta öncesinde aile içi şiddet nedeniyle ihbar edilmişti. Eve giden polisler Binnur’un şiddet gördüğünü tespit etmiş ve Ahmet’i gözaltına almışlardı. Ahmet tutuksuz yargılanırken Binnur mahkemeden uzaklaştırma kararı çıkarttırmış ve boşanma davası açmak için dilekçe vermişti. Polis merkezindeki ilk ifadelere göre Ahmet Binnur’u kendisini aldattığı gerekçesiyle darp etmişti. Binnur ise bu suçlamayı tamamen reddetmişti. Komşular ve mahalle sakinlerinden edinilen bilgilere göre de bu darp tek değildi. Uzaklaştırma kararından sonrasında da Ahmet çok kez Binnur’un karşısına çıkmış, kimisinde sözlü tehditlerde bulunurken kimisinde de yine şiddet uygulamaya çalışmıştı. Son olarak cinayetin işlendiği gece Ahmet yine evin kapısında beklemiş ve işten dönen Binnur’a saldırmıştı. Komşuların araya girmesiyle Ahmet uzaklaşmıştı.

Saldırıdan sonra Binnur evde kalmama kararı almış ve yanına aldığı küçük bir çantayla saat on iki sıralarında evi terk etmiş, komşularına yakınlardaki bir arkadaşında kalacağını söylemişti. Binnur’un canlı olarak görüldüğü son an da bu olmuştu. Sonrasında da sabah saatlerinde cesedi bulunmuştu.

Cinayetin ilk şüphelisi olarak Ahmet Sürmeli gözaltına alınmıştı. Cinayet saatinde çalıştığı kafede olduğunu ve uzaklaştırma kararından sonra geçici olarak orada kaldığını söylemişti. Araştırma tutanaklarına göre ise kafe ile cesedin bulunduğu yer çok yakındı. Ayrıca olay gecesinde Ahmet'in Binnur'a saldırdığı ve öldürme tehditlerinde bulunduğu dair çok sayıda görgü tanığı da bulunuyordu. Ahmet'in tehdit olayından sonra kafeye döndüğüne ve cinayet saatinde orada olduğuna dair ise hiçbir delil ya da tanık yoktu.

Ahmet ilk sorgusunda ve mahkemede eşi Binnur Sürmeli'yi çeşitli zamanlarda darp ettiğini kabul etmiş ancak cinayeti reddetmişti. Darp gerekçesi olarak Binnur'un kendisini aldattığını yinelemiş ve başka bir adamla mektuplaşmalarını yakaladığını iddia etmişti. Ahmet'in üzerinden cinayet esnasında kullanılan bıçak çıkmamış, kafenin mutfak kısmındaki bıçaklardan bazılarını incelenmek üzere el konulmuş, bıçaklardan bir tanesinin ölçüsü Binnur'un vücudundaki kesiklerle uyum sağladığı gerekçesiyle kriminal laboratuvarına gönderilmişti.

Mahkeme Ahmet Sürmeli hakkında kasten adam öldürme suçundan tutuklu yargılama kararı vermiş ve Ahmet Silivri Cezaevi'ne götürülmüştü. Mevcut delil durumu ve cinayetten önceki saldırılar göz önüne alındığında Binnur'u Ahmet'in öldürdüğü kanaati herkesçe net bir şekilde oluşmuştu.

Cevdet anlatımını bitirdikten sonra asıl sormam gereken soruyu sordum.

“Sırf cinayeti kabul etmediği için mi Ahmet'in öldürmediğini düşünüyorsun?”

Cevdet gülümseyerek arkasına yaslandı.

“Normal şartlar altında böyle bir hikâyesi olan dosyada kesin Ahmet yapmıştır derdim. İnkâr etmesinin hiçbir önemi yok.”

“Peki sana aksini düşündüren şey nedir?”

“Henüz aksini düşünüyor değilim. Deliller ortada. Ama his... Hislerim tam olarak onu işaret etmiyor.”

“Hislerine çok mu güveniyorsun Cevdet Bey? Hisler bazen yanıltabilir.”

Bu cümlemin ardından Cevdet bir süre sustu. O an zihninden neler geçtiğini çok merak etmiştim.

“Dört ay sonra cinayet bürodaki yirminci yılını dolacak Mabel Hanım. Meslekte ise yirmi yedi. Eskiden yılda ortalama yüz cinayet işlenirdi. Şimdilerde ortalama iki yüz, nüfus artışıyla yılda üç yüze yaklaştı. Varın kaç cinayet, kaç şüpheli gördüğümü siz hesap edin. Sizce hislerin güçlenmesi için yeterli değil mi?”

Cevdet tam bir derya denizdi. Dile kolay, yirmi yıllık cinayet polisi. Binlerce dosya... Belki de ömrümün sonuna kadar yetebilecek yazı dizilerini sadece Cevdet’ten çıkartabilirdim.

“Ahmet’in bahsettiği bu mektuplaşma olayı tuhaf değil mi? Hangi çağdayız, kim kime artık mektup gönderiyor ki...”

“Mektupları da araştırdık. Henüz bulamadık. PTT kayıtlarında Binnur Sürmeli’ye gelen hiçbir mektup görünmüyor. O bölgeye bakan hiçbir kurye mahkeme tebligatları, internet faturaları ve kredi kartı dökümleri dışında mektup bırakmamış apartmana. Hoş, mektupların varlığı ya da yokluğu şu an Ahmet üzerindeki şüpheleri pek değiştirmiyor.”

“Ahmet’in avukatı var mı peki? O ne diyor?”

“Gariban bir garson, nereden avukatı olacak. İfade alınırken barodan çağırdık avukatı. Genç bir kadın avukat geldi. Yeni mezun. Mahkemesinde de o bulundu. Bilgilerini verebilirim.”

Avukatın bilgilerini de belki lazım olur diye not aldım.

“Başka merak ettiğiniz bir şeyler varsa anlatabilirim Mabel Hanım.”

“Şimdilik yok. Aslında seninle uzun uzadıya oturmak ve geçmiş tüm anılarını dinlemeyi çok isterim. Ayrıca benimle sizli bizli konuşmazsan...”

Yakınlık gösterme ve aradaki mesafeyi kısmen kaldırma hamlem Cevdet’in hoşuna gitmişti. “Tabii ki,” diyerek karşılık verdi.

“Dosya hakkında bilmem gereken başka bir şey yoksa ben kalkayım. Çok zamanını aldım.”

“Aslında bir detay daha var ama biraz karışık. Net olmadığı için anlatmadım.”

“Sakıncası yoksa onu da öğrenebilir miyim?”

“Binnur’un cesedinin üzerinden uzun bir saç teli çıktı. Cesedi sırtüstü halde bulundu, saç teli de boyun bölgesinde.”

“Saç telinin kime ait olduğu belli değil sanırım. Belki de Binnur’undur.”

“Henüz değil. Ama Binnur’a ya da Ahmet’e de ait değil. Ahmet’in saçları siyah ve kısa. Binnur’un ki uzun ama kıvılcık. Bulduğumuz saç teli sarı renkli.”

“Cinayetle bir alakası olabilir mi dersiniz?”

“İşte bu kısım karışık zaten. Binnur’un etrafından, arkadaşlarından birisine ait olabilir, sarılırken falan geçmiştir. Kasiyerlik yaparken müşterilerden birisinden kopup ona yapışmış olabilir. Cesedin bulunduğu yerde başka bir apartmanın sakinlerinden birisinin olup uçarak oraya konmuş olabilir ve hatta yıkılan binada önceden kalmış olup enkazda rüzgârdan geçmiş olabilir. Cinayetle alakası var mı yok mu şu an belirlemek imkânsız.”

9. Bölüm

Cinayet Büro'dan çıktıktan sonra Mecidiyeköy Meydanı'na kadar yürüdüm. Meydana ulaşınca sakin bir kafe bulup oturdum. Bu bölgeden oldum olası hazzedemedim. Karmaşa, kaos, gürültü, kalabalık... İstanbul'un bir cehennemi olsa burası Mecidiyeköy olurdu diye geçirdim aklımdan usulca.

Ajandamı açıp aldığım notların üzerinden geçtim. Her anlamda verimli bir görüşme gerçekleştirmiştim. Cihan Komiser ile eskiden tanıdık çıkmak ve tecrübeli polis memuru Cevdet'le yakınlık kurmak her anlamda bana avantaj sağlayacaktı. Özellikle Sadettin'in benim peşime düşme senaryosunda elimi güçlendirecekti.

Peşime düşecek tek kişi tabii ki Sadettin değildi. Esas kişi Deniz'di. Peşime düşmesi işime gelir miydi bilmiyorum. Onu üzerime çekmek, ortaya çıkmasını sağlamak adına mantıklı bir adım olabilirdi fakat kendimi ona karşı ne kadar koruyabilirim emin değildim.

Peki Deniz'le karşılaşınca ne olacaktı?

Ozan da artık Deniz'in radarındaydı. Deniz'in ona da zarar vermeye kalkışması beklenebilecek bir durumdu. Fakat Ozan çevik ve dikkatliydi. Kendini koruması kolaydı. Hatta Deniz'i alt edebilirdi bile. Deniz de elbet bunu hesaba katacaktı.

Deniz konusundaki en riskli durumsa teyzemdi. Benden ve Beliz'den intikam almak için teyzeme de bir zarar verebilirdi. Hele de onun yanında kaldığım sürece teyzemin hayatı daha çok tehlikede olacaktı. Bunun tek çözümü ise başka bir evde yaşamaktı.

Çantamdan bilgisayarımı çıkartıp internete girdim. Kiralık ev ilanlarına bakındım. Beni bir süre idare edecek, pahalıya kaçmayan eşyalı bir daire işimi görebilirdi.

Çok sayıda eşyalı kiralık daire ilanı vardı. Filtrelemelere girerek bulunduğum konuma yakın olanları taramaya başladım. Hemen birkaç kilometre ötede, Şişli Bomonti bölgesinde güzel daireler bulunuyordu. Eşyaları yeni ve evlerin içleri bakımlıydı. Benim işimi rahatlıkla görebilecek türdendi. Özellikle de konumu gayet merkezi sayılırdı. Ayrıca Cinayet Büro'nun bulunduğu Gayrettepe'ye yakın olması Sadettin'e karşı maskeleye yapmam için işime gelirdi. Sonuçta artık sık sık Cinayet Büro'nun kapısını aşındıracaktım.

İlanlar arasında gezinirken Ozan aradı.

"Ne yapıyorsun Mabel? İşlerin bitti mi?"

"Bitti sayılır. Ev bakıyorum."

"Ne evi?"

"Kiralık daire. Bir süre İstanbul merkezde olmamda fayda var."

Ozan'dan uzakta olma ihtimalim canını sıkıyordu.

"Burada baksaydık. Hem ben sana arabamı da veririm. İstedğin zaman istediğin yere rahatça gider gelersin."

"Mesele ulaşım değil ki Ozan. Taksiler de istediğim yere götürüyor."

Ses tonumla üstü kapalı olarak vermek istediğim mesajı anlamıştı.

"Ee, buldun mu peki?"

"Bir iki ilan hoşuma gitti. Birazdan emlakçıları arayıp bakmaya gideceğim."

Ozan bu, durur mu yerinde? İllaki sahiplenici yönünü gösterecek..

"Acelen yoksa hemen gitme. İşlerimi toparladım, yola çıkıyorum. Bir saate gelmiş olurum. Birlikte bakalım, seni şimdi kandırırlar ederler."

"Çocuk muyum Ozan?"

"Sen bilmezsin İstanbul'un emlak piyasasını. İpsiz sapsız bir adama denk gelersin, başına bela olur. Az bekle işte, birlikte bakarız."

Ozan'dan kaçış olmadığı belliydi.

"Tamam, bekliyorum." Sert bir şekilde telefonun kapatma tuşuna basmıştım. Her ne kadar bu tavırları özgür ruhlu bana ters gelse de bir yandan yalnız olmadığımı bilmek içten içe iyi hissettiriyordu.

Ozan gelene kadar ilanlara bakma işini bitirmiştım. Üç farklı daireyi gözüme kestirdim. Üçünden birisini kiralayacaktım. Hepsi de hem eşyalıydı hem de kısa dönem kiralamaya uygunlardı.

Ev bulma işini hallettikten sonra yeniden ajandama döndüm. Binnur Sürmeli cinayetine. Cevdet'in hislerine nedense benim de inanasım vardı. Belki de arkasından başka bir olay çıkması işime geleceği içindi. Bilmiyorum. Bilmediğim diğer şeyse olayı nasıl irdelleyeceğimdi.

Dosya her yönüyle kıskançlık üzerine işlenmiş bir cinayete benziyordu. Türkiye'de sıkça rastlanan bir durumdu. Ahmet'in son zamanlardaki tüm vukuatları birinci şüpheli olmasını sağlamıştı. Peki ya gerçekten doğru söylüyorsa? Cinayeti o işlemediyse?

Eğer Ahmet değilse katil kim olabilirdi?

Düşüncelerimi bu yöne ilerletince ortaya çıkan tek ihtimal Ahmet'in iddialarıyla güçleniyordu. Binnur'un yasak aşkı. Tabii varsa...

Mektup bulma iddiası dıştan bakıldığında gerçekten gülünçtü. Teknolojinin bu denli ilerlediği bir dönemde kimse kimseye mektup yollamazdı. Gizli bir sevgili olduğunu varsayarsak, Binnur'un ev adresini bildiğine göre evli olduğunu da kesinlikle biliyordu. Evli bir kadınla aşk yaşayan birisi elbette ki gizli kalmasını isterdi. Mektup gönderme gibi arkasında iz bırakacak bir iletişim yolunu tercih etmemeliydi. Onlarca mesajlaşma uygulaması, onlarca mesaj gönderme özelliği olan sosyal medya siteleri dururken üstelik... Her şeyi geçtim, Binnur'un böyle bir mektup olayını kabul etmesi başlı başına bir saçmalık sayılırdı.

PTT kayıtları ve kurye beyanlarında Binnur'a gelen bir mektup görünmüyordu. Bu açıdan bakıldığında ve mektup doğruysa; Binnur'un yasak aşkı büyük ihtimalle aynı veya yakın semtte oturan birisiydi. Belki de mektupları kendisi bırakmıştı. Diyelim ki mektupları kendi bıraktı, apartmana kadar gitmek ve Ahmet'e yakalanma riskini almak yine mantıklı görünmüyordu.

Nereden baksan saçmalıklarla dolu bir işti...

Ama elimde başka hiçbir seçenek yoktu. Mecburen Ahmet'in iddialarına yoğunlaşacak ve varsa Binnur'un sevgilisini bulmaya

çalışacaktım. Tıpkı benimle sevgili olmaya çalışan Deniz gibi... İki hayaletin peşinde bir Mabel!

Hayalet sevgililerle zihnim meşgulken gerçek ama eski sevgilim pat diye karşımda belirdi.

“Bu ne hız Ozan?”

“Biraz bastım. Şansıma trafik de yoktu.”

Ozan geldikten sonra kalktık. Bulduğum dairelerin ilanlarını Ozan’a gösterdim. Ozan benim aramama fırsat tanımadan emlakçıları aradı. Evlerin hepsi de yürüme mesafesinde olduğu için yaya olarak bakmaya gittik.

İlk daire pek içime sinmemişti. Etrafındaki apartmanlar daha yüksek olduğu için karanlıkta kalıyordu. İkinci daire fena sayılmazdı. Üçüncü daire ise diğer ikisine göre belirgin bir şekilde daha güzeldi. Evin içi yenilenmişti ve modern bohem bir tarzda döşenmişti. Tam sevdiğim gibiydi.

Ev sahibi aynı apartmanda oturan yaşlı bir kadındı. Emlakçı bize evi gezdirirken müstakbel kiracısını kontrol etmek için o da gelmişti. Ayaküstü ettiğimiz sohbetle kendimi ona sevdirmeyi başarmıştım. Ozan’ın sıkı pazarlığı ve iş bitiriciliğiyle hemen orada anlaştık ve kira sözleşmesini yaptık. Emlakçının yönlendirmesiyle abonelik başvurularını ve evin ilk temizliğinin yapılmasını da ayarlamıştık. Ertesi gün akşamdan itibaren ev kullanıma tamamen hazırды.

Ozan korumacı yönünü yine hissettirerek hemen gidip evin kilitlerini de değiştirmeyi ihmal etmedi. Kilit değiştirme işlemini hallettikten sonra, “Artık güzel bir yerde akşam yemeği yiyebiliriz değil mi?” diye sordu.

“Olur,” dedim, “çok acıkmıştım zaten.”

Ozan’la yeni apartmanımın merdivenlerinden inerken, “Bu arada konuşmamız gereken bir şey var,” dedi.

Adımladığım basamakta durakladım.

“Ne oldu?”

“Kafeden çıkacağım esnada Sadettin geldi. Ayaküstü biraz ağzımı aradı. Sanırım benden de şüpheleniyor. Ayrıca Deniz’in arabasını da bulmuşlar.”

10. Bölüm

Bebek'te Boğaz manzaralı bir restorana gelmiştik. Klasik İstanbul trafiğinde ve iş çıkış saatinde bu taraflara gelmemiz biraz uzun sürmüştü ama bu manzaraya değerdı.

“Nerede bulduklarını söyledi mi Sadettin?”

“Tam olarak nokta yer söylemedi. Ama yol üzerinde bir yerde terk edilmiş vaziyette diye tarif etti. Sanırım sizin bıraktığınız yer.”

“Büyük ihtimalle.”

“Kamera falan yoktu değil mi? Dikkat ettiniz.”

“Elbette.”

“Parmak izi peki?”

“Beliz'inki çıkmaz ama benimki çıkar.”

Parmak izimin çıkacak olmasını duyunca Ozan bir anda gürlledi.

“Nasıl seninki çıkar? Parmak izlerini sil diye uyarmadım mı seni Mabel?”

“Ben o arabaya daha önce çok kez bindim Ozan. Sadettin salak değilse benim daha önceden bindiğimi biliyordur. Meraklanma, arabayı kullanırken parmak izim geçmeyecek şekilde kullandım. Parmak izlerimse yolcu koltuğunun olduğu kısımlarda çıkacak. Eğer onları silseydim daha çok şüphe çekerdim.”

Her ne kadar zamanında Deniz'in arabasında yolcu koltuğunda bile oturmuş olmama tahammül edememiş olsa da açıklamamdan tatmin olmuştu. Az önce gürlleyen Ozan'ın yerine sakin bir Ozan geldi.

“Doğru söylüyorsun. Ben... Ben bu açıdan düşünememiştım.”
Bunu söylerken gözlerini kaydırmıştı. Durumdan hoşlanmadığı

belliydi. Sakin kalmaya, kıskanç olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Ama ne kadar denerse denesin ben onu çok iyi tanıyordum. Tavırlarından, bakışlarından, elinin kolunun hareketinden bile ne demek istediğini, ne hissettiğini anlayabiliyordum.

“Başka neler dedi sana Sadettin? Neden senden de şüphelendiğini düşünüyorsun?”

“Önce klasik işler nasıl falan diye sordu. Daha sonra seni sordu, hani görüşüyor musunuz, aranız nasıl gibi. Ben de gayet sıradan yanıtlar verdim. Ardından Deniz’den bir haber almış mı diye sordu senin için. Bilmiyormuş gibi davranarak ne haberi diye yanıtladım. İnandı mı inanmadı mı anlamadım ama Deniz ortalarda yok, belki sen görmüşsündür diyerek bu kez beni öne sürdü. Tamamen doğaçlama mı geldi yoksa gözüm senin de üzerinde mi demek istedi çözemedim.”

“Sadettin bu... Her şeyi planlıyor olabilir. Bilmezlikten gelmen iyi olmuş.”

Sadettin konusu kapandıktan sonra bir süre genel geçer sohbet ettik. Sohbet akıp gitti ve bir anda eski günleri yâd ederken bulduk kendimizi. Okul yıllarından, ilk tanışmamızdan, Ozan’ın çıkma tekelifinden ve sevgili olduğumuz dönemde yaşadıklarımızdan... Bir garip hissetmiştim kendimi. Birçok anı zihnimden uçup gitmişti. Ozan hatırlattıkça anımsıyor ve şaşkınlık yaşıyordum. Esas şaşkınlığımsa Ozan’ın hiçbir şeyi unutmamasıydı.

“Nasıl hatırlıyorsun tüm bu yaşadıklarımızı?” Önümdeki beyaz şaraptan bir yudum almıştım.

Ozan’ın bamteline dokunmuştum sanırım. Bakışları bir anda hüznünlendi. Fark etmemem için kafasını Boğaz’a çevirip manzaraya daldı.

“Sen gittin ve kendine bambaşka bir hayat kurdun Mabel. Bense tüm yaşadığımız anılarla burada kaldım. Daha kötüsü ise her gün bu anıları tekrar tekrar yaşadım.”

Nasıl bir yanıt vereceğimi bilemedim. Ozan duygusallaşmıştı. İşin açığı söyledikleri benim de içimi burkmuştu. Fakat şu sıralar böyle bir duygusal atmosferin hiç gereği yoktu.

“Hayat... Kimimizi bir yere sabitleyerek, kimimizi de uzaklara sürükleyerek cezalandırıyor.”

“Sen... Sen cezalandırıldığını mı düşünüyorsun Mabel?”

Bu soruya vereceğim yanıtla konuşmanın seyri tamamen değişecekti. Önlem almak zorundaydım.

“Boş ver... Hadi kalkalım artık. Eve gidip eşyalarımı toparlamam gerekiyor.”

Ozan hiç ikiletmeden hesabı istedi. Beni bu yönde darlamaktan kaçınıyordu. Belki de uzun zaman sonra benden duyduğu tek romantik cümle içini ferahlatmıştı.

Hesap gelmişti.

“Bu sefer benden olsun, çok uzaktan geldin, hem işinden gücünden de oldun benim yüzümden.” Garsonun hesabı getirdiği tepsiye doğru elimi uzattım.

Yarım ağız küçümser bir gülümsemeyle, “Bu tarz şeylerin benim yanımda lafını bile etme,” dedi, sert bir tavırla. Cüzdanındaki kartlardan birini çıkartıp elinde pos cihazıyla bekleyen garsona doğru uzattı. Maço tavırları yine ağırlığını göstermişti. Umursamadım.

Arabaya binip dönüşe geçmemizin ardından konuyu yeniden Deniz’e getirdi. Anlaşılan bu konuyu asla kapatmayacaktı. Ancak bu kez öyle sataşmak için değil, tam tersine destek olmak içindi.

“Sen bu Deniz’in evine hiç gitmiş miydin?”

“Hayır.”

“Çalıştığı hastaneyi biliyor musun?”

“Yakın zamanda bir yere bağlı olarak çalışmıyordu diye biliyorum. Yani teyzem gibi kişilere evde sağlık hizmeti veriyordu.”

“Peki nereden araştırmaya başlayacağız? Sadettin’e sormamız imkânsız. Benim tanıdığım başka polisler de var ama onlara sordüğüm an Sadettin’in kulağına kar suyunu kaçıırırlar.”

O an aklıma kimden yardım alabileceğim geldi. Bizim belde elinin uzanmadığı yer yoktu.

“Polislerden destek alamıyorsak halktan destek alırız biz de,” diye karşılık verdim, “aklımda bir fikir var. Eve gitmeden önce bir yere uğrayalım. En azından Deniz’in yaşadığı evi bulma şansımız olur.”

Beldeye vardktan sonra Ozan'a gideceğimiz yeri tarif ettim. Ara sokaklara girer girmez, "Buralar hiç tekin yerler değil, senin ne işin oldu burada?" diye sordu.

"Ozan ben adli muhabirim hatırlıyorsan," diyerek çıkıştım, "bu tarz yerler sayesinde çok olay çözdüm."

Arabayı park ettiğimiz sokakta kahvehaneler vardı. Küçük çaplı kumar oynatılan yerler... Arabadan inmemizle birlikte dışarıdaki masalarda oturanların tüm bakışları bize çevrilmişti. Ozan bakışlarından rahatsız olurken ben umursamadan daha önceden geldiğim etrafı duvarlarla çevrili kahvehanenin kapısına doğru yöneldim.

"Hayatlarında hiç kadın görmemiş gibi bakıyor bunlar!"

"Kadın olduğum için değil, polis olduğumuzu düşündükleri için bakıyorlar."

Karşımdaki demir kapıya sertçe vurdum. Kapıya vurmamla birlikte etraftakilerin bakışları daha da keskinleşmişti.

Ozan, "Burası neresi?" diye sordu, tedirgin olmuştu, "böyle bir yere geleceğimizi bilseydim yanıma bıçak falan alırdım."

"Burası da sıradan bir kahvehane. Meraklanma kimse bize zarar vermeye yeltenmez. Hem bıçak olsa adam mı öldüreceksin hemen."

Ozan merakla sağına soluna bakınırken yarı şakalı yarı laf sokmalı karşılığını vermeyi ihmal etmedi.

"Ben bıçağı kullanamasam bile kullanma tecrübesi olan arkadaşlarım var."

Kapı henüz açılmamıştı. Israrla birkaç kez daha vurdum. Sanırım erketeler bir şekilde dışarıyı izliyor ve içeriye haber veriyorlardı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Tipi hiç güven vermeyen genç bir çocuk kapıda belirdi.

"Ne istiyorsunuz?"

"Menan burada mı?"

"Ne yapacaksınız Menan'ı?"

"İşimiz var."

"Ne işiniz var?"

Sıkmıştı karşımdaki yeni yetme... Elimle göğsünden ittirerek kapıdan geçtim.

“Amma çok soru sordun! Buradaysa görüşeceğim işte!”

Yapmış olduğum hamle sadece karşımdaki çocuğu değil Ozan’ı da şaşırtmıştı. Ama poz kesmemi bozuntuya vermeden korumacı bir tavırla hemen çocuğun önüne atıldı ve yolumu açtı.

Avluya girdiğimizde ortadaki asma floresan lambanın altında oyun oynayan herkes bir anda sessizleşip bize baktı. Oturanlara tek tek bakarken o tanıdık ses arkalardan duyuldu.

“Ooo benim gazeteci ablam gelmiş!”

Menan masaların arasında zikzak çizerek yanımıza geldi.

“Nasılsın abla?”

“Menan. Bana abla deme diye seni kaç kez uyaracağım.”

“Pardon abla. Yani şey, pardon...”

Menan, oyun oynayanlara uzak bir köşede bulunan hasır motifli masa ve sandalyeleri işaret etti.

“Şöyle geçelim.”

Ozan içerideki ortamı ve benim Menan ile olan diyalogumu görünce tamamen afallamıştı. Ses çıkarmadan eşlik etti.

“Yeni bir iş mi var?”

Menan oturur oturmaz konuyu açmıştı.

“İş değil de yardımın gerekli. Birisinin evini bulmamız gerekiyor. Tabii karşılığında ne gerekiyorsa...”

“Para dert değil. Kimin evi, tanıdık bilindik birisi mi?”

Fazla detaya girmeden Deniz hakkında temel bilgileri verdim. Menan dikkatle dinledi. Hiç itiraz etmeden yardımcı olmayı kabul etti.

“Fotoğrafı da olsaydı çok iyi olurdu.”

“Bakayım, belki bulurum fotoğraf. Ama emin değilim.”

“Sorun değil. Ben bizim çocuklardan soruşturmaya başlarım. İlla ki gören bilen birisi vardır.”

Menan ile görüşmemiz bitmişti. Kalkmak için toparlandığım sırada Ozan ilk defa konuştu.

“Bu masa, bu sandalyeler... Bunlar benim geçen yıl çalınan sandalyelere çok benziyor.”

Ozan’ın doğal tepkisine Menan’dan doğal bir sırıtmayla karşılık geldi.

“Akasya Caddesi’ndeki kafenin sahibi sen miydin abi?”

11. Bölüm

Menan ile görüşmemizin ardından kahvehanelerin olduğu sokaktan çıktık. Ozan'ın geçen yıl çalınan masa ve sandalyelerine denk gelmesi çok komiğime gitmişti. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ozan ise şaşkınlık ve sinirlilik arası gidip geliyordu. Konağı çevirirken söylenmeye başladı.

“Çakala bak, abi kafe senin miydi diyor bir de.”

Dayanamayıp kahkahayı patlattım.

“İyi yönünden bak, nerede olduklarını biliyorsun artık. Canın istediğinde buraya gelir eski sandalyelerine oturursun.”

Ozan arabayı çalıştırıp hareket ettikten sonra, “Nereden buluyorsun böyle hırlı hırsız takımını,” diye devam etti.

“Öyle deme. Hırsız mırsız ama işimi görüyor.”

“Neyse giden gitti artık. Bundan sonra bir şey çalınırsa nerede bulacağımı biliyorum en azından.”

Eve döndükten sonra teyzemi kontrol ettim. Uykusu gelince Gülcü can onu yatak odasına götürmüş ve yatırmıştı. Sessizce uyuyordu. Ardından eşyalarımı toparlamak için odama geçtim.

Odama doğru yürürken Beliz'in odasının kapısının açık olduğunu fark ettim. Kapının önünde duraklayıp içeriye baktım. Beliz'in öldüğünü sandığım günlerde buradan bakmak ne kadar acı veriyordu bana... Şimdi ise o acıdan eser kalmamıştı. Yarı hüznün yarı mutluluk arasında bir kıvamda seyrediyordum.

Telefonumu çıkartıp kendi odama yönelirken Beliz'i aradım. Tek başına kalmıştı İngiltere'de. Aklım bir yandan da ondaydı.

Kısa bir süre Beliz'le konuştum. İlk gün sadece akşamüzeri evden çıkmış, evin etrafındaki sokaklarda yürüyüş yapmıştı. Yaşadıklarının gerilimini halen üzerinde hissediyordu. Ancak dirayetliydi. Kısa sürede atlatacağını bizzat kendisi söylemişti.

Beliz'le konuştuktan sonra yatağımın ucuna oturdum. Son gece Deniz'e bıçağı sapladığım yere baktım. Gözümün önünde o sahne yeniden canlandı. Deniz'in güç kaybederek yere düşmesi ve büyük bir şaşkınlıkla bana bakması...

Bakışlarıyla etkilemişti beni en çok... Gözleriyle.

Merak ediyordum, onun için sadece sıradan bir kadın mıydım yoksa beni gerçekten sevmiş miydi?

O bakışlarda, o gözlerde gerçekten bir sevgi var mıydı?

Ertesi gün öncelikle bana yetecek kadar eşyayı kapının önüne koydum. Çok bir şeyim yoktu zaten. Bir spor çantası, bir küçük valiz... Bir de her zaman yanımda taşıdığım sırt çantam. İstanbul'da yerleşik bir hayatım olmayacağı için farklı kıyafetler getirmemiştim hiç. Belki kendi evime yerleşince birkaç parça elbise daha alabilirdim. Şartlar ne getirirse...

Ozan akşamdan kendisinin götürmesi için sıkı sıkıya tembihlemişti. Fakat sabah sabah işlerinden alıkoymak istemedim. Günün ilerleyen saatlerinde kendisinden fırça yiyeceğimi bile bile telefonla bir taksi çağırdım. Taksi gelene kadar son hazırlıklarımı tamamladım ve çantalarla çardağa indim. Çok beklememe gerek kalmadan taksinin klakson sesi öndeki yolda duyuldu. Eşyayı alıp yola doğru yürüdüm.

Taksici beni eşyalarla görünce hemen indi. Bagajı açıp eşyaları yerleştirdi. Arka kapıyı açıp oturacağım esnada bir anda üzerimde bir tedirginlik hissettim. İstem dışı kafamı sağa sola çevirdim. Teyzenin evinin olduğu sokağa giren yolun başında sanki bir adam vardı. Uzaktan beni izliyor gibiydi. Bakışlarımı o yöne çevirmemle saniyesinde gözden kaybolmuştu.

Arabaya bindikten sonra taksiciye İstanbul'a doğru sürmesini söyledim. Taksi hareket ederken de hemen geriye döndüm ve arkamdan aynı noktaya baktım. Kimse yoktu. Biz uzaklaşmaya devam ederken de arkamdan kimse çıkmamıştı.

Taksici sokağı bitirip diğer yönden anayola çıkacağı esnada, "Geri dönebilir miyiz?" diye seslendim, "ama bu sokaktan değil, üst sokaktan geri dönelim lütfen."

"Bir şey mi unuttunuz?"

"Sayılır. Aklım evde kaldı, son kez etrafından bakıp eksik gedik var mı diye kontrol etmek istiyorum."

Taksici yanıttımdan hiçbir şey anlamamıştı fakat yine de dediğimi yaptı. Anayola çıkmadan sola döndü. Birkaç ev geçtikten sonra yeniden sol yaptı ve üst paraleldeki sokağa girdi.

"Şimdi biraz hızlanabilir miyiz?"

Taksici itiraz etmeden gazı kökledi. Kısa sürede sokağın sonuna geldi.

"Yeniden sol yapıyorum sanırım."

"Evet."

Sol yapıp rampa aşağı inmeye başladık. Teyzemin evi hemen sokağın girişindeydi. Döner dönmez üstteki evlerin arasından bile görünüyordu. Bakışlarımı dikkatle sokağın girişine çevirdim. Evet, tedirginliğimde haklıydım. Son anda birisini bir arabaya binerken gördüm. Koyu füme renkli bir araç. Çalışır vaziyette üstelik. Sokağın köşesinden birkaç metre aşağıda.

"Biraz yavaşlar mısınız?"

Bu cümlele taksici öndeki araçtan şüphelendiğini anlamıştı. Hız kesip sağa yanaşır gibi yaptı. Park halindeki birkaç arabanın gerisine doğru girdi. Kafasını hafifçe eğip aşağıdaki arabaya baktı.

"Hanımefendi bir sorun mu var? Tacizci falansa gereğini yapalım!"

"Yok yok, sadece merak ettim."

Aradan birkaç saniye geçmişti ki öndeki füme araç hareket etti ve aşağı yönde hızlandı. Taksici bunu fark edince yola yeniden çıktı ve rampa aşağı gaza bastı. Füme araç yolun bitiminde sola doğru

döndü. Benim herhangi bir istekte bulunmama gerek kalmadan taksici hemen peşine takıldı ve alt yola kadar yavaşlamadan indi.

Sola döndüğümüzde füme aracı bir daha göremedik. Hangi yöne gittiğini kestiremedim. Taksici sol yönde ilerleyip sık sık etrafına bakındı. Girme ihtimali olan ara sokakların girişlerinde yavaşlayıp içlere doğru baktı.

“Ortalıkta görünmüyor hanımefendi.”

“Tamam. Biz yolumuza devam edelim lütfen.”

Yaşadığımız ufak çaplı gerilim taksiciyi de meraklandırmıştı. “Bir sorun yok değil mi hanımefendi?” diye sorusunu yineledi.

“Yok hayır... Sanırım bir tesadüftü.”

Taksici lafı geçiştirdiğimi anlamış ve ısrarcı olmamıştı. Fakat meraktan mı yoksa tamamen koruma içgüdüsüyle mi bilmem, biz yeniden anayola doğru çıkarken sık sık aynalarından kontrol etti. Anayola çıktıktan bir süre sonra ise, “Peşimizde kimse yok, içiniz rahat olsun!” diye ekledi babacan bir tavırla.

“Teşekkür ederim.”

Belli etmemeye çalışıyordum ama içten içe fena halde gerilmiştim. Bacaklarım ve kollarım kaskatı kesilmişti. Yaşadığım şey tamamen tesadüf de olabilir. Oradan geçen ve arabasına binen birisi... Ama yine de izlenmek veya takip edilmek ihtimali bile yeterince germişti.

Ozan’a haber vermeyi düşündüm. Ancak bu olayı duyar duymaz panik yapardı. Hatta panik yapmakla kalmaz, eminim yollara düşüp etrafta göreceği tüm füme renkli arabaları araştırmaya çalışırdı. Şimdilik böyle bir aksiyona hiç gerek yoktu.

Yaklaşık bir saat sonra yeni kiraladığım evin önüne gelmiştik. İstanbul’un kalabalığına girince üzerimdeki gerginlik azalmıştı. Taksicinin yardımcılarıyla çantalarımı apartmanın girişine indirdim. Ardından merdivene yönelip eve çıktım.

Ev sahibim olan kadınla benim dairenin önünde karşılaştık. Temizlikçilere kapıyı açması için yeni anahtarlardan ona da bırakmıştım. Beni görünce, “Aa, erkencisin kızım,” dedi, “evin temizliğine daha yeni başladılar.”

“Şimdi kullanmayacağım zaten,” diyerek karşılık verdim, “sadece çantaları bırakmak için geldim.”

“Ah tamam. İşin gücün yoğun belli. Sen merak etme ben dip bu-
cak temizlediklerinden emin olana kadar başlarından ayrılmam.”

İçeride temizlik devam ediyordu. Ayakkabılarımı bile çıkarma-
dan hole çantaları bıraktım. Sırt çantamla birlikte geri çıktım.

“Akşama doğru gelirim ben. Sanırım o zaman biter.”

“Biter biter. Bugün kullanmaya başlarsın. Yeniden hayırlı olsun.”

Eşyaların taşınma işini de halletmiştim. Artık tam anlamıyla ken-
di işlerime yönelebilirdim.

Merdivenlerden inerken acaba ne yapsam diye düşünüyordum.
Binnur Sürmeli cinayetini araştırmaya artık başlamalı ve olayları bi-
raz deşmeliydim. Bu hem kafamın biraz olsun dağılmasına yardımcı
olacak hem de işimden kopmamamı sağlayacaktı. Son basamağa gel-
diğimdeyse ne yapacağıma karar verdim. Apartmandan çıkmadan
ajandamı açtım ve Ahmet Sürmeli’nin avukatının telefon numarası-
na bakıp cep telefonumdan tuşladım.

Düzenleme

Ny.ozlem

12. Bölüm

Ahmet Sürmeli'nin avukatı Bilge Yaman, Cevdet'in dediği gibi gerçekten de çok genç birisine benziyordu. Hatta telefondaki sesi daha çok çocuksuydu.

Avukat Bilge'ye ilk aramamda ulaşamamıştım. İkinci aramamda yanıtladı. Kendimi kısaca tanıttıktan sonra görüşme talebimi ilettim. Çağlayan Adliyesi'nde kısa bir işinin olduğunu söyledi ve bir saat sonrası için yine Çağlayan bölgesinde bulunan bir avukatlık ofisinin adresini verdi.

Zaman geçirmek ve etrafı keşfetmek için yeni mahalleimde biraz dolaştım. Daha sonra butik bir kafede kahve içtim. Evime yakın, şirin bir kafeydi. Sahibi de ben yaşlarda sanatçı bir kadındı. Kafenin birçok yerinde kendi çizdiği resimler ve el işlemesi kumaş tasarımları asılıydı. Tasarımları hayranlıkla incelediğimi fark edince yanıma gelmiş ve bir süre sohbet ederek tanışmıştık. İsmi Nagihan'dı ve çok sevimli bir kadındı. Sanırım artık sık sık mola vereceğim yeri de bulmuştum.

Kahvem biterken Avukat Bilge aradı. Adliyedeki işinin bittiğini ve ofise geçtiğini söyledi. Bunun üzerine kalktım ve ilk gördüğüm taksiye atlayarak verdiği adrese gittim.

Ofisin girişindeki levhada Avukat Kâmil Paçacı yazılıydı. Zile bastım. Kapıyı bir asistan kadın açtı. Bilge Yaman'ı ziyarete geldiğimi söyledim. Beni doğrudan odasına doğru yönlendirdi.

Odaya girdiğimde genç avukat yan tarafta duran masaüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu. Ekranı girdiğim açıdan görünüyordu. Çaktırmadan ekrana baktığımda, benim daha önce yaptığım İngilizce haberlerden birisini okuduğunu fark ettim. Asistan kadının

seslenmesiyle bize doğru döndü. Anlık bir panikle ekrandaki siteyi indirdi ve ayağa kalktı.

“Hoş geldiniz Mabel Hanım.”

“Hoş buldum Bilge Hanım. Nasılsınız?”

Mesleğinin henüz başlarında olduğu o kadar belliydi ki... Heyecanlıydı. Sanırım benim haberlerimi okuması heyecanını katlamıştı. Siyah saçlarını arkadan bağlamıştı. Siyah bir gömlek ve gömlekle uyumlu bir kumaş pantolon giyinmişti. Yüzünde hafif tonlarda bir makyaj vardı. Tokalaşmak için elini uzatır gibi oldu ama sonra çekindiği için geri indirdi. Bunu görünce ben elimi uzattım.

“Onca işinizin arasında bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim Bilge Hanım.”

Böylesine genç birisine hanımlı hitap etmek garibime gitmişti.

“Olur mu Mabel Hanım. Benim için gurur. Yani şey, benim için bir zevk.”

Nereye oturacağımı işaret etmemişti. Heyecandan unutmuştu. Önümdeki ilk misafir sandalyesine geçtim. Sadece beni değil, kapıda ne içeceğimizi duymak için ayakta bekleyen asistanı da unutmuştu.

“Sanırım kahve söylemeni bekliyor,” diyerek asistanı işaret ettim.

“Ah evet, bize iki kahve lütfen,” diye asistana seslendi. Nasıl içtiğimi sormayı unutmuştu bu kez de. Asistan tam soracakken, “Sade lütfen,” diyerek araya girdim.

“Yeni mezunsunuz sanırım?”

“Evet. Bu yaz mezun oldum.”

“Bu ofiste mi görevlisiniz?”

“Aslında hayır. Kâmil Bey babamın eski bir dostu. Kendi ofisini açana kadar bana bir oda tahsis etti sağ olsun. Ben de bazı işlerine yardımcı oluyorum sadece.”

“Güzel bir başlangıç olmuş senin için...”

Kısa bir süre işlerden sohbet ettik. Kahvelerimiz de gelmişti. Bilge de sakinleşmişti.

“Bahsettiğim gibi Ahmet Sürmeli için rahatsız ettim seni Bilge Hanım. Merak ettiğim ve sormak istediğim bazı şeyler var. Gözaltındaki ifadesinde ve ilk mahkemesinde sen üstlenmişsin avukatlığını.”

“Evet. Barodan çağrıldım ve ilk mahkemesine kadar eşlik ettim. İddianameden sonra kendi avukatını tutar mı bilmiyorum ama.”

“Nasıl birisiydi Ahmet? Yani sence gerçekten böyle bir şey yapmış olabilir mi?”

Bu sorumu beklemiyordu sanırım. Bir anda duraksadı.

“Ben... Ben bu konuda ne diyebilirim ki... Yapmadığını beyan ediyor fakat aleyhine olacak deliller de mevcut.”

“Senin düşünceni merak ediyorum Bilge Hanım? Sonuçta yanındaydın.”

“Dediğim gibi ben yeni mezunum ve bu ilk cinayet dosyasındaki savunmam oldu.”

Çekinceliydi. Hem de çok. Tecrübesiz olduğu için kendine pek güvenmiyordu.

“Senin hislerin ne yönde? En çok onu merak ediyorum. Lütfen rahat ol.”

“Hislerim... Ne desem bilemiyorum. Belki çok safça gelecek ama Ahmet Sürmeli’ye nedense inandım ben.”

“Ne açıdan inandın?”

“Karısı Binnur Sürmeli’yi öldürmediğine... Evet, birkaç kez şiddet girişiminde bulunmuş ve bunu zaten inkâr etmiyor. Ancak öldürme konusunda tam tersi. İfadeden önce polisler yokken baş başa görüştük. Bana Binnur’un nerede bulunduğunu, nasıl öldürüldüğünü sordu. Bilmediğim kadarıyla yanıtlarken çok dikkatli dinledi beni. Bakışlarında ise acı vardı. Hani ne derler, ölüm haberiyle yıkılmış bir adam vardı karşımda. Çaresizlik içinde. Eğer çok iyi rol yapmıyorsa tabii.”

Bakışlar, gözler diye içimden geçirdim. Deniz’in bakışları gözlerimin önüne gelerek...

“Aldatma şüphesinden bahsetti mi sana da?”

“Evet. İfadesinde de geçti. Binnur’un kendisini aldattığından şüphelendiği için ortalığı karıştırmış zaten.”

“Bu konu hakkında başka bir şeyler dedi mi peki?”

“Hayır. Sadece bir iki kez mektup yakaladığını söyledi. Mektupların yerini sordum, Binnur’un aldığını ve parçalayıp attığını söyledi.”

“Ortada bir mektup yok yani?”

“Evet. Olsa bile Ahmet Sürmeli’nin yararına mı zararına mı olur bilemedim. Aldatılmak, bir cinayetin şüphelisi olmak için en makul neden sonuçta.”

Çok güzel bir cümle kurmuştu Bilge. Aldatılmak, bir cinayetin şüphelisi olmak için en makul neden. Cinayeti işlememiş olsan bile...

“Ailesi ve akrabalarından arayanlar oldu. Babası ve abileri mahkemeye geldiler. Onlarla da görüştüm. Hiçbirisi Ahmet’in Binnur’u öldürebileceğine inanmıyor. Hepsinin de dediği şey aynı: Ahmet Binnur’u çok severdi.”

“Sevgi, kadın cinayetlerinin ilk adımıdır. İhanet korkusunun başlangıcı.”

Verdiğim karşılığı beklemiyordu. Dili çözülerek seri halde anlatmaya başlamışken duraksadı.

“Haklısınız... Sevgi kıskançlığı, kıskançlık da şiddeti beraberinde getiriyor.”

“Ahmet için söylemedim bunu. Eğer Ahmet haklıysa ve Binnur’un gizli bir sevgilisi varsa onun için söyledim.”

Bir anda gözleri parladı.

“Ahmet Sürmeli de aynısını düşünüyordu. İfadesinde söyleyemedi ama benimle konuşurken kesin o adam öldürmüştür demişti. Şüphelendiği sevgilisi...”

Ahmet Sürmeli ile farklı zamanlarda aynı şüpheyi taşıyordum. Doğru yolda mıydım yoksa dipsiz bir karanlığın içine mi giriyordum bilmiyorum. Ama içimdeki ses o karanlığı araştırmaktan ötesini işaret etmiyordu.

“Bilge Hanım senden bir şey rica edebilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Cezaevine Ahmet’i ziyarete gitme imkânın var mı?”

“Elbette. Avukatı olarak her an gidip avukat görüşü yapabilirim.”

“O zaman en kısa zamanda gitmeni ve ona benden bir mesaj iletmeni istiyorum.”

“Seve seve... Ne mesajı?”

“Benden bahset ve onun masum olduğuna inandığımı söyle lütfen. Özellikle bu şüphelendiği kişinin kim olduğunu bulmam için bildiği ne varsa anlatsın. Bakalım böyle birisi gerçekten var mı?”

13. Bölüm

Avukat Bilge'nin yanından çıktığımda karanlığa doğru ilerlediğim yolculuğun rahatsız edici huzuru vardı içimde... Evet, Ahmet Sürmeli'nin cinayeti işlemediğine dair Bilge'nin hisleri huzur veriyordu. Fakat bu huzur öte yandan beni rahatsız ediyordu. Huzurun sahte çıkma ihtimali...

Saatimi kontrol ettim. Öğle sonrası yeni başlamıştı. Ahmet Sürmeli hakkında araştırmamda hızımı almışken bir basamak daha öteye gitmeye karar verdim. Notlarım arasından çalıştığı yerin ve Binur ile yaşadıkların evin adreslerine baktım. İkisi de Küçükçekmece'deydi. Birisi göl kıyısında, diğeri göl kıyısına yakın bir mahallede. Rotamı anında Küçükçekmece'ye çevirdim.

İlk iş olarak Küçükçekmece Gölü'ne gittim. Göl sahili arkaya doğru uzanıyordu. Sahilde birçok kafe çeşitli mesafelerle sıralanmıştı. Havalar düzeldiği için kafelerin bir kısmı doluydu.

Sahilde yürüyerek Ahmet Sürmeli'nin çalıştığı kafeyi buldum. Göl manzaralı, geniş bir kafeydi. Sağında ve solundaki açık alanlarda salıncaklı masalar vardı. Müşterilerin neredeyse hepsi bu kısımlardı. Üstü kapalı orta kısımda ise mutfak ve çalışanların kullandığı diğer bölmeler bulunuyordu.

Salıncaklı masalardan birine geçip oturdum. Garsonlardan birisi hemen yanımda bitti. Limonata siparişimi aldıktan sonra uzaklaştı. Garson ayrılır ayrılmaz kapalı alanı gözetlemeye başladım. Çalışanlar oraya girip çıkıyorlardı. Ödemelerin gerçekleştiği kasa da aynı

yerdeydi. Kasada diğerlerine göre yaşlı bir adam oturuyor, diğer garsonlara zaman zaman bir şeyler söylüyordu.

Siparişimi alan garson elindeki tepsiyle limonatamı getirdi. Masaya servis ederken, "Ahmet burada mı çalışıyordu?" diye sordum.

Ahmet'in ismini duyunca irkilir ya da yüzünde farklı bir ifade oluşur sanmıştım. Suratında hiçbir değişiklik olmadı.

"Ben yeni sayılırım hanımefendi," diye karşılık verdi. Ardından kasayı işaret ederek, "Levent Abi bilir. Patron o. İsterseniz ona sorun."

"Teşekkür ederim," diyerek karşılık verdim. En azından kime danışacağımı artık biliyordum.

Garson yanımdan ayrıldıktan sonra iç kısma yöneldi. Kasadan geçerken Levent'le konuştu. Bu konuşmanın ardından Levent yerinden kalkıp benim masama yaklaştı.

"Merhaba hanımefendi. Ahmet'i sormuşsunuz?"

"Merhabalar. Evet, burada çalışıyordu sanırım değil mi?"

"Evet. Siz kimsiniz acaba? Neden soruyorsunuz?"

Aklı başında birisine benziyordu Levent. Olgun ve konuşması düzgün birisiydi. Bu nedenle kendimi açık açık tanıtmakta bir çekince görmedim.

"Müsaade varsa şöyle oturayım hanımefendi," diyerek karşımdaki sandalyelerden birisini çekti ve bildiklerini anlatmaya başladı.

"Valla çok şaşırdım olayı duyunca. Ahmet'ten hiç beklemezdim. Tamam birkaç kez gerzeklik yapıp Binnur'a el kaldırmış. Hatta uzaklaştırma kararından dolayı burada kalıyordu. Ama bu kadarını yapacağını asla ummazdım. Çok şaşırdım."

"Neden şaşırdınız?"

"Yani Ahmet çok severdi Binnur'u. Binnur da Ahmet'i. Bunları zamanında ben evlendirdim. Ahmet yıllardır benim yanımda çalışır. Gariban bir adam. Binnur da Allah var çalışkan kızdı, Ahmet'e destek olmak için o çırpınıp dururdu. Ölümüne çok üzüldüm. Ara sıra kavga ettikleri oluyordu ama işte her ailede olan cinsten. Öyle kavgaları hiç olmamıştı şimdiye kadar."

"Peki Ahmet, Binnur'un kendisini aldattığından şüphelendi mi size söyledi mi hiç?"

“Söylemez olur mu? İlk bana koştı geldi, abi böyle bir durum var diye, mektup mu ne bulmuş. Ben ilk başta ona değildir falan diye teselli ettim.”

“Mektupta neler yazdığından bahsetti mi?”

“Ben hiç görmedim ama Ahmet aşk mektubu diyordu. Zarfın üzerinde sadece Binnur’un ismi varmış. Ne gönderen ismi ne de bir adres; başka hiçbir şey yok. Seni şöyle seviyorum, böyle seviyorum gibi cümlelermiş. Önce ben de önemsemedim. Ama daha sonra bir, iki defa olunca ne diyeceğimi bilemedim.”

“Sizce böyle bir şey olabilir mi? Yani Binnur’un bir sevgilisi...”

“Hiç sanmam. Binnur’u da iyi tanırdım, hatta yalan yok kendi kızım gibi de severdim. Ahmet’e düşküncü o da. O taraklarda bezi olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Hem diyelim ki başka bir adamı seviyor ya da sevgilisi var; neden Ahmet ile çocuk yapmak istesin ki?”

“Çocukları yok bildiğim kadarıyla?”

“Evet. Bunu kimseyle konuşmazlardı ama benimle konuşurlardı. Çocukları olmuyordu. Tüp bebek tedavisi için araştırma yapıyorlardı. Binnur da çok istekliydi. Eğer hayatında başka bir adam olsa çocuk için o kadar istekli olmazdı bence.”

Levent’in söylediği şey çok mantıklıydı. Ne ifadelerde ne de araştırma raporlarında çocuk yapma konusu hiç geçmemişti. Eğer gerçekten böyle bir durum varsa Binnur’un hayatında birisinin olma ihtimali çok düşüyordu.

“Cinayette kullanılan bıçak. Buradaki bıçaklardan birisi ile uyumlu çıkmış.”

“Çıkar mı çıkar. Polislere de söyledim Ahmet’i gözaltına aldıkları zaman. İçeride en az elli çeşit bıçak vardır bizim. İnce, kalın, büyük... Ne ararsan. Kızcağızın üzerindeki yaralarla illaki uyumlu bir bıçak çıkar.”

Levent’in bıçak konusundaki yorumu da çok yerindeydi. Sonuçta yemek servisi olan bir işletmeydi burası. Mutfağında çeşit çeşit bıçak olması gayet normaldi.

Levent ile uzunca bir süre daha Ahmet hakkında konuştuk. Söylediği her cümlenin kendi içinde bir tutarlılığı vardı. Gerek anlattıkları gerekse tavırlarıyla bana gayet güven vermeyi başarmıştı. Onun

cephesinden işin özeti belliydi: Ahmet asla Binnur'u öldürmeye kıymazdı. Artısı ise Binnur da Ahmet'i asla aldatmazdı.

Kafeden yeni bir soru işaretiyle daha çıkmıştım. Eğer Binnur Ahmet'i aldatmıyorsa şüphe duyulacak üçüncü bir isim de devre dışı kalıyordu. Madem öyle, mektuplar neyin nesiydi? Ahmet'in durduk yere mektup olayını uydurma ihtimali de hiç akla yatkın gelmiyordu.

Cep telefonumdaki haritalar uygulaması yardımıyla yaşadıkları eve doğru yürüdüm. Mahalle belirgin bir şekilde dar gelirli kimse-lerden oluşuyordu. Evlerin birçoğu gecekondudan üçer dörder katlı apartmanlara çevrilmişti. Bazılarının ön cepheleri sadece sıva ile bırakılmıştı, mahallede gri tonlar kendini her yerde gösteriyordu.

Binnur ve Ahmet'in apartmanı da diğerlerinden farklı değildi. Sıradan bir sokaktaki sıradan bir apartmanın giriş katı...

Komşulardan birileri denk gelir mi acaba diye etrafa bakındım. Apartmanın üçüncü katında bir kadının pencereden beni izlediğini fark ettim. Ona bakarak birkaç adım yürüdüm. Tam sesleneceğim esnada konuşmaya çalışacağımı anlamış olacak ki hemen kendini içeri atıp penceresini kapattı.

Hevesim kursağımda kalmış bir halde yan apartmanlara baktım. İlginç bir şekilde mahalle bir hayli kalabalıkken evin bulunduğu sokak çok ıssızdı. Sanki herkes Binnur'un ölümü için sessizce matem tutuyordu. Ya da matem yerine herkesi bir korku kaplamıştı. Nedenini çözemediğim sessizlik rahatsız edici seviyedeydi.

Sokaktan umudumu kesip ayrılacağım esnada sağdaki apartmanın giriş katındaki pencereden bir kadının seslendiğini duydum.

"Polis misin sen de?"

Bakışlarımı hemen o tarafa çevirdim. Yaşlı bir kadın bana bakıyordu. Yüzündeki kırışıklara bakılırsa yaşı bayağı ileriydi.

"Değilim teyzeciğim. Polis gibi mi duruyorum?"

"İki, üç gündür polisler bastı mahalleyi. Her yer polis kaynıyor."

"Neden polis kaynıyor?"

"Duymadın mı? Yandaki gelin kızı öldürmüş kocası. Gaddar herif!"

Kadının konuşma tarzı biraz farklıydı. Nedendir bilinmez zihinsel sorunları olan birisi izlenimi vermişti bana. Belki de yaşının etkisiyle öyle hissetmiştim.

“Tabii güzel kız. Taliplisi çok olur. Sahip çıkmazsan karına, yan gözle bakarlar.”

“Tam olarak ne olmuş teyzeciğim? Adam karısını neden öldürmüş?”

“Neden olacak! Taze gelin, çocuk da yok. Vardır kırıkları.”

Üslubundan çok rahatsız olmuşum. Konuşacak başka kimse olmadığı için mecburen devam ettim.

“Nereden biliyorsun teyzeciğim? Sırf çocukları yok diye başka bir adam mı olacak hayatında?”

“Bilirim ben. Bir bakışta anlarım. Ama kızın suçu yok. Bütün suç o kocasında. Yapacaktı çocuğu, oturtacaktı evde...”

Kadının konuşmaları gittikçe saçma bir hal almaya başlamışken pencerede daha genç bir kadın bir anda belirdi.

“Anne, yine pencereye mi çıktın! Geç hadi içeri!”

Genç kadın beni fark edince mahcup bir ifadeye büründü.

“Siz annemin kusuruna bakmayın. Öyle yerli yersiz konuşur. Yaşından dolayı malum...”

“Önemli değil. Ben bu komşunuzun öldürülmesini merak ettim de. Onu konuşuyorduk.”

Genç kadın da hiç konuşmak istemediğini hemen belli etti.

“Bizim ne olup bittiğinden hiç haberimiz yok. Mekânı cennet olsun.”

Bu cümlesinden sonra annesinin koluna girip pencereden uzaklaştırmaya çalıştı. Son kez şansımı denemek için, “Kocasını öldürmüş diyorlar, doğru mu?” diye olta attım. Fakat olta bir işe yaramadı.

“Kusura bakmayın, biz hiçbir şey görmedik, duymadık.”

Şanssızdım. Mahalleden bir şey çıkarma umudumu tamamen yitirmiştim. Genç kadının da konuşacağı yoktu. Annesini içeri almaya çalışmakla meşguldü.

Tam arkamı dönüp ayrılacağım esnada pencere kapanırken yaşlı kadının sesini son kez duydum. Söylediği cümleyse işleri tamamen karıştıracak nitelikteydi.

“Gördüm ben, kırıklarından birisini gördüm, meymenetsizin tekiydi, üstelik yaşlıydı. Kaç defa gelin kızın arkasından yürüdü.”

14. Bölüm

Yaşlı kadının söylediklerine ne kadar inanmalıydım bilmiyorum. Akli dengesinin pek yerinde olmadığı kesindi. Ancak giderayak arkamdan kurduğu cümlelerse gidişatın seyrini değiştirebilecek cinstendi.

Kırıklarından birisini görmüştü.

Meymenetsizin tekiydi.

Yaşlıydı ve birkaç kez Binnur'un arkasından yürümüştü.

Söylediklerinin kendi içinde tutarlılığını düşündüm. Binnur'un bir sevgilisinin olma ihtimali ana gündemimizdi. Bu varsayımla örtüşüyordu. Eğer varsa kadının böyle birisini görme ihtimali de elbette vardı. Fakat adam neden arkasından yürümüş olabilirdi. Üstelik evlerine kadar... Ayrıca yaşlı olması da işin bir başka çetrefil kısmıydı.

Sokaktan kafamdan geçen bu düşüncelerle çıkarken birden aklıma bambaşka bir soru geldi: Eğer Binnur'un hayatında böyle birisi varsa, Binnur bunu kiminle paylaşabilirdi.

Polis fezlekesindeki alınan ifadelerde Binnur'un yakın çevresinden kimsenin ifadesi bulunmuyordu. Ailesinden birilerinin sonradan ifadesine başvurabilirlerdi. Ancak onların da böyle bir konuyu bileceklerini, bilseler bile polisle paylaşacaklarını sanmıyordum. Geriye sadece Binnur'un yakın arkadaşları kalıyordu. Dosyada ise yakın arkadaşları ya da çevresinden kimsenin ismi geçmiyordu. Polisler muhakkak ki bunu araştırmış olmalılardı ve eğer bulsalar ifadesine

başvurmuş olmalılardı. Demek ki Binnur'un çevresinde yakın arkadaş olarak görülebilecek kimse yoktu.

Düşünceler arka arkaya sıralanırken karşımdaki bu boşluğun çözümünü işyerinde buldum. Yakın arkadaşı olmayabilirdi fakat ilaki işyerinde özel hayatını paylaştığı, dertleştigi birileri çıkabilirdi. Ajandamdan Binnur'un kasiyer olarak çalıştığı marketin adresini buldum, adımlarımı oraya çevirdim.

Market evine nispeten uzak sayılırdı. Ama yürüme mesafesindeydi. Yaklaşık yirmi dakikalık yürüyüşün sonunda marketi bulmuştum. Bir apartmanın alt katında dükkânlar birleştirilerek tek dükkâna çevrilmişti. Zincir marketlerden birisinin şubesiydi. Dışarıdan bakıldığında yoğun bir markete benziyordu. Üç farklı kasada üç farklı kasiyer eşzamanlı çalışıyordu.

Markete girip bir süre rafların arasında turladım. Kasalardaki sıraların bitmesini bekledim. Sırası ilk biten kasaya doğru yürüdüm. Kasalarda iki kadın, bir erkek çalışıyordu. Üçü de gençti. Sırası boşalan kasada erkek olan kasiyer bulunuyordu. Hiç alışveriş yapmadan kasaya yönelmemden dolayı garip garip bana bakarken hemen konuya girdim.

“Merhaba. Ben Binnur hakkında konuşmak için gelmiştim.”

Binnur'un ismi ağzımdan çıkar çıkmaz karşımdaki gencin yüz ifadesi değişti. Bakışlarını diğer kasiyerlere çevirdi. Aynı şekilde onlarda da belirgin bir değişim oldu.

“Binnur bizim vardiyada değildi. Sadece vardiya değişimlerinde görürdük. İsterseniz mağaza müdürümüzle konuşun.”

“Çok iyi olur.”

Genç kasiyer oturduğu yerden kalktı. Kasanın etrafını dolaşıp “Buyurun,” diyerek bana iç kısımları işaret etti. Rafların arasından onu takip ettim. Mağazanın bir köşesindeki kapıya doğru yürüdü. Arkasından giderek eşlik ettim. Kapıyı açtıktan sonra benim de geçmem için tuttu.

Marketin arka kısmında birkaç oda ve alt kattaki depoya inen bir merdiven vardı. Geri kalan boşlukların neredeyse hepsinde paletler üzerinde koliler yığılmıştı.

Arka kısma geçtikten sonra kapılardan birisini tıklatarak açtı. "Âdem Bey, bir hanımefendi sizinle görüşmek istiyor," dedikten sonra Âdem'den yanıt beklemeden bana içeriye geçmem için işaret etti.

Âdem orta yaşlarda birisiydi. Hızlıca kendimi tanıttım. Kibar birisine benziyordu. İkiletmeden Binnur hakkında bildiklerini anlattı.

Genel olarak uyumlu, güler yüzlü ve çalışkan bir kızdı. Yaşça diğer çalışanlardan büyük olduğu için işyerinde genellikle diğerlerine de ablalık yapardı. Çalışanlar arasında çıkan ufak tefek tartışmalarda denge unsuru hep Binnur olmuştu. Pek kimseyle konuşmaz ve özel hayatından bahsetmezdi. Ne yakın zamanda ne de geçmişte hiçbir müşteriyle bir tartışması ya da kavgası olmamıştı.

"Peki işyerinde özel olarak samimi olduğu birisi yok muydu?" diye sordum.

"Zehra var. Genç bir kız. Yedi sekiz aydır çalışıyor. Binnur Zehra'yı ayrı bir severdi. Bir kez vardiya değişikliği olmuştu Zehra'nın, Binnur gelip vardiyasının değişmemesi için ricada bulunmuştu. Ben de aralarındaki uyum bozulmasın diye ricasını kabul etmiştim."

"Zehra ne zaman gelecek?"

"Gelmiştir belki de. Vardiya değişimine az kaldı. Bakıp geleyim."

Âdem odadan çıktıktan birkaç dakika sonra yanında genç bir kızla döndü. Zehra'yla. İkimizi tanıştırdı. Ardından, "Siz rahat görüşün," diyerek kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Zehra yirmili yaşların henüz başlarında gencecik bir kızdı. Kızıl saçları beyaz tenine ve üzerindeki sarı market tişörtüne yakışmıştı. Odaya sızan azıcık ışıpta bile saçları parlıyordu. Binnur'un ölümünden en çok etkilenen belli ki bu kız olmuştu. Diğer işyerindeki arkadaşları da üzgündü fakat Zehra'nın bakışlarında ayrı bir acı vardı.

"Binnur Abla'yı çok seviyordum ben," diye başlayan ilk cümlesinde gözyaşlarına hâkim olamadı. Bir süre konuşamadı. Eline uzanıp bileğini sıkıca kavradım. Sakinleşmesini bekledim. Biraz toparlandıktan sonra sormam gerekenleri arka arkaya sordum.

İşyerindeki tutumlarıyla alakalı olarak mağaza müdürünün anlattıklarına benzer şeyler söylemişti Zehra. Herkesle uyumlu ve dengeliydi Binnur. Sorularımı yavaş yavaş özel hayatına çevirmiştim.

“Eşiyile arası nasıldı? Sana hiç bahsediyor muydu?”

“Ahmet Abi’nin ben sadece fotoğraflarını gördüm. Sık sık onun hakkında konuşurduk. Binnur Abla çok seviyordu eşini. Zaman zaman kavga ettikleri oluyormuş. Ama yakın zamanda çok kavga etmişler, onu biliyorum.”

“Neden kavga etmişler?”

“Benim onu aldattığımı düşünüyor demişti. Hatta son konuştuğumuzda boşanmaya kadar varacak bu iş diyordu. Çok üzgündü.”

“Neden onu aldattığını düşündüğünü açıkladı mı peki?”

“Evet. Bir mektup olayı vardı. Evine mektup gelmiş. Kimden geldiğini bilmiyordu Binnur Abla. Ahmet Abi de bunu görmüş, okumuş. Oradan başlamış olaylar. Ondan sonra zaten sürekli kavga ediyorlardı. Hep üzgün geliyordu Binnur Abla.”

Zehra’nın anlattıklarında hiçbir yalan hissetmemiştim. Gayet içtenlikle konuşuyordu. Derin bir nefes alıp asıl sormam gereken soruyu sordum.

“Sence Binnur Ahmet’i aldatmış olabilir mi?”

“Asla! Binnur Abla yapmaz öyle bir şey.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Tanısanız siz de aynısını düşünürdünüz. Aile kavramına çok değer veriyordu. Bana gelecekle ilgili, erkeklerle ilgili tavsiyeler verirken hep Ahmet Abi’den güzel örnekler sunuyordu. Bunu yaparken de gözleri hep ıslık ıslık. Binnur Abla’yı azıcık tanıdıysam, asla böyle yapmayacağını söyleyebilirim.”

Kendinden çok emindi Zehra bunları söylerken. Aldatma ihtimalinin kapılarını sonuna kadar kapatıyordu.

Bir süre daha Binnur hakkında konuştuk. Benzer şeylerin tekrardan öteye gitmemişti konuştuklarımız. Elimde hiçbir şey yokmuş hissine kapıldım bir anda. Sanırım Binnur’un hayatında başka birisinin olma düşüncesi işlerimi kolaylaştıracağı içindi. Yaşlı kadının dediklerinin üzerine ilerleyebileceğim makul bir yol olacaktı. Fakat Zehra’dan tam tersini duyunca çıkmaz bir sokağın sonunda kalmış gibi hissettim. Tek çarem geriye dönmek ve o çıkmazdan bir an önce kurtulmak olacaktı.

Çaresizce yerimden kalkıp Zehra'ya teşekkür etmek üzereyken Zehra, "Bir şey daha var," dedi, "ölümüyle alakalı mıdır bilmiyorum ama."

Heyecanla, "Nedir?" diye sordum.

Zehra'nın yanıtı ise girdiğim çıkmaz sokakta geriye doğru dönmek yerine, çıkmazın sonundaki duvarları aşmam gerektiğine bir işaret etti.

"Bir ay kadar oluyor. Bir gün Binnur Abla çalışırken sık sık dışarıyı kontrol ediyordu. Tedirgindi. Yüzünden belliydi. Ne olduğunu sorduğumda, dışarıdaki bir adamın bizi izlediğini söylemişti. Bunun üzerine ikimiz birden kalkıp dışarıya çıktık. Ama kimse yoktu."

15. Bölüm

Küçükçekmece'den bir taksiye atlayıp evin yolunu tuttum. Yorulmuştum. Arka arkaya yaptığım görüşmeler, Ahmet ve Binnur hakkında edindiğim bilgilerle omuzlarımdaki yük artmıştı sanki... Üstelik olaylar gittikçe karmaşıklıyordu ve karmaşılaşmaya devam edecek gibi görünüyordu. Öte yandan araştırdığım bu olay biraz kafamı dağıtmış; Deniz, Beliz, Mabel şeytan üçgeninden de biraz olsun sıyrılmamı sağlamıştı. İşim hayatımın her zaman odak noktasıydı ve yaşanan bunca şeye rağmen hâlâ böyle kalıyor olması beni mutlu etmişti.

Yaptığım görüşmeleri zihnimde özetlemeye başlayınca bazı taşların yerine oturduğunu fark ettim.

Bunlardan ilki, mektup olayının gerçekliğiydi. Binnur'a gelen mektupları şu ana kadar sadece Ahmet'in cümlelerinden duymuştum. Anlatan herkes Ahmet'in ağzından aktarıyordu. Ahmet'in hayalden uydurduğu ve kendini aklamak için kullanabileceği bir olay olma ihtimali öyle ya da böyle vardı. Fakat ilk defa bu olayın gerçekliğini başkasının dilinden teyit etme imkânı bulmuştum. Binnur ölmeden önce bir mektup aldığını Zehra'ya anlatmıştı.

İkinci oturan taş ise Ahmet ve Binnur'un mektup olayına kadar aralarının iyi olduğuydu. Her ailede olabilecek tartışmalar dışında göze batan bir vukuatları olmamıştı. Ama ne zamanki bu olay patlak vermiş, araları hız kazanarak bozulmuştu. Hatta Ahmet ilk defa şiddete meyletmişti. Üstelik daha yakın zamana kadar çocuk yapma planları bile varken. Ahmet'in Binnur'u sevdiği, Binnur'un da

Ahmet'i sevdiği kesindi. Her ikisinin de çevresindeki insanlar bu konuda net konuşmuşlardı.

Üçüncü yerine oturan ve en ürküncü olan taş ise ikisinden bağımsız bir başka kişinin varlığıydı. Zehra ve yaşlı teyzenin söylediklerini üst üste koyduğumda Binnur'u uzaktan izleyen, gizlice takip eden birisinin varlığı kesindi.

Oturan taşları yan yana koyup büyük resme baktığımda tahmin yürütmek artık çok zor olmayacaktı: Binnur'un sevgilisi zannettiğimiz kişinin bu kişi olma ihtimali çok yüksekti.

Hatta ötesinde, belki de mektupları gönderen kişi...

Taksi hızla ilerlerken birden rota değiştirmem gerektiğine karar verdim. Şoföre Bomonti yerine Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü binasına sürmesini rica ettim. Cihan Komiseri aramak için telefonumu çıkardığımda telefonum çaldı. Arayan Ozan'dı.

"Acil mi Ozan? Değilse birazdan arayayım seni."

"Hem acil sayılır hem sayılmaz. Evde misin, yani teyzende?"

"Hayır. Sabah erkenden çıktım. Kendi evime."

"Kendi evine mi? Neden haber vermedin? Ben götürürdüm."

"Ozan şimdi sırası değil. Kapatmam gerek."

"Tamam. Çıkıyorum ben de yola. Bir saate yanında olurum."

Ozan kapattıktan sonra Cihan Komiseri aradım.

"Merhaba Cihan. Şubede misin?"

"Değilim ama birazdan geçeceğim."

"Şahane, vaktin varsa biraz görüşebilir miyiz? Yarım saate gelmiş olurum."

"Olur. Sen gelene kadar ben de gelmiş olurum."

Taksici beni Asayiş Şube'nin girişinde bıraktı. Merdivenleri hızla tırmandım. Görevlilere Cihan Komiseri ziyarete geldiğimi bildirip içeri girdim.

Koridorda Cihan Komiserin odasına doğru yürürken arkamdan bir ses duydum.

"Mabel Hanım hoş geldiniz."

Arkamı döndüğümde seslenen kişinin Cevdet olduğunu gördüm. Onu görmek içimi rahatlatmıştı.

“Merhaba Cevdet Bey, nasılsınız?”

“İyiyim, teşekkür ederim. Sizleri sormalı? Komiserime mi geldiniz?”

“Ben de iyiyim. Evet, birazdan buluşacaktık.”

“Henüz gelmedi, buyurun odasına geçelim.”

Cevdet’in eşliğinde Cihan Komiserin odasına geçtim. Ben kapıdan geçerken çay ocağına kahve yapmaları için seslendi. Bana sormaya gerek bile duymamıştı. Arkamdan odaya girdikten sonra, “Biraz telaşlı gördüm sizi Mabel Hanım,” dedi.

Yaptığım görüşmeleri ve vardığım sonucu anlatmak için Cihan’ı beklemeli miydim bilmiyorum. Heyecanlanmıştım. Ayrıca söyleyeceklerimi nasıl karşılayacaklarını ve tavırlarının ne olacağını da merak ediyordum.

“Telaşlı değil de biraz heyecanlıyım.”

“Bir sıkıntı yoktur umarım.”

“Yok. Ama sanırım Binnur Sürmeli cinayetinde sanki bir şeyler buldum.”

Bu cümlemden sonra tek heyecanlanan ben değildim. Cevdet’in gözleri birden parladı.

“Neler buldunuz Mabel Hanım?”

Bu cümleyi kuransa Cevdet değil Cihan’dı. Bir anda kapıda belirmişti. Aceleyle içeri girdiği belliydi. Rayban Aviator model gözlüğü hâlâ gözündeydi. Acaba ben buradayım diye mi böyle hızlıca hareket etmişti? Bu düşünce istemsizce yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu. Kulaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. İçimden ‘Mabel kendine gel’ diye geçirirken ciddi bir surat ifadesi takınmak için kendimi zorlamaya çalıştım. Cihan Komiser gözlüğünü çıkarırken göz göze geldik. Baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Aynı Ozan gibi. Deri ceketinin içinde siyah bir gömlek vardı. Botlarının içine soktuğu siyah pantolonun beline bir de kemer takmıştı. Ben kapıda dikilen komiseri süzerken o da *hoş geldiniz* mahiyetinde kafasını öne doğru eğdi.

“Tam zamanında geldim sanırım. Meraklandım ben de. Ne buldunuz?”

Cihan Komiser masasına geçip oturduktan sonra yaptığım görüşmeleri hızlıca özet geçtim. İkisi de pür dikkat dinlemişlerdi beni. Özellikle de Cevdet söylediğim her şeyi büyük ciddiyetle karşılarken, bir yandan da isimleri not almayı ihmal etmedi. Anlatımımı bitirdikten sonra değerlendirmemi sundum.

“Bence üçüncü bir kişinin varlığı kesin. Binnur’u takip eden, gizlice izleyen birisi. Bu açıdan baktığımızda Ahmet Sürmeli’nin masum olma ihtimali kuvvetleniyor.”

Cevdet hiçbir yorum yapmadı. Anlatımım bittikten sonra bakışlarını Cihan Komisere çevirdi.

Cihan önce sıkıntıyla derin bir nefes aldı. “Anlattıkların asla küçümsenecek şeyler değil,” dedikten sonra Cevdet’e döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

Cihan’ın bu tavrından memnun kalmıştım. Kestirip atmamıştı. Cevdet’in ne diyeceğini ise çok merak ediyordum.

“İlk defa Ahmet dışında bir şüphelimiz oldu elimizde Komiserim. Önemli bir gelişme.”

Cevdet de ciddiye almıştı beni.

“Ama şu aşamada yaşlı kadının görgü tanıklığı işimizi görmez. Ailesinin rıza göstereceğini düşünmüyorum. Ayrıca Mabel Hanım’ın dediğine göre akli dengesi de pek yerinde olmayabilir. Başka tanıklara ihtiyacımız var.”

“Zehra. Markette Binnur ile çalışan kız. Onun tanıklığı iş görmez mi?” diyerek araya girdim.

“Zehra herhangi bir olaya tanık değil. Kimseyi görmemiş. Şayet dışarıdan izleyen kişiyi görmüş olsaydı en büyük tanığımız olabilirdi.”

Cevdet’in bu cümlesi bir anda hevesimi kırar gibi olmuştu. Ses tonumu yükselterek, “Ama sonuçta Binnur’un yanındaydı ve Binnur’un tedirginliğine şahit oldu. Bence önemli bir olay,” diye itiraz ettim.

Sanırım itiraz ederken fazla agresif davranmıştım. Bunun üzerine Cevdet hafifçe tebessüm etti ve beni yumuşatmayı tercih etti.

“Meraklanmayın Mabel Hanım, Zehra’nın tanık ifadesine kesinlikle başvurur ve konuyu derinleştirmek için gerekenleri yaparız. Ben sadece şüpheli teşhisi manasında söyledim.”

Cihan, “Senin görüşmenin ardından Levent ve Zehra’yı ifadeye çağırmamız seni zor duruma düşürür mü?” diye sordu.

“Neden beni zor duruma düşürsün ki?”

“Sonuçta sana güvenip anlattılar. Özellikle de Zehra. Bize ifade verme konusunda korkup çekinebilirler. Sıkça karşılaştığımız bir durum.”

“Levent’in çekineceğini sanmam. Zehra ile gerekirse ben konuşur ve bana anlattıklarını resmi olarak size de anlatmasını sağlarım.”

Cevdet, “Komşusu olan yaşlı kadını ne yapacağız komiserim?” diye sordu.

“Şimdilik onun ifadesine gerek yok. Eğer elimizdeki bu bilgiler doğruysa, Binnur’u takip eden kişinin aynı mahallede ve hatta evlerine yakın bir yerde oturuyor olma ihtimali var. Kadının çenesi biraz düşük gibi, ifadeden sonra sağda solda konuşursa sıkıntı olur.”

“Tamam komiserim.”

“Ayrıca Levent ve Zehra’yı ifadeye telefonla davet edelim. Herhangi bir ekip gitmesin.”

“Anlaşıldı komiserim.”

Cihan’ın Cevdet’e benim bulduğum bilgiler üzerine talimatlar vermesi ve ikisinin de beni ciddiye almasından hoşnut kalmıştım. Eğer sezilerim doğru çıkarsa Ahmet’in masum olduğu kanıtlanacak ve Binnur’un gerçek katilinin peşine düşülebilecekti.

Diğer iddialı sezim olan mektupların da aynı kişi tarafından gönderildiği şüphemin konusunu açıp açmamakta kararsız kalmıştım. Gerek Cihan’ın gerekse Cevdet’in samimiyetlerine ve cinayeti derinleştirme çabalarına güven duymuştum. İçimdeki bu şüpheyi paylaşmakta sakınca yoktu. Tam dilimin ucuna kadar gelip konuşacakken, telefonuma gelen bir mesajla söylemekten vazgeçtim.

“Merhaba Mabel Hanım. Ben’ Avukat Bilge. Sizden sonra cezaevine Ahmet Sürmeli’yle görüşmeye geldim. Şimdi görüşten çıktım. Mesajlarınızı ilettim. Çok memnun kaldı. Binnur’a gelen mektuplardan bir tanesini evde bir yere saklamış. Ailesinden evin anahtarını almaya gidiyorum.”

16. Bölüm

Bilge'nin mesajıyla kalp atışlarım hızlanmıştı. Cihan ve Cevdet'e belli etmemek için, "O zaman bana müsaade," dedim, "başka şeyler bulursam yine çalarım kapınızı."

Cihan, "Çok hızlısın Mabel Hanım," diyerek karşılık verdi, "ayacağının tozuyla bambaşka bir yöne çektin bizi." Bu şekilde iltifat etmesi hoşuma gitmişti.

Yerimden kalkarken Cevdet'in bakışlarında bir tuhaflık sezmiştim. Özellikle telefonuma bakmamdan sonra dikkatini fazlasıyla bana çevirmişti. Mecburen topu ona attım.

"Tecrübe..." diyerek tebessüm ettikten sonra, "Cevdet Bey kadar olmasa da ben de çok olay çözdüm. Tek farkı Avrupa'da olmasıydı," diye ekledim.

Cevdet renk vermeden karşılık verdi.

"Estağfurullah Mabel Hanım. Onca tecrübeme rağmen demek ki sizden öğreneceklerimiz varmış."

Cihan ve Cevdet'ten yeni gelişme olursa haber verilmesi sözünü aldıktan sonra Asayiş Şube'den çıktım. Hızlı adımlarla uzaklaşıp Ozan'ı aradım.

"Neredesin?"

"Mecidiyeköy'e girmek üzereyim. Köprü trafiğinden birazdan kurtuluyorum."

"Tamam. Sana konum atıyorum. Beni buradan alabilirsin."

Ozan'a konum attıktan sonra hemen Bilge'nin mesajını yeniden okudum. Genç avukat gerçekten soy ismi gibi yaman çıkmıştı. Daha ilk günden ricamı kırmamış ve gelişme kaydetmişti. Mektuplardan

birisinin varlığı beni inanılmaz derecede heyecanlandırmıştı. Sıcağı sıcağına Bilge'yi de aradım.

“Merhaba Bilge. Mesajını okudum ve çok sevindim.”

“Merhaba Mabel Hanım. Evet, ben de çok sevindim. Ama en çok Ahmet Sürmeli sevindi. Şimdi yoldayım, birazdan metrobüse aktarma yapacağım. Ailesinin adresini verdi bana. Onlarda evin anahtarlarından bir kopya varmış.”

“Peki ne zaman eve gitmeyi planlıyorsun? Mektubu görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bana kalırsa hemen bugün gitmeyi düşünüyorum, hava kararmadan. Ama metrobüsten indikten sonra mesafe var biraz daha. İş çıkış saati taksi bulmam biraz zor olacak gibi.”

O an aklıma bir fikir geldi.

“İstersen metrobüsten indiğinde seni almaya geleyim. Birlikte gider, anahtarları alır, eve geçeriz. Hem ben evin yerini de öğrendim.”

“Sizin için zor olmayacaksa çok iyi olur.”

“Hayır, hiç zor olmaz. Anlaştık.”

Heyecanım giderek katlanmıştı. Ozan'ın bir an önce gelmesi için sabırsızlanıyordum.

Kısa bir süre sonra beklediğim köşede klakson sesi duydum. Ozan gelmişti. Arabaya biner binmez, “Geldiğin istikamete geri döner misin?” dedim, “işimiz var.”

Ozan, “Emriniz olur hanımefendi. Taksimetreyi şimdi mi çalıştırayım?” diyerek kinayeli bir karşılık verdi.

“Of Ozan... Hadi!”

Ozan trafiğin sıkışık olduğu yerleri geçene kadar hiç konuşmadı. Bütün dikkatini yola vermişti. Dikkatini bozmamak için ben de konuşmamıştım. Tıkanıklık bitip yol açılınca, “Ee, önemli olan konu neydi?” diye sordum.

“Önce sen söyle. Nereye gidiyoruz böyle apar topar?”

“Araştırmaya başladığım bir konu var. Onunla alakalı bir gelişme oldu. Ona gidiyoruz.”

“Deniz hakkında mı?”

“Hayır. Çalıştığım yer için bir haber kovalıyorum. Bir kadın cinayeti hakkında.”

Ozan, kendi işimde onu yanıma katmamdan memnun kalmıştı. Direksiyona daha bir hevesle sarılarak, “Tamam, ne gerekiyorsa yaparız,” dedi, “taksimetreyi de iptal ettim.”

“Sen ne diyecektin?”

“Benim de araştırdığım konu hakkında bir gelişme oldu.”

“Deniz hakkında mı?”

“Evet.”

Verdiği yanıtın sonra bir anda dengem değişmişti. Binnur Sürmeli cinayetine kendimi o kadar kaptırmıştım ki Deniz hakkında hiçbir şey düşünmemiştim. Belki de düşünmemek için kendimi bu işe adamıştım. Şimdi duyduğum Deniz ile ilgili gelişme sözü içimdeki heyecanı sönmümlendirmeye ve mideme sancı girmesine yetmişti.

“Ne gelişmesi oldu Ozan? Çatlatmadan söylesene.”

“İstersen daha sakın bir zamanda konuşalım.”

“Hayır, şimdi anlat. Sakın zamanımız mı var artık!”

Ozan, “Pekâlâ,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. Gözünü yoldan ayırmadan sakince anlatmaya başladı.

“Daha önce Deniz’i araştırmıştım demiştim ya.”

“Evet.”

“O kanaldan yeniden araştırmaya girmiştim bu ortadan kaybolduğundan beri.”

“O kanal ne?”

“O kanal şuydu, benim SGK’da, yani sosyal sigortalar kurumunda bir tanıdığım vardı. Zamanında Deniz’den işkillenince bunun eski çalıştığı yerleri öğrenmek için ona gitmiştim. Sağ olsun o da bana eski çalıştığı hastanelerin listesini vermişti. Sonra o hastanelerden birisinde başka bir tanıdık bulmuştum. O da bana Deniz hakkında işte sana anlattığım duyumları iletmişti, kadınlarla olan olaylarını.”

“Ee, gelişme ne peki?”

“O zaman bu duyumları nereden öğrendiğini sormamıştım sıkıştırmamak için, zaten duyduklarım bana yetmişti. Ben sana söylemeden o tanıdıkla yeniden görüştüm. O olayları kimden öğrendiğini falan sordum işte. Deniz ile aynı dönemde orada çalışan başka bir çocuk varmış. İsmi Ertan. Ertan Kurt. Deniz ile biraz samimiymiş o zamanlar. Daha sonra araları bozulmuş. Araları bozulduktan sonra da Ertan bir iki ortamda dile getirmiş Deniz’in yediği haltları.”

Ertan Kurt diye içimden geçirdim. Deniz'in ağzından hiç bu ismi duymamıştım.

"Neredeymiş bu Ertan?"

"İşte mesele de bu zaten. O da ayrılmış bir süre sonra işten. Ben o tanıdıktan Ertan'ı bana bulmasını rica etmiştim. Araştırmış, soruşturmuş, Ertan'ın Şile taraflarına yerleştiğini öğrenmiş. Yaşlı ve zengin bir çiftin yanında çalışıyormuş duyduğuna göre. Hem sağlık işlerinin takibi hem de böyle genel yardımcıları gibi. Çift ya yabancı ya da uzun yıllar yurtdışında yaşamış gurbetçiler. Orasını tam çözemedik ama Türkiye'ye yeni yerleştikleri kesin."

Ozan'ın yapmış olduğu bu araştırma gerçekten kayda değerdi. Eğer Ertan'a ulaşmayı ve sağlıklı bir iletişim kurmayı başarabilirsek belki de Deniz hakkında bilmediğimiz çok farklı şeyleri öğrenebilecektik.

Öte yandan Ozan'a içten içe kızmıştım. Benden habersiz Deniz hakkında araştırma yaptığı ve bunu benden sakladığı için.

"Neden şimdiye kadar anlatmadın bana Ozan? Neden sakladın?"

"Gereksiz yere zihnini meşgul etmesin diye. Bir yandan haber bekliyordum. Haber gelmezse aklın orada takılı kalacaktı. Haber gelir gelmez de işte aktardım sana. Hemen celallenme Mabel. Bir şey sakladığım yok!"

Esasında haklıydı Ozan. Eğer bunu daha önce söyleseydi kesinlikle zihnimi çok fazla meşgul ederdi.

"O zaman en kısa zamanda Şile'ye gidip bu Ertan'ı bulmamız gerek."

"Kesinlikle. Ben de onun için gelmişim aslında. Seni alıp Şile'ye geçmek için. Ama acelesi yok, senin bu işini halledelim önce."

Arkama yaslanıp kollarımı bağladım. Deniz'in ortadan kaybolmasından sonra ilk defa onun hakkında bir gelişme yaşamıştım. Deniz hakkındaki sorular beynimi yeniden kemirmeye başlamıştı.

Deniz neredeydi?

Yaralı haliyle ona birisi yardım etmiş miydi?

Yardım eden birisi varsa, bu Ertan olabilir miydi?

Eğer Ertan ise, Deniz de Şile'de olabilir miydi?

Ve sormaya korktuğum en büyük soru, beynime en ağır darbeyi indirecekti...

Deniz'i bulduğumuzda ne olacaktı?

17. Bölüm

Yaklaşık yarım saat kadar sonra Bilge'yi indiği yerden aldık. Bilge'nin Ahmet Sürmeli ile yaptığı görüşmenin detaylarını dinlemek için sabırsızlanıyordum. Arka koltuğa oturur oturmaz ben de yönümü arkaya çevirdim. Bilge Ahmet'in ailesinin adresini Ozan'a söyledikten sonra konuşmaya başladık.

“Senin gözlemlerin çok önemli Bilge? Ne hissettin?”

“Adam resmen iki günde çökmüş Mabel Hanım. O kadar çaresizdi ki. Binnur'un ölümüne halen inanamıyorum deyip durdu. Benim yanımda bile ağladı. Onun acısına mı yanayım yoksa benim yapmadığıma kimsenin inanmamasına mı diye sızlanıyordu. Bunu demek için belki çok erken ama birisi katil olsa bence öyle ağlamazdı.”

“Sen de artık onun masum olduğuna inanıyorsun sanırım.”

“Bu görüşmeden sonra açıkçası ben ikna oldum. Tamam daha önce hiç katil görmemiş olabilirim ama içimdeki his Ahmet Sürmeli'nin gerçekten masum olduğu yönünde. Kimse bana inanmıyor dedikten sonra ben inanıyorum dediğimde gözlerindeki ışığı görmeliydiniz. Hele de sizden bahsettikten sonra...”

“Bana güvenmesine çok mutlu oldum gerçekten. Senin de güvenmene tabii. Mektuplar konusunda ne dedi?”

“Toplamda üç mektup gelmiş. İlk mektup geleli iki ay olmamıştır diyor. Beş altı hafta kadar öncesiymiş. Apartmanlarında posta kutusu yokmuş, gelen zarflar kapının girişine bırakılıyormuş. İlk Ahmet bulmuş. Zarfın üzerinde sadece 'Binnur'a...' yazılıymış. Hemen alıp içini açmış. Tek sayfa çıkmış. Güzel bir el yazısıyla yazılmış bir

mektupmuş. Seninle gezmemiz şöyle güzeldi, şurada geçirdiğimiz vakit böyle güzeldi gibi ifadeler varmış. Bir tanesinin sonuna şiir gibi bir şeyler de eklenmiş. Ama yazan kişinin ismi falan geçmiyormuş.

Ahmet bunu okuyunca zaten ortalık karışmış. Binnur Sürmeli'yi suçlamış, kavga etmişler. Binnur ısrarla böyle bir şey yok, kimin yazdığını bilmiyorum deyip durmuş. Tam ortalık yatışınca bir hafta sonra ikinci mektup gelmiş. Yine benzer şeyler yazılı. Bir hafta sonra da üçüncü mektup. Binnur mektupları sinirle buruşturup doğrudan çöpe atmış. İlk iki mektup yok. Ama üçüncü mektup geldiğinde boşanma konuşmaları da oluyormuş aralarında. Ahmet boşanma davasında elim güçlenir düşüncesiyle son mektubu gizlice çöp konteynırından almış ve salonda vitrinin altına saklamış.”

“Buruşturulmuş ve çöpten çıkarılmış mektup ha...”

“Parmak izi düşüncesiyle diyorsanız evet. Ben de hemen onu düşündüm ve sordum. Maalesef hem Ahmet hem de Binnur defalarca dokunmuşlar mektuba, hasar da görmüş. Parmak izi kalmamıştır.”

“Ailesi anahtarı verme konusunda sorun çıkarmaz değil mi?”

“Sanmam. Zaten ailesine iletmem için de not verdi. Bazı kıyafetler falan istedi. Ailesine hem notu hem de aile görüş gününü bildireceğim.”

Mektupta parmak izi kalmaması dışında her şey yolunda görünüyordu. Tek sorun polis soruşturması devam ederken benim ve Bilge'nin eve girmesi olabilirdi.

“Peki mektubu almak için bizim eve girmemiz, hadi ben girmeyeyim, senin girmen sorun olur mu Bilge?”

“O işi de hallettim sayılır, meraklanmayın Mabel Hanım.”

“Nasıl?”

“Ahmet Sürmeli'nin avukatlığını resmi olarak üstlendim. Avukatı yokmuş zaten. Noter ayarlayıp bana vekâlet vermesini sağladım. Artık resmi olarak onaylı avukatı benim. Onun lehine olacak deliller için çalışma yapmamda hiçbir sakınca yok.”

Bilge'nin son hamlesini de takdir etmiştim. Gıyabındaki düşüncemi yüzüne de aktardım.

“Gerçekten soy ismin gibi yamanmışsın be Bilge. Tebrik ederim.”

Yol boyunca sessizce bizi dinleyen Ozan, “Adrese geldik, 71 apartman,” diyerek araya girdi.

Bilge, “Ben beş dakika çıkıp ailesiyle görüşeyim hemen. Anahtarları da alıp gelirim,” dedi ve arabadan indi.

Bilge çıktıktan sonra Ozan, “Ne olaymış bu böyle?” diye sordu, “anladığım kadarıyla adam aldatıldığından şüphelendiği için mi öldürmüş karısını?”

“Görünen kısmı öyle. Aldatıldığından şüphelenme kısmı da doğru. Ama öldürme kısmı belirsiz.”

“Sen de adamın öldürmediğini ispatlamaya çalışıyorsun...”

“Eğer öldürmediyse evet. Sadece neyin ne olduğunu tam anlamıyla ortaya çıkarmaya çalışıyorum.”

Ozan arkasına doğru gerildi ve yüksek sesle nefes verdi.

“Zevkli işmiş bu. Ne zaman şoför lazım olursa emrinizdeyim efendim.”

Ozan ile Ahmet Sürmeli dosyası hakkında genel hatlarıyla konuşurken Bilge geri döndü.

“Burası tamam. Anahtarları da aldım. Eve geçebiliriz.”

Ahmet ve Binnur’un yaşadığı ev pek uzak sayılmazdı. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Ozan’a tarif ederek kısa sürede apartmanın önüne kadar geldik.

Ozan, “Ben de geleyim mi?” diye sordu.

Aslında Ozan’lık bir işimiz yoktu. Girip sadece mektubu alıp çıkacaktık. Fakat yine de, “Sen de gel, ne olur ne olmaz,” diye karşılık verdim.

Ozan uygun bir yere arabayı park etti. Etrafa pek belli etmeden hemen apartmana yöneldik. Bilge önce apartmanın kapısını açtı. Apartman kapısı açılırken başka bir mektup var mı diye etrafı kolaçan etmekten kendimi alamadım. Apartmana girdikten sonra da evin kapısına yöneldik.

Aynı gün içinde ikinci kez aynı apartmana gelmek garibime gitmişti. Ama bu kez içerideydim ve birazdan evin içinde de olacaktım. Kapı açılırken gözüm halen sağda soldaydı. Bakışlarımı fark eden Ozan da benim baktığım yerleri istemsizce kontrol ediyordu.

Eve girdikten sonra Bilge aralığın lambasını yaktı. En son giren Ozan arkadan kapıyı kapattı. Ayakkabılarımı çıkarırken aralıktan itibaren evi gözlemleyeme başladım. Dar gelirli bir ailenin evi olduğu her halinden belliydi. Eşyaların büyük bir kısmı eskimiş ve ucuz malzemelerden yapılmıştı. Apartman da gayet eskiydi fakat duvarlar ve kapılar genel olarak bakımlıydı.

Salona girdiğimizde vitrin tam karşımızda göründü. Mütevazı bir salon takımının hemen yanındaydı. Usulca vitrine doğru yaklaşırken içindeki fotoğrafları gördüm. Binnur ve Ahmet'in evlilik fotoğrafları... Ne büyük hayallerle çekilmişti kim bilir...

Bilge, "Tarif ettiğine göre şu tekli dolabın altında," diyerek vitrinin en sağındaki konsolu işaret etti.

Ozan, "Durun ben kaldırayım, siz altına bakın," diyerek öne atıldı. Konsolun sağ tarafına geçip, tepeden kendisine doğru çekerek alt kısmı kaldırdı.

Bilge eğildi ve "İşte burada," diyerek dörde katlanmış bir kâğıdı çıkardı. Ozan konsolu yeniden yerleştirirken ben merakla Bilge'nin kâğıdı açmasını izledim.

"Evet... Ahmet'in dediği mektup bu..."

Bilge açtıktan sonra kâğıdı bana doğru uzattı. Salonun lambasını yakmamıştık. Karanlıkta yazılar pek seçilmiyordu. Aralığa doğru yürüdüm. Bilge hemen arkamdan devam etti. Onun arkasından da Ozan geldi.

Binnur...

Seni sevmek, seninle birlikte olmak şu hayatı yaşanır kılmam için tek neden oldu. Durup durup kendime aynı şeyi fısıldıyorum: Çok şanslı bir adamsın.

İlk tanıştığımız günden beri kalbim aynı heyecanla çarpıyor. Sahilde ilk oturduğumuz o banka her gün gidiyorum. İlk sarılmamız, ilk öpüşmemiz... Her an, her saniye düşlerimde yeniden ama yeniden sen doğuyorsun. Seninle gözlerimi açıyor, seninle gözlerimi kapıyorum.

Ve sonsuza dek seninle olacağımız o günü sabırsızlıkla bekliyorum...

Mektubu sesli okumuştum. Bilge hemen yanımdaydı. Ozan da onun arkasında, salon kapısının eşiğinde dinliyordu.

Dikkatimi yazıya vermiştim. Sanatsal bir el yazısı ile kaleme alınmıştı. Harflerin italiğe benzer eğimleri ve kendi aralarındaki aç uyumları neredeyse kusursuzdu. Kâğıdın altındaki çıkıntılar olmasa el yazısı yerine bilgisayar çıktısı olduğunu bile iddia edebilirdim.

Bilge, "Ahmet haklıymış," dedi, "bunu kim okusa ilk aklına gelen şey aldatıldığı olurdu."

Bilge'ye katılıyordum. Mektuptaki ifadeler sadece bir ilan-ı aşk gibi değildi. Satır aralarına buluştukları, görüştükleri serpilmişti. Eğer böyle bir görüşme yoksa, mektubu yollayan kişi bunları bilerek yapmıştı.

Tam Bilge'ye "Haklısın..." diye karşılık verecektim ki Ozan'ın heyecanlı sesiyle birden irkildim.

"Bu da kim?"

Bakışlarımı Ozan'a çevirdiğimde yüzündeki gerginliği gördüm. Kapının eşiğinden salonun penceresine doğru bakıyordu.

"Dışarıda bir adam var. Bizi izliyor!"

18. Bölüm

Ozan refleksle kapıya yöneldi. Koşar adım kapıyı açtıktan sonra apartman boşluğuna çıktı.

Ben de panikle hemen salona geçip pencereye doğru koştum. Dışarıdan kimin izlediğini görebilmek için yarı açık duran tül perdeyi hızla araladım. Bakışlarımı dışarıya çevirdim.

Dışarıda kimseyi görememiştim. Ben bakmaya devam ederken Ozan çoktan apartmandan çıkmıştı. Sağa sola bakındıktan sonra sokakta görüş açımdan kayboldu.

Bilge de heyecanlanmıştı. Arkamdan gelip, “Var mı birisi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Görünürde kimse yok, Ozan bakınıyor,” diye yanıtladım.

Elimde mektupla pencerenin önünde öylece kalakalmıştım. Kısa bir süre sonra Ozan döndü.

“Bulamadım kimseyi...”

“Birisini gördüğüne emin misin?” diye sordum.

“Evet. Pencerenin hemen önünde durmuş, camdan içeriye bakıyordu.”

“Tipi nasıldı? Kaç yaşlarındaydı?”

“Arada tül perde vardı. Yüzü, tipi belli olmuyordu. Ama bariz bir şekilde bizi gözetliyordu.”

Bilge, “Belki mahalleli birisidir. İçeriden ışık yayılınca merak edip bakmıştır,” diye araya girdi.

“Olabilir. Sonuçta kaç gündür kimse yoktu evde. Dikkat çektik sanırım.”

Ozan, “O zaman ne diye hemen kaçtı? Ben onu fark eder etmez bir anda gözden kayboldu,” diyerek itiraz etti.

“Tamam. Şimdilik yapacak bir şey yok. Daha fazla kendimizi belli etmeden çikalım en iyisi.”

Hep birlikte evden çıktık. Bilge lambayı söndürüp kapıyı kilitle-di. Arabaya binmemizin ardından Bilge’ye dönüp, “Mektup bu gece bende kalabilir mi?” diye sordum, “biraz inceledikten sonra sana teslim ederim.”

Bilge, “Tabii ki,” diye karşılık verdi, “hatta bir fotokopisini de alınbence. Lazım olabilir.”

Ozan, arabayı çalıştırıp sokaktan çıktıktan sonra, “Ne tarafa gideyim?” diye sordu.

“Bilge’yi evine bırakalım önce,” diye karşılık verdim ve Bilge’den evini tarif etmesini istedim.

Yol boyunca bir daha konuşmamıştım. Elimdeki mektuba dalmış, defalarca okumuştum. Yazı karakterlerini inceledim, harfleri analiz etmeye çalıştım. Mektubu kaleme alan kişinin ruh halini, amacını ve olayın perde arkasını aşama aşama düşünmekten kendimi alamadım.

Bilge’yi bıraktıktan sonra Ozan, “Yemek yiyelim mi?” diye sordu. “Olur...” diyerek karşılık verdim. Sessizliğim devam ediyordu.

Ozan dayanamadı ve “Bana kızmadın değil mi?” diye sordu, “az önce biraz panikle hemen sokağa çıktım falan.”

“Yok hayır. Neden kızayım. Şu mektuba daldım,” diye yanıtladım.

Ozan yemek yiyecek bir yer bulana kadar aynı ruh halinde devam etmişim. Yemekte Binnur Sürmeli dosyasının detaylarını ve gün içinde yaptıklarını Ozan’a anlattım. Ozan’la konuştuktan sonra son olayın gerilimini kısmen üzerimden atmıştım. Ancak iştahım da keyfim de pek yoktu. Gelen tabağı neredeyse hiç dokunmadan geri göndermişim.

Yemekten sonra yeni evime geçtik. Eşyalarımı öylece kapıya bırakmıştım. Temizlik bitmişti. Evde çamaşır suyu ile karışmış hafif bir

yasemin kokusu vardı. Ev gayet güzel görünüyordu. Ozan'ın yardımıyla kıyafetlerimi ve diğer eşyalarımı hızlıca yerleştirdim.

Yerleşme işi bittikten sonra Ozan'a "Evin ilk misafiri olarak kahveyi hak ettin," dedim.

"Beni hemen sepetleyeceksin diye korkmuştum," diye gülümseyerek karşılık verdi.

"Kahveciye de kahve yapmak nasıl olacak bilemiyorum ama idare edersin artık," dedim kıkırdayarak.

"Senin elinden zehir olsa içerim demek isterdim ama ondan da emin olamadım."

Eğlenceli atışmamızın ardından portmantodaki son eşyaları düzenlerken onu evde kalması için davet etmeye karar verdim.

"Bence bu saatten sonra gitme. Yarın sabahtan Şile'ye gideceğiz zaten."

Ozan hiç itiraz etmedi. Salondaki koltuğu işaret ederek, "Şurası benim işimi görür, misler gibi uyurum," dedi, "fakat dışarıda birkaç saat işim var. Onları halletmem gerek."

Ozan işlerini halletmek için evden çıktıktan sonra ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Yorgunluğumu atmak için bir kadeh şarap alıp balkona çıktım. Ayaklarımı balkonun parmaklığına uzatıp serin havada bir yandan şarap içerken bir yandan da yurtdışındaki meslektaşlarımın haberlerini taradım. Ne olursa olsun işlerimden asla kopmak istemiyordum.

Aradan yaklaşık bir saat kadar geçmişti. Hafif bir ürperti hissettim. Üzerime ekstradan bir hırka almak için odama doğru ilerledim. Hızlıca balkona geri çıkacağım için içerdeki ışıkları yakmadım.

Tam balkona çıkacaktım ki göz ucuyla salonda bir hareket olduğunu fark ettim. Bir anda olduğum yerde donakalmıştım. Ensemden ayak bileğime kadar tüylerim diken diken olmuştu. Balkon kapısından geriye salona doğru bir iki adım attım. İçeride ölüm sessizliği vardı. Panduflarımın halıya sürterken çıkarttığı ses haricinde çıt çıkmıyordu.

Nefesimi tutmuştum. Ozan mı geldi acaba diye içimden geçirir. ken bu kadar sessiz sedasız eve girmesinin imkânsız olduğuna kanaat getirdim. Gözlerimle karanlık salonu taradım. Hiçbir şey yoktu.

Etrafa tekrar göz gezdirdim. Emindim. Salonda benden başka kimse yoktu. Alkolün etkisiyle hayal görmüş olabileceğimi düşünüp balkona geri çıkmaya karar vermiştim ki gözüm karşı binadaki pencereye takıldı. Perdenin hemen arkasında karanlık bir figür... Hareketsiz bir şekilde duruyordu. İki elimle üzerimdeki hırkayı uçlarındaki çekiştirerek belime doğru sardım.

Yine nefesimi tutup cama doğru ilerledim. İçerisi karanlık olduğu için karşı binadaki kişinin beni göremeyeceğini düşündüm. Cama iyice yanaşıp figürü dikkatlice incelemeye başladım.

Bu benim evimi gözetleyen biriydi.

Hayır içerdeki birinin gölgemsi yansımasıydı.

Hayır cama yaslanmış bir şeydi, belki bir halı.

Gözlerimi kısıp emin olmaya çalıştım. Evet bu bir insandı ve perdenin hemen arkasına saklanmış evimi gözetliyordu. Benim baktığımı fark etmiş olacak ki birden karşı dairenin ışığı söndü. Artık hiçbir şey göremiyordum. Işık kaynağının kesilmesi benim evin içini daha da karanlık bir hale getirmişti.

Gerisingeri üç adım attım. Balkon hizasına denk geldim. Evin içi birden buz gibi olmuştu. Ağzımdan çıkan buharı görebiliyordum. Hırkama daha çok sarıldım. O anda arkamda bir tıkırtı hissettim. Yine buz kesmiştim. Bu sefer evde biri olduğundan emindim. Olduğum yerde donakaldım. Yutkundum. Arkamdan bir şeyin hareket ettiğini görebiliyordum. Duvara yansıyan bir karartı. Arkamdan yaklaşan bir el ve omzumda hissettiğim bir baskı.

Çığlık.

Var gücümle çığlık atmıştım. Omzumda hissettiğim o el sonrasında çığlığı basmıştım. Anında 180 derece döndüm. Ozan sebep-sizce bağırmamdan korkmuş olacaktı ki tepkime tepki olarak o da çığlık atmıştı.

“Mabel delirdin mi? Napıyorsun?” dedi beni sakinleştirmek için omuzlarımdan tutarken.

“Ya Ozan manyak mısın ne geliyorsun böyle sessiz sedasız, sinsi sinsi!”

“Sinsi sinsi mi?” Verdiğim tepki karşısında şaşırmıştı, “yol yorgunusun belki uzanmışsındır diye ses çıkartmadan girmeye çalıştım, ışıkları da açmadım. Derdin ne senin?”

“Karşı apartman. Karşı apartmanda biri var. Benim evimi gözetliyor.” Sesim titriyordu.

“Tamam gel buraya!” diyerek Ozan beni kendisine doğru çekti. İki koluyla beni sararak kendi cüssesine oranla küçük kalan bedeni vücuduna yapıştırdı. Durduğu yerden kafasını balkona doğru uzatarak baktı. Masanın üzerindeki boş şarap şişesiyle göz göze gelmişti anlaşılan.

“Sen yine aç karnına bir kırmızıyı devirmişsin,” dedi kahkaha atarak, “diyorum sana, aç ayı oynamaz, hadi bakalım!”

Ayakkabılığın üzerine koyduğu poşeti alarak salona geçti. Beni de elimden tutup kendisiyle beraber salona çekti. Sonra geri dönüp balkon kapısını kapattı. İçerisi bayağı serinlemişti. Salondaki L koltuğun iki yanına kurulduk. Ozan iki yarım bir çeyrek kokoreç yaptırmıştı. Ve evet yarımın yanındaki çeyrek de benimdi.

Yemeğimizi yerken muhabbet etmeye başladık. Taşınma telaşı, cinayetler, teyzem, Beliz, kokoreç, Avrupa Birliği derken etrafımızda olup biten her şeyden bir çırpıda bahsetmiştik. Konuşmalar arasında karşılıklı atışmalar ve şakalar ile gerginlik dağılmış, ortama eğlenceli bir hava hâkim olmuştu.

“Ah be Mabel!” diye söze girdi Ozan içli içli. Kaşlarımı kaldırarak konuşmanın devamını bekledim. Hoşuma gitmeyeceği belliydi.

“Niye böyle olduk ki biz?”

Kafasını sağa sola sallayarak hesap sorar gibi yaptı.

“Seni hiç aldatmadığımı içten içe biliyordun değil mi? Ama yine de kaçtın! Benden değil de kendinden mi kaçtın acaba sen?”

“Ozaaaan!” diyerek söze girdim, “hafif çakırkeyif halimden faydalanıp bana eski defterleri açtıracaksan avucunu yalarsın!”

Son lokmamı ağzıma atarken adeta ateş püskürüyordum. Ozan ikinci kez ağzını açmadan ayağa fırladım ve “Ben yatıyorum. Sen buralarda takılırsın. Yarın ola hayrola” diyerek sıvıştım.

Ertesi gün geç saatlerde anca uyanabilmişim. Bir önceki yoğun günün yorgunluğu halen üzerimdeydi. Odamdan çıktığımda mutfaktaki tıkırtıları duydum. Oraya yöneldim. Ozan, masanın üzerinde duran market poşetlerinden bir şeyler çıkarıyordu.

“Günaydın... Sabah sabah alışveriş mi yaptın?”

“Ne yapayım, evde hiçbir şey yoktu. Buzdolabını biraz doldurmak için...”

“Ben hallederdim. Ne acelesi vardı?”

“Çok bir şey almadım zaten. Sen keyfine göre alışverişini yaparsın sonra. Filtre kahve demledim, hadi hazırlan, birer bardak içip yola çıkalım. Kahvaltıyı Şile’de yaparız.”

Ozan kahveleri hazırlayana kadar hızlıca hazırlandım. Lazım olacak eşyalarımı her zamanki gibi sırt çantama sıkıştırdım ve ayakka-bılığın kenarma bıraktım.

Kahvelerimizi içtikten sonra yola koyulduk. Şile’ye varmamız bir buçuk saati bulmuştu. Anacaddelerden birinde rastgele ilerlerken, “Nasıl bulacağız bu Ertan Kurt’u?” diye sordum.

Ozan kendinden çok emin bir şekilde, “Onu da ayarladım,” dedi.

“Nasıl ayarladın?”

“Burada bir emlakçı arkadaşım var. Yılların emlakçısı. Kim nere-ye taşınmış, nereden ev ve arazi almış anında öğrenir.”

“Ağzı sıkı mı bari?”

“Meraklanma. Güvenilir bir arkadaşımıdır.”

Ozan’ın bu rahatlığı beni de rahatlatmıştı. Böyle önemli konular-da kolay kolay rahat tavırlar sergilemezdi.

Anacaddede bir süre ilerledikten sonra bir sokağa girdik. Hemen ardından bir emlak ofisinin önünde durduk. Ozan, “Sen bekle, ben

görüşüp geleyim,” dedi ve arabadan indi. Ben de geleyim diye itiraz etmedim. Akışına bırakmak şimdilik daha iyi olacaktı.

Ozan yaklaşık yirmi dakika sonra geri döndü. Doğrudan kontağa yöneldi.

“Ne oldu söylesene!” diyerek çıkıştım.

“Demiştin sana...” diye heceleri uzatarak karşılık verdi, “kendisi doğrudan bilmiyordu. Ama birkaç telefon görüşmesinden sonra çözdü. Yaşlı çiftimiz Alman bir çift. Dört beş ay önce buradan bir villa alıp yerleşmişler. Ertan da hem sağlıkçı olduğu hem de Almanca bildiği için bunların yanında işe başlamış. Birçok işlerini Ertan yürütüyormuş, bir çeşit sağ kolları gibi.”

Ozan’ın böylesine iş çözmesine ve anında birçok bilgi edinmesine şaşırmıştım. “Bu kadar kolay bulacağımızı hiç düşünmemiştim,” diyerek şaşkınlığımı dile getirdim.

Bu esnada Ozan arabayı çalıştırmış ve bir anda gaza yüklenmişti. Aniden ivmelenmenin etkisiyle sırtım koltuğa yapıştı.

“Buraya kadar olan kısmı kolay oldu evet, ama bundan sonrası için aynısını diyemem.”

Ara sokaktan çıkmış, anacaddede diğer arabalara makas atarak ilerliyordu.

“Ne demek bundan sonrası? Ayrıca düzgünce kullanır mısın arabayı? Çok hızlı gidiyorsun!”

“Bundan sonrası kolay olsun diye hızlandım. Çünkü Ertan’ı tek soran biz değilmişiz. Bugün başkaları da sormuş!”

Ozan delicesine slalomlar yaparak ilerlerken sağa sola savrulmak için kapının kulpuna yapışmıştım. Önümüze çıkan her arabaya çarpacakmışız hissiyle panikliyordum. Ozan hedefine kilitlenmiş bir çita gibi gözünü yoldan ayırmadan hızlanmaya devam ediyordu. Sanki beni duymakta zorlanacakmış hissiyle “Kimler sormuş?” diye bağırdım.

“Gidince göreceğiz!” diye yanıtladıktan sonra anayoldan çıktı ve ağaçlarla örülü tali bir yola girdi. Deniz’i bulmayı gerçekten istediği belliydi.

Yaklaşık on dakika boyunca tali yollardan ve ağaçların arasından ilerledik. Ozan neredeyse hiç frene dokunmamıştı. Önümüze gelen tüm araçları bazen sağlarından bazen de sollarından geçerek ilerledi.

En sonunda diklemesine çıkan bir yol ayrımına gelince durdu. Etrafına bakındıktan sonra, “Büyük ihtimalle burası,” dedi ve sert bir dönüş alarak toprak rampaya girdi. Birkaç dakika boyunca arkamızda bir toz yığını bırakarak tepelik bir bölgeye doğru devam ettik. Az ileride, önümüzde başka bir araba daha göründü. Onu da son süratle sollayacağını düşünürken birden frene bastı.

“Sanırım geç kaldık.”

“Ne demek geç kaldık Ozan?”

“Bu toprak yol sadece o Alman çiftin evine gidiyor. Önümüzdeki araç da aynı yere...”

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Ertan ile bizim dışımızda kimin işi olabilir?

Ozan sıkıntıyla oflarken, “Ev çok uzakta mı?” diye sordum.

Hafifçe direksiyona doğru eğildi ve dışarıya geniş açıyla baktı.

“Bak, şuradaki tepecikte. Ağaçların arasında...”

İşaret ettiği yere doğru eğilip baktığımda, etrafı kalın duvarlarla çevrilmiş, yeşilliğin ortasında kocaman beyaz bir ev gördüm.

“Biraz daha devam edersek bizi görürler. Ne diyorsun Mabel, risk alalım mı?”

“Hayır. Arabayı şu gölgelik alana sok. Bundan sonrasını yürüyerek gidebiliriz. Ağaçların arasından gizlice ilerleyip duvara kadar yaklaşacağız. Eğer becerebilirsek duvarların ucundan bahçeyi gözetler ve neler döndüğünü anlarız.”

Ozan hiç ikiletmeden arabayı işaret ettiğim bölgeye kamufle olacak şekilde soktu. Hızla arabadan inip ağaçların arasına daldık. Eve doğru kendimizi belli etmeden yokuş yukarı yürüdük.

Eve yaklaştığımda nefes nefese kalmıştım. Soluklarımın hızlanmasının tek nedeni harcadığım efor değildi. Eve yaklaştıkça bedene pompalanan adrenalin kendini her türlü belli ediyordu. Aynı süre içerisinde Ozan’ın da benden kalır yanı yoktu.

Birkaç dakika sonra duvarların dibine kadar sızmayı başarmıştık. Bulduğumuz yerden görünmemiz imkânsızdı. Fakat aynı şekilde bizim de içeriyi görme şansımız bulunmuyordu.

Ozan hafifçe gerileyerek duvarı boydan boya süzdü. Sol tarafı işaret ederek, “Şu tarafa geçelim, belki oradan bir görüş açısı buluruz,” dedi.

Gösterdiği yere doğru peşinden devam ettim. Ozan kendince bazı hesaplamalar yaptıktan sonra durdu.

“Burası...”

“E buradan da görünmüyor hiçbir yer!”

“Öyle aval aval beklersek tabii görünmez!”

Ne demek istediğini çözmeye çalışırken Ozan birden yere çöktü.

“Duvardan tutunarak omuzlarıma bas. Seni yukarı doğru kaldıracığım.”

“Saçmalama!”

“Saçmalık bir şey yok Mabel! Başka türlü göremeyiz.”

Mecburen Ozan’ın fikrine uymak zorundaydım. Dediği gibi yaptım ve duvardan destek alarak Ozan’ın omuzlarına çıktım.

Ozan, “Hazır mısın?” dedi, “yavaşça yukarı kalkıyorum. Sıkı tutun duvara.”

“Hazırım,” dememle birlikte Ozan beni yükseltmeye başladı. Saniyeler sonra en üst noktaya ulaştım. Kafam duvarı geçmişti.

Nefes nefese bakışlarımı duvarın arkasına çevirdim. Çeşit çeşit çiçeklerle dolu kocaman bir bahçe, ortada bir yüzme havuzu, yüzme havuzunun ev yakasında şezlonglar ve şezlongların arkasına düşen alanda bir veranda vardı. Verandanın iç kısmındaysa geniş bir masa...

Verandanın içine dikkat kesildiğimde üç kişinin orada oturduğunu fark ettim. Bunlardan birisi genç yaşlardaydı. Üzerinde sıfır kollu bir tişört ve bermuda vardı. Ayaklarında ise plaj terliği. Ev hali gibi görünüyordu. Büyük ihtimalle Ertan oydu. Diğer iki kişi ise daha klasik giyimdelerdi. İlkinin yüzüne baktığımda pek tehlikeli bir tip hissi almamıştım. İkincisinin yüzüne bak...

Bu...

Bu...

Bu fazlasıyla tanıdık bir simaydı.

19. Bölüm

Sadettin.

“Ozan çabuk indir beni!”

“Ne oldu? Neden hemen inmek istiyorsun?”

“İndir!”

Ozan dikkatle yeniden çömelmeye başladı. Belirli bir mesafe indikten sonra hemen atladım. Nefes nefese kalmıştım.

“Ne oldu Mabel? Yüzün bembeyaz olmuş!”

“Sadettin. Ertan’ı soran kişi Sadettin.”

“Sadettin mi? Bizim polis Sadettin mi? Ne işi var onun burada?”

“Bilmiyorum. Ertan ile görüşüyorlar. Hemen uzaklaşmalıyız.”

“Bu adam da sürpriz yumurta gibi her yerden çıkıyor!”

Hiç duraksamadan ağaçların arasına yeniden girdik ve var gücümüzle arabaya kadar koştuk. Arabaya bindiğimiz gibi Ozan hemen arabayı çalıştırdı ve geldiğimiz yönde toprak yoldan anında uzaklaştık.

Aradan kaç dakika geçmişti bilmiyorum. Halen derin derin soluyordum. Bir süre sonra Ozan, “Tamam, sakın ol, artık bizi görmeleri imkânsız,” dedi ve kapı cebindeki pet şişeyi bana doğru uzattı. “Biraz su iç, iyi gelir.”

Benim su içmem için yavaşlamıştı.

“Basmaya devam et. Ben içerim,” diyerek uyardım, “şu an en son isteyeceğim şey Deniz hakkında araştırma yaparken Sadettin’le karşılaşmak.”

Ozan bir süre daha seri şekilde kullandı. Şile'nin anacaddelerine kadar geldikten sonra, "Korkacak bir şey kalmadı. Hadi gel şurada sakın bir yerde kahvaltı yapalım," dedi.

"Olmaz. Şile'den de çıkmamız gerek. Riskli," diyerek itiraz ettim.

Ozan, "Peki," diyerek arabayı sürmeye devam etti.

Yaklaşık yarım saat kadar daha ilerledi. Şile'den çıkmış, boş arazilerin olduğu yerlerden ilerlemiştik. Daha sonra başka bir beldeye doğru giriş yaptık.

"Burası neresi?"

"Ağva. Nehir kenarında oturalım biraz. İyi gelir."

Ozan dar yollarda tabelaları takip ederek bir süre daha ilerledi. Daha sonra doğanın içine kurulmuş butik bir otelin otoparkına girdi. Arabadan inip otelin nehir kenarındaki restorana doğru yürüdük. Hâlâ kalbim çarpıyordu. Hem gerilmiştim hem de kafamda soru işaretleri oluşmuştu.

Yemyeşil ağaçlar ve kamışların arasından akan yemyeşil bir ırmak... Gerçekten sakinleşmem için olabilecek en güzel yerdi.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra Ozan'a dönüp, "Nasıl olur?" dedim, "Sadettin'in orada ne işi vardı!"

"Ben de anlamadım. Eminsin değil mi Sadettin'i gördüğünden?"

"Tabii ki eminim Ozan! Ne saçma bir soru bu!" Bazen beni sinirlendirmek için elinden geleni yapıyormuş gibi hissediyordum.

"Ne bileyim belki heyecandan benzetmiş olabilirsin falan..."

Gerginliğimi Ozan'dan çıkartmak istemiyordum. Bakışlarımı yeniden yanı başımdaki ırmağa çevirdim. Bir süre sonra Ozan devam etti.

"Tamam, kabul; çok saçma bir soruydu. Ben de heyecandan..."

"Senin bu Ertan'ı öğrendiğin kişinin Sadettin'le bir alakası var mıydı?"

"Ne anlamda?"

"Zamanında Sadettin'le Deniz hakkında görüşmüştün ya? O zaman hiç bu kişiden bahsetmiş miydin?"

“Hayır. Yani Deniz’in tehlikeli birisi olabileceğini konuşmuştuk fakat doğrudan bu kişiden bilgiler aldım diye bir şey söylemedim Sadettin’e.”

“O zaman Sadettin nasıl buldu Ertan’ı?”

“Bilmiyorum Mabel. Ama sonuçta adam polis. Ayrıca iyi bir polis. Her yerden öğrenebilir.”

Ozan bu konuda haklıydı. Sonuçta aşık atmaya çalıştığım kişi kurt bir polisti. Sessiz ve derinden ilerleyen cinsinden üstelik. En yır-tıcısı...

“Sadettin’den sonra Ertan ile görüşmemiz artık imkânsız.”

“Neden imkânsız olsun? Gerekirse bir iki saat sonra yeniden gideriz.”

Ozan halen birkaç basamak sonrasını düşünmekte pasif kalıyordu.

“Evet, gidip görüşelim, Ertan biz çıktıktan sonra Sadettin’i arasın ve Deniz’i bu kişiler de sordu diye anında aktarsın!”

Bu kez Ozan bakışlarını ırmağa çevirdi. Burnundan nefes vererek...

“O açıdan hiç düşünmemiştim. Haklısın. Sadettin şimdi feci şekilde sıkıştırıyordur onu.”

Ozan’ın bu cümlesi farklı bir boyutta irkilmeme neden oldu.

“Sıkıştırıyordur değil mi?”

“Elbette. Laflarını özenle seçip üstü kapalı tehdit etmiştir kesin. Daha da Ertan ondan habersiz Şile’nin bile dışına çıkamaz.”

“Burada asıl önemli olan, Sadettin’in Ertan’dan Deniz hakkında neler öğrendiği... Özellikle de bizim bilmediğimiz şeyler.”

Ozan çaresizce kafasını sağa sola salladı.

“Bilmediğimiz ve bu saatten sonra da asla bilemeyeceğimiz...”

Garsonlar servise başlayınca ikimiz de sustuk. İkimizin de aklından aynı sorular geçiyordu. Ertan neler biliyordu, ne kadarını Sadettin’e anlatmıştı. Dahası Sadettin’in bundan sonraki hamlesi ne olacaktı?

Servis bitince Ozan konuyu değiştirmek istedi.

“Ee, Beliz nasılmış? Alıştı mı ecnebi memleketine?”

“Ecnebi memleketi?”

“Aman işte yabancı ülke. Öyle derler ya.”

“İyi hatırlattın, birkaç gündür görüşmemiştim, bir arayayım.”

“Müsaitse görüntülü ara. Ben de bir selam vereyim.”

Telefonumu çıkartıp Beliz’i aradım. Yanıtladığında arkadan kalabalık sesler geliyordu. Sabah erkenden kalkmıştı, Türkiye’deki yürüyüş alışkanlığını İngiltere’de de pekiştiriyordu. Sesi gayet canlı ve huzurlu gelmişti. Sevinmiştim. Onca olumsuzluğun içinde Beliz’in kendisini toparlaması bana da iyi geliyordu.

“Görüntülü aramaya müsait misin?” diye sordum, “yanımda seni görmek isteyen birisi var.”

“Dur kulaklığımı takayım,” diye karşılık verdi, yanımdaki kişinin Ozan olduğundan emin olarak. Beliz’in hayatta olduğunu bilen tek kişi Ozan’dı sonuçta.

Görüntülü aramaya geçtikten sonra telefonu Ozan’a uzattım. Ozan ve Beliz hemen tatlı tatlı muhabbete başladılar.

Onlar sohbet ederken çaktırmadan Ozan’ı gözlemledim. Beliz’le konuşurken çok içten davranışlar sergiliyordu. Jestleri, mimikleri, gülüşleri tamamen doğaldı. Beliz’e tıpkı benim gibi şefkat beslediği her halinden belliydi.

O an birden Ozan’a haksızlık yaptığımı düşündüm. En çok da Türkiye’ye yeniden döndükten sonra Deniz ile bir ilişkiye başlayarak... Beni sevdiği, bana değer verdiği her halinden belli olan adamın gözlerinin içine sokarak yapmışım bunu üstelik. Onca şeye rağmen Ozan yine yanımda olmayı tercih etmişti. Kardeşim saydığım Beliz’i kardeşi sayıyor, bizim için en riskli işlere düşünmeden dalıyordu. Sanırım bana olan sevgisini hiçbir zaman bastıramamıştı. Ama eski davamız yüzünden ben ona hâlâ o kadar kızgındım ki belki de Ozan’ı devamlı terslememdeki en büyük etkendi bu. Evet onu tersliyor, dedikleriyle bazen dalga geçiyor ve sert cevaplar veriyordum. Ve evet bunun farkındaydım, o da farkındaydı. Dominant bir kişilik olmasına rağmen bunları alttan alıyordu.

Ozan Beliz’le sohbet ederken birden, “Mabel’i önemli birisi arıyor, sonra görüşürüz,” diyerek telefonu bana uzattı.

Merakla, “Kim arıyor?” diye sordum.

“Menan... Senin hırsız yaverin.”

Ozan’ın bu söylediği komiğime gitmişti, gülümseyerek Beliz’i kapıp hemen Menan’ı yanıtladım.

“Abla nasılsın?”

“Menannn! Abla demeyecektin.”

“Pardon, dilim alışmış. O bana dediğin konuda işlem tamam.”

“Nasıl? Gerçekten hallettin mi?”

“Benden kaçar mı? Yalnız öncesinde görüşürsek iyi olur. Mümkünse akşam saatlerinde görüşelim.”

“Tamam olur. Bu akşam uğrarım yanma.”

Telefonu kapatır kapatmaz Ozan, “Ne yapmış, Menan bulmuş mu Deniz’in evini?” diye heyecanla sordu.

“Evet. Ama başka işler var sanırım işin içinde. Öncesinde görüşelim mutlaka dedi.”

“O zaman kahvaltımızı bitirdikten sonra hemen gidelim istersen.”

“Yok, akşam saatlerinde istedi bilerek.”

Menan’dan gelen haberle keyfim tamamen yerine gelmişti. Artık iştahla geç kahvaltıma dönebilirdim. Servis tabağıma kahvaltılıkları eklerken telefonum yeniden çaldı.

“Mabel Hanım merhabalar. Ben Komiser Cihan. Nasılsın?”

“Merhaba Cihan. İyiyim, seni sormalı?”

“Teşekkür ederim. Bir gelişme oldu da. Seninle paylaşmak istedim.”

“Tabii, dinliyorum.”

“Bugün sabah saatlerinde bir kadın cesedi daha bulundu. Yine benzer şekilde bıçaklanarak öldürülmüş.”

“Yine kadın cinayeti desene... Çok üzücü. Faili belli mi? Ya da cinayetin farklı bir yönü var mı?”

“Faili belli değil ama sizin araştırdığınız dosya ile bağlantısı var gibi.”

“Binnur Sürmeli cinayetiyle mi? Nasıl bir bağlantı?”

Cihan’ın söylediği son cümleyle açılan iştahım bir anda kapanmış, Binnur Sürmeli dosyası ise bambaşka bir yön kazanmıştı.

“Öldürülen yeni kadının DNA’sı ile Binnur Sürmeli’nin üzerinde bulduğumuz saç telinin DNA’sı eşleşti.”

20. Bölüm

Telefonu kapattıktan sonra, “Nasıl olur...” diye mırıldanmışım. Çatalımdaki zeytinden sızan yağın pantolonuma damladığını fark etmemiştim bile. Öylece donup kalmışım.

Ozan, “Mabel ne oldu?” diyerek ayaklandı. Masadan aldığı peçeteyi refleksle çatalımın altına uzattı.

Nasıl olur...

Binnur Sürmeli’nin üzerinden başkasına ait bir saç teli çıkıyor. Saç teli, öldürülen başka bir kadının DNA’sıyla eşleşiyor.

Akıl alacak gibi değil...

“Mabel?”

Ozan’ın sesinin yükselmesiyle irkildim.

“Üzerine çalıştığım dosyada hiç beklenmedik bir gelişme olmuş, dosyaya bakan komiser aradı,” diye açıkladıktan sonra Cihan’ın söylediklerini Ozan’a aktardım.

“Binnur’un üzerinde saç teli mi çıkmıştı? Bu arada neden koca komiser seni arıyor?”

“Evet. Kime ait olduğu belli değildi. Tesadüfen mi üzerindeydi yoksa kasıtlı mı konmuştu o da belli değildi. Ayrıca arayanın komiser ya da polis memuru olması ne fark eder!”

Ozan ilk olarak, “Ne bileyim, adam komiser, işleri yoğunur,” diye kıvırdı. Bir süre çenesini kaşıyarak düşündükten sonra, “Böyle bir tesadüfe inanmak zor,” dedi, “ama ötesini düşününce, aralarında bağlantı varsa buna inanmak daha da zor...”

İçinde bulunduğum durumu en iyi Ozan özetlemişti.

Tesadüfe inanmak zor, ötesine inanmaksa çok daha zordu.

“Kalkalım mı Ozan?”

“Hiçbir şey yemedin ama?”

“Canım istemiyor. Beni Gayrettepe’ye bırakır mısın? Şu olayı irdelemem lazım.”

Ozan itiraz etmeden hesabı istedi. Hesap gelene kadar küçük bir parça ekmeğin arasında bir şeyler tıktırıp peçeteye sardı.

“Öyle aç karnına olmaz. Bari şu kadarını yolda yiyiver.”

Kalktıktan sonra hemen yola düştük. Yoldayken Cevdet’i aradım. Olay yerinde mi yoksa şubede mi olduklarını sordum. Olay yerindeki çalışmalarını bitirmiş, şubeye geçiyorlardı.

Ozan’ın seri şoförlüğü sayesinde bir saate kalmadan Emniyet’in yakınlarına gelmiştik. Ozan, “Sen işlerine bak,” dedi, “ben ya senin evde olurum ya da yakınlarda hazır beklerim.”

Ozan’dan ayrıldıktan sonra şubeye yöneldim. İçerisi bir gün öncesine göre çok daha hareketliydi. Yeni cinayetin etkisi mi yoksa başka bir olaydan mı kaynaklıydı çözemedim.

Doğrudan Cihan’ın odasına doğru yürüdüm. Kapısı açıktı. Telefonla konuşuyordu. Beni görünce içeri girmem için diğer eliyle koltukları işaret etti. Ses çıkarmadan oturdum ve telefonla ne konuştuğuna kulak kabarttım. Üstlerine bilgi aktarıyordu. Biraz daha dinleyince verdiği bilginin bu sabah bulunan kadın cesedi hakkında olduğunu anladım ve daha dikkatle dinledim.

Çağla Darhan.

39 yaşında.

Ceset Kâğıthane’de bir parkta bulunuyor. Güvenlik kameralarının açısının dışında.

Mecidiyeköy’deki bir AVM’de kıyafet mağazasında çalışıyor.

Cihan’ın yoğun telefon trafiği bir türlü bitmiyordu. Bu sırada içeriye Cevdet girdi. O da komiserinin telefonla görüşmesini fark edince ses çıkarmadan başıyla selam verip karşıma oturdu.

Kulak kabartarak edindiğim bilgileri ajandama not almıştım. İkisine de duyduğum samimiyete güvenerek, tuttuğum notları Cevdet’e

doğru çevirdim. Cevdet madde madde okuduktan sonra doğruluğunu teyit edercesine başını yukarı aşağı salladı.

“Mabel Hanım hoş geldin. Kusura bakma, herkes bilgi bekliyor.”

“Asıl siz kusura bakmayın. Ters zamanda geldiysem, sonra da uğrayabilirim.”

“Yok yok, sorun yok.”

Benim konuşmam bitince Cevdet araya girdi.

“Komiserim, kız kardeşi ifade vermek için geldi. Ailenin diğer üyeleri perişan.”

“Onlarla birlikte mi yaşıyormuş?”

“Doğrudur komiserim. Üç sene önce eşinden ayrılmış. Ailesinin yanına geçmiş. Çocuğu yok. Cesedi bulduğumuz yere yakın sayılır yaşadıkları ev, Kâğıthane’de. Kadının adli sicil kaydı temiz. Ailesinden de kimsenin kaydı yok. Ayrıca kriminal resmi yazıyı bekliyormuş hem adli tıpa hem bize resmi olarak sonuçları yollamak için.”

“Tamam. İçeriye söyle hemen yazıyı bitirsinler. Haluk Müdür çıkmadan imzalatalım. Eski eşini buldunuz mu?”

“Evet komiserim. Ömer Asım Bayraktar. Fatih’te bir cep telefonu dükkânı işletiyormuş. Bizim ekipler tespit etti dükkânı ama henüz almadık. Dışarıdan kontrol altında tutuyoruz. Adam içeride, gayet normal şekilde işlerine bakıyor. Aile içi şiddetten kaydı var, başka da suç kaydı yok.”

“Araştırdı mı bizimkiler? Var mı adamda bir sorun?”

“Ön araştırmalara göre bir sorun görünmüyor komiserim. On bir yıl önce evlenmişler, sekiz yıl kadar evli kalmışlar. Adamın sonradan alkol bağımlılığı türemiş. İçtikçe de Çağla’ya sarmış. Birkaç kez şiddet uygulamış. Çağla en sonunda polise haber vermiş. Uzaklaştırma kararını iki kez delmiş, şiddet uygulamak için değil ama konuşmak için. Çağla’nın bir erkek kardeşi var, Tufan, şimdi Antalya’da bir otelde çalışıyor, o zamanlar askerdeymiş. Tufan askerden döndükten sonra olaya el atmış, Asım’ı hastanelik edene kadar dövmüş. O günden sonra da Asım çok uslanmış, bir daha olayları olmamış. Boşanma davasında da ne istiyorlarsa yapmış. Ne komşuları ne de ailesi

Asım'dan şüphelenmiyorlar. Hatta duyduğumuza göre Asım şu sıralar başkasıyla nişanlanmak üzereymiş."

"Yine eski eşinden mi şüpheleniyorsunuz?" diyerek araya girdim.

Cihan, "Şimdilik onun yaptığına dair bir emare yok. Herhangi bir tanık da yok. Ne yöne gideceğimizi bilmiyoruz. Sadece kontrol altında tutuyoruz," diye açıkladı.

"Bıçaklanarak öldürülmüş değil mi?"

"Evet. Dokuz bıçak darbesiyle üstelik. Tıpkı Binnur'daki gibi. Hatta bıçak yaraları da çok benziyor."

Dokuz bıçak darbesi diye geçirdim. Bu kadar benzerlik olması...

"Peki bu saç teli olayı? Onu nasıl anladınız?"

"Zaten midemizi en çok bulandıran durum da o oldu. Umarım korktuğumuz başımıza gelmez."

Cihan'ın son cümlesinden sonra surat ifadesi değişmişti. İlk defa onu bu kadar gergin ve sinirli görüyordum. Bir elini başına götürüp saçlarına bastırdı. Ardından kendini yatıştırmak istercesine saçlarına götürdüğü elini çekip masaya birkaç kez vurdu.

"Mabel Hanım, senden bu konuda bir ricamız olacak."

"Tabii buyurun."

"Konu çok sıcak. Şu ana kadar medyaya da normal cinayet olarak verildi. Bir süre böyle kalması bizim için çok önemli. Yani demek istediğim..."

"Benden de şimdilik haber yapmamamı istiyorsunuz?"

"Evet."

"Sorun yok. Zaten henüz başlamadım. Benim eski yazılarıma baktıysanız, genelde olaylar bittikten sonra yazı dizisi şeklinde kaleme alıyorum. Anlık haber olarak değil. Binnur Sürmeli hakkında da henüz hiçbir şey yazmadım. Eğer beni uzak tutmazsanız, sizin kurallarınıza uymaya devam ederim."

"Anlayışın için teşekkürler. Bize hak vereceğini düşündüğümüz için sana da haber verdik zaten."

"Saç telini sormuştum? Yanıt alabilir miyim?"

Bu esnada kapıda bir başka polis memuru belirdi.

"Komiserim, Haluk Müdür sizi çağırıyor."

Cihan, “Tamam,” diye karşılık verdikten sonra, “Cevdet anlatır o kısmını,” diyerek yerinden kalktı.

Cevdet benim yeniden sormama gerek bırakmadan anlatmaya başladı.

“Gece saatlerinde işlenmiş cinayet. Sabaha karşı temizlik görevlileri bulmuş. Olay yerine ben de gittim. Cesetteki bıçak darbesinin dokuz tane olduğunu fark edince işkillendim. Daha sonra cesedi incelerken saçlarının rengi takıldı gözüme. Sarıydı. Bir anda Binnur’un cesedinin üzerinde bulduğumuz saç teli aklıma geldi. Çağla’nın saçlarından bir tel koparıp bir ekibi acilen kriminal laboratuvarına yolladım. Resmi talep olarak değil de ikili ilişkiyle. Binnur’un üzerinde bulduğumuz saç teliyle mukayese yapılmasını rica ettim. İki saat sonra uyumlu olduğuna dair haber geldi.”

Cevdet’in içgüdüleri... En başından belliydi.

“Sence tesadüf olabilir mi?”

“Bir aşamaya kadar tesadüf olabileceğine dair ihtimalim vardı.”

“Nasıl?”

“Çağla bir kıyafet mağazasında çalışıyor. Binnur tesadüfen oradan alışveriş yapmış olabilir, belki de o gün giydiği tişörtü de oradan almış olabilirdi. Henüz araştırmasını yapmadım ama yine de ihtimal vardı.”

“Peki neden vardı diyorsun? Ne değişti?”

Cevdet’in yanıtı hem çözüm hem düğüm hem de kördüğüm olacak cinstendi.

“Dokuz bıçak darbesi... Sadece bıçak darbeleri de değil. Asıl olay Çağla’ya da Binnur’a giden mektuplara benzer mektupların gitmiş olması.”

Binnur Sürmeli cinayetinin çözümü buradaydı. Hislerimde yanılmamıştım. Ahmet Sürmeli gerçekten masumdu. Özellikle de bu cinayetin o cezaevindeyken işlenmiş olması masumiyetini güçlendirebilecek bir doneydi.

Çağla Darhan cinayetinin düğümü ise aynı noktaydı. Mektuplar ve sonrasında gelen cinayet... Mektupları gönderen kişinin aynı olma ihtimali ve o kişinin katil çıkma olasılığı güçlenmişti.

Binnur Sürmeli ve Çağla Darhan arasındaki ilişki ise kördüğüm. İkisnin arasında olabilecek bağlantı, belki de her şeyi ortaya çıkarabilecekti.

“Cihan Komiserin midemizi bulandıran durum derken kastettiği bu muydu?”

“Hem evet hem hayır.”

“Nasıl yani?”

Cevdet’in verdiği son yanıt, herkesin midesini bulandırırken benim mideme sancılar girmesine yetmişti.

“Çağla Darhan’ın da üzerinde bir başkasına ait saç teli bulduk.”

21. Bölüm

Asayiş Şube'den çıktıktan sonra hemen Ozan'ı aramak yerine yürümeyi tercih ettim. Sonuçta Ozan benim şoförüm değildi ve biraz yalnız kalmaya da ihtiyacım vardı.

Cevdet'ten duyduklarım kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu.

Çağla da Binnur da dokuz bıçak darbesiyle öldürülmüştü.

Binnur'a giden mektupların benzerlerinden Çağla'ya da gitmişti.

Çağla'nın cesedinin üzerinde de bir başkasına ait saç teli bulunmuştu.

Artık ortada sıradan bir cinayet yoktu. Şimdiden seri cinayetlere dönüşmüştü ve en korkulunu bunun devam edecek olmasıydı.

Cihan'a söz vermiştim. Şimdilik haber yapmayacaktım. Zaten olayların nereye evrileceğini şu an kestirebilmek imkânsızdı.

Cihan ve Cevdet'in yaşadıkları stresi anlamıştım. Sadece anlamakla kalmamış, şimdiden aynı stresi yaşamaya başlamıştım. Ense kökümünden yayılan bir ağrı tüm sırtımı kaplamıştı. Birazdan midemdeki sancıyı bastırarak seviyeye ulaşacaktı.

Çağla Darhan cinayeti hakkında merak ettiğim çok fazla detay vardı. Fakat Asayiş Şube'nin içindeki yoğunlukta bir de ben yük olmak istemedim. Bir gün sonra detayları alarak araştırmaya koyulmak daha yerinde olacaktı.

Bomonti'ye doğru yürürken attığım her adımda neredeyse aynı soruyu soruyordum.

Çağla ve Binnur arasındaki bağlantı neydi?

Katil ikisini de bilerek mi yoksa tesadüfen mi seçmişti?

Ayrıca Çağla'ya giden mektuplar da ayrı bir önem kazanmıştı. Eğer onlar da el yazısıyla yazıldıysa, bendeki Binnur'a gelen mektupla bir an önce kıyaslamalı ve el yazılarının uyumuna bakmalıydım.

Evin yakınlarına kadar geldikten sonra eve girmek yerine bir süre daha tek başıma kalmaya karar verdim. Geçenlerde keşfettiğim kafeye doğru yürüdüm. Dışarıdaki masalardan birisine geçtim.

Kafenin sahibi Nagihan beni görünce sevinerek yanıma geldi. Üzerimde taşıdığım stresi saklayamamıştım. Yüzüme bakınca surat ifadesi değişti. "Mabel, pek iyi görünmüyorsun," dedi.

"Keyfim pek yok," diyerek geçiştirdim, "bana bir kahve verir misin?"

Kahve içerken uzun uzun aynı şeyleri yeniden düşündüm. En başından beri içime doğan çıkmıştı. Binnur Sürmeli'nin hayatında birisi yoktu fakat varmış gibi ortalık karışmış, en sonunda Binnur öldürülmüştü. Bunlar olurken Ahmet Sürmeli'nin şüpheli olarak yakalanması ve tutuklanması işin tuzu biberi olmuştu.

Çağla'ya gelen mektuplara geçmeden evvel Binnur'a gelen mektuplara farklı bir pencereden baktım. Belki de katil, cinayetinin sonrasında suçu başkasına atmak için profesyonel bir plan kurmuştu. Gönderdiği mektuplarla Binnur'u zan altında bırakıp Ahmet'i provoke etmeyi başarmıştı. Yeteri kadar soğukkanlı davranamayan Ahmet, cinayet öncesinde Binnur'a şiddet girişiminde bulunmuş ve böylelikle cinayetin bir numaralı sanığı haline dönüşmüştü.

Gönderilen mektuplar böyle bir planın parçasıysa benzer durumun Çağla Darhan cinayetinde de olması gerekirdi. Fakat eldeki ilk bilgilere göre Çağla'nın eski eşiyle yakın zamanda hiçbir sorunu kalmamıştı. Boşanma dönemindeki olaylardan sonra Asım kendi kabuğuna çekilmiş ve bir daha rahatsız etmemişti. Bu açıdan bakıldığında birinci derecede şüpheli konumuna geçmiyordu. Eğer katil plan yapıtıysa, bunu mutlaka hesaba katmalıydı.

Başka bir açıdan bakıldığında, saç tellerinin cesetler üzerinde bulunmasının, polislerin eski eşlerden şüphelenmesini azaltacağı aşikârdı. Katil bunu da hesaba katmalıydı. Bunları üst üste koyduğumuzda, mektupların başka birisini şüpheli göstermek için bir taktik olarak kullanılması tezi çürüyordu.

Madem öyle, öldürmeden önce mektup göndermesinin amacı neydi?

Mektup satırlarında neden öyle aşk dolu cümleler kuruyordu?

Bunun yanıtını ise Çağla'ya gelen mektuplardan birisini görmemle anca bulacaktım.

Kahvemden son yudumu içerken önümde bir anda birisi bitti.

“Ozan...”

“Oo. Mabel Hanım bana haber vermeden tek başına oturmuş kahve içiyor.”

“Burada olduğumu nereden biliyordun?”

Ozan sandalyelerden birisini çekip oturdu.

“Tesadüfen şimdi gördüm. Biraz keşif yapıyordum.”

“Ne keşfi?”

Ozan Nagihan'a çay vermesi için işaret etti. Ardından yeniden bana döndü.

“Önce sen yeni cinayeti mi anlatırsın, yoksa ben planlarımı mı?”

“Ozan uzatma. Ne planı?”

“Sokağın köşesinde on numara bir dükkân gördüm. Benim kafelerin konseptine çok uygun. Hem boş hem de çok uğraştırmayacak cinsten. Kirası da uygun.”

“Ne yani? Buraya da mı kafe açacaksın?”

“Evet.”

“Ozannn! Sırf bana yakın olmak için...”

Ozan bir anda sözümü kesti.

“Ben serbest bir girişimciyim. İstedğim yere işletme açabilirim. Buna da karışmazsın herhalde.”

Manyaktı bu çocuk. Gerçekten...

Ozan'ın kafe konusunu kestirip atmasından sonra üzerine gitmedim.

“Ee sen anlat?”

Ozan'a, öğrendiğim kadarıyla Çağla Darhan cinayetinin detaylarını anlattım. O da çok meraklanmıştı. Dikkatle dinledi beni.

“Vay be... İş seri katile döndü desene. Peki aralarında bağlantı var mı? Yani katile götürecek bir ipucu?”

“Şimdilik yeni cinayet çok sıcak. Yarından sonra neler çıkar göreceğiz.” Soğumuş kahvemden bir yudum alıp devam ettim, “Ayrıca olayların ‘seri katil’ vakasına dönüşmesi için en az üç cinayet işlenmiş olması gereklidir.” Pür dikkat dinliyordu.

Nagihan Ozan'a çay getirince Ozan'ın dikkati dağıldı ve meslek-
taşıyla hemen ayaküstü konuşmaya başladı. Lokasyonun avantajları-
nı, dezavantajlarını sordu.

Onlar ayaküstü sohbete dalınca ben de istemsizce yeniden cina-
yetleri düşünmeye başladım. Çağla ve Binnur arasındaki ortaklıkları
düşünmeye devam ederken bir başka nokta dikkatimi çekti. Binnur
takip edildiğinden şüphelenmişti ve komşusu olan yaşlı kadın onu
takip eden birisini görmüştü. Öldürülmeden bir ay kadar öncesine
dayanıyordu. Gelen ilk mektupla paralel zamanlardı.

Eğer öyleyse, Çağla da mutlaka öldürülmeden önce takip edilmiş-
ti. Cesedinin evine yakın bir yerde bulunması da bunun bir işaretiy-
di. Katil mutlaka Çağla'yı da bir süredir takip etmiş olmalıydı. Takip-
lerin başlangıcı da Çağla'ya gelen ilk mektupla yine paralel zamanlı
çıkacaktı...

Ve sorulacak en korkunç soru...

Sıradaki mağdur kim olacaktı?

Katil, başka birisinin saç telini bıraktığına göre, yeni hedefini çok-
tan seçmişti. Belki de yeni hedefini uzun zamandır takip ediyor ve
hatta mektuplar yolluyordu. En sancılısı ise yeni hedefin başına gele-
ceklerden habersiz olmasıydı.

Peki ya haberi olursa?

Yeni hedefin haberi olursa, belki de katilin tüm planları suya dü-
şecek ve saldırısı engellenebilecekti.

Peki ya yeni hedefin kendisinin hedef olduğundan haberi nasıl
olacaktı?

"Mabel, ne zaman çıkalım yola?"

Ozan'ın sorusuyla bölünmüştüm.

"ayını bitirdikten sonra kalkalım. Ben de teyzemi bir göreyim.
Akşam da Menan ile görüşürüz."

"Tamam. Hemen içiyorum."

Aynı soruyu kendi kendime yeniden mırıldandım.

Yeni hedefin kendisinin hedef olduğundan haberi nasıl olacak?

Derken bir anda aklıma bir fikir geldi. Fikrin detaylarını hızlıca
düşündüm. Riskliydi ancak denemeye değerdı...

Neden olmasın?

22. Bölüm

Ozan'la yeniden yola çıktık. Yolun ilk kısımlarında aklıma gelen fikrin detaylarını düşündüm. Evet riskliydi. Hem de çok. Fakat zincirleme gelişebilecek cinayetlere çomak sokmanın başka bir yolu yoktu. Eğer Cihan ve Cevdet, benim öngöremediğim ayrı ve özel tedbir almazlar ya da katili hemen bulamazlarsa bana destek vermek zorunda kalacaklardı.

Beynimin tüm kıvrımları adeta dolmuştu. Bir yanda Deniz'in ortadan kaybolması öte yanda işlenen iki cinayet bir sarmal oluşturmuş ve güçlerini birleştirerek beni nakavt etmek için saldırıyorlardı.

Yolun geri kalanında iki konudan da uzaklaşmak istedim. Ozan'a dönüp, "Ee, şu kafe işinin detaylarını anlatmayacak mısın?" diye sordum.

Kafe konusu açılınca Ozan gururla gülümsedi.

"Artık İstanbul'a açılmayı hak etmedim mi?" diye karşılık verdi.

"Orası pek öyle durmuyor ama..." diye inceden lafımı soktum, "zor olmayacak mı orada bir şube açmak."

"Altyapısını hazırladım. Malzemeler zaten hazırda var. Sadece bir iki günlük boya badana ve tadilatın ardından hayata geçirebilirim."

Ozan'ı bu düşüncesinden alıkoymamın imkânı yok gibiydi.

"Sürekli git gel yapmak zor olmayacak mı peki? Çok bölüneceksin."

"Eski kafelerin sistemleri oturdu. Onlarda sıkıntı yok. Bu yüzden bir süre yenisinin başında durmayı düşünüyorum. İşin açığı git gel yapmayı da pek düşünmüyorum."

“Benim evimde kalma gibi düşüncen varsa üç günden sonra ko-
varım bak, haberin olsun!” diyerek çıktım.

“Yeni kiraladığım yerin asma katı var. Kafeden bağımsız ofis oda-
ları... Orası işimi görecektir meraklanma.”

Ozan her şeyi planlamıştı. Sadece bana belli etmiyordu.

Ne yalan söyleyeyim Ozan’ın yakınımda olacağına içten içe se-
vinmiştim de. Herhangi bir durumda anında aksiyon alabilecektim
Ozan sayesinde. Bana olan desteği de devam edecekti.

Beldeye varmamızdan sonra ilk olarak teyzemin evine geçtik.
Ozan beni bırakırken, “Biraz işlerim var, bir saate alırım seni,” dedi,
“sonra Menan’a gideriz.”

“Olur,” dedikten sonra arabadan indim. Ozan uzaklaşana kadar
bahçeden içeri girmedim. Daha sonra evin etrafında biraz yürüyerek
geçen gördüğüm arabaya bakındım. Görünürde kimse yoktu.

Yeniden bahçe kapısına yaklaştığımda bazı sesler duydum. Kapı-
yı aralarken seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

“Kolay gelsin Nusret Bey...”

Evin bahçe işlerini takip eden Nusret Bey’den geliyordu sesler.
Elindeki küçük motorlu bir aletle bahçedeki çalılıkların fazlalıklarını
buduyordu. Beni fark edince aleti susturdu.

“Aa, teşekkür ederim Mabel kızım. Uzun zaman oldu görüşme-
yeli. Nasılsın?”

“İyiyim Nusret Bey. Seni sormalı? Yılmaz nasıl?”

Yılmaz’ın konusu açılınca derin iç geçirdi.

“Nasıl olayım. Yılmaz’ın yanına git gel uğraşıyorum işte...”

Yılmaz en son ruh ve sinir hastalıkları hastanesine kaldırılmıştı.
Demek ki halen aynı yerde yatıyordu.

“Çok geçmiş olsun... Dert etme, en kısa zamanda her şey yoluna
girer.”

Nusret Bey’in yanından ayrılıp eve yöneleceğim esnada aklıma
başka bir şey geldi.

“Nusret Bey, buralarda bekleyen bir araba gördün mü hiç? Gri ya
da siyah rengine yakın.”

“Ah gördüm gördüm. Bekleliyordu ama sık sık sokaktan geçip turluyordu. İn midir cin midir işkillendim ben de. Yola çıkıp geçerken dik dik baktım. Sonra bir daha geçmedi.”

Kısa bir süre sessiz kaldım.

“Tamam teşekkür ederim.”

“Bir sorun yoktur umarım kızım?”

“Yok yok, mahallenin zibidileri işte. Geçen gün benim de dikkatimi çekmişti, ondan sordum.”

Nusret Bey’in yanından ayrılıp eve girdim. Teyzem salonda, her zamanki gibi kendi halinde boşluğa bakarak oturuyordu. Gülcan ona yemek hazırlıyordu.

Teyzemin yanına sokulup sessizce oturdum. Eline uzandım. Sıkıca kavradım. Benim ve Beliz’in neler yaşadığımızdan habersizdi. Acaba başımıza gelenleri bilse tepkisi ne olurdu? Kızının önce öldüğünü, sonradan yaşadığını öğrense nasıl davranırdı? Belki de en iyisi buydu. Hiçbir şeyi bilmemesi... Ya da tam tersine; eğer bu hastalığı olmasa, eskisi gibi sağlıklı olsa bunlar başımıza gelir miydi?

Gülcan elinde tepsiyle salona geldi. “Ben yediririm,” diyerek Gülcan’dan tepsiyi aldım. Teyzeme yavaş yavaş yemeğini yedirdim. Yemekten sonra bir süre daha sessizce yanında oturdum.

Teyzemle vakit geçirmek ruhumu dinginleştirmişti. Her şekilde huzur vermeyi beceriyordu teyzem. Hiç konuşmasa, gözlerimin içine bakmasa bile...

Ozan’ın aramasıyla toparlanıp çıktım. Hava kararmıştı. Etrafa yeniden bakıp Ozan’ın arabasına bindim.

Sağa sola bakınmam Ozan’ın dikkatini çekmişti.

“Ne oldu? Çok dikkatli baktın?”

“Hiç... Öylesine.”

Ozan da fırsattan istifade evine gitmiş ve üzerini değiştirmişti. Büyük ihtimalle duş alıp güzel kokular da sıkırmıştı. Sanki bir hırsızla görüşmeye değil de romantik bir akşam yemeğine çıkıyordu.

“Süslenmişsin,” diyerek Ozan’a sataşım.

“Süslenmek demeyelim de rahatladım. Sabah yeni kıyafetler giymeyince...”

Kısa bir süre sonra Menan'ın takıldığı kahvehanenin kapısında-
dik. Ozan bir öncekine göre daha sakindi. Bize yönelen bakışları pek
umursamıyordu.

Avluya girdikten sonra doğrudan arka köşedeki masaya yürüdük.
Ozan, "Masa ve sandalyeler benimse mekân da benim sayılır," diye-
rek sandalyeyi oturmam için çekti.

"Daha nezih mekânlara çıkarmanı tercih ederim," diyerek oturdum.
Bizim oturmamızla Menan'ın yanımızda bitmesi bir oldu.

"Hoş geldiniz. Ne içersiniz?"

"Teşekkürler Menan. Seni dinliyoruz."

Yanıt Ozan'dan gelmişti. Mekânın kasvetinden etkilenerek ağır-
lığı koymaya çalıştı. Ozan'ın vermek istediği mesajı Menan anlamış-
çasına ona hitaben anlatmaya başladı.

"Abi dediğiniz yeri bizim çocuklar araştırdı. Çakır gözlü, yakışıklı
bir adammış. Doktor mu öyle bir şeymiş?"

Menan'ın Deniz'i tanımlarken yakışıklı tabirini kullanması
Ozan'ın zoruna gitmişti. İkisine de belli etmemeye çalışarak kıkır-
dadım.

"Pek yakışıklı sayılmaz ama evet sağlık teknikeri."

"Ha tamam. Doğru kişi. Şimdi bunun evi müstakil sayılır. İki katlı
bir evin üst katı. Altında iki tane dükkân var. Evin girişi yandan yu-
karı uzanan merdivenlerle. Ama oradan içeri girmek sakat."

"Neden sakat?" diye sordum.

"Dışarıda bekleyenler var. Evi gözetliyorlar."

Ozan heyecanla araya girdi.

"Kim gözetliyor bu evi?"

"Kim olacak abi. Polisler tabii. Hem de özel tedbir almışlar."

"Özel tedbirden kastın nedir?" diye bu kez ben sordum.

"Bizim beldedeki polislerin kullandıkları tüm sivil araçları bili-
rim. Üç farklı araba gördüm, üçü de yeni. Hatta içindeki polisleri de
ilk defa görüyorum. Çoğu genç. Büyük ihtimalle tanınmamaları için
başka yerlerden gelmiş polisler."

Ozan'la aynı anda aynı ismi heceledik.

"Sadettin."

“Benim de aklıma ilk Sadettin Abi geldi. Olayınız ne bilmiyorum ama.”

“Kapıdaki polisler gitmeden eve girmemizin imkânı yok mu diyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Bu yüzden akşam görüşelim dedim. Evin hemen arka kısmında teras gibi geniş bir balkon var. O balkon bir arka sokaktaki apartmanın bahçe duvarına çok yakın. Oradan gireceğiz.”

Menan’ın planını şimdi anlamıştım.

Ozan, “Peki evde birisi var mı?” diye sordu, “yani bunu bilerek girmek önemli sonuçta.”

Menan, “Hayır evde kimse yok. Dün bizim çocuklar yokladılar. Zaten polisler de eve birisi gelirse diye bekliyor sanırım,” diye açıkladı.

Ozan Menan’ın söylediklerinden çok tedirgin olmuştu. Belli etmemeye çalışıyordu ama içi içini yiyordu.

Daha fazla uzatmamak için, “O zaman hadi gidelim Menan,” dedim, “bizim o eve girmemiz şart.”

Üçümüz birden ayaklandık. Menan evin yerini tarif etti. Evin bulunduğu sokağın girişine gelince arka koltuktan öne doğru sarkan Menan, “Önce arabayla önünden bir geçelim isterseniz,” dedi, “başka zaman lazım olursa bilin.”

“Olur. Hatta güzel olur,” diyerek yanıtladım.

Menan, “Abi normal hızında bu sokaktan devam et. Sağdan beşinci ev olacak,” dedi, “çaktırmadan evin gerisine ve ilerisine bakarsanız bekleyen polisleri de görürsünüz.”

Ozan gayet soğukkanlılıkla Menan’ın dediğini yaptı. Ben de dikkatimi sokakta bekleyen arabalara verdim.

Birinci ev, ikinci ev, üçüncü ev...

Üçüncü evin önünden geçerken bir araba gördüm. İçinde karartı halinde birileri oturuyordu. Menan’ın bahsettiği polisler... Bakışlarımı ileriye doğru çevirecekken birden arabaya dikkat kesildim.

Arabanın rengi fümeydi. Tipi de tanıdık geldi. Biraz daha dikkatle inceleyince nereden tanıdık geldiğini çözdüm.

Bu araba, bizim evi de gözetleyen füme arabanın ta kendisiydi.

23. Bölüm

Sokağı bitirdikten sonra diğer taraftan arka sokağa döndük. Gördüğüm arabanın bizim evi gözetleyen araba olması işin perde arkasını çözmemi de sağlamıştı. Bizim evi izleten kişi Sadettin'in ta kendisiydi.

Peki hangi amaçla izletiyordu?

Birinci senaryo tamamen Deniz'den şüphelenmesi ve Deniz ile yakınlığımı bildiğinden, Deniz'in bana gelme ihtimalini gözetmesiydi. Polisiye bir tedbir olarak gayet mantıklıydı.

İkinci senaryo ise Deniz'in ortadan kaybolması konusunda doğrudan benden şüphelenmesiydi. Bu ise benim adıma hiç iç açıcı bir durum değildi.

“Gerildin mi ne?”

Arka sokağa girmemizin ardından Ozan fark etmişti yaşadığım şoku. Şimdilik gözetlenme meselesini ona söylemememe gerek yoktu. Durduk yere fazladan strese ve paniğe kapılacaktı.

“Biraz... Her zaman böyle gizlice evlere girmiyoruz sonuçta.”

Menan'ın tarifiyle Ozan müsait bir yerde durdu. Arabadan indik. Menan, “Beni iki dakika bekleyin, ben bir kolaçan edip geliyorum,” dedi ve yanımızdan ayrıldı.

Ozan, “Bu Menan'a bu kadar güvenmekle doğru mu yapıyoruz?” diye sordu.

“Başka çaremiz var mı?” diyerek yanıtladım, “baksana Deniz'in evini nokta atışı buldu. Ayrıca Beliz'in olayını aydınlatmamda en

önemli bilgileri onun sayesinde edinmiştim. Benim güvenimi çoktan kazandı.”

Son verdiğim detayla Ozan biraz daha rahatlamıştı.

“Bari üç beş kuruş bir şeyler verelim çocuğa.”

“Pek kabul etmiyor ama sen yine de zorla, erkek erkeğe daha iyi anlarsınız,” dedim, “zaten senden alacaklarını almışlar.” Pis pis sırtmaya başlamıştım.

Ozan çalman sandalyeleri ima ettiğimi anlayıp bozuntuya vermedi ancak belli etmese de içten içe bozulduğu anlaşılabilirdi.

Biz Ozan’la atışırken Menan kısa bir süre içinde döndü.

“Ortalık temiz, gidebiliriz,” dedi. Ardından bana dönüp, “Yalnız bir duvardan sessizce tırmanmamız gerekecek, yapabilir misin?” diye sordu.

Ozan’a bakarak karşılık verdim.

“Dert değil, bana merdiven olmaya gönüllü olan arkadaşlar var nasıl olsa.”

Menan önden, Ozan ve ben arkasından devam ettik. Bir apartmanın bahçesine girdik. Menan gerçekten bu işte profesyoneldi. Saniyeler içinde çit çıkarmadan arka duvara kadar ilerledi.

Duvara yaklaştıkça kalbimin atışları hızlanmaya başladı. Bu kez heyecandan değil, Deniz’in evine girecek olmanın verdiği iç sıkıntısından. İçinde bulunduğum durum beni üzmüştü. Birkaç ay öncesinde aynı yatağı paylaştığım ve hoşlandığım adamın evine gizlice girmeye çalışmak... Emekli olmadan önce son yazı dizim kendim hakkında olmalıydı.

Menan bir sincap gibi saniyesinde duvarın tepesine tırmandı. Kendini sağlama alarak bacağının tekini diğer taraftan sarkıttı. Ardından elini bana doğru uzattı.

Ozan sabah olduğu gibi yere çömeldi ve benim duvara çıkmam için hamlesini yaptı. Hem Ozan hem de Menan’ın yardımıyla zorlanmadan duvara çıktım. Dengemi sağladıktan sonra Ozan’a işaret ettim.

Ozan’ın da Menan’dan pek aşağı kalır yanı yoktu. Beyefendi saniyeler içinde yanımızda bitti.

Çıktığımız yer Menan'ın tarifine tam olarak uyuyordu. Deniz'in evinin arka cephesinde kare şeklinde geniş bir balkon vardı. Balkonun demirleri bizim bulunduğumuz duvara bir hayli yakındı.

Menan, "Buradan zıplayabilirsin değil mi?" diyerek demirleri işaret etti. Hemen ardından da dizkapaklarını kırarak gerindi ve bir hamlede zıplayarak balkon demirlerine tutundu. Ayaklarını demirlerin arasından soktukten sonra ikinci bir hamle yaptı ve demirleri aşip balkonun iç kısmına indi.

Ozan, "Zıplayamam dersen sen burada bekle," dedi, "ben Menan ile girer bakarım."

"Abartma Ozan," dedim, "çocukken az seksek oynamadım Beliz'le." Cümlemi tamamladıktan sonra tıpkı Menan gibi gerilip balkon demirlerine doğru süzüldüm. Tam tutunacağım esnada elim kaydı. Ayağım demirlerin içine girmeden gerisingeri devrilecektim ki Menan, "Aman abla..." diyerek koluma uzandı.

Dengemi yitirmek bir anda bacaklarımın boşalmasına neden olmuştu. Derin derin nefes alıp verdikten sonra, "Tamam tamam tutundum," dedim ve bir bacağımı demire doğru kaldırdım. Menan kollarını koltuk altımdan geçirerek sıkıca gövdemi kavradı ve çekirtmeye başladı. Menan'dan aldığım kuvvetle diğer bacağımı da çektim ve balkona sağ salım ayak bastım.

Ozan'a dönüp iyiyim işareti yapmanın ardından Ozan da zıpladı ve yanımıza geldi. Artık üçümüz de balkondaydık.

Balkona geçmemizin ardından az önce hissetmediğim heyecan bir anda ortaya çıkıvermişti. Kesik kesik ve derinden nefes almaya başlamıştım. Yanımda Ozan ve hırsızlığın kitabını yazmış Menan'ın olması güven veriyor olsa da içeride Deniz ile karşı karşıya kalma düşüncesi elimin ayağımın titremesine yetiyordu.

Menan, "Şunları giyin," diyerek belinden çıkardığı eldivenleri bize uzattı. Hemen ardından az önce tutunduğumuz balkon demirlerinin üzerini tişörtünün iç kısmıyla temizledi.

"Tedariklisin," diye mırıldandım.

"İşim bu," dedikten sonra cebinden minik bir el feneri çıkardı ve Ozan'a verdi.

“Abi şuraya doğru tut, kapıyı açayım.”

Ozan hayretle Menan’ın çalışmasını izledi. Menan iki tıkırtının ardından balkon kapısını araladı.

“Buyurun, ev hazır...”

“Sen girmeyecek misin içeri?” diye sordum.

“Benlik işiniz yoksa burada erketeye yatayım,” diye yanıtladı, “ge-len giden olursa size haber ederim. Siz rahat olun.”

Ozan ile birlikte balkon kapısından içeri girdik. Girdiğimiz oda oturma odasına benziyordu. L koltuk takımı, sehpa ve TV ünitesi vardı. Genel olarak modern tarza dekore edilmişti ve oldukça düzenliydi. Deniz gibi bir psikopatın bazı takıntılarının olması normal karşılanabilir bir durumdu. Ozan, Menan’ın verdiği feneri pencerelere denk gelmeyecek şekilde odanın içinde gezdirdi.

Deniz’in yaşadığı evin içinde, onun kullandığı eşyalara bakıyor olmak beni fazlasıyla huzursuz etmişti. Attığım her adımda gerginlikten kaslarım kaskatı kesiliyordu.

Ozan bana göre daha sakindi. Seri adımlarla oturma odasını bitirdi ve hole çıktı. Holde üç dört tane kapı vardı. Bunlardan birisi evin dışına açılan kapıydı. Hemen yanında ayakkabılık bulunuyordu.

Karşımızdaki kapı yarım aralıktı. Ozan sessizce oraya doğru yöneldi. Ayağının ucuyla kapıyı sonuna kadar araladı ve içeriye feneri tuttu.

Burası banyoydu. Uzunlamasına duran banyonun son kısmında bir duşakabin, orta kısmında klozet ve girişinde lavabo ile dolap vardı. Ozan orta kısma kadar ilerleyince ben de arkasından girdim. Ozan’ın ışık tuttuğu yerlere bakındım.

Ozan hiç ummadığım profesyonellikle dikkat edilmesi gereken yerlere yöneliyordu. Sanırım buraya girmeden önce nerelere bakması gerektiğinin zihninde pratiğini yapmıştı. İlk olarak klozetin yanındaki çöp kutusunun hareketli kapağını ittirdi ve feneri içine doğru tuttu.

“Deniz kaçtıktan sonra buraya uğramış...” diye fısıldadı.

“Nereden anladın?” diye sormamın ardından çöp kutusunun içini işaret etti.

Hemen eğilip yakından baktım. Birkaç peçete ve bez parçasını üzerinde kan lekeleri vardı. Ozan'ın tespiti yerindeydi. Hemen ardından duşakabinin içine bakındı. Orada da birkaç yeri işaret etti. Duşakabin alelade temizlenmişti ve belli yerlerinde kan lekeleri kalmıştı.

Kan lekeleriyle mideme sancılar girmesi bir oldu. Yaşadığım gece bir anda gözümün önüne geldi. Deniz'in kanlar içinde gözlerine bakarak yere doğru uzanması...

Eğildiğim yerde başım döndü ve sendeledim. İstemsizce duşakabinin yanındaki kalorifer peteğine tutundum.

Ozan anında koluma girdi, "İyi misin?" diye sordu.

Derin derin nefes aldıktan sonra, "İyiyim," dedim, "Sadettin. Bu evi gözetliyorsa kesinlikle çöpte bizim gördüğümüz kanlı kıyafet parçasını görmüştür."

"Hatta alıp çoktan inceletmiş ve bunun Deniz'e ait olduğunu fark edip yaralandığını hatta ölümden döndüğünü ortaya çıkartmıştır." Ozan cümlemi tamamlamıştı.

Sadettin her zamanki gibi yine bizim bir adım önümüzdeydi. Belki de bu yüzden benim peşime adam takmış, Deniz'i öldürmeye teşebbüs ettiğimi anlamıştı.

Doğrulduktan sonra ışık vuran yerlere bakmaya devam ettim. Ozan lavabo aynasının sağında ve solunda bulunan dolapların kapaklarını açtı. İçlerinde klasik kişisel bakım ürünleri bulunuyordu. Onlara ışık tutarken bir tanesini eline aldı.

"Bu kadın deodorantı değil mi?" diye fısıldadı.

Yaklaşıp Ozan'ın tuttuğu deodoranta baktım. Evet, bir kadın deodorantıydı. Ozan onu yerine koyup aynı rafta duran diğer eşyaları gösterdi.

"Bunların hepsi kadınlar için... Deniz'in hayatında bir tek sen olmamışsın sanırım."

Laf mı sokuyordu yoksa tespit mi yapıyordu ilgilenmemiştim. Aynı rafı ben de inceledim. Evet, sadece o raf değil, o kapağın ardındaki üç rafta da kadın kişisel bakım ürünleri vardı.

Deniz'in birisiyle, özellikle de bir kadınla yaşama ihtimalini hiç düşünmemiştim. Psikopat bir katil bile olsa benimle birlikteyken bir başkasıyla aynı evde yaşamasını konduramamıştım sanırım. Ya da kadınsı dürtülerime yenik mi düşmüştüm bilmiyorum.

"Kız kardeşi vardı Deniz'in. Belki de onundur..."

Ozan bu karşılığımın sonra sinir bozucu bir şekilde gülümsedi.

"Eminim öyledir."

Banyodan çıktıktan sonra banyonun bitişiğinde bulunan kapıyı açtı. Kapı aralanınca çift kişilik kocaman bir yatak görüldü.

Ozan, avına sinsice yaklaşan bir avcı gibi hızla yatak odasına girdi. Gardırobun kapaklarını ve komodinin çekmecelerini bir hışımla açtı. Hırçınlaşmıştı. Komodinin çekmecelerinden bir tanesine bakarken gülümsedi.

"Sanırım buradakiler seni ikna eder!"

Feneri tuttuğu çekmeceye doğru eğilip baktım. Kadın iç çamaşırları... Ardından gardıroba yöneldim. Kadın kıyafetleri...

Evet, bir başka kadınla yaşadığı kesindi.

Gördüğüm tabloyu sindirmeye çalışırken Ozan birden "Ha sık-tır!" diye gürledi.

Panikle, baş parmağımı ağzıma doğru götürüp sessiz olmasını işaret ettim. "Ne oldu?" diye fısıldayarak ona doğru döndüm.

Feneri yatağın diğer tarafında duran komodinin çekmecesine doğru tutuyordu. Çekmeceden kenarları hafifçe süslenmiş, mukavva bir fotoğraf çerçevesi çıkardı. Fotoğrafa bakınca neden öyle bir tepki verdiğini anladım.

"Senin Deniz'in sevgilisi benim kafede çalışan Sanem'miş!"

24. Bölüm

Ozan sinirden kudurmuş bir halde yatak odasında dört dönüyordu.
“Lanet olsun! Beni de kandırmışlar.”

Ben halen elime aldığım fotoğrafa bakmaya devam ediyordum.

“Deniz’i kaybettiğimin ertesi günü bu kız da ortadan kaybolmuştu. Haber vermeden işe gelmedi. Telefonu da kapalıydı. O günden beri de haber yoktu bundan. Şimdi anlaşıldı neden ortadan kaybolduğu...”

Ozan’ın cümlelerinden sonra birden anımsamıştım Sanem’i. Ozan’ın giydiği önlükteki isim buydu. Aynı ismi daha önce de görmüştüm. Deniz ile bir gün kafeye gittiğimizde keskin bakışlar sunmuştu bana. Hatta bunu fark ettikten sonra gıcıklığına Deniz’in koluna girmiştim.

Şimdi taşlar yerine oturuyordu.

Belki de ta o zamandan beri sevgililerdi.

Ve hatta belki de uçağa bindiğimizde gelen mesaj...

Ozan kısa süreli bir sessizlikten sonra bir şey hatırlayarak yeniden parladı.

“Neden daha önce aklıma gelmedi. Ben bu kızdan ta o zaman işkillenmeliydim. Ah salak kafam!”

“Ne zaman?”

“Sadettin Beliz hakkında benimle görüşmek için kafeye gelmişti ya. Hatta sen de uğramıştın aynı gün, hatırlarsın belki. Biz Sadettin’le görüşürken Sanem’in gözü hep üzerimizdeydi. Sık sık ortalığı toparlamak bahanesiyle yanımızdan geçiyordu. Bizim masanın

servislerini hep o yapmıştı. Ne konuştuğumuzu dinlemeye çalıştığından şüphelenmiştim ama pek önemsememiştim. Klasik meraklı bir çalışan gözüyle yaklaşmıştım. Meğerse...”

“Meğerse Sanem en başından beri işin içindeydi mi diyorsun?”

“Bana kalırsa öyle...”

“Belki de Deniz’in yeni bir kurbanıdır? Hiçbir şeyden haberi yoktur?”

“Deniz hangi kurbanını kendi evine getirip birlikte yaşamış? Seni mi? Beliz’i mi? Önceki kadınları mı? Onca süre gönül eğlendirdiğin adamın evini bilmemek doğal mı? Hiç sanmıyorum. Kesinlikle Deniz ile Sanem arasındaki ilişki farklı bir boyutta ve bu kızın her şeyden haberi var.”

Ozan’ı küçümsemiştim. Böylesine ince bir detayı yakalamak kolay değildi. Söylediklerinde de kesinlikle haklıydı.

Bana kalırsa da Sanem işin içindeydi. Hissediyordum. Sadece bu kadar emin konuşamıyordum.

“Araştırıp bunu da öğreneceğiz Ozan. Şimdilik daha sakın olmalıyız.” İçten içe bozulmuştum. Kendime itiraf edemesem de olanları yedirememiştim. Deniz’in benimle beraberken başka biriyle beraber olmasını... Her ne kadar Deniz bir avcı olsa da kısa bir süreliğine belki de aramızdakilerin gerçek olabilme ihtimalini kafamdan atamıyordum.

Ozan, “Sinirden duvarları yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum!” diyerek karşılık verdi.

Bunun üzerine Ozan’ın elinden el fenerini çekip aldım.

“O zaman şuraya biraz otur ve sakinleş. Öfkeni başka zaman kulsarsın. Burası yeri ve zamanı değil!”

Feneri aldıktan sonra fotoğraf çerçevesini yerine bıraktım ve yatak odasında geri kalan yerleri hızla kurcalamaya başladım. Gördüğüm her şey Sanem ve Deniz’in birlikte yaşadıklarını güçlendiriyordu. Öyle üç beş günlük bir ilişki olmadığı aşikârdı. Deniz gibi bir katilin gerçekten sağlıklı bir ilişkisi ve uzun süreli bir kız arkadaşı olabilir miydi?

Ozan'ı yatak odasında bırakıp diğer odalara bakmak için çıktım. Tam karşımda mutfak vardı. Mutfığa yöneldim.

Mutfakta tezgâhının üzerinde birkaç bardak ve tabak kirli halde bırakılmıştı. Onları görünce bulaşık makinesine gözüm ilişti. Kapağını açıp içinekilere baktım. Henüz yıkanmamışlardı, onlar da kirliydi.

Gördüğüm her detayı o andan sonra Sanem ile Deniz'in ilişkisinin perde arkasını çözmeye yoruyordum. Sanem Deniz'in sıradan bir kurbanı olsa ortalık asla böyle kalmazdı. Deniz ile birlikte evden apar topar çıktıkları bana göre artık kesindi.

Tezgâhın tam karşısında bir masa ve duvarda asılı bir pano vardı. Feneri panoya doğru çevirdim. Ödenmesi gereken bazı faturalar rap-tiye ile panoya tutturulmuştu. Panonun köşelerinde ise çeşitli minik fotoğraflar...

Fotoğraflara bakınca artık Deniz ile Sanem arasındaki ilişkiye dair şüphem kalmamıştı. Farklı farklı zamanlarda, farklı farklı mekânlarda çekilmiş sarmaş dolaş fotoğraflardı. Aralarındaki ilişki tahmin ettiğimden çok daha uzun bir zamana yayılıyordu. Ozan öngörüsünde kesinlikle haklı çıkmıştı.

Panodaki fotoğraflardan birisini söktüm ve cebime koydum. Deniz ve Sanem'in elimizde hiç fotoğrafı yoktu. Belki bir yerlerde lazım olabilirdi.

Panoyu yeterince inceledikten sonra masaya çevirdim bakışlarımı. Her mutfak masasında olabilecek klasik tuzluk, biberlik ve peçetelik gibi eşyalar vardı. Onların hemen arkasında kocaman ve derin bir meyve tabağı. Ama meyve tabağının içinde meyve yerine kâğıt parçaları bulunuyordu.

Kâğıtlardan bir tanesini çekip aldım. Bir tiyatro biletiydi. Koltuk numarasında ise iki farklı koltuk görünüyordu. Onu bırakıp bir başka kâğıdı çektim. Yine bir bilet. Bu kez sinema biletiydi. Yine iki koltuklu. Bir başkasını çektim. Müze bileti. Bir başkasını çektim, sirk bileti...

Meyve tabağının içinde belki de yüzlerce bilet bulunuyordu. Tarihleri ise iki yıla yakın bir zamana yayılıyordu ve hepsi de çift kişilik

biletlerdi. Belli ki Sanem çok uzun zamandır hayatındaydı ve bütün sosyal etkinliklerinin hatıralarını bu meyve tabağında biriktirmişti.

Sanem'i sindirmem asla kolay olmayacaktı. Artık sadece Deniz tarafından değil, aynı zamanda bir hemcinsim tarafından kandırıldığımı da biliyordum. En az Ozan kadar ben de öfkelenmiştim. Sadece dışıma değil içime kismaya çalışıyordum tüm öfkemi...

Birkaç saniye sonra dayanamadım, anlık bir sinirle elimi bilet dolu tabağın dibine doğru daldırıp kaldırdım. Biletlerin büyük bir kısmı masanın üzerine saçıldı. Hepsini oracıkta yakmak istedim. Birkaç tanesini agresifçe parçaladım.

"Burada di e dokunur bir şey var mı?"

Ozan sessiz adımlarla mutfağın kapısına kadar gelmişti. Bilet parçalama sahnemi görmemiştir umuduyla feneri panoya çevirdim.

"Var... Haklı çıktın. Senin Sanem uzun zamandır Deniz'in hayatında."

Ozan panodaki fotoğraflara haklı çıkmanın gururuyla bakarken dağıttığım biletleri toparlamaya başladım.

"Onlar ne?"

"Faturalar, biletler, şunlar, bunlar..."

Ozan panoyu bir süre inceledikten sonra mutfağın penceresine doğru yürüdü. Perdenin arkasından dışarıya baktı.

"Burası ön cepheye bakıyor. Polislerin arabalarından bir tanesini görebiliyorum."

"Orada çok durma, dikkat çekebiliriz," diye karşılık verdim, "hatta yavaş yavaş çikalım artık. Göreceğimizi gördük!"

Ozan, "Haklısın," diyerek geri döndü ve hole çıktı.

Dağılan son biletleri meyve tabağına atarken bir şey dikkatimi çekti. Bir an duraksadım ve biletlerden bazılarını yeniden elime aldım. İçlerinde çocuk oyunları da vardı, yetişkinler için olanlar da. Bunun yanı sıra birkaç tane de oyuncak müzesi bileti çıkmıştı. Deniz bu tiyatro sevdasından bana hiç bahsetmemişti.

Oyuncak müzesi biletlerine dikkat kesilince, onların da tiyatrolar kadar fazla sayıda olduğunu gördüm. Birkaç tanesinin tarihlerine baktım. Hepsi de farklı farklı tarihlerdeydi. Sinema ya da tiyatro

biletlerinde tekrar eden bilet yoktu fakat oyuncak müzesi biletinden çok fazla vardı.

Biletlerden birisini Ozan'a çaktırmadan cebine sokuştururken kendi kendime mırıldandım.

"Aynı müzeye neden defalarca gitmişlerdi ki?"

25. Bölüm

“Abi işinize yarar bir şey buldunuz mu?”

Balkona geri döndüğümüzde Menan merakla sormuştu.

“Bulduk bulduk. Muhteşem bir aşk hikâyesi bulduk!”

Menan doğal olarak hiçbir şey anlamamıştı.

“Aşk hikâyesi mi? Kitap mı buldunuz?”

“Henüz değil ama kitabı yazılabilecek cinsten bir aşk hikâyesi! Entrika, ihanet, cinayet; içinde ne ararsan var!”

Menan’ın kafası tamamen bulanmıştı. Devamında bir soru daha sormadı.

“Ozannn!” diyerek arkasından seslendim. Daha sonra Menan’a döndüm, “Teşekkürler Menan, işimize yarayabilecek şeyler bulduk sayende.”

Menan’ın yüzü hemen gevşedi.

“Ne demek. Biliyorsun her zaman emrindeyim. Başka işlerde de...”

Geldiğimiz yolun aynısını bu kez pek zorlanmayarak döndük. Arabaya binip sessizce uzaklaştık.

İlk olarak Menan’ı çarşıya yakın bir noktada bıraktık. Menan arabadan indikten sonra Ozan da hemen arkasından indi. Menan’ın cebine biraz para sıkıştırdı. Ardından arabaya yeniden bindi.

“Sevdim ben bu çocuğu ha. Hırsız mırsız ama delikanlı çocukmuş.”

“Masa ve sandalyelerini çaldığını anladığında aynı şeyleri demiyordun.”

“Aman... Canı sağ olsun. Zaten modası geçmişti onların, değış-tirecektik.”

Ozan’ın az önceki siniri buharlaşıp uçmuştu. Öğrendiklerimiz canımızı sıkısa da Deniz’in evinden boş çıkmamamız ve sıkıntı yaşa-madan işi çözmemiz onu hoşnut kılmıştı.

“Teyzende mi kalacaksın bu akşam yoksa İstanbul’a bırakayım mı?”

“Senin için zor olmayacaksa kendi evimde kalmak istiyorum.”

Yol boyunca gündemimiz belliydi. Sanem ve Deniz... İkisinin ilişkisine dair değerlendirmelerimizle İstanbul’a kadar geldik.

Ozan beni apartmanın kapısında bıraktı.

“İstersen sen de kalabilirsin,” dedim, “öylesine demiyorum.”

“Teşekkür ederim. Sabah erkenden işe koyulmalıyım. Onları hal-lettikten sonra öğlen civarı buralarda olurum yine şu yeni kafe için.”

Ozan’la vedalaşıp evime çıktım. Rahat bir şeyler giyip bir kahve yaptım ve balkona çıktım.

Sanem ve Deniz’in fotoğrafına bakarak bir süre balkonda oturdum. O an Deniz’in tam karşımda olmasını istedim. Karşımda otursun ve soracağım tüm soruları teker teker yanıtlasın...

Ertesi gün ilk iş olarak soluğu Emniyet’te almıştım. Aklımdaki planı onlara açıklamadan önce araştırmam gereken noktalar vardı. Özellikle Çağla Darhan cinayetindeki boşlukları görmeli ve hareket planımı ona göre çıkarmalıydım.

Bir önceki güne göre Cinayet Büro daha sakindi. Büroda beni karşılayan görevliler Cihan Komiserin de Cevdet’in de toplantıda olduklarını söylediler ve beni beklemem için Cihan’ın odasına aldılar.

Masasının önündeki koltuğa oturup notlarımı gözden geçirmek için ajandamı çıkartmıştım. O esnada gözüm masanın üzerindeki çerçeveye takıldı. Daha önce de görmüştüm ancak ön taraftaki fotoğrafa bakamamıştım. Birinin odaya gelme ihtimaline karşı ayağa kalkıp dolanıyormuş gibi yaptım. Çaktırmadan masanın ön tarafına

doğru adımlayıp çerçeveyi elime aldım. Fotoğrafta Cihan Komiser vardı. Diz çökmüştü. Önünde de küçük sarışın bir kız çocuğu ayakta duruyordu. İkisi de gülüyorlardı, oldukça mutlu bir an olduğu belliydi. Çerçeveyi masanın üzerine geri koydum. Küçük kızın kim olabileceğini düşünürken birden kapı açıldı. Panikle geri adım atarken Cihan'ın koltuğuna çarptım.

Gelen Cihan Komiserdi. Beni odasında görünce şaşırdı. Göz göze geldik. Masasının önünde dikiliyordum. Garip bir andı.

Cihan hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek, “Mabel Hanım burada mıydın?” diye sordu.

“Evet. Toplantıdaymışsın. Bölmek istemedim,” diye cevapladım, yavaşça geri geri adım atıp misafir koltuğuna doğru geçerken.

“Şimdi bitti. Kafam kazan gibi oldu...”

“Ben... Seni göremeyince... Odanın içinde yürüyordum.” Daha saçma bir açıklama yapamazdım. Niye bir açıklama yapma gereği duymuştum ondan da emin değildim.

“Odanın içinde mi yürüyordun?” dedi Cihan kaşlarını kaldırarak şaşırmış bir halde, “Bir dahaki sefer seni bahçemizde ağırlayalım, orada yürüyecek bolca alan mevcut.”

Rezil olmuştum!

“Masanın üzerindeki fotoğraf çok tatlıymış,” dedim. Kelimelerime hâkim olamadan ağzımdan dökülüvermişlerdi. *Mabel kendine gel* diye geçirdim içimden.

Cihan fotoğrafa doğru bakarak, “Evet, kızım,” diye yanıtladı.

Şaşırmıştım. “Peki annesi... Annesi nerede?” Yine kelimeler ağzımdan istemsizce çıkıvermişti. Neler oluyordu bana böyle? Kulaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Neyse ki upuzun saçlarım vardı ve şu anda kulaklarımı örtüyorlardı.

“Annesiyle ayrıldık. O şimdilik başka şehirde, Başak da benimle İstanbul'da yaşıyor.” Sorularımdan rahatsız olmamıştı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Ben sormuştum o da aynı sakinlikle cevaplamıştı. Ardından masanın üzerindeki telefona uzandı. İşimize bakalım der gibiydi. Konuyu uzatmak istemediği belliydi.

“Ne içersin?”

“Fark etmez.”

Bana bir kahve, kendisine de soğuk su ve ağrı kesici bir ilaç istedi. Daha sonra koltuğuna kuruldu.

“Toplantı gündemi Çağla Darhan cinayeti miydi?”

“Evet. Sadece Çağla değil, Binnur aynı zamanda.”

“Yeni gelişme var mı?”

“Evet. Ön otopsi raporu geldi. Çağla ile Binnur’un aynı bıçakla öldürüldüğü kesinleşti.”

Sanırım duymak istediğim cümle tam olarak buydu.

“Yani Binnur’un katili Ahmet Sürmeli değil.”

“Evet. Savcılığa ivedilikli yazıyı yazdık. Bugün yarın Ahmet çıkar.”

Ahmet adına sevindirici, geri kalan herkes için sıkıntılı bir durumdu. O an aklıma Bilge geldi. Bana yardımcı olmuştu. Bu haberi onunla paylaşmalıydım.

“Ahmet Sürmeli’nin avukatına bu bilgiyi vermemde bir sakınca var mı?”

“Hayır yok. Zaten UYAP’a düşmüştür yazı. Evrakları anlık takip ediyorsa o da görür.”

Cihan sık sık başını ovalıyordu. Hali pek iyi görünmüyordu. Ağrı kesicisi ve suyu geldiğinde ben de müsaade isteyip Bilge’yi aradım. Henüz yazıyı görmemişti. Ahmet’in haberini ilk benden duyunca o da sevindi.

“Cezaevine gidip çıkış işlemlerine yardımcı olayım en iyisi,” diyerek telefonu kapattı. Acar avukatımız üstlendiği ilk cinayet dosyasında müvekkiline beraat alacaktı.

“Cihan, biliyorum şimdi zamanı değil ama bundan sonrası için ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Dün sabahtan beri yüzlerce kamera görüntüsü temin ettik. Özellikle Çağla’nın cesedinin bulunduğu parkın yakınlarından. Sadece orası değil tabii, yakın zamanda evinin güzergâhı, AVM’nin girişi ve AVM güzergâhı. Ayrıca Binnur’un çalıştığı marketin görüntüleri. On dört kişi sırf bu görüntüleri incelemek için görevlendirildi. Eğer

şüphelendiğimiz gibi katil öncesinde takip ettiyse belki kameralara düşer. Ufacık bir ipucuna göre hareket edeceğiz artık.”

“Çağla’nın kardeşi nelerden bahsetti? Çağla’nın kavgalı olduğu birisi falan var mıymış?”

“Hayır yok. Kendi halinde, işinde gücünde. Zaten bu saatten sonra kavgalı olduğu birisini aramanın da pek önemi kalmadı.”

Cihan haklıydı. Binnur ve Çağla’nın katilinin aynı kişi olduğu ne de olsa kesinleşmişti.

“Bizim kafamızı karıştıran en büyük konu saç telleri. Katilin saç tellerine nasıl ulaştığını çözebilirsek bir sonraki kurbanını da bulabiliriz.”

Aynı şeyi farklı yollardan düşünmüştük. Emniyet kanadı da sırada bir başka kurbanın olabileceğini öngörüyordu benim gibi. Ama benim aklıma gelmeyen onların aklına gelmişti. Katilin saç tellerine nasıl ulaştığı...

“Hiç bu açıdan düşünmemiştim ben. Saç tellerine ulaşabilmesi için kurbanlarla yakın temasa girmesi gerekir. Belki de hatta ikisini de tanıyordu.”

“Orasını bilmiyoruz. Cevdet dünden beri Binnur ve Çağla’nın gittiği kuaförleri araştırıyor. Bir ihtimal işte.”

Cevdet yine olaya bambaşka bir yerden yaklaşmayı başarmıştı. Böyle büyük bir detayı nasıl es geçtiğimi anlayamamış ve kendime kızmaya başlamıştım. Sanırım Deniz’i bulma çabası cinayetlere yeterince konsantre olmamı engelliyordu.

Aile içi şiddet gibi gözüken sıradan bir cinayet davası bir seri katil vakasına dönüşmek üzereydi. ‘Sıradan bir cinayet’ diye geçirdim içimden. Türkiye’de o kadar çok kadın öldürülmüştü ve öldürülme-ye devam ediyordu ki, durumun benim için bile *sıradan* olarak adlandırılması utanç vericiydi. Sadece bunu kendi içimden geçirmiş olsam bile. Son yıllarda tanık olduğum ve işittiğim kadın cinayetlerinin çoğu ne yazık ki birinci derecedeki aile fertleri tarafından işlenmişti. Bu da başka bir utanç verici konuydu. Yüzlerce kadın güvendikleri, aynı yatağa girdikleri, aile olarak gördükleri erkekler tarafından katledilmişlerdi.

Kahvem gelince bir süre susmayı tercih etmiştim. Kahvemden yudumlarken saç telleri konusu gözümde canlandı. Gerçekten de katilin saç tellerine nasıl ulaştığı çözülebilirse cinayetlerin perde arkası aralanabilirdi.

Cihan'ın baş ağrısı henüz geçmemişti. Parmaklarıyla şakaklarını ovalamaya devam ediyordu.

“Peki Binnur ve Çağla arasında bir bağlantı kurabildiniz mi? Yani katil neye göre ikisini seçmiş?”

“Aralarındaki benzerliklerle alakalı olarak onlarca madde sıraladık. Fakat hiçbirisinin altını tam olarak dolduramıyoruz.”

“Ne gibi maddeler?”

“İkisi de otuz yaş üzeri. Hatta otuz beş bandını sayabiliriz. İkisi de uzun zamandır çalışıyor. İkisinin de belirgin bir meslekleri yok, emeğe dayalı işlerde çalışmışlar. İkisi de lise mezunu, üniversite okumamışlar. İkisi de sosyal medyayı aktif olarak kullanıyor. Nerelere gitseler, ne yiyip içseler hep herkese açık profillerinde paylaşmışlar. İkisinin de eşiyle problemleri olmuş, birisi boşanmış birisi boşanma eşiğine gelmiş. İkisinin de çocuğu yok. İkisi de çocuk sahibi olmak için tedavi süreçlerine girişmişler ama sonuç alamamışlar. Aklıma şimdilik gelenler bunlar fakat hiçbirisi bizi ileriye taşıyabilecek doneler değil.”

Cihan'ın saydıklarını tek tek düşünmeye başlamıştım. Benim bakmadığım birçok açıdan ele almışlardı aralarındaki bağlantı ihtimallerini.

Evet, ikisinin de yaşı otuzların ikinci yarısındaydı. Ama İstanbul'da bu yaşlarda binlerce, hatta yüz binlerce kadın vardı.

İkisi de üniversite okumamış ve belirli bir meslek sahibi olmamışlardı. Emeğe dayalı işlerde çalışıyorlardı. Bu da ayrıştırıcı veya elekten geçirici bir bilgi değildi.

İkisi de sosyal medyayı etkin kullanıyordu fakat günümüzde neredeyse herkes sosyal medyaya düşküncü. Belki katil onları bu şekilde takip etmiş ve saç tellerine ulaşmıştı. Ancak geniş bir zaman dilimine yayılan onlarca farklı fotoğraf göz önüne alındığında bu da bize elle tutulur bir delil vermeyecekti.

İkisinin de eşiyle problemleri olmuştu. Ama aralarında bir fark vardı. Binnur'un gerçek sorunları cinayetinden hemen önce ve cinayetiyle alakalı olarak ortaya çıkmıştı. Çağla için aynı durum geçerli değildi.

İkisinin de çocuğu yoktu. Binnur tedavi sürecine girmiş, Ahmet de bunu desteklemişti. Ama henüz sonucu netleştirecek kadar zamanları olmadan Binnur öldürülmüştü. Cihan'ın söylediğine göre Çağla da geçmişte tedavi yoluna gitmiş ama belli ki tedavisi başarıyla sonuçlanmamıştı.

Sıraladığı maddeleri teker teker ele aldığımda tek istisna ve araştırılabilecek olan ortaklık çocuk sahibi olmak için tedavi süreçleri yaşamalarıydı.

“Tüp bebek için gittikleri doktorlar ya da hastaneler. Benzerlik çıkabilir mi?”

“Hayır. Onu da araştırdık. Farklı zamanlarda farklı hastaneler. Hekimlerin de hiçbir ortak yönü yok.”

Cihan'ın neden böylesine baş ağrısı çektiğini daha iyi anlayabiliyordum. Olabilecek bütün istisnaları araştırıyorlardı. Samanlıkta iğne aramak...

“Ne diyorsun? Görüntülerden bir şey çıkar mı sence?”

“Binnur'un çalıştığı marketin görüntüleri iki haftalık sadece. Öncesi yok. Ama beyanlara göre dışarıdan izlendiği hissine kapılması neredeyse bir ayı geçkin. O taraftan umudum yok.

Çağla'nın çalıştığı yer ise koskoca bir AVM. Günde binlerce insan alışveriş yapıyor. Sırf gezmek ya da buluşmak amaçlı gelenleri saymıyorum bile. Sence oradan bize ekmek çıkar mı?”

İmkânsıza yakındı. Hatta imkânsız. Hele de her şeyi böyle planlı yapan bir katil için imkânsızın üzerinde...

“Çok zor,” diye mırıldanarak karşılık verebildim.

Görünürdeki tablo çok karanlıktı. Yeni bir cinayet işlenmeden önce hamle yapılması çok zor görünüyordu.

“Mektuplar peki? Çağla'ya gelen mektuplar?”

“Üç tane mektup gelmiş. Üçü de elimizde. Kim yazdıysa inci gibi yazısı var.”

“Mektupları görebilir miyim? Ya da bir kopyası...”

Cihan tereddüt etmeden sözümü kesti.

“Maalesef. Mektuplar hem parmak izi incelemesi hem de yazı analizi için çoktan kriminale gitti bile.”

Ruhum daralmıştı. Cihan’daki stres bana da geçmişti. Aklımdaki fikri açıklamak için uygun bir ortam olmadığı belliydi.

Geriye yapabileceğim tek bir şey kalmıştı. Çağla’nın çalıştığı yeri bir de kendi gözlerimle görmek. Cihan’dan izin istemeden önce, “Hangi AVM’de hangi mağazada çalışıyordu?” diye sordum.

“Bizim çocuklar araştırıyor. Sen hiç bulaşma istersen,” diye keyifsizce bir yanıt verdi.

“Herkesin araştırması kendine,” diye yanıtladım, “bakarsın farklı bir göz işe yarar. Sonuçta Binnur’un işyerindeki izlenme olayını sizden önce ben çözmüştüm.”

26. Bölüm

Cihan'ın yanından ayrılırken öyle bir laf sokmayı asla istemedim. En başından beri bana yardımcı olmuşlar ve bilgi saklamamışlardı. İsteseler beni soruşturmanın tamamen dışında tutabilirlerdi. Ama yine de bana engel olmaya çalışması zoruma gitmişti. Kendimi savunmak için mecburdum.

Çağla'nın çalıştığı AVM Mecidiyeköy meydanına çok yakın olan köklü bir alışveriş merkeziydi. Yürüyerek alışveriş merkezinin önüne geldim. Etrafımda üç yüz altmış derece döndüm.

AVM'nin giriş kısmı inanılmaz derecede kalabalıktı. Hemen önündeki yolda yoğun bir trafik vardı. Yolun kenarındaki otobüs durakları vızır vızır işliyor, dakikada yüzlerce yolcu otobüslere binip iniyordu. Durağın hemen arkasındaki kaldırımda insanlar karınca gibi arka arkaya dizilmiş ilerliyorlardı. Kaldırımın hemen gerisinde buluşmak için bekleyen yüzlerce kişi, onların sağında ve solunda kan bağışi ve benzeri sosyal yardımlaşma çadırları ve AVM'ye girmek isteyenlerin oluşturduğu sıra... Alt kattaki metro girişini de dahil edersek, belki de bir günde bir milyona yakın insan sirkülasyonunun olduğu bir yer. Buradaki görüntülerden medet ummak tamamen boş bir hayal olurdu.

AVM'nin girişindeki sıraya dahil olup beklemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra X-ray cihazının bandına çantamı bırakıp içeri girdim. AVM koridorlarının dışarıdan bir farklı yoktu. Özellikle yabancı uyruklu kişiler belirgin bir şekilde fazlaydı.

Bir süre koridorlarda dolaşıp AVM'nin kameralarını inceledim. Güvenlik anlamında eksiksiz sayılabilirdi. Hangi yöne yürürseniz yürüyün, herhangi bir kameraya bir yüzün görüntüsünün düşmeme ihtimali yoktu. Mağaza girişleri, yürüyen merdivenlerin uç kısımları ve asansör önleri... Her yer kameralarla ve hazırda bekleyen güvenlik görevlileriyle doluydu.

Çağla'nın çalıştığı mağaza, fiyatları diğer markalara göre daha uygun olan zincir bir mağazaydı. Doğal olarak en çok alışveriş yapılan mağazalardan birisiydi. Yürüyen merdivenleri kullanarak mağazanın girişine kadar ilerledim. Daha içeri girmeden ne denli kalabalık olduğunu ellerinde poşetlerle çıkan insanlardan anlayabilmişim.

Mağazadan içeriye girdiğimde yanılmadığımı anlamıştım. Reyonlar arasında dolaşan ve her gördüğünü üzerine tutarak denemeye çalışan müşteriler, müşterilerin arkasını toparlayabilmek için oradan oraya koşturan çalışanlar... Bir AVM içindeki mağazadan çok bir semt pazarındaki ucuzluk çadırı gibiydi. Herhangi bir reyon arasına girip duraksamadan ilerlemek neredeyse imkânsızdı. İnsanlar sürekli olarak birbirine çarpıyor ve buldukları boşluklardan kasaya yaklaşmaya çalışıyorlardı.

Rastgele bir reyona girdim. Yavaş adımlarla ilerledim. Çalışan görevlilere dikkat kesildim. Bir tanesi, bazı müşterilerin hunharca sağa sola attıkları kıyafetleri katlayıp yerleştirmeye çalışıyordu. Yanına sokuldum ve "Kolay gelsin," dedim, "bugüne özel bir indirim mi var? Neden bu kadar kalabalık?"

Görevli kız, "Ah keşke sadece bugüne özel olsaydı," dedi, "hemen hemen her gün böyleyiz."

"Erkek reyonu da mı böyle?"

"Evet. Şu duvarın arkasında."

Kızcağıza yeniden kolaylıklar diledikten sonra işaret ettiği duvara doğru yürüdüm. Duvardaki geçiş kısmından mağazanın diğer tarafına geçtim. Erkek reyonunun da diğer reyonlardan pek farklı kalır yanı yoktu. Nispeten daha az kalabalık gibi görünse de reyonların arasında kıyafet deneyenler ya da ellerindeki kıyafetlerle deneme kabinine gidenler sürekli hareket halindelerdi.

Bir süre erkek reyonunda rastgele dolaştım. Birçok çalışan aynı şekilde dağılmış kıyafetleri toparlamak ve katlamakla meşguldü. Birkaç tanesi deneme kabininde kenara atılanları tekerlekli bir sepetle ilgili reyonlara dağıtmaya çalışıyordu.

Görevli kadınlardan bir tanesini gözüme kestirdim. Yaşça diğerlerine göre biraz büyük duruyordu.

“Merhaba, kolay gelsin. Çağla burada mı çalışıyordu acaba? Çağla Darhan.”

Genç kadın Çağla’nın ismini duyunca kalakaldı, bir süre boş boş yüzüme baktı.

“Çağla Darhan,” diyerek sorumu yineledim.

“Neden soruyorsunuz? Polis misiniz?”

Genç kadının yanıtından sonra fazla detaya girmeden durumu izah ettim ve ekledim.

“Polislere yardımcı olan bir araştırmacı diyebiliriz.”

“O zaman haberiniz vardır. Çağla geçen gün ölü bulunmuş.”

“Elbette haberim var. Onun için gelmiştim.”

“Polisler iki gündür dinlenme odasında ifadelerimizi aldılar. Ayrıca bütün kamera kayıtlarını da topladılar. Herkes çok huzursuz.”

“Tahmin edebiliyorum. Peki Çağla’nın sorun yaşadığı, ne bileyim ona takıntılı bir müşteri falan var mıydı?”

Genç kadın etrafındaki kalabalığı işaret etti.

“Bu kalabalıkta kimseyle konuşmaya fırsatımız olmaz. Hiçbir müşteriyle özel diyalog kuramayız. Ama zaman zaman bazı olaylar olabiliyor.”

“Ne gibi olaylar?”

“Tahmin edebileceğiniz cinsten olaylar. Tacizciler bu kalabalığı fırsata çeviriyorlar. Kimisi kıyafet bakma ayağına reyonlar arasında dolaşırken çalışan ya da müşteri kadınlara dokunmaya çalışıyor. Kimisi de deneme kabinlerinin orada röntgencilik yapmaya...”

Kalabalığın tacizciler için fırsat olabileceğini düşünmemiştim.

“Yakın zamanda da benzer olaylar oldu mu hiç?”

“Son iki aydır hiç olmadı diyebilirim. Ama dört beş ay öncesine kadar çok fazla oluyordu. Bizimkiler mağazanın içine sivil giyimli

güvenlik görevlileri yerleştirdiler. Onlar işe başladığından beri çok azaldı.”

“Peki Çağla hiç benzer durumu yaşadı mı? Yani herhangi bir müşterinin tacizine maruz kaldı mı?”

“Hiç hatırlamıyorum. Ama Çağla gözü açık birisiydi. Kaba tabirle birine baktığında ne mal olduğunu anlardı. Hatta birkaç tacizciyi o tespit edip güvenliğe bildirmişti. En son bir manyak türemişti, telefonu gizlice görüntüler almaya çalışan. Çağla onu kalabalığın arasında pat diye buldu ve güvenliğe yakalattı.”

Bu konu kesinlikle dikkate değer bir konuydu. Belki de Çağla’nın yakalattığı birileri...

“Tam olarak ne zaman oldu bu olay? Yakalanan kişinin bilgilerini nereden bulabilirim?”

“İki ayı geçmiştir sanırım. Detaylarını mağazanın güvenlik şefi bilir. Kasaların yanında idari ofis var. Cenk Bey’i sorun orada.”

Genç kadının yanından ayrılıp doğrudan idari ofise yöneldim. İdari ofis beklediğimden çok daha geniş bir alandı. Kasaya yakın küçük bir kapıdan geçildikten sonra adeta mağazanın içine gizlenmiş gibiydi.

İdari ofise girdikten sonra güvenlik şefinin odasını buldum. Oda da onlarca kamera görüntüsü ekranlara yansıtılmıştı. Bir güvenlik görevlisi sadece bu ekranları izliyordu. Ekranların karşısındaki büyük masada da Cenk Bey oturuyordu.

Kendimi tanıttıktan sonra Çağla’nın ölümü hakkında genel hatlarıyla konuştuk. Daha sonra, “Bu Çağla’nın yakalattığı bir sapık varmış,” diye sordum, “cep telefonu görüntü almaya çalışan. Onun akıbeti ne oldu?”

“Evet. Yabancı uyrukluymuş o. Aynı günün akşamında tutuklandı. Bildiğim kadarıyla da halen cezaevinde.”

“Peki bu kişi kendisini Çağla’nın yakalattığını biliyor muydu?”

“Asla. En çok hassas olduğumuz noktalardan birisi bu. Çalışanlarımız kimseyle karşı karşıya gelmezler. Şüphelendikleri bir şey olduğu zaman sadece bize bildirirler. Ne gerekiyorsa biz yaparız.”

“Çağla’nın olayında da böyle mi olmuştu?”

“Evet. Çağla çocuktan şüphelenince hemen buraya geldi. Kame-
ralardan çocuğu bize gösterdi. Çocuğa zoom yapıp bir süre izledik.
Gizlice görüntü almaya çalıştığını gördük ve kayıt altına aldık. He-
men ardından bizim çocuklar gidip yakaladılar. Polisler gelene kadar
burada tuttuk. Çağla’yı hiç görmedi. Polislere teslim ederken de ya-
kalama tutanaklarına biz imza attık. Çağla’nın ismi de hiçbir evrakta
geçmedi.”

Güvenlik şefi gayet net ifade ediyordu. Yakalanan sapıkla Çağla
arasında hiçbir temas olmamıştı.

“Çağla’ya onun zarar verme ihtimalini düşündünüz sanırım?”

“Evet.”

“Bizim de ilk aklımıza gelen durum o olmuştu ama olayın süreci
böyle işledi. Hatta polislerle de anlattık. Onlardan öğrendim ben de
halen cezaevinde olduğunu.”

“Peki Çağla’nın başına bela olabilecek başka birileri?”

“Bu olay dışında hiçbir olay yaşanmadı Çağla hakkında. Yakın
zamandaki tüm mağaza içi görüntüleri polislerle verdik. Ayrıca bir
arkadaşımızı da görevlendirdik, arka odada geçmiş görüntüleri teker
teker tarıyor, Çağla’yı izleyen, takip eden birileri olmuş mu diye. Fa-
kat şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı.”

Güvenlik şefine teşekkürlerimi iletip kartımı bıraktım. Ardından
idari ofisten çıktım.

Mağaza kanadında her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Ken-
di içlerinde de araştırmalarını yapıp ellerinden geleni ortaya koy-
maya çalışıyorlardı. Eğer Çağla’yı izleyen, takip eden birisi çıkarsa
ancak bu ekip ortaya çıkartabilirdi. Bana bakan yönüyle işin özeti ise
belliydi: mağazadan benim işime yarayacak hiçbir şey çıkmayacaktı.

Çıkış kapısına doğru yaklaşmışken son kez arkamı dönüp mağa-
zaya bakındım. Aynı kalabalık devam ediyordu. Samanlığın içindeki
bir başka samanlıkta iğne aramak...

Tam çıkacağım esnada çalışanların koşuşturmalarına yeniden
dikkat kesildim. Kıyafetleri katlayıp reyonlara yerleştirirken arka-
larından onlarca müşteri geçiyordu. Üstelik evet, bir hamlede taciz
edebilecek kadar yakınlarındalardı. Bu açıdan bakınca gözümde bir

sahneyi canlandırdım. Herhangi bir müşterinin geçerken, çalışan birisinin saçlarına doğru uzandığını... Gayet mümkün bir sahneydi. Üstelik saçını koparmasına bile gerek yoktu. Kendiliğinden kopmuş ve omuzlara düşmüş herhangi bir saç telini almak çok zor değildi.

“Madem öyle...” diye mırıldandım ve mağazadan çıkmak üzereyken yeniden döndüm.

27. Bölüm

İçime doğan hisle mağazadaki reyonların arasına yeniden daldım. Sanki katil bendim ve kendi kendime tatbikat yapacaktım. Reyonların arasında rastgele ilerlerken gözüme bir çalışanı kestirdim. Kıyafet bakıyormuş gibi davranarak etrafında birkaç tur döndüm.

Çalışan kızın ismi Aylin'di. Göğsündeki isimliği birkaç farklı açıdan görüp rahatlıkla okuyabilmiştim. Yüzünü de... Yüzünün detaylarını artık unutmayacak şekilde zihnime kazımıştım. Hemen ardından da Aylin kıyafet katlama işine girişmişken kalabalıktan faydalandım ve arkasından yaklaştım. Tam yanından geçerken saçlarına dikkatle baktım. Birkaç saç teli tam da tahmin ettiğim gibi omuzlarından aşağıya doğru düşmüştü. Üstelik bir tanesinin ucu da kalkık duruyordu. Bir adım daha yaklaştım ve ucu kalkık olan tele uzandım. Saç telini aldıktan sonra yürümeye devam ettim.

Aylin hiçbir şey hissetmemişti. Çalışmaya devam ediyordu. Tüm bu yaptığım hareketlerse toplamda iki dakika sürmemişti bile... İki dakika içerisinde ismini ve yüzünü hafızama kazıyıp saç teline ulaşabilmiştim.

Elde var bir!

İçimdeki hissi güçlendirmek için aynı tatbikatı tekrarladım. Bu kez çocuk reyonundan bir hedef seçtim. Aynı taktikle birkaç tur. İsmi Ezgi. Sessizce yanına sokulma ve saç teli...

Elde var iki!

Üstelik bu kez iki dakikanın kesinlikle altında.

Son bir tur daha. Bu kez erkek reyonu. Hedefimi belirledim. Şebnem. Yanına sokuldum. Saç teli...

Elde var üç!

Bu kez bir dakikadan da kısa...

Saniyeler sonra ise mağazanın dışında, AVM'nin koridorlarındayım.

Yaptığım hareketlerle dakikalar içinde üç farklı kişinin ismini öğrenip saç tellerine ulaşabilmişim. İçimdeki his doğru çıkmak üzereydi. En azından Çağla konusunda.

Peki ya Binnur?

Hemen koridorda bulunan AVM'nin kat şemasına baktım. En alt katta, otoparkın girişinde bir zincir market vardı. Yürüyen merdivenleri kullanarak en alt kata indim. Marketi buldum. Rastgele bir şeyler aldıktan sonra kasaya yöneldim. İki farklı kasada işlem yapıyordu. Minik bir sıra vardı. Sırayı beklerken iki kasiyeri de inceledim. İsimlikleri bulunduğum yerden okunuyordu. Alper ve Semra...

Semra'nın bulunduğu kasanın sırasında beklemeye devam ettim. Semra ürünleri barkod okuyucudan geçirip arkasındaki boşluğa bırakıyordu. İşlemler bittikten sonra ödemeyi alıp diğer müşteriye geçiyordu. Bir önceki müşteri arka kısımda ürünlerini poşetlerken Semra'ya oldukça yakın duruyordu.

Sıra bana geldi.

Dıt. Dıt. Dıt.

Ürünlerim barkoddan geçti. Semra ödemeyi aldı ve bir sonraki müşterinin ürünlerini yaklaştırmak için bandı çalıştırdı. Semra ve sonraki müşterinin tüm dikkati bantta ilerleyen ürünlerdeyken Semra'nın omzuna doğru uzandım ve bir saç telini koparıp aldım. Saç telini aldığım ürünlerle birlikte poşete atıp marketten çıktım.

Aynı taktik burada da işe yaramıştı. Semra'nın ruhu bile duymamıştı. Markette geçirdiğim süre üç dakika, kasada beklediğim süre iki dakika... Toplamda sadece beş dakikada işlem tamamdı. Markete girişim-çıkışımla sadece bir kez görüntüm düşmüştü. Bir daha bu markete girip şüpheli davranışlar sergilemediğim sürece dümdüz sıradan bir müşteriydim işte...

İçimdeki histen tamamen emin olmak için tek bir seçenek kalmıştı. Girdiğim market ile Binnur'un çalıştığı market farklı markalara aitti. Gerek iç mimarisi gerekse kasadaki hareket sıralamasını gözlemlemek için aynı markayı bulmalıyım.

AVM'den toplamda dört farklı saç teli ve market alışverişi ile çıktım. Hemen arka kısımda bulunan mahallenin ara sokaklarına daldım. Bir süre gezindikten sonra Binnur'un çalıştığı zincir marketin bir şubesini buldum.

Son hamle...

Vakit kaybetmeden markete girdim. İçeride hızlıca dolaştım. İç mimarisi Binnur'un çalıştığı yerle neredeyse birebir aynıydı. Soğuk gıda reyonundan birkaç tane dondurulmuş yiyecek alıp kasaya doğru yöneldim.

Kasalar da tıpkı Binnur'un çalıştığı yerdeki gibiydi. İki farklı kasada iki genç kasiyer çalışıyordu. AVM'deki markete göre daha sakin. Önümde hiç sıra yoktu.

Sağdaki kasiyeri hedef seçip bandın üzerine aldığım yiyecekleri bıraktım. Kasiyer kız bandı çalıştırırken çaktırmadan isimliğine baktım. Yasemin. Yiyecekler Yasemin'e ulaşınca Yasemin teker teker aldı ve barkod makinesine okuttu.

Dıt. Dıt.

Daha sonra, "Poşet ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen. Bir tane yeterli," diye yanıtladım.

Benim yanıtlımın ardından Yasemin döner sandalyesinde arkaya döndü ve arkasında bulunan poşetlerden çıkarmaya çalıştı. Aradığım fırsat tam da buydu. Anında omuzlarına baktım. Kopmuş bir saç telinin omzundan koluna doğru uzandığını gördüm. Gayet soğukkanlı olarak ve artık edindiğim tecrübeyle uzandım ve saç telini tek hamlede çekip alıverdim.

Yasemin geri dönüp poşeti bana uzattı. Aldıklarımı hızlıca poşetledikten sonra kredi kartımı çıkardım ve pos cihazına okuttum. Pos cihazından slip çıkar çıkmaz da "Kolay gelsin," diyerek uzaklaştım.

Marketten dışarı çıktığımda hemen saatimi kontrol ettim. Sıra yokken topu topu üç dakika sürmüştü hepsi. Üç dakika içinde

markete girmiş, alacaklarımı almış, kasada ödememi yapıp çıkmıştım. Yasemin'in saç teliyle birlikte...

Marketin dış kamera açısından uzaklaştıktan sonra bir park buldum. Parktaki boş banklardan birisine oturup düşünmeye başladım.

Kısacık bir süre içerisinde rastgele seçtiğim beş farklı hedefin saç tellerine ulaşabilmişim. Binnur ve Çağla'nın katili de pekâlâ benim gibi rahatlıkla saç tellerine ulaşabilirdi. Doğrudan bir temas kurması, tanıdık olması ya da benzer bir durum asla şart değildi. Sadece yakınından geçmesi yeterliydi.

Hislerime güveniyordum. Katilin kurbanlarını tanıdığı ve temas ettiği tezini artık rahatlıkla çürütebilirdim.

Bu tezin ortadan kalkması ise bambaşka bir tezi de beraberinde getirecekti. Katilin kurbanlarını neye göre seçtiği tezini.

Evet, katil kurbanlarını belirli bir amaç ya da bilgi doğrultusunda seçmiyordu. Tamamen tesadüfen buluyor ve tesadüfen seçiyordu. Tek aradığı kriter saç tellerine rahatlıkla ulaşması ve isimlerini öğrenebilmesiydi. Yaka kartları da işte tam burada devreye giriyordu.

Binnur ve Çağla arasındaki bağlantı ise böylece ortaya çıkmıştı. Cihan Komiserin sıraladığı ya da benim şüphelendiğim noktaların hiçbirisi Çağla ile Binnur arasındaki bağ değildi. Karmaşık düşüncelere ve perde arkasında bilinmeyen şeyler aramaya gerek kalmamıştı. Kafa karışıklığına da...

Binnur ve Çağla arasındaki bağlantı gayet basitti. İkisi de halka açık yerde çalışan ve isimleri yakalarında yazılı olan kişilerdi. Tek farkları, saç tellerine ulaşılması en rahat kişiler olmalarıydı.

Katil, kurbanlarını hiç risk almadan seçmişti.

28. Bölüm

Katile karşı psikolojik üstünlük kazanmışçasına oturduğum banktan sıçrayarak kalktım.

Çözümlememe kesinlikle inanıyordum. Bu inanç uzun zaman sonra içerisinde mutluluk barındıran bir heyecan yaşamamı sağlamıştı.

Evet, katil kurbanlarını rastgele seçiyor ve hiç risk almamaya çalışıyordu.

Parktan çıkıp sokakta yürürken bu kez tezimin ikinci basamağını düşünmeye başladım. Katil seçimlerini rastgele yapıyorsa, bir sonraki hedefini de benzer koşullara göre seçmişti.

Bir sonraki hedefi ise yine benzer birisi olacaktı. Yaka kartında ismi olan ve halka açık bir yerde çalışan bir kadın...

Üzerinde biraz düşününce, yeni hedefi bulmak için elimin yine boş olduğunu anlamıştım. İstanbul'da aynı koşulları taşıyan binlerce kişi vardı.

"Of... Ne kadar zor!" diye mırıldanarak adımlamaya devam ettim. Ortaya çıkardığım yeni tezimi Cihan veya Cevdet'le paylaşmayı düşündüm. Daha birkaç saat öncesinde Cihan'ın yanıdaydım. Hemen sıcağı sıcağına anlatmam pek faydalı olmayabilirdi. Ayrıca kısa bir süre de olsa zaman geçmesi, Cihanların bilmediğim yönlerdeki araştırmalarında mesafe katetmeleri iyi olabilirdi. Böylelikle tezimin doğruluğunu ya da yanlışlığını çok daha net bir şekilde ayrıştırabilirdim.

Bir süreliğine Binnur ve Çağla'nın katiline ara verip, ismini bilmediğim onlarca başka kadının katili olan Deniz'e yönelmeye karar verdim. Cebimde duran iki kâğıt parçasını çıkardım. Birisi Sanem ile olan fotoğrafı, diğeri oyuncak müzesinin bileti...

Fotoğraflarına yeniden baktım. Yeşilliklerin içerisinde, doğa manzarasında bir tepede çekilmişlerdi. Fotoğrafın açısına bakılırsa fotoğrafı üçüncü bir kişi çekmemişti. *Selfie* yapmışlardı. İkisi de gülümsüyor ve ikisi de çok mutlu görünüyordu.

"Acaba Deniz'in benimle birlikteyken sarf ettiği tüm mutluluk cümleleri yalan mıydı?"

Fotoğrafa bakarken bu soruyu sormaktan kendimi alıkoyamamıştım. Deniz için sıradan bir kurban mıydım yoksa gerçekten bana karşı hisleri var mıydı?

Soruları kendi kendime mırıldanmak kötü hissetmeme yetmişti. Gerek yoktu. Kısır bir döngüye girip Deniz tarafından halen manipüle ediliyor olmaya hiç gerek yoktu...

Fotoğrafı cebime sokuşturup bilete baktım. Bu kez diğer soruyu yineledim.

Deniz, oyuncak müzesine neden bu kadar sık gitmişti?

Bu sorunun yanıtını ise araştırmadan asla öğrenemeyecektim. Kaldırımında öylece yürürken ilk gördüğüm taksiye el kaldırdım ve şoföre oyuncak müzesinin adresini verdim.

Oyuncak müzesi İstanbul'un diğer yakasındaydı. Köprüyü geçene kadar olan sıkışıklık, köprüden sonra açıldı. Sonrasında daha seri ilerledik. Buna rağmen müzenin önüne bir saat kadar sonra gelebilmişim.

Müze, parke taşı döşeli bir sokaktaydı. Sağında ve solundaki yüksek katlı apartmanların arasında, iki katlı, hatta çatı katını da sayarsak üç katlı eski bir köşke kurulmuştu. Beyaz bahçe duvarları, beyaz cumbalı ev ve daha hemen girişteki devasa oyuncaklarla sempatik ve nostaljik bir görüntüye sahipti.

Müzenin girişi kalabalıktı. Bir okul grubu müzeyi ziyarete gelmiş, minik minik çocuklar öğretmenlerinin yönlendirmeleriyle sıraya

girmeye çalışıyorlardı. Bahçe kapısının gerisine gelerek çocukların girmesini bekledim.

Bir süre sonra okul grubu tamamen içeri girdi. Ardından bilet gişesine gidip bir tam bilet aldım. Satın aldığım bileti Deniz'in evinde bulduğum biletle kıyasladım. Biletin formatında herhangi bir değişiklik yoktu.

Bilet işlemini de hallettikten sonra müzeye girdim. Dışarıdan küçük görünen müzenin içi bir hayli geniş duruyordu. Dört bir yanda camekânlar içerisinde binlerce oyuncak... Oyuncakların büyük bir kısmı ise benim çocukluğum ve hatta benim çocukluğumdan çok öncesine aitti. Bazı oyuncakların altlarında Türkçe ve İngilizce olarak açıklamaları ve üretildiği zamanki dünya koşullarından anekdotlar yer alıyordu.

Müzeyi gezerken bir anda çocukluğuma gitmiştim ben de... Beliz ile oynadığımız oyunlara, yerli yersiz oyuncak kavgalarımıza ve daha birçok anıya. Özellikle de bizzat benim de oynadığım bazı bebekler ve arabaların birebir aynılarını görünce farkında olmadan duygulanmışım.

Bir tane oyuncağın tarihini okurken dalmıştım. Hemen yanı başında aynı oyuncağa bakan bir kadın, "Çocuklardan çok yetişkinler etkileniyor," diye kendi kendine mırıldandı.

Kadına doğru döndüm. Şık bir takım giyinmişti. Saçları toplanmıştı. Ben yaşlarda, bakımlı bir kadındı.

"Çok doğru söylüyorsunuz," diye yanıt verdim kadına, "böyle duygulanacağımı hiç düşünmemiştim."

Kendi kendine mırıldanmasına benden karşılık gelmesi kadını şaşırtmıştı. Afallar gibi oldu, sonra, "Pardon," diyerek gülümsedi, "kesinlikle haklısınız. Ben de her geldiğimde duygulanıyorum."

"Bu müzeye sık sık mı geliyorsunuz?" diye sordum merakla.

Arka taraftan çocuk sesleri geliyordu. O tarafı işaret ederek gülümsedi.

"Mecburen, çocuklarla birlikte bilmem kaçınıcı gelişim."

"Öğretmen misiniz?"

“Evet. PDR’ciyim. Psikolojik danışmanlık ve rehberlik. Siz ne işle meşgulsünüz?”

“Ne güzel. Gazeteciyim ben de.”

Öğretmen ile tesadüfen başlayan sohbetimiz bir anda ilerledi. Aynı dönem çocukları olduğumuz için benzer oyuncaklarda yakın hisleri tadıyor ve çocukluğumuza dair anılarımızı birbirimize anlatıyorduk. Farkında olmadan bir anda müze arkadaşı olmuştuk.

Müze o kadar dalmıştım ki, ne amaçla geldiğimi bir anda unutmuştum. Sanırım böylesine bir kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Hele de bir psikolojik danışmana denk gelince ayaküstü terapiye bile girişmiş olabilirdim.

Oyuncak müzesindeki her yeri gezip bitirmiştım. Az önce tanıştığım öğretmen de bir süre benimle kaldıktan sonra çocukların yanına geçmişti. Müzede Deniz’i ilgilendiren, onunla ilişki kurabileceğim hiçbir şeye rast gelmemiştim. Deniz’in burada ne halt yediğine dair elim bomboştu.

Çıkmaya karar verip çıkış kapısına doğru yürüdüm. Az önce tanıştığım öğretmen de çocukları toparlamaya çalışıyordu. Vedalaşma mahiyetinde el salladım ve kapıdan çıktım. Birkaç adım attıktan sonra durdum. “Bir bilene de danışmak gerek,” diye mırıldandıktan sonra geri döndüm ve rehberlik öğretmenin yanına gittim.

“Size bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki, buyurun.”

“Bir yetişkin, neden belirli aralıklarla ve sıklıkla oyuncak müzesini ziyaret eder?”

İlkin sorumu anlayamamıştı galiba. Bir süre kaşlarını çatarak düşündü.

“Ne manada sordunuz bunu?”

“Aklınıza ne geliyorsa o manada.”

“Yani birçok nedenden gelebilir. Sırf keyif aldığı için bile. Tabii kişinin yapısı, karakteri ve yaşadıklarını bilmek gerek.”

“Peki böyle bir durumu psikolojik bir gerekçelendirmeye bağlayacak olsanız ne derdiniz?”

Son sorumdan sonra bir süre düşündü.

“Yanıtı aslında çok belirgin. Az önce sizin yaşadığınız hisler. Siz oyuncaklara bakarken ne hissettiniz?”

“Duygulandım. Geçmişe dair ne denli bir özlem duyduğumu fark ettim. Daha önce böylesine bir özlemi bu kadar yoğun hissetmemiştim.”

“Aradığınız yanıt da burada zaten: Nostalji. Geçmiş bir daha yaşama ve değiştirme şansınız bulunmadığı için, dolaylı yoldan tecrübe ettiğiniz birçok olayı benzer duygularla yeniden yaşadınız. Temel fark, bugünün bilinciyle. Şu an sahip olduğunuz bilinç, geçmişte yaşadıklarınıza farklı manalar katmanızı sağlıyor. Bir çeşit yeniden tanımlama ya da yorumlama diyebiliriz. Bu yorumlama güzel anılarda olabileceği gibi kötü anılarda da olabilir.”

“Kötü anılardan kastınız nedir?”

“Travmalarınız... Geçmişte yaşadığınız herhangi bir kötü olayı şimdinin bilinciyle yeniden yorumlama ihtiyacı. Olayı değiştirme şansınız yok, fakat duyguyu değiştirme şansımız var. Önemli olan benzer duygu yoğunluğuna girebilmek. Bunun için de size o dönemi anımsatan, çağrıştıran nesneler kolaylıklar sağlar. Tıpkı buradaki oyuncaklar gibi. Geçmiş anılarınıza giderek, o duygu yoğunluğunun içerisinde yaşadığınız kötü olayları hiç olmamış saymak ya da sonuçları değişmiş gibi basit bir hayal kurmak, bugün yaşadığınız acıları dindirmeye ve belki de travmayı sonlandırmaya fayda sağlayabilir.”

Rehberlik öğretmenininin açıklamaları beni yeterince tatmin etmişti. Özel bir teşekkür sunarak ayrıldım.

Merdivenleri inerken Deniz'i düşündüm. Deniz için burasının kadının anlattıkları çerçevede bir manası var mıydı acaba? Özellikle çocuk tiyatrolarını da hesaba katınca...

Son basamağa geldiğimden Deniz'den sonra kendime geçtim.

Deniz için olmayabilirdi belki ama, sanırım benim için artık bir manası olmuştu.

29. Bölüm

Müzeden çıktıktan sonra Ozan'ı aradım.

“Selam. Ne yapıyorsun?”

“Deli gibi koşturuyorum. Buradaki işleri bitirdim, Bomonti şubemizin işlerine başladım.”

Bomonti şubesi... Komiğime gitmişti.

“Bomonti şubesi mi koydun ismini?”

Benim sorum da Ozan'ın komiğine gitmişti. Kısa bir gülmenin ardından devam etti.

“Aynı isim devam edecek. Sen anla diye şube dedim. Ama istersen senin ismini verebiliriz kafeye.”

“Aman kalsın. Benim ismim sadece bende güzel.”

“Eşyaları ayarladım, kamyonete yüklettim. Bu gece eşyalar gidiyor. Montaj ve diğer işleri yapacak ustalar da hazır. Rekor hızla hayata geçen bir kafe olabilir. Ben de birazdan o tarafa geleceğim. Sen ne yapıyorsun, ne taraftasın?”

“Tamam. Geldiğinde görüşürüz o zaman. Benim de işlerim vardı, bitirdim, eve geçiyorum.”

Ozan'la telefon görüşmesinin ardından dönüşe geçtim.

Dönüş yolundayken telefonum çaldı. Arayan Avukat Bilge'ydi.

“Merhaba Mabel Hanım.”

“Merhaba Bilge. Ne yaptınız, Ahmet ile ilgili bir gelişme var mı?”

“Var var. Mahkemeden tahliye yazısı geldi. Evraklar cezaevine de ulaştı. Mesai saati bitmeden çıkaracaklar. Ailesine de haber verdim, karşılamaya gidiyorlar şimdi.”

“Çok sevindim.”

Ahmet Sürmeli’nin bu kadar hızlı tahliye olabileceğini öngörmemişim. Suçsuz bir insanın çıkmasına sevinmişim de. Fakat benimle görüşmeden önce Emniyet’ten birileri ile görüşürse, mektup olayı açığa çıkabilirdi. Acilen buna set kurmam gerekiyordu.

“Ahmet ile görüşebilir miyim? Mümkünse bugün.”

“Ben ayarlarım. Ailesine söylerim, çıktığı zaman bana telefonla ulaşır. Zaten sizin yardımlarınızla çıktığını düşünüyordur, kendisi de teşekkür etmek için görüşmek isteyecektir.”

“Ben bir şey yapmadım. Keşke etkim olsaydı. Ama görüşmemiz çok iyi olur.”

Bilge’ye güveniyordum. İşini sıkı takip ediyordu. Ne yapar eder Ahmet ile görüşmemi sağlardı.

Bomonti’ye döndükten sonra hemen eve geçmek istemedim. Nagihan’ın kafesine uğradım. Her zamanki gibi girişteki masalardan birisine oturdum.

Nagihan beni görür görmez, “Ah bu sefer keyfin yerinde,” diyerek laf attı.

“Her zaman suratım asık olacak değil ya,” dedim, “karnım aç. Sende yiyecek neler var?”

“Çok çeşit yok. Ama istersen mantı var kolayda, güzeldir de mantım.”

“Mantı severim. Olur. Yoğurt sarmısaklı olmasın lütfen.”

Nagihan mantıyı hazırlarken göz ucuyla içeriye baktım. Pek kimse yoktu. Benim dışımda mahalle sakinlerinden iki yaşlı teyze kahve içiyorlardı sadece.

Nagihan masaya servis açarken, “Burası hep böyle sakin mi?” diye sordum.

“Genellikle öyle. Aman aman bir kalabalık olmaz.”

“E nasıl döndürüyorsun burayı? Yani kirasını falan çıkarıyor mu?”

Nagihan servisi açtıktan sonra mantıyı getirmek için ayrılmıştı. Mantıyla birlikte gelirken yanıt verdi.

“El emeği işlerimle... İnternette bunları satıyorum. Yoksa kafe tek kendine anca yetiyor.”

Duvarlarda asılı duran resimleri ve kumaş tasarımlarını işaret etmişti.

“Ben onları sattığını bilmiyordum. Sadece süs olarak kullanıyorsun zannetmiştim,” diye karşılık verdim. Hemen ardından, “Şimdi Ozan da sana rakip olacak. İnternet satışlarına daha çok hız vermelisin artık,” diye gülümseyerek ekledim.

“Ah Ozan Bey bana rakip sayılmaz. Onunki üçüncü nesil kafe. Müşteri kitlemiz çok farklı,” diyerek gülümsedi.

Farkında olmadan çok acıkmıştım. Nagihan’ın yaptığı mantıyı anında bitirdim. Kan şekeri dengelenmiş ve kendime gelmiştim.

Kahve faslına geçtiğimde kafenin önündeki sokakta klakson sesi duyuldu. Hemen önümde bir araba durdu.

“Afiyet olsun, geliyorum birazdan!”

Ozan camı indirilmiş bana sesleniyordu.

“Yolu işgal etme, hadi devam et,” diyerek karşılık verdim, “arkadan gelenler var.”

“Yabancı değil, bizim kamyonet,” dedi ve devam etti. Arkasından içinde eşyalar dolu bir kamyonet geçti.

Kamyonetin arkasından öylesine bakarken telefonum çaldı. Arayan Bilge’ydi.

“Mabel Hanım, Ahmet Bey çıkmış. Şimdi ailesinin telefonundan bana ulaştı. Mabel Hanım nereye derse gelirim diyor.”

“Şahane... Nerede buluşsak ki?”

“Siz ne taraftasınız?”

“Bomonti’de.”

“Tamam o zaman oraya gelsin. Hatta sizin için sakıncası yoksa ben de geleyim.”

“Ne sakıncası, çok mutlu olurum. Bekliyorum o halde. Sana konum atarım.”

Telefonu kapatmamla Ozan'ın yanımda bitmesi bir oldu. Bana selam vermeden önce içeriye seslendi.

"Nagihan Hanım bir kahve alırım ben de!"

Gayet neşeli görünüyordu. Belli ki yeni kafesi onu pek heyecanlandırmıştı.

"Keyfiniz yerinde Ozan Bey."

"Niye olmayacakmış! Yarın akşama kimseye söz verme açılışımız var."

"Ne çabuk! Eşyalar az önce geçti önümden."

"Demiştin sana, rekor hızla açılan yer olacak diye... Bir aksilik olmazsa sabaha birçok şey tamamlanmış olacak. Kalan eksikleri de zaman içinde hallederim."

"Tebrik ederim. E çalışacak personeli nereden bulacaksın?"

"İlan açmıştım internetten. Bir saate görüşmeye gelenler olacak. Gözümün tuttuklarına hemen işbaşı yaptıracağım."

Ozan'ın iş bitiriciliğini biliyordum ama bu kadarı pes doğrusu dedirtmişti.

Ozan'la bir süre oturduk. Ara sıra Nagihan da aramıza katılıp sohbetimize eşlik etti. Gündemimiz ağırlıklı olarak açılacak olan yeni kafeydi. Kahveler bittikten sonra Ozan, "Ben yan tarafa geçiyorum," dedi, "ara sıra uğrarım. Ustaların başında durmazsam yavaş ilerler."

Yaklaşık bir saat kadar kendi başıma kalmıştım. Dizüstü bilgisayarı açıp biraz çalıştım. Eskiden başladığım ve yarım kalan bazı yazıları düzenledim. İşlerimi bitirmeye yakın Bilge'den mesaj geldi.

"On dakikaya kadar yanınızdayız Mabel Hanım."

Bilge'nin mesajından sonra işlerimi toparlayıp beklemeye koyuldum.

On dakika geçmemişti ki Bilge kaldırımında göründü. Hemen yanında Ahmet Sürmeli de vardı. Uzaktan bir süre Ahmet'i izledim. Yaklaştıkça yüzündeki ifade belirginleşiyordu. Bitkin olduğu her halden belliydi.

"Hoş geldiniz. Ben Mabel," diyerek Ahmet ile tokalaştım.

Ahmet beni görünce tebessüm etti. Gözlerine baktım. Her ne kadar zoraki tebessüm etse de gözlerindeki acıyı fark etmemek imkânsızdı.

“Geçmiş olsun Ahmet Bey. Ayrıca başınız sağ olsun...”

“Dostlar sağ olsun.”

Bilge ağırlıklı olarak sessiz kalmayı tercih etmişti. Ahmet ile benim neler konuşacağımı merak ediyordu.

Kısa bir süre cezaevi ortamından söz ettikten sonra konu Binnur’a gelmişti. Ahmet, “Başka bir kadın daha öldürülmüş diye duydum,” dedi, “beni ondan sonra bırakmışlar.”

“Evet. Binnur’da kullanılan bıçağın aynısının o cinayette de kullanıldığı tespit edildi.”

Ahmet’in gözleri dolmuştu. “Ne istediler benim karımdan!” diye anlık bir sızlanmanın ardından gözyaşlarını tutamadı, “benim bilmediğim ne yapmış karım?”

Ahmet’in o hali yüreğimi burkmuştu. Karşımda eşini kaybetmiş, çaresiz ve gariban bir adam vardı. Üstelik birkaç gün için bile olsa cinayetle suçlanmış ve cezaevi görmüştü.

Eline doğru uzanıp sıkıca kavradım.

“Ahmet Bey. Sizi teselli eder mi bilmem ama Binnur’un hiçbir suçu, kabahati yok,” dedim, “gerek Binnur gerekse sonradan öldürülen Çağla. İkisi de çok masum.”

Ahmet bir süre konuşmadı. Etraftaki kişilerden utandığı için avuç içini gözlerine dayayıp sessizce hıçkırdı. Masadaki su şişesinden bir bardağa su koyup ona uzattım.

“Biraz su iç lütfen...”

Suyu içtikten sonra gözlerini sildi. Biraz soluklandıktan sonra, “Binnur beni aldatmış mı aldatmamış mı?” diye sordu.

“Aldatmadığından emin olabilirsiniz Ahmet Bey. Dediğim gibi, gerçekten hiçbir suçu yok.”

“Mektuplar neyin nesiymiş peki?”

“Ben de bu yüzden görüşmek istedim sizinle zaten. Aynı mektuplardan Çağla’ya da gelmiş. Onun da hayatında kimse yok. Ayrıca bekâr. Katil her kimse bilerek yapıyor bunu.”

Ahmet bu kez de Binnur’u durduk yere üzdüğü için hayıflanarak ağlamaya başladı.

“Ben... Ben inanmadım Binnur’a. Aldattığını zannettim. Defalarca bilmiyorum demesine rağmen... Çok üzgünüm...”

Bu kez Bilge araya girdi.

“Kim olsa aynı şüpheyi yaşırdı Ahmet Bey. Kendinizi bu kadar suçlamayın.”

“Eğer kavga çıkarmasaydım, ortalığı karıştırmasaydım Binnur benim yanımda olurdu. Ben varken de kimse onun kılına bile zarar veremezdi!”

Bu açıdan bakıldığında, Ahmet’in bu söylediklerinde maalesef ki haklılık payı vardı. Belki de bir ömür pişmanlığını yaşayacaktı. Ama yine de onu teskin etmekten başka çarem yoktu.

“Hiç öyle düşünmeyin Ahmet Bey. Sonuçta yirmi dört saat Binnur’un yanında olamazdınız. Belki iş çıkışında, belki başka bir yerde yine saldırıya uğrayacaktı...”

Bilge ile birlikte bir süre daha Ahmet’i sakinleştirmek için çabaladık. Ağlaması kısmen işimizi kolaylaştırmıştı. Biraz toparlanınca asıl konuya girdim.

“Ahmet Bey. Senin sakladığın mektuptan henüz Emniyet’in haberi yok. Birkaç gün içerisinde ben söyler ve teslim ederim. Şimdilik bu konu aramızda kalırsa iyi olur.”

“Sorun yok benim için,” diyerek karşılık verdi, “yeter ki bir işe yarasın, yeter ki katil bulunsun.”

“İçiniz rahat olsun,” dedim, “kesinlikle işe yarayacak.”

Son cümlemin ardından bu kez Ahmet elime masumca uzandı, sıkıca tuttu ve gözlerimin içine bakarak karşılık verdi.

“Katili bulabilecek misiniz?”

Ahmet’e yanıt veremedim. Öylece bakakaldım ve aynı soruyu kendime sordum.

Katili bulabilecek miyim?

30. Bölüm

“Katil, kurbanlarını hiç risk almadan seçti.”

O gece geç saatlere kadar düşünmüştüm. Aynı soruyu defalarca kendi kendime sormuştum.

Katili bulabilecek miyim?

Ahmet’in son bakışları gözümün önünden bir an bile gitmemişti. O yaş dolu gözlerde kim bilir ne anılar saklıydı. Sevdiğin birini kaybetmenin acısını iyi bilirdim. Mesela babam. Babam öldükten sonra Londra’daki evine gelmiştim. Tüm eşyaları hâlâ oradaydı. Kıyafetleri, fötr şapkaları, ayakkabıları, not defterleri, kitapları... Ve yatağının yanında bıraktığı yarım bardak suyu. Hastaneye kaldırılmadan önceki gece yanına almış, birazını içmiş geri kalanını bırakmıştı. Belki sabah içecekti, belki de alıp lavaboya dökecekti. Hiçbir şey bana o yarım bardak su kadar koymamıştı. Yarım kalmışlıklar... Yaşanamamışlar... İçi yarım su dolu bardağın yanında kalkmadan bir saat ağlamıştım. O bardak hayatın acı gerçeklerini bir tokat gibi suratıma çarpmıştı. Asıl o gün anlamıştım babamın öldüğünü. Asıl o zaman fark etmiştim tamamen yalnız kaldığımı.

Bir iki dakikalık dalgınlıktan sonra kalkıp bir çay demledim kendime. Çay demini alırken hızlıca bir duş aldım. Saçlarımı ise tabii ki yıkamadım çünkü çok uzundu ve kurutması dakikalarımaya mal olacaktı. Kişisel bakımına ayıracağım zamanı dava üzerinde harcamalıyım. Odama geçip üzerime pijamalarımı geçirdim ve salona giderek bilgisayarımı açtım. Daha önce aklıma gelen fikrin detaylarını ince ince çalıştım. Olası birçok farklı sonucun notlarını

çıkardım. Her bir sonuç için olabilecek en asgari riske göre planımı güncelledim.

Evet, işler yolunda giderse bir taşla birkaç kuş vurabilir, gidişatı değiştirebilir, birçok kişinin kaderini yeniden yazabilirdim.

En başta da kendi kaderimi...

Yapacağım tek şeyse, her zaman yaptığımı yeniden yapmak olacaktı. Her zamankinden daha çok ses getirecek bir şekilde...

Sabaha karşı sızmıştım. Gün ağardıktan sonra Ozan'ın tıktırılmasıyla uyandım. Ozan sabaha kadar kafenin düzenlemeleriyle uğraşmıştı. Birkaç saat kestirmek için benim salonumu seçmişti.

Ses çıkarmadan hazırlanmış ve yanıma gerekli şeyleri aldıktan sonra evden çıkmıştım. Ben çıkarken hâlâ salondaydı. Gideceğim yer belliydi. Cinayet Büro. Sabahın erken saatlerinde beni karşılarında gören Cihan ve Cevdet'e bu cümleyi kurmuştum.

"Katil, kurbanlarını hiç risk almadan seçti."

Cihan'ın da Cevdet'in de gözleri kıpkırmızıydı. Cihan'ın üzerinde bir önceki gün giydiği gömlek vardı. Belli ki sabaha kadar ayakta olan sadece ben değildim.

"Sabah sabah bu ne celal Mabel Hanım?"

Masasından şaşkınlıkla odasının kapısına bakan Cihan'dan gelmişti bu yanıt.

"Pardon, sesim biraz yüksek çıktı sanırım. Müsait misiniz?"

Cevdet, "Baskına gelir gibi geldiniz," dedi, "müsait olmaktan başka çaremiz var mı?"

Sanki yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi bir rahatlıkla içeriye girdim. Cevdet'in karşısındaki koltuğa oturduktan sonra, "Size anlatacaklarım var. Ama sizin kanatta bir gelişme oldu mu bilmem gerek," dedim.

Cevdet yanıt vermemek için bakışlarını Cihan'a çevirdi.

Cihan, "Elle tutulur hiçbir şey yok," dedi, "sadece varsayımlar."

Cihan'dan sonra Cevdet söze girdi. Gözlerinde merak ve umut vardı.

"Sizin söyleyeceklerinizi dinleyebiliriz."

“Katilin kurbanlarını nasıl seçtiğini ve kurbanlar arasındaki bağlantıyı çözdüm.”

Cihan’ın gözleri parladı.

“Kurbanlar arasındaki bağlantı ne?”

“Yanıt çok basit. Bağlantı yok.”

“Ne demek bağlantı yok. Bu saçmalık!”

“Hayır, basitlik. Kaç gündür hepimizin üzerinde kafa yorduğu nokta bu değil mi? Binnur ve Çağla arasındaki bağlantı. Bağlantıyı çözersek bir sonraki kurbanı çözecektik.”

Cevdet, “Evet,” dedi, “başka yolu yok çünkü.”

“Peki bilmem kaç yıl önceki tüp bebek tedavilerindeki doktorlara kadar araştırmanıza rağmen bir ortak nokta bulabildiniz mi?”

İkisinden de çıt çıkmadı.

“Mesele bu kadar basit işte. Basit düşünemediğimiz için bir sonuca varamadık. Katil kurbanlarını rastgele seçti. Hiç risk almadan. Çağla da Binnur da halka açık yerlerde çalışan iki kişi. Çalıştıkları iş gereği kıyafetlerinde isimleri vardı. Hepsi bu kadar.”

Açıklamam ikisini de tatmin etmemişti.

Cevdet, “Bu kadar basit olması imkânsız. Sonuçta evlerini biliyor ve oralara mektuplar yolluyor,” diye itiraz etti.

“Kesinlikle haklısın. Ama bu kurban olarak kimi seçeceği ile alakalı değil, kimi seçtiğiyle alakalı. Önce seçiyor, sonra takip edip evini öğreniyor. En sonunda da hepimizin malumu olan mektupları bırakıyor.”

Bu kez itiraz Cihan’dan geldi.

“Saç telleri? Saç tellerine ulaşmak için özel bir yöntemi olması şart.”

Cihan’ın bu sorusundan sonra güldüm. İkisinin birden o anki gülüşümden nefret ettiğinden emindim. Tabii ki bir sonraki hamlemi yapana kadar...

Çantamı açtım. Saç tellerini sakladığım küçük poşeti içinden çıkardım. Telleri teker teker küçük kâğıtlara sarmış, her bir kâğıda da kimin saçı olduğunu yazmıştım.

Merakla beni izlemeye devam ederlerken, “Bu Aylin!” diyerek ilk sarımal kâğıdı masaya, Cevdet’in telsizinin yanına bıraktım.

Cihan, “Bu ne? Aylin kim?” diye başını bıraktığım saç teli sarılı kâğıda yaklaştırdı.

“Acele etme,” dedikten sonra devam ettim.

“Bu Ezgi.”

“Bu Şebnem.”

“Bu Semra.”

“Bu da Yasemin!”

Cihan ne yapmaya çalıştığımı anlamak için garip garip bakarken, Cevdet bıraktığım kâğıtlardan birisini eline almış ve incelemeye koyulmuştu. Kâğıda sarılı saç telini fark edince, “Komiserim, saç telleri...” diye mırıldandı.

“Bu kişiler sıradaki kurbanlar olabilir. Ama olmayabilir de...”

Son cümlemden sonra ikisinin de sinir sisteminin iflas etmek üzere olduğunu görebiliyordum. Sıradaki gerçek kurbanlar zannetmesinler diye hemen açıkladım.

“Bunlar dün sadece yarım saat içinde topladığım beş farklı kadından beş farklı saç teli.”

Cihan, “Bizim dosya ile ne alakası var bunların? Ayrıca bu kişiler kim?” diye devam etti.

“Bu kişilerden üç tanesi bizzat Çağla’nın çalıştığı mağazada çalışıyor. Üçü de saç tellerinin bende olduğundan habersiz. Bir diğeri aynı AVM’deki bir markette çalışıyor, o da habersiz. Sonuncusu da Binnur ile aynı markaya ait başka bir markette çalışıyor. Onun da saç telinin bende olduğundan haberi yok.”

Son açıklamamdan sonra Cevdet ayıkmaya başlamıştı. Suratına manalı bir gülümseme geldi. Cihan ise halen sorgulamaya devam ediyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu: katilin kurbanlarını seçmesi için özel bir yöntemi yok. Aynı şekilde saç tellerini almak için de. Herhangi bir yerde çalışan, yaka kartında ismi olan ve yakınından geçebileceği birileri olması yeterli. Böylece hiç riske girmeden saç tellerini alıp

gözüne kestirdiğini takip ediyor. Takibi de başarıya ulaşır ve evlerini öğrenirse mektupları yolluyor. Özetle hiç risk almıyor.”

Cihan’ın yüzünde şaşkınlık, Cevdet’in yüzünde ise mutluluk vardı.

“Komiserim, çok ama çok mantıklı... Belki de katilin elinde böyle bir saç teli arşivi var. Tıpkı Mabel Hanım’ın yaptığı gibi. İçlerinden gözüne kestirdiğinin peşine düşüyor sadece. Büyük ihtimalle saç telerini çok önceden topladı. Bu nedenle de yakın zamandaki mağaza kamera kayıtlarının hiçbirisinde görüntüsü yok.”

İşaret parmağımı uzatıp elimi bir silah gibi göstererek Cevdet’i işaret ettim.

“Tam isabet...”

Cihan, masasına bıraktığım sarmallardan bir tanesini eline alıp arkasına yaslandı.

“Ciddi ciddi bunları dün mü topladın?”

“Evet. Senin yanından çıktıktan hemen sonra...”

“Neden böyle bir şey yapma ihtiyacı duydun peki?”

“Aksi halde bu tezime inanmazdınız da ondan. İşte size ispatı. Herhangi birisinin saç teline ulaşmak aslında bu kadar basit.”

Cevdet’in frekansları ile benimkiler aynıydı sanırım. Hemen ardından benim kendi kendime yaptığım değerlendirmeyi o da yaptı.

“Tezin doğru olabilir ama katile ulaşmamız için bir yol değil kesinlikle. Sonuçta İstanbul’da benzer şekilde çalışan yüz binlerce kadın olabilir. Sıradaki hedefi nasıl bulacağız?”

“Haklısın. Onu da düşündüm. İlk başta size uçuk gelecek bir planım var. Ama üzerinde konuştuğumuzda bana hak vereceksiniz.”

Cihan, “Hadi bakalım. Planın neymiş?” diye sordu hafif kinayeli bir şekilde. Bunu sorarken koltuğunda ileri geri sallanıyordu. Belli ki saç teli tezime inanmış ve biraz da olsa rahatlamıştı.

“Planımı anlatmadan önce Çağla’ya gelen mektupların birer kopyasını bana vermek zorundasınız. Aksi halde paylaşamam.”

Cevdet, “Pazarlık başladığına göre altından önemli bir şey çıkacak komiserim,” diyerek şakalaşma tadında gülümsedi.

Cihan, "Mektupların kopyasını vermezsek ne olacak?" diye devam etti.

"Ben grafoloji eğitimi aldım. Yani yazı bilimi. Planımı hayata geçirmeden önce emin olmak için katilin mektuplarının birbirlerine uyumluluğunu görmem gerek."

"Kriminal üç mektubu da inceledi. Üç mektubun da aynı kişi tarafından kaleme alındığını tespit etti. Üstelik resmi olarak raporu bile hazırladılar."

Sırada Cihan'ın haklı savunmasını çökertmek vardı.

"Üç mektup aynı olabilir, bunda sorun yok. Asıl önemli olan Binnur'a gelen mektuplarla Çağla'ya gelen mektupların uyumluluğu."

Cevdet, "Binnur'a gelen mektuplardan elimizde yok ki," diyerek araya girdi, "bu açıdan incelemeniz imkânsız."

Biraz önce takındığım gülüşü yeniden yüzüme yerleştirdim. Sanırım bu gülüş ikisi için de bir işaret fişegi olmuştu. Gözlerini dört açarak elimin çantama girişini dikkatle izlediler.

Pis gülümsememi devam ettirerek çantamdaki mektubu çıkardım ve masaya bıraktım.

"Binnur'a gelen mektuplardan bir tanesi..."

31. Bölüm

Binnur'a gelen mektubu gördüklerinde ikisi de afallamıştı.

Cevdet, "Bunu nereden buldunuz?" diye sordu.

"Ahmet Sürmeli'den. Normalde çöpe atmışlar fakat Ahmet sonradan bir tanesini çöpten çıkarıp saklamış."

Cihan mektuba doğru eğildi. Eline alıp almamakta tereddüt etti. Son hamlemden pek hoşnut kalmadığı yüzünde oluşan çizgilerden belli oluyordu.

"Ama bu yaptığın..."

"Bu yaptığımın bir suç olacağını söyleyeceksen, değil. Sizin araştırmanızdan sonra buldum ben mektubu. Ayrıca Ahmet ve Binnur tarafından defalarca dokunulmuş, dejenere olmuş. Yani parmak izi çıkma yetisini kaybetmiş bir delil. Sizden de saklamadım, işte karşınızda."

Cevdet, "Ne zaman buldunuz bunu? Ahmet dün tahliye oldu, dün mü getirdi?" diye devam etti.

"Ne zaman bulduğumun bir önemi yok. Önemli olan mektubun varlığı."

Cihan eline almakta az önce tereddüt ettiği mektuba bu kez uzandı. Katlanmış kâğıdı açıp yazıya baktı. Ardından yazıyı Cevdet'e çevirdi.

"Bu da çok güzel bir el yazısıyla yazılmış. Çağla'ya gelen mektuplara çok benziyor."

"Eğer bana bir kopyasını verirseniz hemen şimdi aynı kişiden çıkıp çıkmadığını size söyleyebilirim."

Cihan'ın tavrı değişmişti. Ayak diremek istiyordu.

“Çağla'ya gelen mektuplar kriminal laboratuvarında. Oradan da savcılığa gönderilecek.”

Masanın üzerinde, Başak'ın fotoğraf çerçevesinin hemen yanında kırmızı karton kapaklı dosyalar vardı. Dosyalardan bir tanesi de Cihan'ın önünde açıktı. Çağla Darhan soruşturmasının dosyaları olduğundan adım gibi emindim.

“Şurada önünde açık duran dosyada, ya da Başak'ın yanındakinde birer fotokopisi olduğuna dair her türlü bahse girerim!”

Verdiğim karşılıktan sonra Cevdet bıyık altından istemsizce güldü. Cihan da ben de fark etmiştik bu gülümsemeyi. Cevdet'in gülümsemesi birkaç saniye sonra Cihan'ın yüzüne de yerleşti.

“Çok cesur bir iddia... Ama kötü haber, bahsi kaybettin Mabel Hanım.”

Cihan koltuğunu hafifçe geriye çekti. Dosyaların en altındaki sumeni kaldırdı. Oradan bir şeffaf föy dosyayı çıkardı ve masanın bana yakın kısmına doğru bileğini savurarak bıraktı.

“Dosyanın içinde değildi kopyalar. Sumenin altındaydı.”

Heyecanla föy dosyaya uzandım. Çağla'ya gelen mektupların fotokopisi... İçinden bir tanesini çekip çıkardım ve masaya bıraktım. Hemen yanına da Binnur'a gelen mektubu yerleştirdim. Kısa bir incelemenin ardından aynı el yazısı olduğunu anladım.

Mektuptaki satırlara hızlıca göz gezdirince, yine klasik aşk dolu söylemlerden oluştuğunu da gördüm.

“İşte bu kadar... İki el yazısı da aynı kişiye ait. Ayrıca satırlardaki üsluplar da aynı. Klasik aşk dolu söylemler.”

Cihan, “Evet,” diye karşılık verdi, “rastgele gördüğü kişilere platonik aşk besleyen manyağın teki!”

İncelemem biter bitmez Cihan yangından mal kaçırırcasına tüm mektupları hemen topladı. Binnur'a geleni de Cevdet'e uzattı.

“Yine de biz kriminale yollayalım.”

Cevdet benim getirdiğim mektubu özenle katlayıp kendi önündeki dosyaya yerleştirirken, “Artık planınızdan bahsedebilirsiniz Mabel Hanım,” dedi.

“Aslında planım tüm süreç gibi oldukça basit. Mektupların haberini yapmak ve katili ifşa etmek...”

Cihan alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Plan dediğin bu muydu? İstesek en başından beri bunu istediğimiz gazeteciye yaptırabilirdik. Hatta senden şimdilik haber yapma diye ricada bulunmazdık.”

“Şu an saçma görüldüğünün farkındayım. Ama birazdan ikiniz de bana hak vereceksiniz.”

Cevdet, “Haber yapılması için gerekçeniz nedir?” diye sordu, “ayrıca toplumda oluşacak infial ve korkuyu hesaba katmışsınızdır umarım, sonuçta bir seri katil ihtimali mevcut.”

“Her şeyi enine boyuna düşündüm. Başka alternatifimiz yok!”

“Neden yok?”

“Nedeni de gayet basit: bir sonraki kurbanı tespit edebiliyor musunuz?”

Cevdet bakışlarını yine benden kaçırıp Cihan’a döndü.

Cihan, “Şu aşamada hayır,” dedi, “ayrıca senin tezini de hesaba kattığımızda yüz binlerce ihtimal var.”

“Benim de size anlatmaya çalıştığım bu. Katilin kendine has bir tarzı var. Kurbanlarını öldürmeden önce mektup gönderiyor. Çeşitli aralıklarla üç defa. Bu aralıkların toplamı yaklaşık bir ay sürüyor.”

“Evet, iki olayda da benzer durum söz konusu.”

“Yeni kurbanını belirlediyse şimdiye çoktan mektup yollamıştır. Ya da yollamak üzeredir.”

“Olabilir.”

“Peki yeni kurbanı mektuplar ulaştığında, kurban ne yapacak? Nasıl davranacak? Tıpkı Binnur ve Çağla gibi... Yani hiçbir şey yapmayacak. Çünkü bir şey anlamayacak, öylece bekleyecek. Ölümcül bir tehlike altında olduğunu ise asla düşünmeyecek.”

Bu kez Cevdet onayladı.

“Maalesef öyle... Aksi halde polise başvururdu.”

“İşte benim de size anlatmaya çalıştığım bu. Eğer biz bu mektup olayının haberini yapar ve gündem olmasını sağlayabilirsek, belki de sıradaki kurbanın da haberdar olmasını başarabiliriz. Böylece

mektuplar ona ulaşmaya başladığı an korkuya kapılır ve polise başvurur. Böylece sıradaki cinayeti engellemiş oluruz.”

Cihan da Cevdet de bakakaldılar. Anlattıklarımı fikir süzgecin-den geçiriyorlardı. Bir süre sonra Cihan sessizliği bozdu.

“Teoride çok mantıklı, pratikte ise uçuk bir plan.”

“Kabul edin ya da etmeyin, bir sonraki kurbanı haberdar edebilmek ve cinayetin önüne geçebilmek için başka bir seçenek yok.”

Cevdet çenesini kaşıyarak düşünmeye devam ediyordu. Tıpkı benim gibi olası sonuçları değerlendiriyordu.

“Böyle bir haberden sonra ilgi görmek isteyen işgüzarlar türeyecektir. Kendi kendine mektup yazanlardan, başkasını korkutmak ya da şaka yapmak için yazanlara kadar. Toplumdaki herkes aynı ciddiyetle karşılamaz. Bunun önüne nasıl geçeceğiz?”

“Onu da düşündüm. Fakat bunun önüne geçmemiz imkânsız. İllaki suiistimal edenler çıkacaktır. Halihazırda onlarca asılsız ihbar geliyor birçok farklı konuda. Böyle bir durumla karşılaştığımızda ayırtırmayı doğru yapacağız.”

“Nasıl ayırtıracağız?”

“Çok basit. El yazısıyla. Kolay kolay kimse katilin yazısının aynı-sını ortaya koyamaz. Zaten el yazısını görmeyecekler bile...”

Cevdet giderek ikna oluyordu. “Grafoloji diyorsunuz yani,” diyerek gülümsedi.

Cihan, “Toplumsal korku ve infial... Haberi nasıl verirsek vere-lim bunun önüne geçmek imkânsız,” dedi.

Ama bilmediği şey, benim buna karşı da planımı güncellediğimdi.

“Onun da çözümü var, için rahat olsun. İnsanlar sadece şaşırac-klar, ama asla korku veya infial olmayacak.”

“Nasıl?”

“Yalan haberle...”

Yalan haber cümlemden sonra hepten şaşkınlığa düştüler.

Cevdet, “Yalan haber mi?” diye mırıldandı, “o zaman bizim ko-nuyla alakası ne olacak?”

“Bu olayın haberini yapacağız ama yalan haberle.”

Cihan, "Yalan haber derken tam olarak neyi kastediyorsun?" diye çıkıştı, "hiçbir şey anlamadım ben."

Sonunda istediğim kıvama gelmiş ve planımın detaylarını merak etmişti. Derin bir soluk aldıktan sonra anlatmaya başladım.

"Yalan haberden kastım şu, aynı olayı geçmişte yaşanmış ve bitmiş bir olay gibi lanse edeceğiz. Mesela bundan yirmi sene, otuz sene önce gibi. Katil o zaman yakalanmış ve halihazırda cezaevinde bulunuyor olacak. Fakat yine yıllar önce işlenmiş başka bir cinayeti de aynı kişinin işlediğini şimdi ortaya çıkarmış olacağız. Katilin cezaevinde olması korku ve infialin önüne geçecek. Yirmi yıllık cinayetin şimdi çözülmesi ise gizem yaratacak ve toplumda merak uyandıracak. Cinayetin şimdiki zamanda çözüm yöntemi ise birebir aynı olacak: mektuplarla. Katili yazdığı mektuplar ele vermiş olacak. Eğer sıradaki kurban bu haberi okursa, kendisine mektup geldiği ilk anda içgüdüsel davranış sergileyecek ve polise haber verecek."

Cevdet heveslenmiş ve oturduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı. "Bir taşla üç kuş," dedi.

Cihan, "Ne üç kuşu?" diye sordu.

"Birincisi sonuç alalım ya da almayalım infial yaratmayacak bir hamle olması. İkincisi sıradaki kurbanı haberdar etme ihtimalimizin doğması. Üçüncüsü ise katilin manipüle olarak planladığı dışında hareket etmesi ve belki de o panikle arkasında bir iz bırakması... Film gibi!"

"Bunların hepsi ihtimal, hepsi de varsayım. Kesinlik yok."

Cihan'ın itirazına ben karşılık verdim.

"Evet, kesinlik yok. Ama kaybedecek hiçbir şeyimiz de yok. Her türlü riski sıfıra indiriyoruz. Ama ihtimallerden herhangi birisinin gerçekleşmesi soruşturmanın seyrini tamamen değiştirecek ve belki de hem cinayeti engelleyecek hem de katili yakalama şansı bulacağız. Özetle, şu ana kadar sürecin inisiyatifi katilin elindeyken bize geçecek ve psikolojik üstünlük sağlayacağız."

Cihan da giderek ikna olacak gibiydi. İlk tepkisel tavrı tamamen dağılmıştı. Arkasına yaslandı ve karşıdaki duvara bakarak

parmaklarıyla çenesini kaşırken söylediklerimi düşünmeye daldı. Kazağıyla aynı renkte olan siyah gözleri kuşkuyla doluydu.

“Katille haberler yoluyla iletişim kuracağız yani... Peki yanıt olarak yeni bir cinayet işlerse?”

“Çağla’nın üzerinde bulunan ve kime ait olduğu halen belirlenemeyen saç teli zaten yeni bir cinayetin en büyük işareti değil mi?”

Cihan son karşılığımından sonra yutkundu. Bir süre sessiz kaldı. Aynı sessizliğe Cevdet de bürünmüştü. Verecekleri tepkileri ölçebilmek için bir Cihan’a bir Cevdet’e bakıyordum. Sonuçta ellerinde elle tutulur hiçbir delil ya da bir şüpheli yoktu. Tamamen köşeye sıkışmışlardı. Çaresizlerdi.

Cihan, hafifçe dönerek Cevdet’e baktı.

“Ne diyorsun Cevdet? İşe yarar mı sence?”

Cevdet derin bir iç geçirmenin ardından karşılık verdi. Söyledikleriyle de beni çok mutlu etti.

“Bence yukarıyla paylaşmaya değer bir plan komiserim. Dilerseniz Haluk Müdür ile bir görüşün.”

32. Bölüm

Cihan koltuğa sırtını yaslamış otururken bir anda öne doğru atılıp masasındaki dahili telefona uzandı.

“Komiser Cihan. Haluk Müdür geldi mi?”

“...”

“Yanında birisi var mı peki?”

“...”

“Tamam, geliyorum ben.”

Ah... Üzerimden tonlarca yük kalkmıştı. Cihan şube müdürüyle görüşecekti.

“Ben Haluk Müdür’ün yanına geçiyorum. Siz burada bekleyin. Belki sizi de çağırır.”

Cihan anında koşar adım odadan çıktı.

Cevdet’le baş başa kalmıştık. Planımın onların bilmedikleri yönünde ilerleme kaydetmesi için Cevdet’le diyalogumu derinleştiriyordum.

“Geceyi burada geçirdiniz sanırım Cevdet Bey,” diyerek normal bir sohbete giriş yaptım.

“Evet... Bu olay çok yordu bizi. Çok da yıprattı.”

“Her cinayette böyle mi oluyor? Yani geceleri şubede mi geçiriyorsunuz?”

“Cinayetine göre değişiyor. Çoğunlukla ilk birkaç saat içinde şüphelileri tespit ettiğimiz için pek gerek kalmıyor. Ama böyle istisna durumlarda maalesef.”

“Eşiniz laf etmiyor mu? Bu arada çocuklarınız da var galiba.”

“Bizim hanım alıştı artık. Sadece akşam yemeğine gelip gelmeyeceğimi sorar o kadar. Zaten yemeğe gitmezsem gece gelemeyeceğimi de anlar. İki kızım var, birisi lisede, bu yıl sınava girecek. Diğeri de fakültede, diş hekimliği okuyor.”

Evlatlarıyla gururlanan tam bir aile babası...

“Ne güzel,” diyerek karşılık verdim, “Cihan Komiser için de zor olmalı. Eşinden ayrılmış, bir yanda da çocuk onunla beraber. Sahiden onun böyle işleri uzadığında kızına kim bakıyor?”

Aslında sorumun altında yatan başka bir soru aşikârdı. Cihan’ın hayatında birisinin olup olmadığını merak ediyordum. Ama Cevdet suya sabuna dokunmadan yanıtladı.

“Komiserimin ailesi yakınlarında yaşıyor. İşleri yoğun olduğu zaman Başak babaannesiyile kalıyor.”

“Zor olsa gerek...” diye yorum yaptım.

Cevdet, komiserinin hakkında konuşulmasını istemedi. Hemen konuyu değiştirdi.

“Planınız çok makul geldi bana Mabel Hanım,” dedi, “en azından denemeye değer. İşe yararsa ne mutlu. Bu arada konuşmaya daldık soramadık, bir şey içer miydiniz?”

Teşekkür edeceğim esnada Cihan’ın masasındaki dahili telefon çaldı. Cevdet ayağa kalkıp telefona uzandı.

“Polis memuru Cevdet.”

“...”

“Tamam komiserim, geliyoruz.”

Telefonu kapattıktan sonra, “Müdür Bey sizinle görüşmek istiyormuş,” dedi, “buyurun geçelim.”

Heyecanlanmıştım. Cihan ve Cevdet’le iyi kötü bir diyalog yakalamıştık. Ama şube müdürü ile nasıl bir iletişim kuracağımızı kesti remiyordum.

Cevdet’in yönlendirmesiyle koridora çıktık. Daha sonra şube müdürünün odasına doğru ilerledik. Odanın girişinde sekreteryaya gibi bir bölme vardı. O bölmede takım elbiseli bir polis görev yapıyordu. Müdürün özel kalemi.

Cevdet, “Haluk Müdür bizi çağırdı,” diyerek takım elbiseli polise bilgi verdi. Polis ayağa kalkıp kapıyı tıklattı ve araladı. “Buyurun geçin,” dedikten sonra bize yol verdi.

“Polis memuru Cevdet!”

Cevdet kapıdan içeri girerken bir anda durmuş ve gür bir sesle seslenmişti. Makama girerken verilen tekmil... O an benim de tekmil vermem gerekiyor mu diye düşünmekten kendimi alamadım. Müdürle görüşmek için fazla özensiz giyindiğimi fark ettim. Boğazlı siyah bir kazak ve sıradan bir kot. Hem de diz kısmı yırtık.

İçeriden, “Gelin gelin,” diye bir ses duyuldu, bir hayli tok bir sestti. Aynı zamanda otoriterdi. Kapıdan geçtiğimde geniş bir oda, büyük bir makam masası gördüm. Misafir koltuklarından masaya en yakın olanda Cihan otuyordu. Makam masasının arkasında da şube müdürü.

“Hoş geldiniz. Şube müdürü Haluk ben.”

Haluk Müdür ayağa kalkıp masanın kenarına kadar gelmişti. Tokalaştıktan sonra, “Merhaba. Mabel ben de,” diye karşılık verdim.

O an dikkatimi Haluk Müdür’ün boyu çekmişti. Az önce duyduğum sestten dolayı zihnimde iri kalıplı, heybetli ve yaşlı bir insan modellemiştim. Haluk Müdür ise tam tersine benden bile kısaydı. Saçlarının önleri hafif dökülmüştü. Çakır gözlü ve buğday tenliydi. Atletik bir vücut yapısına sahipti. Ayrıca çok genç duruyordu. Başka zaman olsa Cihan’ın emrinde çalışan genç polislerden birisi zannedebilirdim.

Koltuklara geçtikten sonra Cihan beni tanıttı ve az önce konuştuklarımızı hızlıca özet geçti. Cihan’ın eksik kaldığı yerleri alelacele ben tamamlamaya çalıştım. Bu esnada Haluk Müdür bir sigara yakmış ve bizi dinlemeye koyulmuştu. Cihan’ın seri anlatımı bittikten sonra Haluk Müdür sigarasından son bir fırt daha çekti ve kül tablasına bastı. Tok sesiyle “Bir dakika, bir dakika... Kafam karıştı,” dedi. Kısa bir an bekledikten sonra, “Önce sormam gereken başka bir şey var,” diye devam etti.

Ne soracağını çok merak etmiştim. Merakla beklemeye koyuldum.

“Kahvaltı yaptınız mı? Birlikte kahvaltı yapalım ve bana düzgünce anlatın.”

Cihan, “Yok, henüz yapmadık müdürüm,” diye karşılık verince Haluk Müdür otoriter tavrından ödün vermeden devam etti.

“Cevdet, kalemdeki çocuklara söyle hemen kahvaltılık bir şeyler alıp gelsinler.”

Kahvaltı masası kurulana kadar Haluk Müdür soruşturmanın konusunu bir daha açtırmadı. Sık sık bana kendi mesleğimle ilgili sorular sordu. Neler yaptığımdan, hangi ülkelerde bulunduğumdan, çözdüğüm vakalardan... İlgiliyle dinleyip duydukları üzerinden başka sorularla devam etti. Gayet centilmen, saygılı ve karizmatik bir duruşu vardı.

Odasındaki toplantı masasında Cihan, Cevdet, ben ve Haluk Müdür kahvaltı yaptık. Kahvaltının ardından eline bir bardak çay alıp makam koltuğuna geri geçti. Biz de koltuklara yeniden oturduk. Bir sigara daha yakıp çayından yudumlarken, “Şimdi güzelce anlatın bakalım,” dedi.

Cihan son gelişmeleri ve soruşturmanın çıkmazlarını anlattı. Haluk Müdür aralarda sorular sordu. Sorduğu sorulardan iki cinayet vakasına da ne denli hâkim olduğu belli oluyordu. Daha sonra konu benim yaptığım plana geldi. Bu kez bana söz verip benim anlatmamı istedi. Anlattıklarımı hiç araya girmeden ve sözümü kesmeden dikkatle dinledi.

“Ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz bu haberi?”

“Siz ne zaman isterseniz. Ama yapacaksak çok vakit kaybetmemiz gerek.”

Haluk Müdür’ün ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Hiçbir yorum yapmamıştı. Sadece zamanını sormuştu.

“Siz ne düşünüyorsunuz Cihan?”

Cihan, “Şu an elimizde başka bir seçenek yok gibi müdürüm,” dedi, “tabii siz nasıl uygun görürseniz.”

“Cevdet?”

“Benim aklıma çok yattı müdürüm. Yeni bir cinayet işlendi işlenecek diye tedirgince beklemektense hamle yapmamız şart. Katilin

panikleyip sıradaki cinayetini ötelemesi bile bize çok zaman kazandırır.”

Cevdet ve Cihan’ın düşüncelerini dinledikten sonra bir süre daha düşündü. Meraktan çatlamak üzereydim. Halen ne düşündüğü konusunda ne bir yorum yapmış ne de renk vermişti.

Kısa bir süre sonra masasındaki telefona uzandı.

“Mehmet, muhabirler odasında ne kadar adli muhabir varsa şabuk odama gelsin.”

Haluk Müdür’ün bu hamlesinden sonra Cevdet’in yüzüne aynı bıyık altından gülüş yerleşti. Böylelikle Haluk Müdür’ün planını beğendiğini ve faaliyete geçireceğini anladım.

Keyfim inanılmaz derecede yerine gelmişti. Müdürün odasında olmasak Cevdet ya da Cihan’ın omuzlarına atılıp sarılabılırdım.

Cihan, “Yapıyoruz sanırım müdürüm,” diyerek teyit etmek istedi.

Haluk Müdür kendinden emin ses tonuyla, “Bu şerefsizi yakalamak için başka yol görünmüyor,” dedi, “ne gerekiyorsa yapalım. İş çok uzamasın ama!”

Aradan çok kısa süre geçmişti ki kapı tıklatıldı. Özel kalemdeki polis memuru, “Müdürüm muhabirler geldiler,” dedi.

“Tamam, içeri girsinler.”

Arka arkaya beş adli muhabir içeri girdi. Her birisi farklı ajans ve gazeteler için çalışıyordu. İçlerinden ikisini yaptıkları haberlerden tanıyordum. Sanırım onlar da beni tanımışlardı. Bakışlarını benden alamıyorlardı.

Beş adli muhabir yan yana dizilmişti. Haluk Müdür otoritesini sonuna kadar hissettirerek konuşmaya başladı.

“Mabel Hanımı çoğunuz tanıyordur. Tanımayan varsa da hemen tanışın. Size bir haber dosyası verecek. Dosyanın aynısını haber yapacaksınız. Haberi ne zaman ve nasıl yapacağınızı o size bildirecek. Yalnız onun dediklerinden bir satır bile fazla katanıza göre haber yaparsanız külahları değişiriz.”

Karşımızda duranlar sivil gazeteciler değil de sanki Asayiş Şube’de görevli polisler gibilerdi. Ben de bir anda onların amirleri olmuşum. Hiçbiri itiraz etmedi. Belli ki Haluk Müdür’den fena halde

tırıyorlardı. İçlerinden biri, “Merak etmeyin müdürüm,” diye karşılık verdi, “ne gerekiyorsa yaparız.”

“Teşekkür ederim buraya geldiğiniz için,” diye devam etti Haluk Müdür, ardından, “Cevdet, toplantıdan sonra sen arkadaşlarla organize olursun,” diye ekledi.

Cevdet, “Anlaşıldı müdürüm,” dedikten sonra muhabirlere döndü ve çıkışta görüşeceklerini işaret etti.

Muhabirler odadan çıkarken heyecanım katlanmıştı. Daha ilk dakikadan planımı uygulamaya geçirmiştik.

Cihan, “Savcılıkla görüşelim mi müdürüm?” dedi, “onlardan da izin almak gerekir mi?”

Haluk Müdür biraz küçümser bir tavırla, “Onlar işlerine baksınlar,” diye yanıtladı, “ne yapacaklar, neden haber yaptırdınız diye bize hesap mı soracaklar? Bizim onayımız yeter. Sadece il emniyet müdürüne sormam gerek.”

Cihan, “Tamam müdürüm,” diye karşılık verdi.

Haluk Müdür’ün tavrı çok hoşuma gitmişti. Ağırlığını koymaktan asla çekinmiyordu. Son kurduğu cümlelerden sonra ise heyecanım zirveye çıkmıştı.

“Bana hemen iki satır bilgi notu hazırlayın. Vatan’a geçip makama çıkayım. Başmüdülden onay alınca size haber veririm, harekete geçersiniz.”

33. Bölüm

Cevdet muhabirleri dinlenme odasında toplamıştı. Hepsi de Cevdet'i tanıyor ve saygı duyuyorlardı.

İçlerinden birisi, "Cevdet Abi olay nedir?" diye sordu, "Haluk Müdür bize sipariş verdiğine göre önemli bir şey olmalı."

Cevdet, "Anlatacağım şimdi," dedi, "önce Mabel Hanım ile sizi tanıştırayım."

Bir başkası, "Mabel Hanım'ı tanımayan mı var!" diyerek yerinden kalktı ve elini uzattı, "Güneş Haber Ajansı'ndan Faruk Yenice."

Faruk yaşça diğerlerinden daha büyüktü. Gözlemlediğim kadarıyla diğer adli muhabirler içinde de sözü geçen birisiydi. Faruk'tan sonra diğerleri de teker teker kalkıp benimle tokalaştılar.

Cevdet daha fazla oyalanmadan konuya girdi.

"Birazdan anlatacaklarım bu beş kişi arasında kalacak. Aksi takdirde Haluk Müdür'den önce benimle bozuşursunuz."

Faruk, "Ben kefilim bütün arkadaşlara Cevdet Abi," dedi, "sen hele anlat."

Bunun üzerine Cevdet arka arkaya işlenen iki cinayeti de anlattı. Cinayetlerden muhabirlerin bilgileri vardı. Ancak mektup ve saç telleri konusunu ilk defa duymuşlardı. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunabiliyordu.

Cevdet cinayetlerin detaylarını bitirdikten sonra, "Size düşen görev bunun haberini yapmak," dedi, "ama şimdilik haberi farklı bir

şekilde sunacağız ve herkesin öyle bilmesini sağlayacağız. Mabel Hanım size nasıl yapılacağını anlatacak.”

Faruk, “Nasıl gireceğiz haberi?” diye sorunca bu kez ben devreye girdim. Boğazımı temizleyip konuşmaya başladım. Haberi nasıl gireceklerini detaylıca anlattım.

İlkin şaşkınlıkla karşılaşmışlardı anlattıklarımı. Kısa bir süre sonra ise hak verdiler. Özellikle Faruk’un, “Katile haberler üzerinden operasyon çekeceğiz yani,” demesinin ardından hepsi de amacımızı anlamıştı.

İçlerinden bir başkası, “Katilin yakalanması için bize düşen varsa yaparız Cevdet Abi. İçiniz rahat olsun,” diyerek destekledi.

Diğerleri de benzer cümlelerle desteklerini açıkladılar.

Samimiyetle yaklaşmıştı hepsi de. İçim çok rahatlamıştı. Meslektaşlarımla gururlanmıştım.

Cevdet, “Durumun hassasiyetinden bir daha bahsetmeme gerek yok sanırım,” dedi, “siz şimdi ağzınızı sıkı tutup bizim istediğimiz gibi hareket edin. Ben size daha sonra en güzel haberleri veririm.”

Faruk, “Ne zaman yapıyoruz?” diye sordu.

Cevdet, “Haluk Müdür Başmüdürün yanına çıktı. Ondan haber gelince,” dedi, “ama hazırlıklar için Mabel Hanım ile çalışmaya başlayabilirsiniz. Top artık onda.”

Bunun üzerine, “Faruk Bey, bugün acil bir işiniz yoksa sizinle hazırlıkları tamamlayalım,” dedim, “siz de diğer arkadaşları yönlendirirsiniz.”

Faruk hiç ikiletmedi.

“Ben şimdiden hazırım.”

Muhabirlerle olan toplantıyı bitirince Faruk ile Emniyet’ten çıktık. Faruk yanına fotoğraf makinesiyle kamerasını alıp geldi. Birlikte yola koyulduk.

Faruk’un tecrübesi her hareketinden belli oluyordu.

“Fotoğraflama için sakın bir yer ayarlayalım mı Mabel Hanım?”

“Ben ayarlardım, oraya geçiyoruz zaten. Çok uzak değil. Bomonti’de.”

Ayarladığım yer planlarımın içinde vardı zaten. Nagihan'ın kafesi... Kısa bir süre sonra kafeye vardık. Tahmin ettiğim gibiydi, içerisi çok sakindi. Henüz hiçbir müşteri gelmemişti.

Dışarıdaki masalara çantalarımızı bıraktıktan sonra fotoğraf karesine girecek açıyı ayarlamaya giriştim. Önce Nagihan'a selam verip kısa bir röportaj için kafeyi kullanmak istediğimi söyledim. Sağ olsun hiç itiraz etmedi. Hemen ardından Nagihan'ın çeşitli tasarımlarının duvardaki yerlerini değiştirdim. Kafenin isminin yazılı olduğu el yapımı tabloyu da açığa girecek şekilde ayarladım.

Kurt muhabir Faruk, ben fonu ayarlarken fotoğraf çekeceği noktayı belirledi. Çeşitli deneme çekimleri yapıp bana gösterdi.

“Gayet uygun... Başlayabiliriz.”

Hazırladığım masaya oturdum ve Faruk'a poz verdim. Faruk farklı farklı açılardan farklı kareler aldı. Hemen ardından video kamerasını çıkarıp video çekimlerini yaptı.

Video çekimi devam ederken Ozan'ı bizim apartmanın önünden gelirken gördüm. Seri adımları benim kamera önünde olduğumu görünce yavaşladı. Ses çıkarmadan kamera açısına girmeyecek kadar yakınlaştı.

“Günaydın Ozan. Dinlenebildin mi?”

“Dinlendim dinlenmesine de... Sen ne yapıyorsun?”

Bakışlarını Faruk'a çevirmişti. Alık alık bakıyordu.

“Bir haber için çekim yapıyoruz,” dedim, “önemli bir şey değil.”

“Tamam öyleyse, ben yan tarafa geçiyorum. Kolay gelsin.”

“İşim bitince uğrarım yanına.”

Ozan, Nagihan'a da el sallayarak selam verdikten sonra yürümeye devam etti.

Çekimler tamamlanmıştı. Faruk, makinelerindeki hafıza kartlarını çıkardı. Bilgisayarını çıkartıp hafıza kartlarını bilgisayara taktı. Daha sonra çektiği kareleri teker teker bana gösterdi.

Birlikte fotoğraf ve videolardan ayıklama yaptık. İşimizi göreceklemları seçtik. Diğerlerini sildik.

Çekim işi tamamlanmıştı. Faruk, “Haber metnini nasıl yapacağız?” diye sordu, “siz mi yazıp vereceksiniz bize.”

“Şimdi birlikte yazacağız,” dedim, “birer kahve içelim önce.”

Kahvelerimizi içerken metnin detayları hakkında konuştuk. Normalde aklımda haberi bizzat kendim yapıp diğer ajanslarla paylaşmak vardı. Ama Faruk ile tanıştıktan sonra konsepti değiştirmeye karar vermiştim.

“Haberi senin imzanla çıkaralım mı?”

“Nasıl yani?”

“Ben yirmi beş yıllık cinayeti çözen gazeteci olacağım. Ama sanki bu cinayetin çözülmüş olması Emniyeti'n içinde gizli kalmış gibi olacak. Sen de bunu öğrenen ve o gazeteciyi bulup detayları ortaya çıkaran gazeteci olacaksın. Hatta röportaj yapmayı bile başaran...”

Faruk, “Seve seve,” dedi, “kim kabul etmez bunu!”

“Peki haberin yayılmasını sağlayabilecek miyiz? Yani birçok yerde olması şart.”

“Orası benim için çocuk oyuncağı işte. Elim kolum uzundur. En ücra Anadolu kasabasının haber sitesinde bile çıkarttırırım. Zaten bizim diğer çocuklar da işin içinde olacaklar.”

Faruk’un bu söyledikleri bana daha çok motivasyon katmıştı. Bilgisayarımı açtım, Faruk’a yanıma oturmasını söyledim. Birlikte Faruk’un dilinden haber spotunu ve röportaj metnini yazmaya başladık.

Metni yazarken olabildiğince ince eleyip sık dokuduk. Bu aşamada Faruk’un tecrübesi de devreye girdi. Ne yapmaya çalıştığımı iyi anladığı için birçok noktada güzel tavsiyelerle metni ilerletti. Hatta mektup içinden bazı kesitleri alıntılama şeklinde röportajın aralarına serpiştirdi.

“Çok çarpıcı oldu be!”

Metin çalışmasını tamamladıktan sonra ekrandaki sayfayı kaydırken böyle mırıldanıyordu.

“Ne diyorsun Faruk Bey, işe yarayacak mı sence?”

“Buna yorum yapamıyorum Mabel Hanım...”

“Neden yorum yapamıyorsun?” diye çıkıştım, “o kadar uğraşıyoruz baksana.”

Faruk bu çıkışmamdan sonra gülümsedi.

“Burası Türkiye Mabel Hanım. Burada bazen hiçbir plan tutmayabilir. Ama tersine, tahmin edilenin ötesinde de iş görebilir.”

Faruk, geçmişte yaşadığı bazı olaylardan örnekler vererek anlatmaya başlamışken telefonum çaldı.

“Cevdet Bey arıyor,” diyerek sözünü kestim ve telefonu yanıtladım.

“Onay geldi mi Cevdet Bey?”

“Evet, geldi Mabel Hanım. Start verebilirsiniz.”

Cevdet fitili ateşlemişti. Kapattıktan sonra Faruk’a döndüm. “Onay gelmiş, haberi girebiliriz.”

Faruk, “Şahane,” dedi, “tek bir eksiğimiz kaldı.”

“Nedir?”

“Haberin başlığı. Biz ne başlık atarsak birçok haber sitesi kopyala yapıştır yaparak aynı başlıkla girer.”

Her şeyi düşünen ben bir tek haber başlığını düşünmemiştim. Çarpıcı, ilgi çekici ve amacımıza doğrudan hizmet edecek bir başlık bulmamız şarttı.

Ne olabilir diye düşündüğüm esnada Faruk, “Madem haberin altında benim imzam olacak, izniniz olursa başlığı ben koymak istiyorum,” dedi.

Faruk’un bu ricasını kıramazdım. Tecrübesine de kesinlikle güveniyordum. Sadece başlığa ne koyacağını çok merak etmiştim.

“Tabii ki. Aklmda bir başlık var mı?”

Faruk kendi bilgisayarını açtı. Benim bilgisayarda hazırladığımız metni e-postayla kendine yolladı. Daha sonra ajansının sistemine giriş yaparak, yazıyı ve fotoğrafları yükledi. En sonunda da haberin başlık sekmesine geçti. Aklındaki başlığı yazdı ve “Uğurlar olsun...” diye mırıldandıktan sonra haberin girişini yaptı:

25 Yıllık Cinayet Bir Mektupla Çözüldü!

34. Bölüm

O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamalıydı.

Ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Faruk, ajans sistemine haberi yükledikten sonra, "Hadi bakalım," dedi, "artık dönüşü yok."

Aynı cümleyi ben de mırıldanmıştım. Kendi kendime...

"Artık dönüşü yok."

Kıtalar arası bir savaş başlatacak ilk füzenin düğmesine basmıştım. Artık dönüşü asla olmayacak bir düğme...

"Birkaç saate sitelere düşer. Akşam ana haber bültenlerine de. Gidip bizim çocukları koordine edeyim. Yarınki gazetelere yetişsin. Ayrıca çeşitli sosyal medya hesaplarında da dolaşıma sokacağım."

"Teşekkür ederim."

Faruk ile gelişmelerden birbirimizi haberdar etmemiz için sözleştik. Ardından toparlanıp ayrıldı.

Faruk gittikten sonra arkama yaslandım ve derin bir soluk aldım.

İşte bu kadar...

Görünen planımı devreye sokmuştum.

Görünmeyen planımı da...

Nagihan'ın kafesinde bir süre daha haberi sindirdikten sonra eşyalarımı orada bırakıp sokağın çıkışına doğru yürüdüm. Ozan'ın yeni kafesini buldum. Dışarıdan baktığımda neredeyse hazır bir kafe beni karşılamıştı. Tentenin altına yerleşecek masaları ayarlıyorlardı. İçeri girdiğimdeyse Ozan'ı tebrik etmekten kendimi alamadım.

Sahildeki kafesinin iç tasarımının birebir aynısını buraya da uygulamıştı. Bu kadar kısa bir sürede...

Beni görünce hemen yanıma geldi.

“Ne düşünüyorsun? Akşama açılış için hazır mı sence?”

“Muhteşem olmuş... Ben bile inanmamıştım yetiştireceğine.”

“Demiştin sana. Çalışanların sistemini de oturttum mu geriye bir iş kalmıyor. İlk başlarda çok müşteri olmaz ama zamanla ayak alışkanlığı oluşur insanlarda.”

“Açılışa önemli kişileri davet ettin mi?”

“Sorma, tüm devlet bürokrasisi akın edecek! Açılış dediğime bakma, maksat ilk müşterinin içeri girmesini sağlamak.”

Bu cümlesinden sonra kasaya doğru yürüdüm. Kasa tezgâhını düzenleyen genç bir kız vardı. Kredi kartımı kıza uzatıp, “Bir filtre kahve ücreti alır mısın?” dedim. Ardından Ozan’a döndüm. “Açılışı şimdiden yapmış olalım o zaman.”

Kız ne yapacağını bilmez halde bize bakarken Ozan pos cihazına uzandı. “Hiç hayır demem,” diyerek kartımdan ücreti kesti. Hemen sonra çalışan kıza, “Şu az önce bizim için demlediğimiz filtre kahveden ver bakayım,” dedi.

Kafenin ilk kahvesini yudumlayarak içeriyi gezdirdi bana. Alt kat tamamen hazırды. Üstteki asma katı henüz bitirmemişlerdi. Ofis olarak planladığı yeri gösterdikten sonra hemen yanında bulunan alanı işaret etti. Geniş bir masa, masaya doğru tavandan sarkan spot lambalar vardı. Asma katın korkuluklarına bitişikti. Alt katı ve girişi her açıdan görüyordu.

“Burayı da senin için düşündüm. İster çalışır ister giren çıkanları izlersin.”

“Ben Nagihan’dan memnunum,” diye gıcıklık yaparak karşılık verdim, “hem onun masalarda sokaktan geçenleri izlemek daha zevkli oluyor.”

Günün geri kalanını Ozan’la birlikte geçirmiştim. Elimden geldiğince çalışanlara yardımcı oldum. Keyif de almıştım. Ayrıca biraz kafam dağılmış hem cinayetlerden hem de Deniz’den az da olsa uzaklaşabilmişim.

Akşamüzeri olmadan Ozan bütün eksiklerin giderilmesini sağlamıştı. Çalışanlarla birlikte kesmek için bir pasta sipariş vermişti. Alt kattaki masalardan birisinde pastanın mumlarını üfledi ve mütevazı açılışını çalışanlarla gerçekleştirdi.

Ozan'ın o hallerini izlemek bana huzur vermişti. Yaşadığımız onca stresin altında çocuklar gibi mutluydu. En büyük hayalini gerçekleştirmekle kalmamış, katlayarak büyütüyordu. Galiba o mutluluğunda benim de yanında olmamın katkısı vardı.

“Yakınlarda bir yerde yemek yiyelim mi?”

Üzerinden yük kalkmış Ozan'dan gelmişti bu teklif. “Olur” masasında kafamı sallayarak çıkışa yürüdüm. Sokağa çıkmamızın ardından Ozan, esnaf komşularıyla tanışmayı da ihmal etmemişti. Az ilerideki ev yemekleri yapan lokantaya gidene kadar önümüze çıkan tüm dükkânlara girmiş ve herkesi kahve içmeye davet etmişti. Sanırım bu esnaflar arasında bir tür âdetti. Hiçbirisi Ozan'm bu davetini yadırgamamış ve hepsi de hayırlı olsun dileklerini içtenlikle sunmuşlardı.

Yemekten sonra aynı lokantanın bahçesinde yemek sonrası çayımızı içiyorduk.

Ozan, “Az önce fırsat bulamadım ama sana demem gereken bir şeyler var,” dedi. Ses tonu ve yüz ifadesi değişmişti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Menan aradı bugün beni. İki gündür Deniz'in evinin etrafında polisler yokmuş.”

“Ne demek Menan aradı. Senin numaranı nereden bulmuş?”

“Aslında şöyle oldu. Geçen akşam ben numarasını almıştım Menan'ın. Dün aradım, Deniz'in evinin orada bir hareket var mı diye sormak için. Dün geri dönüş yapmadı bana. Bugün aradı, iki gündür polisler evin önünden ayrılmışlar.”

Bir an konuşamadım.

“Yani biz girdikten sonrası mı oluyor?”

“Evet.”

Durduk yere bütün dengem şaşmıştı yine. Bizim eve girmemizin ardından ne diye Sadettin polisleri çekmişti ki? Yoksa farkında olma-
dan bir açık mı vermiştik?

Ozan aklımdan geçenleri okurcasına devam etti.

“Bir açık verdiğimizizi zannetmiyorum. Menan da dedi, kimseden şüphe çekmedik. Bence tamamen tesadüf.”

“Tesadüf olsa bile evi gözetlemekten vazgeçmesinin bir anlamı olmalı. Acaba görevli araçlar ve polisleri mi değiştirdi ki?”

“Benim de aklıma geldi o. Ama Menan çok emin. Kimse yok diyor. Polisler olsaydı Menan kesin anlardı.”

Doğruya doğru... Menan’dan asla kaçmazdı.

“Deniz ile ilgili bir gelişme olduğu için olabilir mi? Yakalanma durumu?”

Ozan bu soruma da hazırlıklıydı.

“Onu da düşündüm ama eğer öyle olsaydı Sadettin çoktan senin ve benim kapımı çalardı. En kötü, tanık olarak ifadene başvurması gerekirdi.”

Bu da doğrudu.

“Belki de biz kuruntu yapıyoruz. Belki sadece belirli bir süreliğine polisleri koymuştu. Deniz eve gelirse diye. Kaç gündür gelmeyince de vazgeçti. Sonuçta beş altı tane polis yirmi dört saat görev yapıyor. Kolay bir iş değil.”

Düz mantıkla bakınca bu yaklaşım da yerinde duruyordu.

“Olabilir. Eğer birkaç gün içinde Sadettin cephesinden bir hamle olmazsa büyük bir ihtimalle dediğin gibidir.”

“Benim aklımda başka bir şey daha var...” diye devam etti Ozan. Nedir diye sormamı beklemeden anlatmaya devam etti.

“Biz hep Deniz’in peşine düştük. Şu an gidebileceğimiz bir yol kalmadı. Peki neden Sanem üzerinden ilerlemiyoruz? O da Deniz ile birlikte ortadan kayboldu. Kesin yan yanalar.”

Ozan’a giderek hayranlık duymaya başlıyordum. İçindeki araştırmacı cevher gün geçtikçe açığa çıkıyordu sanki.

“Bana göre de öyle. Ama Sanem’i nasıl araştıracağız?”

“Bilmiyorum. Ama geniş perspektiften bakarsak, Deniz arkasında iz bırakmama konusunda profesyonel. Yıllardır yaptıkları ortada. Fakat Sanem’in öyle olduğunu düşünmüyorum. En azından geçmişine dair bir iz, bir yol bulabiliriz sanki. Ben zaten bu konuda biraz kurcaladım. Yani bizim kafede çalışan çocukları sıkıştırdım, hiç mi tanıdığınız yok bu kızın çevresinden, niye işe gelmiyor gibi. Bizim çocuklardan bir şey çıkmadı ama araştırmaya bu yönde devam edebiliriz bence.”

Deniz konusunda yeniden heyecanlanmışım. Karanlık çıkmazın içerisinde bir ışık gibi.

“Ben de bu konuda kafa yoracağım. Eğer birlikte hareket etmeye devam ediyorlarsa, bizi Deniz’e ancak Sanem götürür.”

Bunları söyledikten sonra radarımı Sanem’e çevirmiştim. Özellikle de geçmişine... O an aniden aklıma bir fikir geldi.

“Senin bu SGK’da çalışan arkadaşın. Sanem’in daha önceden çalıştığı yerlerin bilgisine ulaşabilir mi?”

Ozan bu sorumdan sonra bir süre düşündü.

“Sanem’e ilk başladığında daha önce çalışıp çalışmadığını sormuştum. Eğer yalan değilse çalıştığını söylemişti. İlk iş olarak oradan başlayalım o zaman. Yarın uğrarım bizim arkadaşın yanına.”

Binnur ve Çağla’nın katilini araştırırken Deniz konusunda pek ilerleme kaydedemediğimi fark etmiştim. Ozan’ın bu fikri tam zamanında imdadıma yetişmişti. Seri katilimizin sıradaki eylemleri için pusuda beklerken Deniz’i araştırmaya hız vermem şarttı.

Çaylarımızı bitirmeye yakın sessizce bu konuya dalmışım. Ozan ise telefonuyla uğraşıyordu. Son yudumu içip hadi kalkalım diyecekken Ozan birden sinirlendi.

“Mabel sen ne yaptın?”

“Ne yapmışım?”

Telefon ekranını bana doğru çevirdi.

“Tüm haberlerde sen varsın!”

35. Bölüm

Tüm planı çok iyi gözden geçirdiğimi düşünürken göz ardı ettiğim tek şeyin Ozan'ın hesap sorması olduğunu o anda anlamıştım. Kafeye gidene kadar susmamış ve neden böyle bir haber yaptırdığımı sorup durmuştu.

Ozan'a ilk başta gerçek nedenimi açıklamayı düşünmüştüm. Ama ikna olmayacaktı. Bunu her tavrından, her cümlesinden belli ediyordu. Papağan gibi her ağzını açtığı anda, "Kendini ne diye riske atıyorsun," cümlesiyle konuşmasını kapatıyordu.

En sonunda daha fazla sabredemedim ve "Bu seni ilgilendirmez!" diyerek tersledim.

"Asıl en çok beni ilgilendirir," diye verdiği karşılıktan sonra kurduğum cümleyse Ozan'ın tüm gün yaşadığı heyecanı yerle bir etmeye yetmişti.

"Neden seni çok ilgilendirecekmiş? Neyimsin? Babam mı, kocam mı, sevgilim mi?"

Kafenin önüne gelene kadar çıtı çıkmamıştı. Tam girişe gelince durdu ve bitkin bir ses tonuyla, "Haklısın... Ben senin neyim ki..." diye tavır yaparak gözden kayboldu.

"Of Ozan..."

Arkasından gidip gönlünü almayı düşünmüştüm ancak sığağı sığağına yapmak yerine ötelemeyi tercih ettim. Aklım haberlere takılmıştı. Sakin bir kafayla oturup haberlerin seyrini takip etmem gerekiyordu.

Nagihan'daki eşyalarımı alıp eve geçtim oyalanmadan. Sabahtan beri gündemim aşırı derecede yoğundu. Ayakkabılarımı çıkartıp çıplak ayakla dolaşmaya başlayınca anlamıştım ne denli yorulduğumu.

Mutfakta Ozan'ın yaptığı alışverişten kalma rose şarap vardı. Hem yorgunluğuma hem de stresime iyi geleceği kesindi. Şarabı açıp yanıma bir de kadeh aldıktan sonra balkona kuruldum. Bilgisayarımı açıp şarap eşliğinde çıkan haberleri taradım.

Faruk adeta şovunu yapmış ve ana akım tüm haber sitelerinde röportajımızın haberini yayınlamıştı. Çok büyük bir kısmı aynı başlıkla haberi servis etmişti. Yirmi beş yıllık cinayet bir mektupla çözüldü.

İlk kadehten sonra nedense haberleri okurken gülmeye başlamıştım. Sarhoşluktan değil, tamamen komiğime gittiği içindi. Belki de sinirlerimin altüst olmasının bir çeşit dışavurumu. Kendi yaptırdığım yalan bir haberi kendime hayranlık duyarak okuyordum. Saçmalığın daniskası!

Telefonum çaldı. Kesin arayan Ozan'dı ve az önceki tavırlarından dolayı pişmanlıklarını dile getirecekti. Hiç çekebileceğim bir modda değildim. Telefonun zarıl zarıl titremesini önemsemeden haberleri okumaya devam ettim. Hangi sosyal medya hesaplarında nasıl paylaşıldıklarını dikkatle okuyordum. Telefon yeniden çaldı. Zar zor uzayıp ekrana baktığımda Ozan yerine Cihan'm ismini gördüm.

"Komiserim, sen beni arar mıydın?"

Cihan benden böyle bir telefon açılışı beklemiyordu tabii ki. Ne diyeceğini ilk başta bilemedi.

"Müsait miydin Mabel Hanım?"

"Birlikte operasyona giriştik. Artık hanımı kaldırsan mı? Hanım dediğin sürece müsait değilim!"

Bu kez güldü.

"Peki. Müsait misin Mabel?"

"Evet. Yoksa katil beklediğimizden hızlı davranarak yeni bir cinayet mi işledi?"

"Yok, hayır. Haberleri gördün mü diye merak ettim, onun için aramıştım."

"Gördüm gördüm. Hatta şu an görmeye devam ediyorum."

Kurduğum cümlelerin absürtlüğüne ben bile şaşırmışım. Üzerine attığım kahkahaya da...

Cihan kesinlikle sarhoş olduğumu düşünmüştür artık. Keşke o an sarhoş olsaydım da arkasından sarf ettiğim cümleleri sarhoşluğa sığınarak unutabilseydim.

“Vaktin varsa çık gel. Birlikte okuyalım haberleri. Şarap da var. Tabii sevgilinden falan izin alman gerekmiyorsa!”

“Nazik davetin için teşekkür ederim. Çok yorgunum. Dün gece hiç uyumadım malum. Başka zaman diyelim.”

Beyefendi davetimi geri çevirmişti. Üstelik kibarlığından da taviz vermiyordu.

“Sen bilirsin. Her zaman böyle davet etmem ama haberin olsun. Bence bu haberi kutlamalıydık.”

Neden böyle ısrar ediyordum anlamamıştım. Kendimi yorumlamakta zorlanıyordum.

“Peki o zaman. Bir yarım saat uğrayayım.”

“Konum atıyorum. Ayçiçeği apartmanı üçüncü kat.”

Telefonu kapatır kapatmaz kendimi tokatlamamak için zor tutmuştum. Resmen adama kur yapmış, hatta kur yapmakla kalmayıp ısrar ederek belki de askıntı olmuşum. Arada bir de olup olmadığını bilmediğim sevgilisinden dem vurmuşum.

Tam bir kepezelik.

Önümde iki seçenek vardı. Ya o gelene kadar bir kadeh daha içip sarhoşluğun tolèresine sığınmak ya da hızlıca kendimi toparlayıp hazır planım başlamışken seyrini korumak.

Tabii ki ikinci seçeneğe yöneldim. Ayaklanıp balkona ve balkona açılan salona çekidüzen verdim. Ardından banyoya geçip saçımı başımı düzelttim. Daha sonra da bir peynir tabağı hazırladım ve ikinci kadehle birlikte balkona taşındım.

Cihan hızlıydı. Balkona yeniden çıktığımda kapı otomatığına basmam için aradı. Birkaç dakika sonra da elinde bir şarap şişesiyle merdivenlerde belirdi. Şişeyi görür görmez kendime yeniden kızmaya başlamıştım bile.

Aferin Mabel!

“Belki şarabın devamı yoktur,” diyerek şişeyi bana uzattı. Bakış, gülüşü ve sıkığı parfümün kokusuyla verdiğim mesajın ne denli flörtöz olduğunu idrak etmiştim.

“Hiç ayakkabılarını çıkartma, direkt balkona geçebilirsin.” Elin-den şarabı alarak mutfığa geçtim.

Aptal Mabel!

Cihan da sanki bu fırsatı bekliyormuşçasına hiç geri durmamıştı. Hani çok yorgundu... İşten gelmediği belliydi. Evden hazırlanıp çıkmıştı ve bu saatte gelebildiğine göre hayatında biri de yoktu.

Balkona çıktıktan sonra Cihan etraftaki binaların çatılarına göz gezdirdi.

“Bizim şubeye bu kadar yakın oturduğunu bilmiyordum.”

“Yeni tuttum zaten. Birkaç gün oldu. Geçici bir yer.”

Kadehine şarap doldurup uzattım. İlk yudumu aldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Halen manalı manalı bakıyordu. Konuşmanın seyrini değiştirmeye mecburdum.

“Şubede çatlak sesler çıktı mı? Haber konusunda.”

“Kimden çıkabilir ki? İşin içine koca emniyet müdürü de girdi. Artık kimse yorum bile yapamaz.”

“Sevindim böyle olmasına. Sonradan başınızın ağrımamasını istemem.”

Cihan da şansını bir kez daha denemek için konuyu değiştirdi.

“Yalnız mı yaşıyorsun burada yoksa birisinin yanına mı yerleştin?”

“Yalnızım. Eşyalı olarak kiraladım. Belki bir ay, belki birkaç aylığına.”

“İngiltere’ye yeniden döneceksin o zaman. Kısa vadeli hayat planlaması yaptığına göre.”

Cihan tam bir kaçın kurası çıkmıştı. Koskoca seri katil soruşturmasının en önemli aşamasında şansını zorluyor ve ağzımdan laf almaya çalışıyordu.

Artık bu kapıyı kapatmalıydım. Az önceki yaptığım hatanın da bedelini ödemeli...

“Evet. Kurulu düzenim İngiltere’de. Ayrıca Türkiye’de yaşayabileceğimi sanmıyorum. Buraya dair hiçbir gelecek planım yok.”

İngiltere ve Avrupa'daki hayat koşullarının konusu açılınca bir süre o ekseninde devam ettik. Cihan da sonunda fark etmişti özel hayatım hakkında konuşmak istemediğimi belli ki. Telefonu ilk açtığındaki mesafesine yeniden konumlandı.

Meslekler ve karşılaştığımız ilginç vakalar derken dostane bir tınıya çekmiştik tüm konuşmalarımızı. Rahatlamıştım. Hatta rahatlamakla kalmamış ve planıma uygun hareket edebilmek için fırsat kollamaya başlamıştım. Cevdet'te giriştiğim ancak sonuç alamadığım kapıyı Cihan'da zorlayacaktım.

"Ee, cinayette çalıştığından beri hiç çözemediğiniz olay oldu mu?"

Bilerek sormuştum bu soruyu. Aynı soruyu bana da sorması için.

"Faili meçhul dosyamız çok az. Ama firarimiz biraz var."

"Tam anlamadım?"

"Yani cinayetlerin çok büyük kısmını çözdük ve failleri tespit ettik. Fakat faillerden yakalayamadıklarımız var. Onları yakalamak için özel bir ekip sürekli çalışıyor."

"Neden yakalayamadınız peki? Saklanma konusunda çok mu profesyoneller?"

"Saklanma demeyelim de kaçma diyelim. Cinayetin hemen ardından vizesiz bir ülkeye yurtdışına kaçanlar oluyor. Biz kırmızı bülten çıkartana kadar da oradaki göçmen kaçakçıları ile anlaşıp başka ülkelere sahte kimlikle geçiş yapıyorlar. Kullandıkları sahte kimlikleri de buradan tespit etmemiz neredeyse imkânsız. Tek çare parmak izi arşiv kaydı olanları Interpol ile paylaşmak. Şansımız yaver gider ve herhangi bir yerde parmak izi taramasına girerlerse yakalanıyorlar. Yoksa gidiş o gidiş."

"Zormuş," diyerek karşılık verdim çok uzatmadan. Sırf onun sormasını sağlamak için de sustum.

"Sen peki? Senin çözemediğin olay var mı?"

Oh be...

"Benim sizler gibi bir sorumluluğum yok. Ayrıca illa olay çözeceğim diye bir kural da. Ama genelde şansım tutuyor ve didiklediğim konuların altından mutlaka bir şey çıkıyor."

"Binnur Sürmeli cinayeti gibi mi?"

“Evet. Canlı örneği işte sana. Bak arkasından neler geldi.”

Gülümseyerek karşılık verdi.

“Ahmet Sürmeli’nin ifadesindeyken hissetmiştim ben açıkçası.

Biraz da bu yüzden bu dosyayı sana verdim.”

“Pişman olmadın umarım,” diye işi şakaya bağladıktan sonra ağımı attım.

“Ben genelde zor olayları ve kişileri çözüyorum ama çok basit olanlarda zorlanıyorum.”

“Ne gibi?”

“Ne gibi mi?” diye lafı ağzımda geveleyerek düşünme numarası yaptım. Birkaç saniye sonra ağzımdaki baklayı çıkardım.

“Mesela teyzemin tedavilerini takip eden bir sağlık teknikeri vardı. Adam nedense kaç gündür ortalıklarda yok. Aradım, taradım ama bulamadım.”

Yorum yapmadı. Dudağını büzerek yalandan şaşkınlık taklidi sundu. Ağımı biraz daha yakınlaştırmak zorundaydım.

“Hayır, nereye giderse gitsin umurumda değil. Başkasını bulmakta da sıkıntı yok. Fakat tedavi sürecini en iyi o biliyor, başkası doğru düzgün yapamaz diye çekiniyorum.”

Tek atımlık kurşunumu kullanmıştım sonunda. Hedefi tutturabilecek miydim bilmiyorum.

“İsmi cismi ver istersen. Teyzenin mıntikasına bakan karakola bir sorduralım. Adresini falan öğreniriz.”

Hedefte sapma... Atış boş.

“Yok yok, gerek yok,” diyerek kıvırdım ve o an daha fazla kıvrıma gerektğini fark ettim.

“Yani orada tanıdık polisler vardı. Ben onlara sormuştum. Adresinde de yok. Sadece ailesi hakkında bilgi alabilir miyiz onu merak ediyordum. En azından annesine, kardeşine ulaşabilirsem gidip sorabilirim.”

İyi ki daha fazla içmemiş ve kıvraklığımı yitirmemişim. Hedef tahtasına ulaşmak üzere olan mermiye adeta havada yön vermişim.

“O kolay iş. Sen bana ismini ver. Ben müsait olduğum zaman nüfus kaydına bakar söylerim sana.”

Ve bingo! Tam isabet...

İçten içe hedefi tam on ikiden vurmanın gururunu yaşıyordum ki, yine hiç hesaba katmadığım bir durumla karşılaştım. İçeriden kapı kilidinin tıkırtısı duyuldu önce. Birkaç saniye sonra da açılması.

Cihan, "Birisi mi girdi eve?" diye sorana kadar geceyi berbat eden ve tam anlamıyla çuvalladığımı resmeden sahne yaşandı.

Evet, Ozan pat diye balkonun kapısında belirdi. Üstelik elinde bir demet çiçekle...

36. Bölüm

Hayat böyleydi işte. Dünyanın dönüş hızına ayak uydurup her şeyi kontrol edebildiğine inandığın an, hayat sana tam tersini gösterebilirdi. Üstelik sadece birkaç saniye içerisinde...

Ozan, Cihan ile beni elimizdeki şarap kadehleri ile görünce fena halde bozulmuştu. Yaşadığı şoku atlattıktan sonra, “Yanlış zamanda geldim sanırım,” dedi ve çiçekleri salondaki koltuklara fırlatıp evden çıktı. Cihan’la aramda bir şeyler olduğuna kendini kaptırarak...

Cihan, tam karşısında gerçekleşen alengirli sahnenin etkisinden çıktıktan sonra, “Ben de yanlış yerdeyim galiba,” dedi ve kadehini tek yudumda bitirip kibarca müsaade isteyerek ayrıldı. Ozan’la sevgili olduğuma ve yalnız yaşadığımın koca bir yalan olduğu savına inanarak...

Bir bataklığa saplanıp kalmış gibiydim. Psikopat bir katil olan eski sevgilimin peşine düşmüşken, en büyük destekçim ve beni seven bir adamla, yeni destekçim ve kilit rolde duran diğer bir adamı aynı anda kaybetmek üzereydim. Üstelik biri benden umudunu asla kesmezken, bir diğerine gereksiz cümlelerimle umut vererek yapmıştım bunu... Çırpınsam daha çok batacak, çırpınmasam sessizce boğulacaktım. Kimse beni kurtarmak için elimden tutmayacaktı...

Güneş doğana kadar yarım kalan şişeyi ve Cihan’ın getirdiği şişeyi bitirmiştim. Salonda, Ozan’ın fırlattığı çiçeklerin bulunduğu koltukta sızıp öğlene kadar uyudum.

Kalktığımda baş ağrısından duramıyordum. Sanki düştüğüm bataklığın dibinde sabahlamıştım ve yüksek basınçla beyin damarlarım

çalışmak üzereydi. Aynaya bakacak cesareti bile kendimde görmü-
vordum. Bir ağı kesici atıp direkt duşa girdim.

Dustan sonra yatağımın kenarında bornozumla bir süre otur-
dum. Ağı halen geçmemişti, kafam zonklamaya devam ediyordu.
Az ötemde duran telefonun bildirim ışıkları yanıp sönüyordu. Bak-
mak istemiyordum. Ozan ya da Cihan'dan işitebileceğim laflara şim-
dilik gücüm yoktu.

Bir süre boş boş karşımdaki duvara bakarak oturdum. Ne yap-
cağımı düşündüm. Harekete geçmekten başka şansım yoktu. Haber-
lerle ortalığı yeterince velveleye vermiştim. Geri dönüşü imkânsızdı.
Mecburen geride bıraktığım yıkıntıları tamir edecek ve kimsenin bir
enkaza dönüşmesine izin vermeyecektim.

Apar topar hazırlanıp evden çıktım. Merdivenlerden inerken te-
lefonuma baktım. Ne Ozan'dan ne de Cihan'dan arama ya da mesaj
yoktu. Haberin etkisiyle sosyal medya bildirimlerim çoğalmıştı sade-
ce... Sokağa girdikten sonra Nagihan'ın kafesine uğradım. Şaşırmış-
tım. Kafe önceki günlere göre gayet kalabalıktı. Neredeyse hiç boş
masa yoktu. Geneli orta ve üst yaş grubundan kişilerden oluşuyordu.

Nagihan beni görünce sevinçle kapıya çıktı.

“Senin haberden sonra benim kafenin reklamı oldu. Baksana şu
kalabalığa...”

İşi biraz şakaya vurarak, “Keşke burada yapmasaydım röportajı,”
dedim, “bana oturacak yer kalmamış!”

“Sen bekle hemen ayarlarım,” dedikten sonra dışarıdaki masalar-
dan birisinde oturan yaşlı bir adamdan müsaade istedi ve çiftli masa-
nın tekini bana doğru çekti.

Başımı eğip kibarca teşekkür ederek Nagihan'ın uzattığı sandal-
yeye oturdum.

“Ozan hiç uğradı mı bugün?”

“Hayır, gelmedi. Gün içinde de görmedim.”

Nagihan bana kahve yapmak için ayrıldığında kafamı içeriye
doğru yeniden çevirdim. “En azından güzel giden bir şeyler var,”
diye mırıldandım.

Kahvemi içtikten sonra sokağın köşesine çıktım. Ozan'la bir an önce konuşmalı ve durumu açıklamalıyım. Dünkü laf sokmamın üzerine Cihan'la beni şarap içerken görmesi sindirebileceği bir durum değildi.

Ozan'ın kafesine girdikten sonra kasaya yöneldim. Ozan'ı sordum. Akşam çıktıktan sonra bir daha gelmemiştii. Sabah da uğramamıştı.

Mecburen ben ayağına gidecektim artık...

Kafeden çıktım, yakınlardaki taksi durağına doğru yürüdüm. Sıradaki taksiyi öğrenip arka koltuğun kapısını açtım.

Taksiye binerken bir anda tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki peşimden birisi geliyordu. Aniden arkamı döndüm ve kontrol ettim. Kimse yoktu. Bakışlarımı Ozan'ın kafesine çevirdim. İçeriye giren genç bir çocuk dışında kimseyi göremedim.

Sanırım başımdaki ağrı gözümün önüne karartılar getiriyor diye düşünerek taksiye bindim. Bindikten sonra camdan dışarıya yeniden baktım. Yine kimse yoktu.

Bir saat sonra Ozan'ın bizim beldedeki sahile bakan kafesinin girişindeydim. İçeri girdiğimde daha önce görmediğim bir çalışan kız gördüm. Sanem'in yerine işe başlamıştı. Yanma sokulup Ozan'ı sordum ama aynı yanıtı aldım. Henüz gelmemiştii.

"Nereye kayboldu bu çocuk..." diye kendi kendime mırıldandıktan sonra dışarıya çıktım. Masalardan birisine oturup Ozan'ı aradım. Telefon defalarca çalmasına rağmen yanıtlamadı. Ardından ikinci kez aradım. Yine yanıt yok. Beş on dakika kadar bekledim ve yine denedim. Ancak sonuç değişmedi.

İnadım inat... İllaki kafeye gelecek.

Yakınlardaki bir büfeye gidip gazetelerin hepsinden birer tane aldım. Ardından yeniden kafeye dönüp bahçedeki masalardan birine kuruldum. Teker teker gazeteleri incelemeye başladım.

Faruk'un girişimleri işe yaramıştı. Elimdeki yaklaşık yirmi gazetenin on dördünde haberimiz vardı. Altı farklı gazetede birinci sayfadan haberimiz çıkmıştı. Üstelik iki tanesi sürmanşetten...

Diğerlerinde de üçüncü sayfalarda yer edinmişti. On bir tanesinde fotoğrafımla birlikte...

Gazeteler bittikten sonra bilgisayarımı açtım ve haber sitelerini yeniden taradım. Düne göre çok daha fazla önemli sitede yayınlanmıştı röportaj. Arama motoruna girip Faruk'un attığı başlıkla arama yaptığımdaysa gözlerime inanamadım. Yüzlerce sonuç çıkmıştı. Bir çoğunun altında okurların şaşkınlık yorumları vardı.

Ayrıca takipçisi yüksek onlarca sosyal medya hesabında da paylaşımlar ve yorumlar bulunuyordu. Paylaşımlardan birisinde katilin eski zaman katillerinden birisi olarak tanıtılmasından ötürü lakap da takılmıştı: Kasatura Katil.

Kasatura Katil nitelemesi birçok kişinin ilgisini çekmişti. Paylaşımların çoğunda aynı ifade yer alıyordu. Sanırım toplumumuz vakalara ve kişilere isim takma konusunda pek maharetliydi. Her ne kadar gerçekte geçmişte yakalanmış bir katil olmasa da...

Tabii en şaşırtıcı olanıysa televizyon kanallarındaki ana haber ve gece haber bültenlerine düşmektir. Yazılı medyada ilgi göreceğini öngörüydüm fakat görsel medya için bu kadarını asla beklememiştim. Ayrıca komiğime giden bir durum da haber bültenlerinde karşıma çıktı. Bazı bültenlerde katil Kasatura Katil olarak anılmıştı.

"İşe yarayacak... Hissediyorum."

Haberlerin yayılması konusunda yaşadığım memnuniyet üzerimdeki ağırlığı kısmen azaltmıştı. "Kasatura Katil," diye kendi kendime gülümseyerek mırıldandım. Enerjim yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. Kollarımı arkaya atıp vücudumu rahatlatmak için gerindiğim esnada Ozan'ın bahçeye girdiğini gördüm. Koltuk altındaki gazeteleri de...

Beni görünce suratındaki asık ifadeyi değiştirmeden yanıma geldi.

"Burada mıydın?"

"Evet. Aradım seni birkaç defa, ulaşamadım."

"Duymamışımdır."

Dır... İçinde bulunduğumuz halin tek hecelik özeti.

"Konuşabilir miyiz Ozan biraz?"

Keyifsizdi. Beni görünce heyecanlanan, muzip davranışlar sergileyen Ozan'dan eser yoktu. Ciddi ve mesafeli durmaya çalışıyordu. Gururundan ödün vermeden...

"Olur konuşalım. Benim de sana söyleyeceklerim vardı."

Karşıma oturur oturmaz lafı dolandırmadan konuya girdim.

"Cihan'la aramda hiçbir şey yok. Eğer öyle bir şey düşünüyorsan."

"Demek Cihan Komiserimiz oydu. Olabilir de aranızda bir şeyler, beni ilgilendirmez sonuçta."

Of... Daha geriye sarmalıyım.

"Yemekten sonra söylediğim cümle için de özür dilerim. Aslında seni terslemek istememiştim."

"Önemli değil," diyerek kestirip attı. Cihan hakkında ise hiçbir yorum yapmadı.

Tanıyordum Ozan'ı. Şimdi çözülmezse uzun bir süre içinde tutacak, büyütecek ve sonradan patlayacaktı.

"Cihan'la aramızda gerçekten bir şey yok bak!" diyerek yeniden çıktım, "normal, arkadaşça bir sohbetti."

"Olabilir. Yani ben aranızda bir şey var mı diye sormuyorum zaten. Sorgulamıyorum da."

Ozan'ın tavırları değişmedi. Belli ki daha fazla detaya inmezsem değişmeyecekti de. Mecburen planladığım şeylerin kıyısından köşesinden vermek zorundaydım.

"Ayrıca benim derdim sohbet etmek değildi. Başka bir amacım vardı."

İlgisini çekmeyi başarmıştım.

"Neymiş amacın?"

"Deniz hakkında bilgi alabilmek."

Cihan hakkında konuşurken Deniz'in de ismini duyması köpürmesine yetti.

"Bir polisten gizli saklı iş yaparken başka bir polisten Deniz hakkında bilgi almaya çalışmak. Çok zekice!"

"Hemen kızma," diyerek yumuşattım ve Cihan'a Deniz'in konusunu açma yöntemimden bahsettim.

Yine de tatmin olmamıştı.

“Sadettin’in şüphelerinden kaçmaya çalışırken durduk yere başka bir polisin de dikkatini buraya çekiyorsun! Çok saçma!”

“Değil!” diye sesimi yükselttim ve amacımı tane tane izah etmeye başladım.

“Bak, bile isteye bunu yaptım. Hem Sadettin hem de bizim için. Sadettin için olayın yönü iki boyutta. Birincisi, eğer Sadettin Deniz hakkında bir yakalama kararı çıkarttıysa ya da geniş çaplı bir soruşturma başlattıysa Cihan bunu elbet görecek. Görünce de aman bu Deniz’den uzak dur gibi beni doğal olarak uyaracak. Böylece Sadettin’in neler yaptığını anlamış olacağız.”

“Cihan da bu durumu Sadettin’e bildirmeyecek mi? Diyelim ki hakkında yakalama kararı var, merak edip Sadettin’e ulaşip detaylı bilgi istemeyecek mi?”

“Burası da işte ikinci boyutu. Sadettin beni az çok tanıdıysa, Deniz’i araştıracağımı bilir. İstanbul’da bir polisle muhabbetim varsa, o polise Deniz’i sormam gayet doğal bir durumdur. Böylece gizli saklı iş yaptığım yerine normal davrandığımı düşünür.”

İkinci gerekçemden sonra fikrim Ozan’ın kafasına biraz daha yatmıştı. Bu kez itiraz etmedi.

“Sadettin dışında bize bakan yönüyse, ailesi hakkında bilgi almak. Eğer Cihan dediğimi yapar ve çok uğraşmadan ailesinin adresini verirse işimiz çok kolaylaşır. Olur da Sadettin’le görüşürse de az önce dediğim gibi sonuçlanır. Böylece Sadettin’in de neler yaptığını öğrenmiş oluruz. Her halükârda en çok faydayı biz sağlıyoruz.”

Son atağım işe yaramış ve Ozan ikna olmuştu. Ses tonunun değişmesi ve muzipleşmesi içimi rahatlatmıştı.

“Senin nasıl bir kafan var! Satranç oynar gibi üç beş adım sonrasını hep hesaplamışsın!”

Üzerimden tonlarca yük kalkmış gibi rahatlamıştım. İçimde geçmişten kalan ne kadar öfke olsa da Ozan’ı üzmemek istemezdim.

Gazeteleri işaret ederek, “Seni az çok tanıdıysam şu röportajın altında da başka bir amaç yatıyordur,” dedi, “katili yakalatmak için değil mi?”

İçimden, "Sadece katili değil," diye geçirdikten sonra "Evet," diye yanıtladım, "onu da Emniyettekilerle ince eleyip sık dokuduk. Kafama göre hareket etmiyorum."

Röportaj konusunda da rahatlamıştı Ozan. Keyfi artık tamamen yerine gelmişti. Yüzünde yeniden tebessüm oluştu. "Madem öyle ben de sana güzel bir haber vereyim," dedi.

"Nedir?"

"Sanem'in ailesinin adresini buldum."

37. Bölüm

Ozan yine yapmıştı yapacağını...

“Nasıl? Yani nereden buldun?”

“Çok kolay olmadı aslında. Ama aynı yerden.”

“SGK’daki arkadaşından mı?”

“Evet. Eskiden çalıştığı tek bir yer görünüyormuş. Üç yıl önce Bakırköy’de bir kafede çalışmış, o da sadece birkaç ay. Kafe sonradan kapanmış, sahipleri malı mülkü satıp yurtdışına yerleşmişler. Tabii orada yalnızca sigorta başlangıcı ve işe giriş tarihi gibi bilgiler vardı.”

“E adresi nasıl öğrendin?”

“Bizim arkadaştan rica ettim, o kafenin muhasebe işlerine bakan mali müşaviri buldu. Adamı aradı, orada eskiden çalışanların bilgilerini istedi. Mali müşavir pimpirikli bir adammış, ne kadar evrak varsa kendisine teslim edilen hepsini arşivlemiş zamanında, denetleme falan olursa diye. O evrakların içinden işe başlama formları bulmuş. Formların fotoğraflarını attı bizim arkadaşına.”

Ozan bu açıklamasından sonra telefonunda el yazısı ile doldurulmuş bir formun fotoğrafını gösterdi. Sanem’in bilgilerinin bulunduğu form. Sanem Yaştan.

“İletişim bilgilerinin içerisinde acil durumda ulaşılacak kişi, telefon ve adres var. Telefona o zamanki kendi numarasının aynısını yazmış. Kullanılmıyor. İsim kısmında Reyhan Yaştan yazılı. Annesi olabilir. Adres de yakın sayılır, Marmara Ereğlisi’ne bağlı köy gibi, mezra gibi bir yer. Hatırlıyorum, Sanem ile sohbet ederken annem köyde yaşıyor gibi şeyler söylemişti.”

Heyecanlanmıştım.

“Yakınsa ne duruyoruz?” diye karşılık verdim, “işin yoksa gidelim.”

“İşim senin haberlerini okumaktı. Ama sen yolda bana özet geçersin.”

Ozan kafeye girip çalışanlara işlerle ilgili talimatlarını verdikten sonra çıktı. O çıkana kadar ben de eşyalarımı toplamıştım.

Yola çıktıktan sonra, “Umarım buluruz adresi,” dedi, “Göldre Mezrası no: 41 yazılı sadece.”

“Büyük bir yer olmasa gerek,” diye karşılık verdim, “hele bir varalım da. İllaki buluruz.”

Marmara Ereğlisi bizim beldeden sadece yarım saat kadar uzaklıktaydı. Kısa sürede çevre yoldan ilçe merkezine giren yola saptık. İlçenin içinden geçip sahil bandına doğru devam ettik.

Ozan telefonundaki haritalar uygulamasından yolu anlamaya çalışıyordu. Her yol ayrımına geldiğimizde durup tabelalardan yönlere bakarak ilerledi. Merkezden epeyce uzaklaşmıştık. Yer yer ağaçlar, yer yer çorak arazilerin arasından devam ettik. Bir yerden sonra zorlu virajlar başlamıştı. Tepeye doğru uzanan yol dönemeçlerle doluydu. Mecburen hız kese kese ancak gidebildik.

Bir yerden sonra kulaklarımda basınç hissettim.

“Halen gelmedik mi? Kulaklarım inliyor.”

“Çok yükseğe çıktık, ondandır. Birkaç kilometre kaldı.”

Farkında olmadan deniz seviyesinden bir hayli yükselmiştik. Yolun sol tarafında, tepelerin arasından görünen denizin seviyesi çok aşağıda kalmıştı.

Bir süre sonra sağda solda dağınık evlerin olduğu bir yere geldik. Köy demek çok zordu. Ne bir merkezi nokta ne de insanların toplu halde bulundukları bir mekân vardı. Yolun sağında bir ev, elli metre solunda bir başka ev, onun çok uzağında yamaçta başka bir ev... Evlerin büyük kısmı da ince ve uzun yapılarıydı. Orası filmlerde gördüğümüz terk edilmiş lanetli köyleri andırıyordu.

“Burası ne kadar ürkünç bir yer,” dedim.

"Terk edilmiş bir yer gibi," diye karşılık verdi Ozan, "baksana kimse yok. Yaklaşık on dakikadır buradayız kimse çıkmadı karşımıza."

"Gerçekten terk edilmiş olabilir mi?"

"Sanmam. Birkaç tane köpek gördüm. İnsanın olmadığı yerde köpekler yaşayamaz."

"Peki neden kimse yok?"

Ozan arabanın hızını devriye atarcasına düşürmüşken yeniden etrafına bakındı.

"Sanırım bunların hepsi çiftlik evi. Tavuk çiftlikleri olabilir. Burada yaşamayıp git gel yapıyor olabilirler."

Ozan'ın bu açıklamasından sonra evlerin yapılarına yeniden dikkat kesildim. Evet, çiftlik evlerine benziyorlardı. Ama ne bir kapı numarası ne bir tabela, hiçbir tanımlayıcı şey yoktu.

"Aha şimdi öğreniriz."

Ozan az ilerideki bir evin önünden traktöre binen bir adam gördü. Anında gaza basıp adamın evine giden toprak yolun girişinde durdu.

"Amcam merhaba. Göldere Mezrası burası mı?"

Yaşlı adam aniden önüne kırmamızdan korkmuştu. İlk panik halini atlattıktan sonra, "Evet, burası," dedi, "yol boyunca gölete kadar Göldere."

"Evlerin numaralarını nasıl anlayacağız?"

"Elli defa değiştirdiler numaraları. Siz kime geldiniz?"

Adamın bu sorusundan sonra Ozan bana baktı. Kime geldiğimizi söyleyip söylememe konusunda tereddüde düşmüştü.

"Reyhan Yaştan. Kırk bir numara olarak biliyoruz," diye ben seslendim.

"Burada öyle birisini tanımıyorum. Zaten üç beş hane var. Göletin diğer tarafıdır belki, orası Göldere değil."

Ozan, "Yok bize Göldere'deki yer lazım," diye karşılık verdi.

"Bizim ev on altı numara olarak geçiyor. Bulabilerseniz ona göre bulun o zaman."

Yaşlı adam tekrar soru sormamıza fırsat tanımadan traktörünü hareket ettirdi.

Ozan, "Gidelim bakalım şu gölet dediği yere," dedikten sonra hareket etti.

Geldiğimiz yöndeki evleri düşündüm. Topu topu üç dört tane ev geçmiştik. Adamın evinin on altı numara olması mantık dışıydı. Tersten numara verilse, kırklı numaralara ulaşmak tamamen imkânsızdı.

Yaklaşık bir kilometre daha ilerledik. Her yer birbirinin fotokopisi gibiydi. Bakımsız, bazı duvarları yıkık evler, pas tutmuş traktör römorkları, yer yer yığılmış kuru çalılıklar... Yol aşağı yönde eğim kazandıktan sonra sağ tarafımızda çamurlaşmış geniş bir su birikintisi çıktı. Koyun ve keçilerin su içtikleri gözler gibi.

"Gölet dediği kesin budur," dedi Ozan, "baksana, ileride bir adam koyunlara su içiriyor."

Bulunduğumuz yerin diğer tarafına baktım. Tepeye doğru geniş bir alanda yine evler vardı. Diğer taraf burası olmalıydı.

Ozan, "Ben inip şu adama da sorayım," dedi, "belki bu bilir."

Arabayı çamurlaşmış yere çok girmeden durdurup indi. Bastığı yerlere dikkat ederek yaklaşık elli metre ilerideki adama doğru yürüdü.

Sanem neden böyle bir yerin adresini verir ki diye düşünmeden edemedim. Issız, yaşanması zor bir yer. Annesinin ya da ailesinin burada yaşıyor olmasına inanmak güçtü. Hele de kendisinin...

Ozan adamla konuştuktan sonra söylene söylene geldi. Arabaya binmeden önce ayaklarındaki çamurları temizlemeye çalıştı.

"Bu adam tanıyor muymuş?"

"Buradaki herkes manyak!" diyerek arabaya bindi.

"Ne oldu?"

"Garip garip konuştu. Hiçbir bok anlamadım."

"Nasıl yani? Ne söyledi ki?"

"Soy ismini bilmiyor. Bir tane kimsesiz yaşlı bir kadın varmış zamanında. Pek ortalıklarda görünmüyormuş."

"Reyhan mıymış ismi?"

"Onu da bilmiyor. Olsa olsa odur diyor. Şu tepeye çıkacakmışız, patika bir yol varmış. Bir eve gidiyormuş. Ama boşa gidermişiz."

“Neden boşa gidermişiz?”

“İşte onu söylemedi dangalak. Salak salak baktı yüzüme. Kafayı yemişler anlamadım.”

Ozan sinirle gaza yüklendi ve tepelik bölgeye doğru sürdü. Çıkana kadar sağda solda aynı evlerden vardı. Tepeye ulaştıktan sonra ev kalmamıştı.

“E burada ev mev yok!”

“Şu patikayı söylüyor sanırım. Bu araba da burada gitmez ki! Bilseydim pikabı alırdım.”

Arabanın altına yabancı otlar ve çakıl taşları sürte sürte bir süre ilerledik. Geçtiğimiz yoldan çıkan toz bulutundan arkamızı görmek imkânsızdı. Her şey sanki gittikçe ürkünç bir hal alıyordu.

“Burası nasıl bir yer...”

Ozan’ın söylenmeleri ilerledikçe artmıştı. Benimse içimde doğan sıkıntı. İlerlediğimiz her saniye ruhum daralıyordu.

“Bak ileride bir ev var.”

Ozan’ın işaret ettiği yer en az beş yüz metre ilerimizdi. Yabancı otların ve yer yer kayalıkların arasında geniş bir evdi. Dış kısmında taştan örülme bir duvar ve ahşap bir kapı görünüyordu. Duvarlar dışında görünen tek şeyse orta kısımdaki evin çatısında bulunan kiremitlerdi.

“Neden durdun?”

“Bundan sonrasını bu arabayla gitmemiz imkânsız. Baksanayol bitti.”

Ozan arabayı durdurduktan sonra indik. Gerimizde bir toz bulutuyla. Şöyle bir etrafıma bakındım. Çok ileride Marmara Denizi görünüyordu. Fakat deniz ve dağlar dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

“Bakmak istediğine emin misin Mabel? Burada ölsek cesedimizi bulamazlar.”

Ozan da ürkmüştü bulunduğumuz yerden. Issızlığın tam ortası...

“Ceset meset konuşma şimdi,” diyerek karşılık verdim, “korktuy-san geri dönebilirsin.”

Ozan’a laf atıyordum ama ben de gayet tırsmıştım. Adımları ileri atmakla geri atmak arasında git gel yaşıyordum.

“Telefon bile çekmiyor.”

Ozan telefonunu çıkarmış, bulunduğumuz arazinin videosunu çekiyordu.

“Ne yapıyorsun Ozan? Hatıra videosu mu çekiyorsun?”

“Aslında iyi fikir,” dedikten sonra telefonu bana çevirdi, “evet sayın izleyiciler, Mabel Hanım birazdan şu gizemli eve girecek.”

Ozan’ın bu hareketinden sonra aklıma fotoğraf makinemi yanına almak geldi. Arka koltuğa attığım çantamı açtım, makineyi çıkardıktan sonra, “Hadi gidelim,” dedim.

Karşımızdaki eve doğru yürümeye başladık. Yabani otlar ve dikenler paçalarımıza yapışıyor. Ozan sık sık paçalarını temizlemeye çalışıyor.

Eve yaklaştıkça içimdeki sıkıntı giderek artıyordu. Tabii bunda Ozan’ın ha bire, “Korku filmi gibi...” diye söylenmesinin de etkisi çoktu.

Ahşap kapıya on metre kadar kalmıştı. Adımlarımı yavaşlatıp herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kolaçan etmeye başladım.

Ozan, “Terk edilmiş bir yere benziyor,” dedi, “baksana şu taraftaki duvarlar yıkılmış ve öylece bırakılmış.”

İşaret ettiği yer bana göre evin sol köşesiydi. Dört beş metre kadar genişlikte bir boşluk vardı. Taşlarsa sağa sola saçılmıştı.

Kapıya doğru adımlamaya devam ettim. Ozan da bana paralel olarak yürüdü. Tam kapının önüne geldiğimizde durup kapının kilit kısmına baktı.

“Kilit falan yok. Açık.”

Hemen ardından eliyle kapıyı hafifçe ittirdi. Kapı ilkin zorlanarak, sonrasında kolaylıkla açıldı. Açılırken çıkardığı ses kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti.

Kapı açıldıktan sonra az öncekilere benzer, arkaya doğru uzanan büyük bir yapı karşıladı bizi. Beş altı metrelik bir avludan sonra yine taştan yapılma bir evdi. Büyük ihtimalle Ozan’ın dediği tavuk çiftliklerindendi.

Taş vaprıya doğru sessiz adımlarla yürüdük. Bize bakan cephesindeki camları kırılmış, bazı yerleri dökülmüştü. Orta kısımdaki demir kapı devrilmiş ve öylece pas içinde bırakılmıştı.

Ozan, binanın sağ tarafındaki boşluğa girdi. Duvar ile bina arasında ilerledi. Ben de peşine takıldım. Birkaç metre ilerlemiştik ki Ozan birden durdu.

“Şuraya bak!”

İşaret ettiği yer binanın üst kısımlarıydı. Pencerelemin etraflarında belirgin siyahlıklar vardı. Siyahlıklar ileriye ve çatıya doğru artıyordu. Biraz daha dikkatli baktığımdaysa, ileri kısmında çatı dahil her yerin simsiyah olduğunu fark ettim.

“Ne olmuş buraya?”

Ozan adımlarını hızlandırmış ve benden yaklaşık on metre ileriye gitmişti. Bakışları aynı noktadaydı.

“Burası yanmış. Gelsene buraya...”

Biraz daha ilerleyince binanın geri kalanının is içinde olduğunu anladım. Ön tarafa doğru çatı da yok olmuştu. Yanık kalaslar ve ahşap parçaları sivri sivri belirliyorlardı.

Ozan, “Vay canına...” diyerek ilerledi, “dehşet verici. Çiftliğin geri kalanı kül olmuş resmen!”

Arkaya doğru ilerledikçe tüylerim diken diken olmuştu. Her yer zift gibi simsiyahtı.

Ozan, “Acaba ne zaman yanmış?” diye sordu. Bakışları halen çatı kısmındaydı.

“Bilmi...” diye ağzımı açmıştım ki Ozan birden bana doğru döndü ve sus işareti yaptı.

Ne olduğunu anlayamadım fakat Ozan’ın bu hareketiyle yüreğim ağzıma geldi. Korku dolu gözlerle Ozan’a bakıyordum.

Ozan, eliyle daha ilerisini işaret etti. “Sesi duyuyor musun?” diye fısıldadı.

Bu cümleden sonra seslere dikkat kesildim. Dışarıda esen rüzgâr ve rüzgârda sallanan yabancı otların uğultusu vardı sadece. Birkaç adım daha atmıştım ki, Ozan’ın ne kastettiğini anladım.

Bir ses.

İnce.

Mırıldanır gibi, inler gibi.

Panikle Ozan'ın dibine kadar sokuldum. "Ne sesi bu?" diye fısıldadım.

Ozan, binanın küller içinde kalan yönünü işaret etti. "Şu taraftan geliyor."

Birkaç adım daha ses çıkarmadan ilerledik. Kalp atışlarımı dizginleyemiyordum. İlerledikçe sesin şiddeti artıyor gibiydi.

"Sanki birisi şarkı söylüyor... Ya da tam tersine ağıt yakıyor..."

Ozan'ın bu cümlesinden sonra dizlerimin bağı çözülme noktasına geldi. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Ozan, birkaç adım ötemizde uç kısmı yanmış bir kürek buldu. Küreği eline alıp koruma pozisyonuna geçti.

"İleride birisi var gibi Mabel! İstersen dönelim."

Başımı geldiğimiz yönde çevirdim. Çıkış kapısından çok uzaklaşmıştık.

"Geri dönersek fark edilebiliriz. Bence devam edelim."

Bir yanımda inanılmaz bir korku, öte yanımda büyük bir merak vardı.

Bu esnada ses aniden birkaç saniyeliğine yükseldi. Ozan da ben de sesle sıçradık. Çığlık sesi gibiydi. Kadın çılgılığı.

"Ozan çığlık atıyor birisi, belki de yardıma ihtiyacı var," diye fısıldadım.

Bunun üzerine Ozan, "Arkamda kal," dedi ve bütün cesaretini toplayarak adımlarını bir anda hızlandırdı. Binanın yanmış yönüne doğru küreği gard pozisyonunda tutarak ilerledi.

Peşinden sakın adımlarla devam ettim. Ozan binayı bitirdi, sol tarafa girdi. Saniyeler içinde gözden kayboldu. Mecburen adımlarımı hızlandırmıştım ki, çığlık sesi bu kez kulaklarımı tırmalarcasma duyuldu.

"Ozan!" diye bağırarak koşmaya başladım. Binanın en arka kısmına ulaştım. Sola doğru nefes nefese döndüm.

Ozan, kürekle aynı pozisyonda durmuş avlu gibi olan alanın ortasına afallayarak bakıyordu.

Bakışlanımı baktığı yere çevirdiğimdeyse ben de şaşıırıp kaldım.
Yaşlı bir kadın, dizlerinin üzerine çökmüş, yanmış binaya dön-
müş bir halde tapınırcasına ellerini toprağa vurarak çığlıklar atı-
yordu.

38. Bölüm

Ozan'la korku dolu gözlerle birbirimize bakıyorduk.

Kimdi bu kadın?

Ellerini toprağa vurarak neden ağlıyordu?

Ozan, “Mabel gidelim şuradan!” diye sızlandı. İlk defa sesi böylesine titriyordu. “Kim bu kadın? Ne yapıyor?”

“Bilmiyorum...” diye karşılık verebildim sadece. Nefesim kesilmek üzereydi. Gözlerimi kadından alamıyordum.

“İn midir cin midir? Ne bok yemeye getirdim seni buraya!”

Kadın sanki bizi hiç duymuyordu. Dönüp bir kez bile olsun bakmamıştı. Secde eder gibi eğilip kalkıyor, avuç içlerini toprağa vurup geri çekiyordu. Ritmik bir şekilde her hamlesinden sonra hıçkırarak çığlık atıyordu. Üzerinde şalvara benzer bol bir etek, eteğin üzerinde şal gibi sarılmış bir kumaş vardı. İkisinin de rengi siyahtı. Başında da kulaklarına kadar kapatan bir eşarp bağlıydı. Yan taraftan yüzünü seçmek çok zordu.

“Tamam Ozan sakın. En azından tehlikeli bir durum yok.”

“Daha ne tehlikesi olacak, baksana kadına!”

Kadına doğru birkaç adım yaklaştım. Ozan hemen arkamdan atıldı. “Mabel dur, sağı solu belli olmaz şimdi bunun!” diyerek önüme geçti ve devam etti.

“Teyze! Bizi duyuyor musun?”

Kadından hiçbir karşılık gelmedi. Aynı frekansta hareketleri devam etti. Transa geçmiş gibiydi.

“Teyze!”

Ozan mesafesini koruyarak kadının dikkatini çekmek için çırpıyordu fakat yanıt alamıyordu.

“Ozan, biraz bekleyelim.”

Bunun üzerine Ozan geriye doğru geldi. Gözlerindeki korku halen dinmemişti.

“Ne yapacağız?” dedikten sonra az önceki gibi şaşkınca duraksadı.

“Duyuyor musun? Bir araba sesi var.”

Hemen ardından az önce geldiğimiz yöne doğru koşar adım ilerledi ve etrafa bakındı.

“Ne arabası Ozan?”

“Duydum. Bir araba yanaştı.”

Ozan tamamen paniklemişti, kontrolden çıkmak üzereydi. Karşımıza birisi çıksa kim olduğunu sormadan küreği kafasına geçirmesi an meselesiydi. Onu sakinleştirmek için arkasından ilk adımı atmıştım ki kapı kapanma sesini ben de duydum.

“Bak, birisi geliyor!” dedi ve beni bileğimden yakaladığı gibi yanmış binanın enkazının içerisine doğru çekiştirdi.

“Ne yapıyorsun Ozan?” diye tepki gösterdim ve enkaza girmek için direndim.

“Sessiz ol ve geç şöyle!” dedi ve daha güçlü çekiştirdi. Mecburen dediğine uydum ve her tarafı yanmış binanın içine doğru girdim.

“Komutanım, burada birileri var! Saklanmaya çalışıyorlar!”

Duyduğumuz bu sestten sonra ayak sesleri ve silah doldurma sesleri geldi.

Ozan, “Komutanım mı?” diye mırıldandıktan sonra, “eyvah, bunların sağı solu belli olmaz!” diye devam etti.

Saniyeler sonra bir jandarma eri tüfeğini bize doğrultarak yanımızda bitti.

“Komutanım buradalar!”

Hemen arkasından bir tanesi daha...

Ozan, küreği yere atıp, “Siz miydiniz?” dedi ve ellerini hafifçe yukarı kaldırdı. Tehlikeli birisi olmadığını göstermeye çalıştı.

Askerlerden birisi, “Kimsiniz?” diye gürledi. Namlusunun yönü halen üzerimizdeydi.

Ozan, “Kötü bir niyetimiz yok arkadaşlar,” diye yanıtladı, “şu tüfekleri indirseniz.”

Bu esnada kadının olduğu taraftan başka bir ses daha duyuldu.

“Komutanım, kadın burada!”

Neler olduğuna anlam veremiyordum. Saklanmaya çalıştığımız enkazdan yavaşça çıktım. Bir anda beş altı tane jandarma eri etrafımızı kuşattı.

“Ne oluyor burada?”

Arkalarından rütbeli bir asker belirdi, aralarından geçip karşımızda durdu.

“Kimsiniz? Ne işiniz var burada?”

Ozan, “Komutanım kötü bir amacımız yoktu,” diyerek açıklamaya girişti, “öyle dolaşmaya çıkmıştık. Merak edip buraya girdik. Arkadaşlar pat diye gelince korkup saklandık.”

“Gerideki siyah sedan araba sizin mi?”

“Evet komutanım... Şu silahlar inse artık...”

Komutan, “İndirin tüfekleri,” dedi ve ileriye doğru yürüdü. “Kadın ne yapıyor?”

O taraftaki asker, “Komutanım yine yere çökmüş dövünüyor,” diye yanıtladı.

Askerin yanıtındaki yine kelimesinden anında çıkarımlar yapmaya başlamıştım. Komutan o yöne gitmekten vazgeçip geri bize döndü.

“Burası gezilecek bir yer mi? Görmüyor musunuz ne halde?”

Ozan yine dengeleyici yanıtlar vermek için hazırlanırken araya ben girdim.

“Gazeteciyim ben. Öyle merak ettim, girdik.” Bunu derken elimde fotoğraf makinesini sallayarak gösterdim.

Komutan bana dikkatle baktıktan sonra, “Sen şu haberlere çıkan gazeteci değil misin?” diye sordu, “mektuptan cinayet çözen...”

Komutanın bu cümlesiyle Ozan da ben de rahat bir nefes almıştık. Ozan hemen atladı.

“Evet, evet o.”

Tokalaşmak için elimi uzattım.

“Ben Mabel.”

Komutan memnuniyetle karşılık verdi.

"Uzman Çavuş Kerem."

Ozan da geri durmadı ve komutanın eline uzandı.

"Ben de Ozan. Memnun oldum uzmanım."

Komutan, "Alın şu başımızın belasını da götürelim!" diye diğer askerlere seslendi. Ardından bize döndü.

"Hangi rüzgâr attı sizi bu mezraya Mabel Hanım? Haber mi kovalayacaksınız yoksa cinayet mi çözeceksiniz burada?"

Kaç cinayeti çözebilmek için gelmiştim halbuki. Ama gerçekleri diyemedim tabii uzman çavuşumuza.

"Öyle biraz doğa fotoğrafı çekelim dedik. Sonra bu evi gördük. Yanmış falan olunca ilgimi çekti. Gazeteci merakı işte. Sonra da bu teyzeyi fark ettik ve üzerine siz geldiniz. Biraz da korktuk tabii."

"Teyze başımızın belası. Ha bire evinden kaçıp soluğu bu enkazda alıyor. Biz de peşinden topluyoruz."

Fırsat ayağıma kadar gelmişti.

"Kim bu kadın? Neden öyle ağlıyor."

Kerem Uzman derin bir soluk aldı.

"Zor tabii. Gelinini ve iki oğlunu yangında kaybetmiş. Kadının acısı dinmiyor."

"Ah... Çok üzücü. Ev neden yanmış peki?"

"Orası tam bir muamma. Kimisine göre soba ateşi fazla harlanmış, yakınındaki boş kömür çuvallarına sıçrayınca yangına dönüşmüş. Kimisine göre lanetlenmişler, cinler periler yakmış, kimisine göre de kundaklama. Tek sağ kurtulan kadın. O da gece hayvanların sesine uyanmış, evden çıkıp binanın diğer tarafına geçmiş. Yangına engel olamamış. O günden beri de böyle, akli dengesini yitirmiş durumda."

"Adli vaka vermemişler mi? Soruşturma açılması gerek."

"Soruşturma açılmış tabii. Ama kadından başka tanık yok. Bak-sanıza etrafa..."

"Ne zaman olmuş tam olarak?"

"Ben buraya atanmadan önce. Rahat üç yılı geçmiştir. Dört yıl belki."

Ozan da ben de pür dikkat dinliyorduk. Sanem ile bu evin bir alakası olup olmadığı ikimizin en çok merak ettiği noktaydı.

“Olay ilgimi çekti komutanım. Belki bundan da bir haber çıkarırm.”

“Aman beni habere bulaştırmayın da Mabel Hanım. Sonra izinsiz bilgi verdiğim için soruşturma geçiririm. Tahmin edersiniz bizim askeriyenin içini.”

Gazeteci merakı maskelemem işe yaramıştı. Sıra asıl can alıcı soruma gelmişti. Komutanın verdiği yanıtta bizi şaşkına çevirmişti.

“Meraklanmayın, kendi çabalarım ile ilerletmiş olurum. İsmini öğrensem yeter kadının? Tabii normalde nerede yaşadığını da.”

“İsmi Reyhan. Reyhan Yaştan. Aşağıda Samanlı diye bir belde var. Ereğli’ye yakın. Orada torunuyla birlikte yaşıyor. Torunu Sinem Yaştan, sağlık ocağında hemşire. Zaten torunu ihbar etmiş kayıp diye.”

39. Bölüm

Komutanın verdiği bilgilerden sonra Ozan'la göz göze geldik.

Reyhan Yaştan bu yaşlı kadındı. Torununun ismiyse Sinem Yaştan'dı. Sanem'in ya kuzeni ya da kardeşi...

"Teşekkür ederim komutanım," diyerek elimi uzattım, "bana bu bilgiler yeter. Biraz kurcalayayım bakalım, belki haber değeri olacak bir şeyler çıkar."

Kerem Uzman tokalaşırken aynı hassasiyetini yeniden dile getirdi.

"Rica ederim Mabel Hanım. Dediğim gibi, benden duymadınız."

Ozan araya girerek, "Siz hiç meraklanmayın komutanım," dedi, "ser verir sır vermez kendisi."

Askerler Reyhan Yaştan'ın koluna girip arabaya doğru götürürlerken makinemin kapağını açtım ve yanan yerlerin birkaç kare fotoğrafını aldım.

Ozan yanımda bekliyordu fakat gözü askerlerdeydi. Arabaları hareket eder etmez, "Oh be gittiler!" dedi, "bir an anlayacaklar diye ödüm koptu. Zaten kadını o halde görünce de kalbime inecekti."

"Bu işler sana göre değilse bir kafe daha açmayı deneyebilirsin," diyerek Ozan'a sataşım. Belli etmemeye çalışıyordum fakat benzer duyguları ben de yaşıyordum.

"Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın," dedi, "hadi fotoğraflarını çek de kaldığımız yerden devam edelim."

"Nereye devam ediyoruz?"

"Nereye olacak, şu Sinem Yaştan mı neyse ona. Gidip araştıralım, bir bakarsın Sinem dediği Sanem çıkar!"

Bu hiç aklıma gelmemiştir. Belki de komutan ismi yanlış telaffuz etmişti.

Askerlerden kalkan toz bulutu dağılırken arabaya koşar adım gittik. Ozan biner binmez çalıştırdı.

“Yalnız senin bu haber olayı bizi kurtardı fark ettin mi? Uzman Çavuş seni tanımasaydı kesin karakola alırlardı bizi.”

“Demek ki işe yarıyormuş,” diye karşılık verdim.

“Şaka maka ünlü oldun Türkiye’de de. Hayırlı olsun.”

Ozan, Kerem Komutan’ın dediği beldeye doğru emin adımlarla ilerlerken olanları zihnimde biraz geriye sardım. Sanem üç yıl önceki işyerine burasının adresini vermişti. Komutanın verdiği bilgiye göreyse üç yıl kesin, belki de dört yıl önce yanmıştı burası. O günden beri de kullanılmıyordu.

“Sanem ne diye terk edilmiş bir yerin adresini vermiş olabilir ki?”

Ozan kısa bir süre düşündü.

“Bilmiyorum... Belki de arkasında iz bırakmamak için. Baksana, kadına ve askerlere denk gelmesek boş bir yangın enkazı görüp dönecektik.”

“Kadının iki oğlu ve gelini yanarak ölmüşler. Sanem’in annesi ve babası olabilirler mi ölenler?”

“Bence olabilir. Bu yüzden babaannesinin adını vermiştir iletişim bilgisinde.”

Ardı ardına gelen soru işaretleri...

Beldeye girdikten sonra Ozan yavaşladı. Tabelaların olduğu bir yere bakındı. Az ileride beldenin giriş yönünü gösteren tabelaları buldu.

“Sağlık ocağı mı Jandarma mı?”

“Ne için?”

“Sinem dediği hemşire sağlık ocağında çalışıyor. Ama önce Jandarma’ya da götürebilirler yaşlı kadını. Sinem de Jandarma’dan teslim alabilir.”

Uzman Çavuş’un ayrılırken yinelediği tembihi aklıma geldi. Jandarma’nın etrafında görünmemiz iyi olmazdı.

“Sağlık ocağına gidelim. Jandarma’nın orada dikkat çekebiliriz.”

Ozan, "Birkaç dakikaya oradayız," dedi, "bu belde avuç içi kadar."

Gerçekten de bir hayli küçük bir beldeydi. Ağaçların arasında kurulmuş, bol yeşil ve denizden gelen esintiyle yazlık bir bölgeyi andırıyordu.

Kısa bir süre anacaddede ilerledikten sonra Ozan, "İşte buldum," dedi, "sağlık ocağı şu sol taraf." Tek katlı, önünde geniş bir otopark ve bahçesi olan bir yerdi sağlık ocağı. Etrafı beton duvarlarla çevriliydi. Bahçesinde ağaçlar, çardaklar ve park etmiş arabalar vardı. Ozan parke taşlarla örülü yolda yavaşlayıp sağlık ocağının bahçesine dönecekken, "Bu olmadı işte," dedi ve dönmekten vazgeçip yeniden gaza kökledi.

"Ne oldu?"

"Askerler adrese teslim yapmışlar anlaşılan. Jandarma arabası sağlık ocağının otoparkındaydı. Şimdi çıkıyorlar."

Bunun üzerine arkama döndüm. Jandarma arabası sağlık ocağının bahçesinden çıktı ve ters istikamete döndü.

"Tamam gittiler," dedim, "geri dönebilirsin."

Ozan ilk müsait yerden U dönüşü aldı ve yeniden sağlık ocağına sürdü.

Sağlık ocağının bahçesine girdiğimizde hemen binaya bakındım. Eski, taştan yapılmış bir binaydı fakat bakımlıydı. Gayet sakin duruyordu.

Ozan, sıralanmış üç arabanın yanına doğru park edecekken, "Şuraya bak," diyerek binanın sol tarafındaki ağaçların altını işaret etti, "şu çardaktalar. Bak bizim yaşlı kadın da orada." Bunu dedikten sonra birkaç saniye sonraysa heyecanla sesi yükseldi.

"Bu Sanem değil mi? Hemşire kıyafeti olan?"

"Çok benziyor ama emin olamadım," diye karşılık verdim, "en son sen gördün. Ayrıca senin yanında çalışıyordu."

Ozan, "Şimdi anlarız," dedi ve arabayı durdurduktan sonra hemen indi. Diğer arabaların ön kısmından kendini gizleyerek çardağa yakınlaştı.

Ben de peşinde devam ettim.

"Aynı anne babadan oldukları kesin. Çok benziyor ama o değil!"

“Beni de heyecanlandırdın Ozan!”

“Ne yapayım. Uzaktan o sanmıştım...”

Uzaktan Sinem ve Reyhan’ı izledim. Yanlarında başka bir hemşire kadın daha vardı. Sinem babaannesinin bileklerini ovalayıp rahatlamasını sağlıyordu.

“Ne yapıyoruz Mabel? Görüşecek miyiz?”

“Görüşmek için gelmedik mi!” diye karşılık vererek saklandığımız yerden çıktım ve çardağa doğru yürüdüm.

“Merhaba. Sinem Hanım değil mi?”

Sinem babaannesinin yanında oturuyordu. Kafasını kaldırıp beni süzdü.

“Buyurun benim.”

“Vaktiniz varsa sizinle biraz konuşabilir miyiz?”

Bu kez bakışlarını arkamdan gelen Ozan’a çevirdi. Aynı şüpheli bakışlarla Ozan’ı da süzdükten sonra, “Siz kimsiniz?” diye sordu, “ayrıca ne hakkında konuşacağız.”

Yanıdaki diğer hemşire de bize bakıyordu. Göz ucumla ona baktıktan sonra konuya nasıl gireceğimi düşünürken Ozan imdadıma yetişti.

“Ben Ozan. Sanem’in patronuyum. Yani patronuydum. Sanem hakkında.”

Sinem, Sanem’in ismini duyunca suratını ekşitti.

“Onun hakkında konuşacak hiçbir şeyim yok!”

Ozan, “En azından birkaç dakikanızı ayırsanız. Sizin için de bizim için de önemli olabilir,” diyerek ısrar etti.

Sinem, yanındaki hemşireye, “Babaanneme sen bakar mısın biraz?” dedikten sonra ayağa kalktı. Sol taraftaki diğer boş çardağı işaret etti. “Şöyle geçelim.”

Çardağa geçer geçmez, “Buyurun Ozan Bey, sizi dinliyorum...” dedi.

Ozan’dan önce bu kez ben davrandım.

“Sanem tam olarak neyiniz oluyor?”

“Kardeşim. Ben ablasıyım.”

Tahmin ettiğimiz gibi...

Ozan, "Sanem nerede? Yani nerede olduğunu biliyor musunuz? Kaç gündür işe gelmiyor, merak ettik," diyerek yumuşak bir giriş yaptı. Fakat Ozan'ın bu girişi pek işe yaramadı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum!"

Tavırları keskinleşmeye başlamıştı.

"En son ne zaman gördünüz?" diye devam ettim.

"Bu sizi ne ilgilendirir!"

Sinem her cümlesinden sonra daha agresifleşiyordu.

"Bakın Sinem Hanım. Sanem'in başı dertte olabilir. Biz aslında ona yardım..."

"İnanın başının dertte olması, ne halt yediği umurumda bile değil. Ne görmek ne de onun hakkında konuşmak istiyorum. Ne hali varsa görsün!"

Bu esnada yan çardaktaki Reyhan yeniden kötüleşmişti. Çığlık sesiyle üçümüz de oraya döndük. Yanında oturan hemşire sorun var şeklinde işaret etti ve kadını sakinleştirmeye devam etti.

"Babaanneniz. Az önce onu o halde biz bulduk sayılır. Sonra da Jandarmalar geldi zaten," diye konuşturmak için başka yoldan giriş yaptım. "Yangında ölenler anne ve babanız mıydı?"

Sinem'in bakışları babaannesinin üzerindeydi. Ahşap banka oturmuş, ellerini hemşire kıyafetinin göbek kısmındaki ceplere sokmuştu. Kendini kastığı her halinden belli oluyordu. Çenesi titremeye başladı. Birkaç saniye sonra da gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Sinem Hanım. Kardeşinizi önemsemeyebilirsiniz. Belli ki büyük bir öfke besliyorsunuz. Fakat bize yardımcı olmazsanız başka insanların da canı yanacak. Sanem'i bulmamız şart."

"Annem, babam, amcam... Üçü de yangında öldüler. Orası çiftliğimizdi. Her zaman kullandığımız evimiz değildi. Babaannem daha çok kalıyordu."

"Peki sen neredeydin, Sanem neredeydi yangın çıktığında?"

"Ben şehir dışındaydım, evde değildim. Sanem..."

Sanem dedikten sonra tıkanıp kaldı. Gözlerinden süzülen damlalar arttı.

"Sanem?"

“Bilmiyorum...”

Bu cümlesinden sonra Ozan bakışlarını bir anda bana çevirdi. Aklımdan geçen şeylerin aynısını o da düşünüyordu.

“Yangının çıkmasıyla Sanem’in bir alakası var mı?”

Ceplerindeki ellerinden birisini çıkartıp gözlerini sildi. Bakışları halen yan çardaktaydı.

“Bilmiyorum... Düşünmek de istemiyorum.”

İşin içinde başka şeyler olduğu kesindi.

“Sanem’den ne zamandan beri haber almıyorsun?”

“Yangın çıkmadan önce evi terk etmişti. Annem ve babamla kavga ederek. Başına buyruk, sorumsuzun tekiydi. Çok acı çektiydi bizimkilere. En son bir yıl önce gördüm.”

“Neden kavga ettiler? Bir yıl önce nerede gördün?”

“Hayatına birisi girmişti. O girdikten sonra adeta aklımı yitirdi. Tavrıları, davranışları, her şeyi değişti. Bir keresinde yüzünde morluklarla eve döndü. Babam ve annem çok sıkıştırdılar kim bu çocuk diye. Hiçbir şey anlatmadı. Sonra da kavga çıkartıp evi terk etti. Birkaç ay sonra ise yangın çıktı.”

Sinem anlattıkça Ozan şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

“Ne cenazeye geldi ne de sonrasında görüldü. Bir yıl kadar oluyor. Buraya, sağlık ocağına geldi. Acil bir ilaç lazım, yardımcı olur musun diye. Ne yüzle geldin deyip kovdum.”

Heyecanlanmıştım. Söylediği her cümlede nabız atışlarım hızlanıyor gibiydi.

“Ne ilacıydı söyledi mi?”

“Hayır. Söylemesine fırsat vermeden odamdan çıkartıp kapıyı kapattım. Bir daha da görüşmedik. Geçen gün bir polis geldi. O gelene kadar da hiç haber almadım.”

Ozan, “Polis mi?” diye araya panikle girdi, “ne için gelmiş polis?”

“Ne için olacak, onu sormak için. Polis gelince anladım zaten bir haltlar yediğini. Ona da görüşmediğimizi söyledim.”

“Nasıl bir polisti? Yani tipi nasıldı?” diye devam etti Ozan.

“Orta yaşlarda, biraz esmer. Yakın bir yerde çalışıyormuş.”

İkimiz de kim olduğunu biliyorduk o polisin tabii ki...

“Baska bir şey sordu mu o polis?” diye ben devam ettim bu sefer.
“Sevgilisi... Sevgilisini tanıyıp tanımadığımı sordu. Tanımadığımı söyledim ve size bu anlattıklarımı anlattım işte.”

Sevgilisi... Deniz...

Sinem sinirden titremeye başlamıştı. Sanem hakkında konuştuğumuz her an yıpranıyordu. Biraz daha konuşursak babaannesinden beter bir hale gelecekti.

Ozan’a dönüp, “Daha fazla yormayalım istersen Sinem Hanım’ı,” dedim.

Ozan, “Olur,” diye karşılık verdim.

Sinem’in yanından ayrılmadan önce aklıma gelen son soruyu sordum.

“Peki bu sevgilisi... Sen hiç tanıımıyorsun değil mi? Yani kim olduğunu bilmiyorsun?”

“Hayır. Bir sır gibi saklamıştı zaten. Ama bir kere gördüm.”

“Gördün mü? Nerede gördün?”

“Buraya uğradığında kovduktan sonra pencereden gizlice baktım. Bahçenin girişinde bir arabaya bindi. Arabanın içinde onu bekleyen kişiyi gördüm. Tabii sevgilisiyse.”

“Tipini hatırlıyor musun? Tarif edebilir misin?”

“Şu an tarif edemem. Fakat görsem çıkartırım.”

Bunun üzerine Ozan yeniden heyecanla araya girdi.

“Araba peki? Arabayı hatırlıyor musun? Rengi, markası, tipi?”

Sinem hayır manasında kafasını salladı.

“Hiç dikkat etmedim.”

Tam ayrılmaya karar verip teşekkürlerimi iletecekken birden duraksadım. Elimi kot pantolonumun arka cebine götürdüm. Deniz ve Sanem’in mini fotoğrafını çıkardım.

Ozan şaşkınlıkla fotoğrafa bakarken Sinem’e doğru uzattım.

“Sanem bu değil mi?”

Sinem fotoğrafa dikkatle baktı ve tüm taşları yerine oturttu.

“Evet. Yanındaki de o arabada gördüğüm çocuk!”

40. Bölüm

“Kaşla göz arasında fotoğrafı ne ara aldın evden?”

“Belki lazım olur diye almıştım. Bak, işimize yaradı...”

İstanbul’a doğru dönüşe geçtiğimizde gündemimiz belliydi. Deniz ve Sanem.

Ozan, “Jandarma ve Sinem’in dediğine göre ev yanalı üç yılı geçmiş. Sanem de o yangından önce evi terk etmiş. Bunlar üç dört yıldır sevgililer en az,” dedi, “kesin Sanem de Deniz gibi bir psikopat.”

Sinem’in anlattıklarını düşündüm yeniden. Özellikle Deniz’in hayatına girdikten sonraki davranış değişikliklerini...

“Belki Sanem de Deniz’in bir kurbanıdır.”

“Nereden çıkardın bunu?”

“Sinem’in söylediklerini hatırla. Deniz’den sonra tavırlarının değişmesi, evde kavga çıkarması, yüzü mor halde gelmesi... Her şey o kadar uyuyor ki...”

İçindeki sese güveniyordum. Özellikle de Sinem’den sonra.

“İyi de Deniz neden diğerleri gibi yapmadı? Yani birlikte yaşayacak kadar hayatının merkezinde.”

“Sanem’in gidecek yeri kalmadığı için. Annesi, babası yangında ölmüşler. Ablasıyla da görüşmüyor. Deniz için tehlike yaratacak bir şey kalmamış oluyor.”

Ozan birden parladı.

“Sakın bu yangını Deniz çıkarmış olmasın? Sanem’in ailesini ortadan kaldırmak için?”

Aynı şey benim de aklıma gelmiş ancak dile getirmeye cesaret edememiştim. Bir evi kundaklamak, bir aileyi yok etmek Deniz'in yapabileceği bir eylem değil gibiydi. Fakat gün geçtikçe Deniz hakkında yeni bilgiler ediniyor ve onu yeniden tanıyordum.

"Bak gör, kesin bu yangının arkasında da Deniz var!"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Önce Sanem'in hayatına giriyor. Kızı aynı yöntemlerle kendine mahkûm ediyor. Hatta şiddet uyguluyor. Ailesi olaya el atmaya başlayacakken de kıza evi terk ettiriyor. Sen kendini annesinin ya da babasının yerine koy. Kızının hayatına ne idiği belirsiz bir adam giriyor ve kızın evi terk ediyor. Ne yaparsın, boş boş oturur musun? Hayır! Ne yapar eder o adamı bulur ve kızını elinden almaya çalışırsın. Deniz de bunun olacağını çok iyi biliyordu. Foyası meydana çıkmasın diye anne ve babasını öldürdü. Kızın kimsesi kalmayınca da tamamen kölesi gibi yanına aldı."

Ozan için her şey aşikârdı.

Benim içinse muamma...

"Varsayım..." diye isteksizce karşılık verdim. Nedense içten içe Deniz'i savunur bir pozisyonda bulmuştum kendimi.

Ozan bu kez iki farklı yerden vurdu.

"Bak, senin dediğin kapıya çıkıyor yine. Sanem Deniz'in kurbanı oluyor. Sinem'in dediklerini hatırla, yangın ile Sanem'in alakasını sorduğundaki yüz ifadesini. Düşünmek bile istemiyorum demişti. Emin ol Sinem de çok iyi biliyor fakat yüzleşmek istemediği için sessiz kalıyor."

"Belki de Deniz değil Sanem yaptı? Ailesine öfkeleni ve..."

"Ne fark eder ki? Fitili kimin ateşlediğinin ne önemi var? Önemli olan perde arkasındaki sebepler. İster Sanem ister Deniz yangını çıkarmış olsun. İkisi de aynı. Tamamen Deniz yüzünden!"

Ozan'a yanıt veremedim ama içten içe fazlasıyla hak vermiştim. Eğer yangın bir kaza ya da ihmal dışında kundaklama sonucu çıkmışsa, bunun arkasında öyle ya da böyle Deniz vardı...

Ve artık emin olduğumuz diğer konuysa; Sanem'in Deniz'in kurbanı olmasıydı.

Ben sessizliğe dalmışken Ozan değerlendirmesine devam etti.

"Bu arada Sadettin de soluğu Sinem'in yanında almış baksana. Cidden korkulur bundan. Demek ki Sanem'i biliyor. Acaba ne zamandan beri biliyor?"

"Ne zamandan beri biliyor derken neyi kastediyorsun?"

"Bizim olaydan sonra Deniz'i araştırmaya başladığında mı öğrendi Sanem ile birlikte yaşadıklarını yoksa çok eskiden biliyor muydu? Sonuçta kafeme geldi, Beliz hakkında, Deniz hakkında konuştuk, Sanem'i gördü. Hiç renk vermedi."

Ozan doğru noktaya temas etmişti.

"Ne fark eder ki?" diye karşılık verdim, "hem o zamanlar biliyor olsa bile bu bilgiyi seninle paylaşmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Benimle paylaşmayacağı kesin. Ne fark edeceğine gelince, eve girdiğimizi anlayabilir."

"Nasıl anlayacak?"

"Sanem'i bildiğine göre bizden önce kesinlikle Deniz'in evine girdi. Bizim gördüğümüz her şeyi o da gördü. Banyodaki kan lekelerini de, mutfaktaki panoda asılı olan fotoğrafları da. Yeniden girer ve bakarsa fotoğraf eksikliğini fark edebilir. Böyle olunca da aklına ilk kimin geleceği malum..."

Aferin Ozan... İçime kocaman bir kurt düşürmeyi başardın.

"O zaman yakında anlarız..."

İstanbul'a geldikten sonra Ozan arabayı kafesinin önüne park etti. Eksikleri tamamlamak için geceyi yine kafede geçirmeyi planlıyordu. Ayrılmadan önce, "Belki sabaha karşı salonunu kullanabilirim yine," dedi, "herhangi bir misafirin olmayacaksa."

"Ozannn!" diyerek çıkışmamdan sonra, "Tamam, tamam," dedi ve ayrıldı.

Ben de hep yaptığım gibi Nagihan'ın kafesine geçtim. Yine rutinin üzerinde bir kalabalık vardı. Her zamanki gibi dışarıdaki masalardan birisine oturdum.

Cep telefonumu çıkartıp yeniden haber taraması yaptım. İlk haber düşeli yirmi dört saati geçmişti. Yayılabilceği kadar yayılmıştı da... En büyük merakım Emniyet'e yansıyan bir ihbar olup olmadığıydı.

Cihan'ı aramayı düşündüm. Fakat bir gün önceki malum rastlantıdan sonra ağzını aradığımı düşünebilirdi. Ya da başka bir niyet okumasına girişebilirdi. Bir süre o arayana kadar aramamak daha iyi olacaktı.

Diğer seçenek Cevdet'ti. Cevdet'i aradım. Telefon elindeydi sanırım, anında aramamı yanıtladı.

"Müsait miydin Cevdet Bey?"

"Evet."

"Bizim haber her tarafa yayılmış durumda. Merak ettim, var mı bir gelişme acaba?"

"Aslında hem var hem de yok."

"Nasıl?"

"Dünden bu tarafa iki ihbar aldık. İkisi de mektup aldıkları ve hayatlarının tehlikede olduklarından korktukları yönünde. Ama incelediğimizde asılsız olduklarını tespit ettik."

"Bu beklediğimiz bir durumdu zaten..."

"Evet. Bir gelişme olduğu an ben size haber veririm."

"Tamam, çok teşekkür ederim."

Haberim işe yaramaya başlamıştı. Asılsız da olsa ihbarlar geliyordu. Demek ki insanların dikkatini bu yöne çevirmeyi başarmıştık. Ama esas hedefimize henüz ulaşamamıştık.

Katilin yeni bir mektup furyası başlatacağını düşünmüyordum. Hele de bu haberden sonra. Ama haberden önce hedefine koyduğu ve mektup yollamaya başladığı birisi varsa katil için de dönüşü yoktu. Zaten planımın belkemiğini de burası oluşturuyordu.

"Bekleyip göreceğiz..." diye kendi kendime mırıldandıktan sonra kafamı sokağa çevirdim. Gelip geçen insanlara... Bakışlarımı sağ tarafa doğru çevirdiğimdeyse, birisinin aniden arkasını dönüp hızlandığını hissettim. Sanki benim bakışlarımdan kaçmaya çalışıyordu... Sandalyeden hafifçe doğrulup o yöne baktım. Yolda ilerleyen diğer insanlardan dolayı bir daha göremedim.

"Ben mi abartıyorum..."

Sandalyeme geri yaslanmıştıım ki, içim rahat etmedi. Birden doğrulup kalktım, o yöne yürümeye başladım. İnsanların arasına karışıp adımlarımı hızlandırdım.

Gördüğümü sandığım kişi sanki az ilerideki köşe başındaydı. Çöp konteynırlarının arkasında beni izliyor gibiydi. Önüme çıkan ve yaş yürüyen bir çiftin önlerine atıldım. Onların hemen önünde yine yaşlı sayılabilecek bir adam yürüyordu. Onu geçmeye çalışırken farkında olmadan omzuna çarptım.

“Çok özür dilerim.”

Bakışlarımı yeniden konteynırlara çevirdim. Az önce birisinin durduğundan şüphelendiğim noktaya. Kimse yoktu. “Şimdi anla-rız!” diyerek bir anda koşmaya başladım. Önüme çıkan insanlara aldınş etmeden, sağlarından sollarından kavisler yaparak ilerledim.

Konteynırların tam önüne geldiğimde durdum. Yol iki yönde devam ediyordu. Birisi düz, diğeri sol taraf. Düz devam eden yol zaten görüş açımdaydı. Hemen bakışlarımı sola çevirdim. Sol taraftaki yol ise yaklaşık yirmi metre sonra ikiye ayrılıyordu.

Bir süre kımıldamadan dikkatle iki yolu da inceledim.

Yoktu, hiç kimse yoktu...

41. Bölüm

Aradan kaç gün geçmişti bilmiyorum. Belki beş, belki yedi, belki de on...

Cezaevine yeni düşmüş ve gün saymaktan vazgeçmiş bir mahkûm gibiydim. Kasvetli bir ormanda günlerce pusuya yatmış, pusuda beklerken avının tuzağa düşeceğine dair inancını yitirmek üzere olan ve bundan dolayı her geçen gün hırçınlaşan bir vahşi hayvan gibi...

Haberin yayılmasının ardından etkili bir süre geçmesine rağmen umduğumu bulamamıştım. İhbarların sayısı her geçen gün artmıştı. Fakat hepsi de asılsızdı. İçlerinden bir tanesi bizi çok heyecanlandırmış, tıpkı katilin satırlarına benzer ifadeler mektupta yer almıştı. Ancak onun da yazı analizini yaptığımızda önceki mektuplarla hiçbir alakasının olmadığını görmüştüm.

Hemen hemen her gün aynı umutla Cevdet'i arıyordum. Ama her aramamdan sonra umudum tükeniyordu. Umudum tükendikçe hırçınlaşıyor, hırçınlaştıkça kendime ve yakınımıdakilere huzursuzluk yayıyordum.

Bu halimden en çok nasibini alansa Ozan oluyordu. Garibim sürekli olarak beni mutlu etmeye çabalıyor, sık sık bir yerlere götürme teklifleri sunuyor ancak hepsinde de huysuz bir duvara yani bana tosluyordu.

Katil cephesindeki sessiz bekleyişin aynısını Deniz cephesinde de yaşıyorduk. Deniz'i bulmak için elimizde eteğimizde ne varsa ortaya dökmüştük. Sadece Deniz değil, Sanem için de... Ama o günden sonra tüm yollar tıkanmışçasına karanlığa gömülmeye devam etmiştik.

Belki de huzurumu en çok kaçıran şey buydu. Deniz'le ilgili hiçbir mesafe kat edememek...

Küçücük mahalleye hapsolmuş gibiydim. Günün büyük bir kısmını evde miskinlik yaparak geçiriyor, bazı zamanlarda ise Ozan'ın ya da Nagihan'ın kafesinde pinekliyordum. Ozan'ın müşterileri oturmaya başlamıştı, her geçen gün müdavimlerinin sayısı artıyordu. Nagihan'ınsa haberdan sonraki kalabalık görece azalmasına rağmen fena sayılmazdı.

İçine düştüğüm iç bunaltıcı durumdan bir türlü çıkamıyordum. En berbat olanıysa sık sık birilerinin beni izlediğine dair kuruntularımdı. Birkaç kez benzer sahneyi yaşamış ve sokakta oradan oraya bir hayaletin peşinde koşarcasına dolaşmışım. Üstelik sadece kendi kendime yapmamış, Ozan'ı da taciz ederek bazılarında yanıma katmışım. Bana bir zarar gelecek korkusunu her daim yaşayan Ozan için bu durum bir takıntı seviyesine ulaşmıştı. Çantama zorla bir biber gazı sokuşturmuş, sürekli olarak yanımda taşımam için baskı kuruyordu. Adeta takıntılarımla ona da bulaştırmışım.

Depresif halimle pek kimseyle görüşmek de istemiyordum. Ne teyzemi ziyarete gitmiş ne de Beliz'i aramıştım. Beliz'in iki kez, Suzan Abl'nınsa bir kez aramasına karşılık bile vermedim. Aramasını istediğim kişi ise beni hiç aramamıştı. Uyku düzenim de bu süreçte yerle bir olmuştu. Güneş doğana kadar çoğunlukla şarap içerek balkonda oturuyor, öğlen sıcağı vurana kadar yataktan çıkmıyordum.

Yine böyle bir akşam balkonda tek başıma oturuyordum. Haberlere Büyükçekmece'de bulunan bir kadın cesedinin haberi düşmüştü. Genç bir kadın defalarca bıçaklandıktan sonra bir viyadükten aşağı atılmış bir halde bulunmuştu.

Birkaç saat boyunca haberin detaylarının düşmesini beklemiştim. Bıçaklama eylemi bizim katilin tarzına benziyordu. Acaba katil yeniden faaliyetlerine mi başladı diye düşünmeden edemedim. Kaç gün sonra ilk defa heyecan duymuş, bir kadının cesedinden heyecan duyduğum içinse kendimden utanmışım.

Saat gece yarısını geçmişti. Cevdet'i arayıp aramama konusunda tereddüt yaşarken cinayetle ilgili haberlerden birisinin altında bizim

Faruk'un ismini gördüm. Detayları öğrenmek için Cevdet yerine onu aradım.

Faruk Büyükçekmece'de olayı takip ediyordu. Henüz teyit edemediği için ajansa giriş yapmamıştı ama katilin yakalandığını öğrenmişti. Edindiği bilgilere göre ise katil yerel çapta meşhur bir iş insanıydı ve evli olmasına rağmen genç kadınla ilişkisi bulunuyordu. Aralarında geçen tartışma esnasında genç kadın ilişkilerini ifşa edeceği yönünde tehdit edince, vicdansız iş insanı kadını bıçaklayarak öldürmüştü.

Kolaylıklar dileyerek telefonu kapattıktan sonra, "Bu da değil..." diye mırıldandım.

Belki de katil yaptığım haberden sonra yakalanmaktan korkmuş ve vazgeçmişti.

Belki de bir daha benzer cinayetler işlenmeyecekti.

Belki de birçok kadının hayatını böylelikle kurtarmıştık.

Aklımdan yine onlarca düşünce birbiri ardında sıralanarak geçerken, balkondaki görüş açımında olan ve arka sokakta bulunan elektrik trafosuna gözüm takıldı. Trafonun hemen yanında, bir kolunu trafo duvarına dayamış bir adam duruyordu. Karanlıkta kaldığı için yüzü ve bedeninin bir kısmını seçmem imkânsızdı.

Adama dikkat kesilince benim eve doğru baktığını fark ettim. Tedirginlikle yerimden kalkıp korkuluklara yaklaştım. Adamı görmeye çalıştım. Hiçbir şey değişmedi. Öylece bakıyordu. Nereye baktığından emin olmak için aşağıya doğru eğildim. Alt katların balkonlarına baktım. Hiçbirisinin ışığı yanmıyor ve ses gelmiyordu. Apartmanda, adamın baktığı yönde sadece ben vardım.

"Bu kadarı artık fazla!" diyerek hızla salona girdim. Salondan antreye geçtim. Portmantodaki çantamı açıp içinden biber gazını çıkardım ve merdivenlere koştum. Ayaklarımda terlik, üzerime rastgele attığım hırkayla kimseyi umursamadan sokağa çıktım. Aşağı yönde koşarak ilerledim. Bir arka sokağın köşesine varınca hemen döndüm ve trafoya doğru hız kesmeden koştum.

Ben yaklaşırken trafonun arka kısmında bir hareketlenme oldu. Yan tarafındaki apartmanın bahçesine doğru birisi fırladı. Karanlık,

yine kim olduğunu göremedim. Biber gazını bir tabanca gibi ön tarafında tutarak devam ettim.

Apartmana yaklaşıncaya, yaklaşık bir metre yükseklikte bulunan apartman bahçe duvarının üzerinde karartısını gördüm. Duvardan atlayıp arkasındaki çalılıklara girdi. Çalılıklar ritmik olarak hareketlendi.

Yolun üzerinde koşar adım apartmanın önüne kadar geldim. Etrafta kimse yoktu, en büyük şanssızlığım sokağın hiçbir aydınlatma lambasının yanmamasıydı. Apartmanın bahçesine girip girmeme konusunda büyük bir tereddüt yaşarken bu kişinin arka tarafa, sıralanmış arabaların arasına doğru koştuğunu fark ettim. Yüzünü göremedim ancak kıyafetlerini seçebilmişim. Kamufle olmak için siyah bir mont ve eşofman tarzı siyah bir spor pantolon vardı. Üstelik zayıftı. Uzaktan erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlamak imkânsızdı. Atletik sıçramaları bir erkek olduğunu çağırıyordu.

Kalbim yerinden çıkacaktı neredeyse. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ancak put gibi kalakalmışım. Biber gazını tutan elim titriyordu.

Apartmanın bahçesine girmekten vazgeçip aynı hiza paralelinde ön tarafından yürüdüm. Apartmanın diğer yakasına bakındım. Siyahlı adam bu kez de diğer duvardan atlamaya çalışıyordu.

“Kimsin sen!”

Farkında olmadan tüm sokağı inletecek kadar bağırıyordum.

Bu kez koşarak yandaki apartmanın önüne geçtim. Beni takip ettiğinden şüphelendiğim kişiye paralel ilerlemeye devam ettim. İki apartman daha benzer sahne yaşandı. O arka taraftan duvarlardan atlarken ben önden ilerledim.

En sonunda sokağın son apartmanına kadar gelmişim. Kentsel dönüşüm için boşaltılmış, bahçesinde karton kutular ve eski eşyalar derme çatma yığılmış bir apartmandı. Adam yığıntıların arasına girdi ve gözden kayboldu.

Yardım istemek için etrafıma bakındım. Sokakta kimse yoktu. Yan taraftaki ve arkamdaki evlerin ışıklarına baktım. Ayakta olan bilerini kolladım. Ne bir ışık ne bir ses...

Adamın yığıntı eşyaların içine girdiğinden emindim. Oradan gidebileceği başka bir yer kalmamıştı. En fazla yıkım için boşaltılmış apartmana girip saklanabilirdi.

“Yapabilirsin Mabel! Yapabilirsin Mabel!”

Nefesimi dengeleyerek kalp atışlarımı düzene sokmaya çalıştım. Kendi kendime telkinim işe yaramıyordu. İçimden yankılanan ses sanki tüm sokaktan duyuluyordu.

“Yapabilirsin Mabel! Yapabilirsin Mabel!”

Cesaretimi toplayıp yığıntı eşyalara doğru yürümeye başladım. Karton kutuların arasında bir kıpraşma oldu.

Birkaç adım daha...

Bu kez kıpraşma arkadaki mobilyalardan geldi.

Birkaç adım daha...

Kıpraşma tamamen kesildi.

“Yapabilirsin Mabel!”

Derin derin soluma...

“Yapabilirsin Mabel!”

Bir adım daha...

Bir adım daha...

Bir adım daha...

Önüme çıkan ilk kartonları kaldırmak için hamle yapmışım ki bir anda bir patırtı koptu. Panikle geriye doğru kaçtım. Kartonların arkasında dikine duran eski bir ahşap dolap sallanıyordu. Birkaç saniye sonra kartonların üzerine doğru devrildi.

Dolabın devrilmesiyle sokağa doğru koştum. Arkamı dönüp yeniden baktığımda, dolaptan sonra diğer mobilyaların da devrilmesine şahit oldum.

Patırtı, kütürtü...

Ellerimi kulaklarıma götürüp kulaklarımı kapattım.

Mobilyalar devrilirken arkasından birisi karanlığa doğru kaçtı.

Devrilen mobilyalar bir süre daha ses çıkarttıktan sonra durdular. Çaresizce kalakalmıştım. Korkudan ne yapacağımı bilmiyordum. Aceleyle çıkarken telefonumu da yanıma almamıştım.

Bir süre sayıklarcasına derin derin nefes aldıktan sonra geriye adımladım. Biraz daha sakinleştikten sonra yığıntılarının arkasına baktım. Karanlıktan hiçbir şey göremiyordum.

Kendimi daha fazla riske atmadan dönmeye karar vermiştim ki, arkamdan bir erkek sesi duydum.

“İyi geceler Mabel...”

42. Bölüm

“İyi geceler Mabel Hanım.”

Arkamı döndüm ve karşı koyamadığım bir refleksle biber gazının tetikleyicisine bastım. Gazı sıkarken arkamdan seslenen kişinin kim olduğunu ancak anlayabildim.

Sadettin.

“Mabel Hanım ne yapıyorsunuz!”

Sadettin gazın etkisinden sıyrılabilmek için uzaklaştı ve elleriyle yüzünü yelpazeledi. Gaz tahmin ettiğimden çok daha etkiliydi. Bir anda benim de yüzüm yanmaya başlamıştı. Ayrıca farkında olmadan derin derin solumuştum. Boğazımda irrite edici bir tat ve acıyla ak-sırarak karşılık verdim.

“Çok... Çok özür dilerim Sadettin Bey!”

Sadettin gaz konusunda benden tecrübeliydi. Bir süre daha yüzünü yelledikten sonra benim yüzümü tuttuğumu fark etti.

“Elinizi gözünüze değdirmeyin!”

Ben gazın etkisiyle kıvranmaya devam ederken yanıma geldi ve bileğimden tutup gazın etkisinin bulunduğu bölgeden uzaklaştırdı.

“Siz... Sizin ne işiniz var burada Sadettin Bey?”

“Asıl sizi sormalı. Önümden geçtiniz, beni fark etmeden koşmaya başladınız. Tehlikede olduğunuzu düşünüp peşinizden geldim.”

Sadettin’in şokunu atlatır atlatmaz az önceki gerilimim yeniden aklıma geldi.

“Birisi... Birisi vardı. Şu yığıntıların arkasından kaçtı!”

Sadettin, “Siz bekleyin burada!” dedikten sonra tabancasını çıkar-
dı. İşaret ettiğim alana doğru yürüdü. Yüzü halen yanmaya devam
ediyordu. Attığı her adımda zorlanarak kartonların üzerine bastı ve
arka taraftaki mobilyaların olduğu yere girdi.

Birkaç dakika gözden kayboldu. Merakla oraya bakmaya çalışı-
yordum ancak yüzüm ve gözlerimin yanmasından dolayı bakışlarımı
sabitleyemiyordum. İki elimle birden yüzümü havalandırmaya çalı-
şıyordum.

“Kimse yok. Emin misiniz buraya birisinin kaçtığından?”

Sadettin bir anda ortaya çıkıvermişti yeniden.

“Hareketlenmesini, kaçmasını falan gördüm. Eminim!”

“Demek ki geç kaldık... Gazı sıkmasaydınız belki...”

Yarım saat sonra gece mesaisi yapan bir tost ocağının taburele-
rinde sakinleşmiş bir halde oturuyorduk.

“Asayiş Şube’de toplantım vardı. Onun için gelmiştim. Toplan-
tı geç bitti. Hazır gelmişken Ozan Bey’in yeni mekânını da ziyaret
etmek istedim. Gittiğimde yeni kapanmıştı. Yandaki diğer dükkân
sizin sokağı işaret etti, bazen oradaki bir kafede oturuyor Ozan diye.
Sokağa girip biraz ilerlemiştim ki siz apartmandan çıkıp koşmaya
başladınız. Arkanızdan seslendim fakat duymadınız. Sonrası da bu
işte...”

Tüm yaşadıklarımın gerilimini atlatmış ve zar zor kendime gel-
miştim. Aklımdaki soruyu Sadettin kendi kendine yanıtlamıştı.
İnanmalı mıydım yoksa altında başka bir bityeniği aramalı mıydım
bilmiyordum. Dahası, az önce yaşadıklarımı nasıl anlatacağımı da...
Ama sonuçta bizzat şahit olmuştu. Şeffaf davranmam benim elimi
güçlendirebilirdi.

“Balkonda otururken arka sokaktan birisinin beni izlediğini his-
settim. Panikledim ve hemen peşine düşmeye çalıştım. Ama gördü-
ğünüz üzere beceremedim.”

Sadettin'in bakışlarında beni tartmaya çalışan bir şüphencilik sezmemiştim. Hatta tam tersine daha korumacı ve dostane gibiydi.

"İzlendiğinizden emin misiniz? Eğer öyleyse bu ivedilikle araştırılması gereken bir durum."

"Yani emin miyim ben de bilmiyorum. Karanlığın içinde bir adamın silueti vardı. Bana baktığını düşündüm."

Önceki takip edilme hislerime girmeye gerek yoktu. Bu kadar şimdilik yeterdi.

"Bence ihmal etmeyin bunu. Gerekirse bu bölgeye bakan arkadaşlarla iletişime geçebilirim. Suç duyurusunda bulunmanız yeterli."

Şu an en son isteyeceğim şey Sadettin ya da adamlarının işlerime burnunu sokmaları olurdu.

"Teşekkür ederim. Tekrarı olursa ben gerekeni yaparım. Cinayet Büro'da tanıdıklarım var."

"Evet. Haberleri okudum. Kasatura Katil dosyasında güzel bir başarı yakalamışsınız. Tebrik ederim."

Altında bir ima var mıydı yoksa gerçekten içtenlikle mi teşekkür ediyordu anlayamamıştım. Fakat yine de hazır konusu açılmışken devam ettirmek istedim.

"Teşekkürler. Aslında tam başarı değil. Bilirsiniz bu işleri, Emniyet'le koordineli olarak yaptık o haberi."

Sadettin tam çakaldı.

"Durun tahmin edeyim. Asıl katili manipüle etmek ve sıradaki kurbanı uyandırabilmek için..."

Yuh!

"Siz... Siz nereden biliyorsunuz?"

"İşlenen cinayetleri duymuştum. Merak edip birkaç arkadaşımı aramıştım hatta. Sonrasında sizin röportajı okuyunca hikâyedeki boşlukları gördüm. Az önce toplantıda devrelerime denk geldim, katilin yakalanmadığını öğrendim. Üzerine biraz kafa yorunca sizin haberin güncel cinayet soruşturmasının bir parçası olduğunu çözmek zor olmadı."

"Ben de sizi tebrik ederim..."

Neyse ki kaçmadığımı ve bir cinayet soruşturmasını kovaladığıma ikna olmuştu Sadettin. Üstelik kamuoyunun verdiği ismi de kullanmıştı. Bu bile şimdilik benim için avantaj sayılırdı. Sadettin cephesinden baktığımdaysa sıradaki konunun mutlaka Deniz olması gerekirdi. Ben de üzerime düşeni yaptım.

“Deniz hakkında bir gelişme var mı Sadettin Bey? Halen ulaşamıyorum Deniz’e...”

“Hayır, ortalarda yok. Ben de hazır denk gelmişken size soracaktım, hiç teması oldu mu diye?”

“Maalesef. Sizle görüştüğümünden beri aramadı hiç. Eve geldiyse de haberim yok, yani evdekiler bana bir şey söylemediler. Ben de uzun zamandır buraya yerleştim malum.”

Söylediklerime hiç itiraz etmedi, üzerime baskı kuracak sorular da sormadı. Şaşkındım. Her şey bu kadar basit olmamalıydı. Sadettin bu kadar sıradan ve dostane davranmamalı...

“Bir gelişme olursa bana da haber verir misiniz Sadettin Bey?” diyerek yeniden kaşıdım. Fakat işe yaramadı. Sadece ucu açık bir yanıt verdi.

“Ortaya çıktığında sizin de haberiniz olur diye tahmin ediyorum.”

Daha fazla didiklemem yersiz kaçacaktı. Sadettin eliyle gözlerini yellendirmeye çalışırken, “Ya gerçekten çok özür dilerim,” dedim, “bir polise biber gazı sıkacağım aklımın ucundan geçmezdi.”

“Sorun değil,” dedi, “biz alışkınız gaza. Birçok olayda gaz yedik sonuçta. Birazdan tamamen geçer.”

“Gözünüzde biber gazıyla tabanca çektiniz bir de... Ne yalan söyleyeyim çok korktum.”

Bu tepkimden sonra gülümsedi.

“Buna da alışkın sayılırız. Aslında kolay kolay tabancama davranmam ama siz birisi var deyince mecburen.”

O an fark ettiğimse Sadettin’le onca görüşmemize rağmen hiç sohbet etmediğimizdi. İlk başlarda Beliz’in soruşturması, sonrasında Deniz’in gerilimi derken ilk defa böyle bir an yakalamıştım.

“Neden kolay kolay tabancanıza davranmazsınız?” diye sordum, “ben olsam her fırsatta çıkartırdım sanırım.”

“Tabancayı belinden çıkarmak da canlı bir hedefe doğrultmak da büyük sorumluluk. Öyle filmlerde görüldüğü gibi değil. Havaya bir kez ateş bile etsen hemen soruşturma açılır. Hele de birisine ateş ettiğinde...”

Son cümlesini söylerken duraksamıştı. Sıradan, maceraya meraklı bir gazeteci kimliğimle devam ettim hemen.

“Siz... Hiç kullandınız mı? Yani canlı hedefe doğrultmaktan kastınız nedir?”

“Canlı hedefe doğrultmak adı üzerinde. Herhangi bir kişiye tabancayı çevirmek ve hedef almak. Çok kez doğrultmuşumdur, maksat kendimi korumak ve karşımdaki suçluyu korkutmak.”

“Hiç ateş ettiniz mi?”

“Havaya birkaç kez.”

“Canlıya peki?”

Derin bir soluk aldı.

“Maalesef bir kez...”

“Nasıl yani? Yaralandı mı karşıdaki kişi?”

“Öldü.”

Buz gibi olmuştu Sadettin. Belli ki halen travmasını atlatamamıştı. Sorularıma devam edip etmeme konusunda tereddütte kaldım.

“Çok üzücü. Yani sizin açınızdan. Karşıdaki kişi hak etmiştir diye düşünüyorum.”

“Bundan on yıl kadar önceydi. O zamanlar resmi ekiplerde çalışıyordum. Aile içi şiddetten ihbar geldi. Telsizle benim bulunduğum ekibi yönlendirdiler. Müstakil, tek katlı bir evdi. Konu komşu bahçede toplanmış. Bahçe kapısında bir adam karşıladı beni. Damadının iki kızını birden rehin aldığını söyledi. Birisi eşi, diğeri baldızı. Ekip arkadaşlarımla içeriye girdik hemen. Salonun kapısında yerde kanlar içinde yatan kadını gördüm. Karısını bıçaklamıştı, kadıncağız kıvranıyordu. Salona girecekken donakaldım. Salonun içinde, yemek masasının önünde onları gördüm. Adamı ve kadının kız kardeşini. Adam bıçağı da baldızının boğazına yaslamış, arkasında saklanıyordu. Öldüreceğim, bunu da öldüreceğim diye bağıırıyordu.

Tabancamı doğrultup ikna etmeye çalıştım. Ama kafası yerinde değildi, uyuşturucu almış. Genelde böyle rehin alma olaylarında sonuna kadar ikna etmeye çalışılır. Ama yerde kanlar içinde yatan kadın her şeyi değiştiriyordu. İşin şakası yoktu. Ekip arkadaşlarım yerdeki kadını çekip aldılar. Onlar dışarı çıkarken son kez teslim olması için ikaz ettim. Ama işe yaramadı.”

Anlatırken birden durdu. Çayının sonunu bitirip üzerine su içti ve devam etti.

“Adi herif o kadar iyi saklanıyordu ki, ateş etmem çok riskliydi. Hemen önünde duran kızcağızı vurabilirdim. Kızın gözlerine baktım. Ağlıyor ve korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Yardım etmem için adeta yalvarıyordu. Adam, ‘Öldüreceğim, kardeşini de öldürecek’ diye yeniden bağırmaya başladı.

Bakışlarımı kızın gözlerinden ayıramadım. Nasıl olduysa kızın bakışlarında bir şey hissettim. Korkusu azalmış gibi. O da gözlerini benim gözlerime kilitlemişti. O an aklıma kızla bakışarak iletişim kurmak geldi. Ses çıkarmadan dudaklarımı hareket ettirdim ve ‘bir’ dedim. Kız vermek istediğim mesajı anladı ve dudaklarını belirgin bir şekilde hareket ettirerek bir dedi. Bakmaya devam ettim, iki dedi. Bakmaya devam ettim, üç dedi ve bir anda yere doğru tüm gücüyle çöktü. Kız yere çökünce adam ne yapacağını şaşırdı. Kızı yeniden yakalamak için eğilecekti ki, aradığım fırsatı yakaladım. Hiç tereddüt etmeden iki el ateş ettim. Birisi göğsüne, diğeri boğazına isabet etti...”

Anlatırken sanki o anı yeniden yaşıyor gibiydi. Gözlerini kaldırım taşına dikmiş, hareket ettirmiyordu.

“Kız çığlık atarak yere tamamen attı kendini. Hemen uzandım ve kızı güvenli alana kadar çekiştirdim. Zaten adam olduğu yere yığılıp kaldı. Üç beş saniye nefes alamadığı için böğürdü ve sonrasında...”

Yutkundu ve sonrasını anlatamadı. Zaten buraya kadar da niye anlatmıştı onu da anlamamıştım. Sadettin’le aramızda hep bir mesafe, hep bir soğukluk olmuştu. Buzları eritmeye çalışıyor gibi hissetmişim. *Ama neden?!*

“Çok... Çok geçmiş olsun...” diye karşılık verdim, “hak etmiş, yoksa kızı öldürecekti.”

“Evet... Ablası da hastaneye yetişti ve kurtuldu. Ama günlerce olayın etkisini atamadım. Adamın böğürme sesi kulaklarımdan gitmedi. Sonra da alıştım.”

Yeniden yutkundum. Sanki başımdan geçenleri biliyormuşçasına da son lafını gediğine oturttu.

“Demem o ki Mabel Hanım, suçlu bile olsa birisini öldürmek, yere düşen cesedini izlemek zor. Hem de çok zor...”

43. Bölüm

Ertesi gün erkenden uyandım. Kaç gündür üzerime çöken kötü enerjiyi dağıtmaya karar vermiştim. Özellikle bir önceki gece yaşadıklarım ve Sadettin'le sözde rast gelişim ortalığı biraz hareketlendirmem için bir işaretti.

Ayaküstü yaptığım kahvaltıdan sonra hazırlanıp çıktım. Rotam yine Asayiş Şube olacaktı. Artık bazı gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Hele de Sadettin meselesiyle. Cihan'dan o günden sonra hiç ses çıkmamıştı. Bilerek mi aramamıştı yoksa Sadettin'in perde arkasında bir etkisi var mıydı anlamam şarttı. Bunu anlamamın tek yoluysa bizzat karşılarına çıkmaktı.

Asayiş Şube'de yine normalin dışında bir hareketlilik bulunuyordu. Doğrudan Cihan'ın odasına gittim. İçeride başka polislerle toplantı yapıyordu. Kapıdan kendimi gösterdikten sonra misafir odasına geçtim ve beklemeye koyuldum.

Bir süre sonra Cihan, "Siz buralara gelir miydiniz Mabel Hanım," diye laf ederek misafir odasının kapısında belirdi. Hemen ardından, "Hadi odama geçelim," diye ekledi.

Odasına geçtikten sonra, "Özlemiştinizdir beni diye düşündüm," diyerek iğnelemesine yanıt verdim.

"Özledik tabii," dedi, "hatta katilden sonra Mabel de vazgeçti diye kendi aramızda dedikodunu bile yaptık. İspiyonlamak gibi olmasın ama Cevdet, katil Mabel de çıkabilir diye suçu sana yıkmayı planlıyor, haberin olsun. Kasatura Mabel!"

Kasatura Mabel... Cihan da katili zihninde böyle kodlamıştı anlaşılan... Cihan'dan böylesine bir karşılama beklemiyordum. Belli ki o da tatsız gecenin konuşulmasını istemiyordu. Elinden geldiğince güler yüzlü davranmaya çalışıyordu. Ayrıca sürekli çoğul konuşması ve araya koyduğu profesyonel mesafe gözümünden kaçmamıştı.

"Hazır gelmişken tutuklayın bari o zaman," dedim, "bir daha uğraşmayın."

"Cevdet hele dosyanı hazırlasın, ondan sonra bakarız," diye mizahını devam ettirdi.

"Cevdet nerelerde? Bu odada onu görmeyince işler yarım gibi hissediyorum."

"Gelir birazdan. Sabah sabah güne yeni bir cinayetle başladık. Olay yerinden dönüyor şimdi."

"Ne cinayeti?"

"Alacak verecek meselesinden kavgaya dönüşmüş. Orta yaşlarda bir adam öldürülmüş. Katili de bulduk, adamın amcasının oğlu."

"Benlik bir cinayet değilmiş desene," diyerek işi geyiğe çevirdim, "size kolaylıklar dilerim."

Cihan lafı hiç gevelemeden aradaki görüşmediğimiz günlere getirdi.

"Kusura bakma, üst üste çok iş oldu. Bizim soruşturmada da gelişme olmayınca seni hiç arayamadım."

"Önemli değil. Ben de yoğunsundur diye seni rahatsız etmedim. Cevdet ile haberleşiyordum."

Cihan bakışlarını bir anda kapıya çevirdi.

"İyi insan da lafının üzerine gelirmiş. Gel Cevdet."

Cevdet güler yüzle benimle tokalaştı ve hal hatır sordu.

"Ben de tam senin Mabel Hanım'dan şüphelendiğinden bahsediyordum."

Cevdet yine bıyık altından gülümsedi.

"Aman komiserim, gerçek sanılacak şimdi."

Cevdet, yeni cinayet dosyasıyla ilgili bilgileri hemen Cihan'a aktardı. Cihan rutin talimatlarını sıraladı. Cevdet notlarını aldıktan sonra bana döndü.

“Aradan çok süre geçti. Hiç ses soluk yok.”

“Ben de şaşırdım,” diye yanıtladım, “acaba katil vaz mı geçti düşüncesi giderek artıyor bende. Bilmiyorum siz ne düşünüyorsunuz?”

Her şey sıradan ilerliyordu. Ne Cevdet’in ne de Cihan’ın tavırlarında değişiklik yoktu. İçtendiler ancak yapmacıklı değil. Eğer Sadettin’le temasları olsa ve Deniz hakkında bilgi alsalardı böyle davranamazlardı.

Cihan, “Öyle hemen vazgeçti diyemem,” diye karşılık verdi, “ama yine de bir ihtimal.”

Cevdet, “İyi açıdan bakınca belki de yeni işlenecek cinayeti böyle engellemiş olduk,” diye devam ettirdi.

“Engel olduk olmasına ama iki cinayetin faili elini kolunu sallayarak geziyor halen,” diye itiraz ettim.

Cihan, “Zaten bizim canımızı sıkan tek konu bu,” dedi, “tepeden de baskı yiyoruz. Haluk Müdür her gün soruyor.”

“Mektuplarla ilgili ihbar gelmeye devam ediyor mu?” diye sordum Cevdet’e bakarak.

Cevdet, “Evet,” dedi, “sadece ihbar değil, bizzat şubeye gelen de oldu. Hele de bir manyak türedi ki sorma, adam üçtür kendi el yazısıyla yazdığı mektubu getiriyor, bana da mektup geldi diye.”

“Mektuplar dışında başka gelişme yok mu? Ne bileyim sizin kendi cephenizde yaptığınız araştırmalar?”

Cihan, “Araştırmalarımız farklı yönlerde devam ediyor,” dedi, “ama elde var kocaman bir sıfır. En son baz çalışması yaptırdık detaylıca. Cinayetlerin işlendiği bölgelerdeki baz istasyonlarından sinyal alan telefonları tespit ettirdik. Her iki bölgeden de sinyal almış ortak numaraları. Koca İstanbul’da üç tane numara çıktı. Kullanıcılarını bulduk ama hiçbirisinin alakası yok.”

“Tamamen çıkmaza girdik desenize,” diye söylendim.

Cevdet, “Zaman ve sabır Mabel Hanım,” diye karşılık verdi, “sabretmeden çözülemiyor böyle vakalar.” Daha sonra Cihan’a döndü. “Ben şu işleri toparlayayım komiserim müsaadenizle.”

Cevdet çıktıktan sonra Cihan’a döndüm. Asıl merakımı cesaretle sordum.

“Sana birisini söylemiştim ya hani, teyzemin sağlıkçısı...”

Bunu der demez elinin alnına yapıştırdı.

“Ya kusura bakma o benim aklımdan tamamen çıktı.”

Ayak mı yapıyordu yoksa gerçekten mi unutmuştu emin olamadım.

“Kaç gündür Mabel ile bir şey konuşacaktım ben diye eksiklik hissi yaşıyordum. İyi hatırlattın. İsmi neydi? Gidip baktırayım hemen.”

Yine gayet doğal bir tepki... Gerçek mi, sahte mi?

Bloknotlardan bir kâğıdı not almak için çıkarmıştı. Kâğıda uzanıp Deniz'in bilgilerini yazdım.

“Tamam bekle sen, ben hemen geliyorum.”

İşte dananın kuyruğunun kopacağı yere gelmiştik. Cihan odasından çıktı. Dönüşünde gerçekleşebilecek sahneleri zihnimde canlandırıp yanıtlarımı ve yapay şaşkınlıklarımı hazırlamaya başlamıştım.

Beş dakika kadar geçmemişti ki, Cihan elinde yatay tuttuğu A4 kâğıdına şaşkın şaşkın bakarak içeri girdi.

“Çok garip...”

Heyecanlanmıştım. Belli etmemek için ayak parmaklarımı sıktım. Sanırım her şey açığa çıkacaktı şimdi... Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım.

“Nedir garip olan?”

“Adres... İkamet gibi durmuyor...”

Bunu dedikten sonra koltuğuna oturdu ve kâğıdı masaya yerleştirdi. Uzaktan görebildiğim kadar bakmaya çalıştım. Tablo benzeri çizgiler ve içlerinde bilgiler vardı. Ne olduğunu anlayamadım.

“Aa, tamam, şimdi oldu...”

“Ne oldu Cihan? Meraklandırdın beni.”

“Adresi algılamakta zorluk yaşadım da. Evet ikamet değilmiş, bakım merkeziymiş.”

“Ne bakım merkezi?” diye devam ettim. Bu sorumdan sonra Cihan açıklamasını yaptı.

“Bu çocuğun babası yıllar önce ölmüş. Annesi hayatta. Annesinin adresi garibime gitmişti de şimdi bakım merkezi olduğunu anladım. İzmir'de bir bakım merkezinde kalıyor annesi.”

Deniz hakkında yeni bilgiler... Babası ölmüş, annesi bakım merkezinde.

“Kız kardeşinin adresi var mı?”

“Kız kardeşi mi?” diyerek dudak büzdü, “kız kardeşi görünmüyor nüfus kayıt örneğinde. Tek çocuk bu.”

Deniz’in bir başka yalanı daha...

“Ben de bakabilir miyim şuna?” diye son bir atak yaptım.

“Kusura bakma bu evrakı seninle paylaşamam ama annesinin adresini not alabilirsin,” dedi. Hemen not defterimi çıkardım ve annesinin ismiyle verdiği adresi yazdım.

Garipti gerçekten. Cihan adresi verdikten sonra hiçbir yorum yapmamıştı. Hakkında yakalama kararı ya da bir soruşturma olsa anlardı sanırım. Eğer bunlar yoksa Sadettin soruşturmayı nasıl yürütüyordu acaba?

Şimdi risk zamanı...

Risk aldım ve “GBT”sinde bir şey var mı çocuğun?” diye sordum, “sonuçta teyzemin evine girip çıkıyor.”

Cihan, “GBT baktırmadım,” diye yanıtladı, “ailesinin adresi lazım diye sadece nüfus kaydını çıkarttırdım. İstersen iki dakika bekle baktırayım.”

“Yok yok, gerek yok,” diyerek atıldım, “bana bu bilgiler de yeter. Zaten kadın İzmir’deymiş. Artık teyzem için başkasını buluruz.”

Şimdilik bu kadarı da yeterliydi. Deniz hakkında iki yeni bilgi ve bir de adrese sahiptim.

44. Bölüm

Emniyet'ten çıkar çıkmaz telefonuma sarıldım. Ozan'ı aradım.

“Neredesin?”

“Bomonti'ye geldim şimdi, kafeye. Ben de seni arayacaktım kahvaltı yapalım mı diye. Sen evde misin?”

“Evde değilim. Tamam kafede bekle, birazdan gelmiş olurum.”

Edindiğim yeni bilgilerin coşkusuyla adımlarken içten içe Deniz'e ilenmeye de başlamıştım.

Demek kız kardeşinin yanına gitmiştin Deniz...

Demek kız kardeşin vardı...

Kesin kız kardeşim dediği Sanem'di.

Kafede bizi izlerken Sanem'i tanımazlıktan geldiği gibi...

Ozan kafede çalışanları başına toplamış hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Ben kafeye girdikten sonra geliyorum dercesine başını salladı.

Doğrudan üst kata çıkıp Ozan'ın ofis olarak kullandığı odaya girdim. Birkaç dakika sonra arkamdan geldi.

“Deniz'in annesini buldum. İzmir'de.”

Daha selamlaşmadan ağzımdan çıkıvermişti.

“Güne hızlı başlamışsın,” diye karşılık verdi Ozan. Karşıma oturduktan sonra, “Nereden buldun?” diye sordu.

“Beklediğimiz yerden. Emniyet'ten. Az önce Cihan'dan öğrendim.”

“Peki Cihan başka bir şey demedi mi? Yani Sadettin meselesi, hakkında yakalama kararı olup olmaması.”

“Hayır. Şansımız yaver gitti. Cihan hemen ayaküstü nüfus kaydına baktı ve adresi verdi. Deniz'le ilgili başka hiçbir şey araştırmadı.”

Ozan, “Garip...” diye mırıldanarak dudak büzdü, “ben olsaydım içiğine ciciğine kadar araştırırdım.”

“Bu arada Sadettin demişken, Sadettin dün buradaydı.”

“Ne!”

Ozan oturduğu sandalyeden ayaklanır gibi oldu.

“Mabel düzgünce anlatsana, neler oluyor? Sadettin, Cihan, Deniz...”

Bir önceki yaşadıklarımı ve az önce yaptığım görüşmeyi detaylıca anlattım. Ozan, “Keşke gitmeseydim,” dedi, “bir gece ayrıldım neler olmuş neler. Şu birisinin seni izleme olayına fena takıldım.”

“Olan oldu boş ver, kafaya takılacak bir olay değil,” diyerek yumuşattım, “İzmir meselesini ne yapacağız? Gidecek miyiz?”

Ozan beni fazlasıyla tanıyordu.

“Gitmeden durabilecek misin?”

“Sanmam...”

“Ver bakayım şu adresi.”

Ozan’a adresi verdim. Telefonundaki navigasyon programına adresi girdi.

“Beş buçuk saat gösteriyor yeni otobandan. Ben dört saate girerim İzmir’e.”

Ozan’ın bu cümlesinden sonra, “Saat kaç?” diye sordum.

“On bire geliyor.”

Gün içinde yetişiyorduk.

“İşin yoksa şimdi...” diye ağzımı açmışım ki Ozan ayağa kalktı.

“Tamam, hadi çıkalım.”

Eğer bir polis şefi olsaydım kesinlikle Ozan gibi birisiyle çalışmak isterdim. Beni hiçbir şekilde ikiletmiyor ve sürekli olarak önümü açıyordu. Özellikle ulaşım konusundaki hızı ve pratikliğiyle inanılmaz bir lojistik destekçimdi.

Dediğini yaptı ve dört saat sonrasında beni İzmir’e ulaştırmayı başarmıştı. İzmir’e girdikten sonra navigasyonun yönlendirmesiyle elimizdeki adrese doğru ilerledik.

Karşıyaka'da yüksek bir tepeye kurulmuş bir semte gelmiştik. İki katlı, dışarıdan bakıldığında bir sağlık merkezini andıran yapının önünde durduk.

Ozan, "Adrese göre burası," dedi, "numara yirmi iki."

Binanın dışında özel güvenliğin olduğu bir kulübe vardı. Kulübenin hemen yanından da giriş.

"Huzurevi mi burası?" diye sordum.

Ozan, "Tam benzemiyor," dedi, "sanırım özel bir yaşlı bakımevi. Huzurevlerinin özel sektördeki hali diyebiliriz."

Arabayı park ettikten sonra indik. Ozan kulübeye yaklaşırken önüme geçti. Güvenlik görevlisine selam verip yetkili birisiyle görüşmek istediğimizi söyledi.

Güvenlik görevlisi kimliklerimizi isteyip yerine ziyaretçi kartları verdi ve girişteki danışmaya yönlendirdi.

Danışmada genç bir kız çalışıyordu. Elimizdeki ziyaretçi kartlarını görünce doğrudan "Kime gelmiştiniz?" diye sordu.

Deniz'in annesinin ismini verdim.

"Nesrin Alparslan."

Genç kız bilgisayara ismi girdi ve "226 numaralı oda," dedi. Hemen ardından bilgisayarın yanındaki dokümana bakıp, "Şu an bahçededir. Arka tarafta. Düz ilerleyin ve ortadaki kapıdan çıkın. Zeliha Hanım sorumlusu."

Ozan teşekkür ettikten sonra kızın gösterdiği kapıya doğru yöneldik.

"Niye geldiğimizi sormadılar bile."

"Ziyaretçiyiz işte..." diyerek yanıtladım ve kartı gösterdim.

Bahçeye çıktığımızda geniş bir yeşil alan bizi karşıladı. Yarım futbol sahası büyüklüğünde rahat vardı. Her taraf çimenler ve çimenlerin üzerindeki botanik bahçesine benzer çiçeklerle doluydu. Yer yer çardaklar, masalar ve ziyaretçilerin kullanımı için kantin gibi bir alan ayrılmıştı. Yaşlı insanların çoğunluğu güneşin altındaydı. Büyük kısmı banklarda sakince otururken, bir kısmı kendi kendilerine egzersizler yapıyordu.

Bahçeye çıkmamızla birlikte üzerinde önlük bulunan bir adam yanımıza geldi.

“Kimin için gelmiştiniz?”

“Nesrin Alparslan.”

Adam, az ileride yan yana oturan ve yine üzerlerinde hemşire kıyafetine benzer kıyafetler olan kadınlara doğru seslendi.

“Zeliha Hanım, bir bakar mısınız?”

Kadınların içinden Suzan Abla’ya benzer, kızıl saçlı, güleç yüzlü bir kadın ayağa kalkıp yanımıza geldi.

“Nesrin Hanım için gelmişler.”

Adam bizi Zeliha’ya teslim ettikten sonra yanımızdan ayrıldı.

“Hoş geldiniz. Nesrin Hanım’ın yakını mısınız?”

Nasıl bir yanıt vereceğimi bilemiyordum. Ozan’la göz göze geldim. Ozan da öylece bakakalmıştı.

“Sayılırız,” diyerek giriş yaptım, “yani uzaktan.”

“Tam olarak kim olduğunuzu öğrenebilir miyim acaba? Kusura bakmayın, Nesrin Hanım’ın özel bir durumu var, bunu bilmek zorundayım.”

Zeliha’nın bu çıkışmasından sonra sağ tarafımızdaki kantin gibi alanı işaret ettim.

“Vaktiniz varsa görüşebilir miyiz? Size daha detaylı anlatayım.”

Zeliha önden yürüdü ve kare şeklinde masalardan birisine geçti. Ben karşısına, Ozan da benim sağıma oturdu.

“Ben Nesrin Hanım’ın oğlunun kız arkadaşayım.”

Bunu duyunca kadının gözbebekleri büyüdü. Tabii Ozan’ın da...

“Öyle mi...”

“Neden şaşırdınız?”

“İlk defa oğluyla ilgili birisi geliyor da ondan. Aslında kimsesi yoktu diye biliyorum. Ondan dolayı şaşırdım.”

“Bir oğlu olduğunu bilmiyor muydunuz?”

“Biliyordum tabii. Yani kendisi söylüyordu. Ama burada kadınların çoğunluğunun çocuklarıyla ilişkisi yok maalesef. Nesrin Hanım’ın da öyle.”

“Özel durumu demiştiniz. Özel durumu nedir? Sağlığıyla mı ilgili?”

“Evet. Nesrin Hanım uzun yıllardır misafirimiz. Hatta en eskimiz diyebilirim. Bizden önce bir süre ruh ve sinir hastalıklarında tedavi görmüş. Daha sonra buraya yerleşti. Ara sıra psikolojik sorunları nüksediyor.”

Bütün dikkatimi Zeliha’nın dudaklarına vermiştim. Ağzından çıkan her bir heceye...

“Nasıl nüksediyor? Yani kendine zarar verme gibi bir şeyler söz konusu mu?”

“Hayır, ne kendisine ne de bir başkasına zararı yok. Rahatsızlığı nüksettiği zaman bazen kimseyle konuşmuyor, bazen kendi kendine sayıklama krizlerine giriyor, bazen sanrılar gördüğünü iddia ediyor. Zaten günlük yaşamında da benzer iletişim sorunları yaşıyoruz.”

Sayıklamalar, sanrılar diye içimden geçirdim...

“Ne tür sayıklamalar mesela?”

“Eşinden bahsediyor çoğunlukla. Ölmedi o, öldürdüler gibi şeyler söylüyor.”

Zeliha’nın bu cümlesiyle Ozan’la yeniden göz göze geldik.

Ozan, “Eşi nasıl ölmüş ki?” diye araya girdi.

“Trafik kazası. On beş yıl kadar önce. Ama Nesrin Hanım ara sıra kazada ölmedi, öldürdüler diyor. İlk bunu dediğinde polise haber vermiştik. Hatta benim de ifademi almışlardı. Ama soruşturmadan bir şey çıkmadı sanırım, ifade verdiğimizle kaldık öyle.”

“Oğlu, yani Deniz... Hiç ziyaretine gelmiyor mu?”

“Hayır, hiç gelmedi. Zaten o yüzden şaşırdım siz gelince.”

“Peki onun hakkında hiç konuşuyor muydu?”

“Benim de en çok garibime giden bu. Diğer misafirlerimiz kötülemek için bile olsa çocuklarından bahsederler. Hayırsız, işe yaramaz gibi. Ama Nesrin Hanım hiç ama hiç bahsetmedi. Ben bir defa sordum, oğlun varmış, görüşüyor musun diye, boş boş baktı sadece yüzüme ve konuşmadı. Ondan beri de sormadım.”

Ozan, “Bakım masrafları peki? Düzenli bir ödeme geliyor olsa gerek burada kalabilmesi için,” diye sordu.

“Vefat eden eşinden maaşı var. Adam galiba doktormuş. Ölünce maaş bağlanmış Nesrin Hanım’a. Maaşı bakımevinin hesabına otomatik yatıyor. Aylık ücret kesildikten sonra kalanı kişisel hesabına aktarılıyor. Harcama yetkisi var bende, bakımevinin karşılamadığı diğer ihtiyaçlarını o hesaptan karşılıyoruz.”

Deniz’in babası doktormuş... Yeni bir bilgi daha...

“Bizim görüşmemizde bir sakınca var mı?” diye devam ettim. Deniz’in annesini görmek ve konuşmak için sabırsızlanıyordum.

“Hayır, görüşebilirsiniz. Ama birinci dereceden akrabalar dışında görüşmenin bizim gözetimimizde olma şartı var.”

İtiraz edebileceğim bir durum değildi. Mecburen kabul edecektim.

“Olur. Bizim için hiç sorun değil.”

Zeliha, “Başka soracağınız bir soru yoksa buyurun geçelim,” dedi ve ayağa kalktı. Bahçede ilerlerken bize görüşme kurallarının altını çizdi. Misafirlerinin yaşlarından dolayı bulaşıcı hastalık konusunda titizlerdi. Kesinlikle fiziksel temas kurmayacak, bir buçuk metreden fazla yaklaşmayacaktık ve görüşmemiz yarım saati geçmeyecekti...

Bahçede ilerledikten sonra arka kısımda manzara olan bir alana geldik. Az ileride, tekerlekli sandalyenin üzerinde birisi manzarayı izliyordu. Sırtı bize dönüktü.

Zeliha, Deniz’in annesine doğru yaklaşmadan önce, “Şu sıralar yine pek iyi değil,” diye fısıldayarak bizi uyardı, “eğer sizinle konuşmazsa lütfen ısrarcı olmayın.”

“Tabii,” diyerek sessizce yanıtladım.

Zeliha, tekerlekli sandalyeye arkadan yanaştı. Deniz’in annesinin önüne geçip eğildi ve bir şeyler söyledi. Daha sonra doğruldu ve sandalyenin tutacaklarına uzanıp bize doğru çevirdi.

Deniz’in annesinin bakışları bize döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi atlamaya başladı.

Gözleri...

Bakışları...

Bunlar tıpkı Deniz’in gözleri ve bakışlarıydı...

45. Bölüm

Karşımda bir an Deniz'i gördüğümü sandım. Tüylerim diken diken oldu. Sakin kalmaya çalışarak birkaç adım yaklaştım.

“Merhaba. Nasılsınız?”

Kadın gözlerini tam gözlerime dikti. Hiç ayırmadan. Sanki gözlerimin içinden kalbimi, ruhumu okumaya çalışıyordu. Konuşmadı. Sadece izledi.

Yanıt vermemesi üzerine bakışlarımı Zeliha'ya çevirdim. Devam etmemi söylercesine işaret yaptı arkasından. Yeniden şansımı denedim.

“Merhaba. Beni duyuyor musunuz acaba?”

Dudakları hareketlendi ve kadife bir ses duyuldu.

“Evet, duyuyorum.”

“Nasılsınız?”

Nasılsınız soruma yine yanıt yok...

Rahatsızlığından kaynaklı bir iletişim sorunu muydu yoksa kasıtlı olarak mı yanıtlamıyordu, anlamak çok güçtü.

“Nasılsınız?” diye tekrarladım.

Sonuç değişmedi. Sadece bakmaya devam etti. Gözlerini hiç kırpmadan, gözbebeklerini oynatmadan...

Bu kez Ozan şansını denedi.

“Merhaba teyze. Biz İstanbul'dan geliyoruz. Seninle konuşmak için geldik.”

Başını hafifçe oynattı ve yanımda duran Ozan'a baktı.

“Ne konuşacaksınız benimle?”

Ozan umutlanmıştı. Olduğu yerde heyecanla kıpırdandıktan sonra, “Biz... Biz Deniz’in arkadaşlarıyız,” diye giriş yaptı.

Kadın bakışlarını bu kez Ozan’ın üzerinde sabitledi.

“Deniz’e uzun zamandır ulaşamıyoruz. Meraklandık. Nerede olduğunu biliyor musun diye sana sormak istedik.”

Kadının yanıtı kısa ve netti.

“Bilmiyorum.”

“Sizi ziyarete geliyor mu? Görüşüyor musunuz hiç?”

Aynı kısa yanıtı bana da verdi.

“Hayır.”

Ozan son kez denedi.

“Deniz’in gidebileceğı bir akrabası, yanında kalabileceğı bir tanıdığınız var mı?”

“Hayır.”

Olmuyordu. Ne yaparsak yapalım kadınla sağlıklı bir iletişim kuramıyorduk. Kestirip atarcasına verdiği yanıtlarıyla hiçbir sorumuzun karşılığını alamıyorduk.

Bu böyle olmayacaktı. Başka bir yol denemeye mecburdum. Kadının gerçek düşüncelerini, gerçek duygularını ve eğer biliyorsa gerçek bilgilerini alabileceğim bir yol...

Kadına birkaç adım daha yaklaştım. Zeliha yaklaştığım için ters bakışlarını sundu. Umursamadım ve biraz daha sokulduktan sonra yere çöktüm. Zeliha uyarmasına rağmen dinlemedim ve eline uzanır gibi yaptım.

“Deniz...” diye mırıldandım, “Deniz sizi sevmiyor muydu?”

Bu sorumdan sonra gözlerindeki donukluk bir anda kayboldu. Sanki hüznülenir gibi bir hal aldı. Ne bana ne de Ozan’a bakıyordu. Arkamdaki bir noktaya bakışlarını sabitlemişti.

“Siz...” diye devam ettim, “siz Deniz’i sevmiyor muydunuz?”

Son sorumdan sonra uzanmaya çalıştığım eli titremeye başladı. Zeliha bunu fark eder etmez, “Bence bu kadar yeterli,” diyerek araya girdi ve tekerlekli sandalyeyi çekmek için hamle yaptı.

“Ben, ben onu çok seviyordum. Hep sevdim.”

İlk defa duygularını tasvir eden bir cümle çıkmıştı ağzından. Zeliha'ya doğru bakıp, "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ben, ben onu çok sevdim. Şimdi de seviyorum."

"Neden hiç görüşmüyorsunuz peki? Neden hiç arayıp sormuyor?" Yere çömelmiş vaziyette duruyordum.

"Ben, ben engel olamadım. Hiçbir şeye engel olamadım."

Neyi kastediyordu?

Zeliha, "Lütfen daha fazla ısrar etmeyin," diye çekiştirecekken Ozan atladı.

"Zeliha Hanım, birkaç dakika daha sadece..."

"Neye engel olamadınız?" diye açmaya çalıştım.

"O çok küçüktü. O hep küçüktü. Diyemedim, yapma diyemedim, o daha çocuk diyemedim. Engel olamadım."

Kadının gözleri tamamen dolmuştu. Ağlamasına ramak kalmıştı.

"Kime diyemediniz? Neye engel olamadınız?"

"Babası... Babası... Babasına diyemedim. Cesaret edemedim. Engel olamadım."

Bu cümleden sonra bir anda şoka girmiş gibi derin bir nefes aldı. Nefesi boğazına takılmışçasına inlemeye başladı. Hemen sonra da kısa ve gürültülü nefesler... Sanki boğuluyordu.

Zeliha, "Daha fazlasına izin veremem!" diye sesini yükseltti ve tekerlekli sandalyeye yön vererek uzaklaştırdı.

"Ne oldu sence kadına? Son anda neden öyle krize girdi?"

Akşam saatlerinde, Kordon'daki bir balık restoranında günbatımını izlerken sormuştu Ozan.

"Bilmiyorum, hiçbir şey anlamadım," diye yanıtladım. Aklım halen Deniz'in annesindeydi. Bize söylemeye çalıştığı şeylerde... Ayrıldığımız andan beri düşünmeme rağmen bir türlü çözememişim.

"Cesaret edemedim diyor, yapma diyemedim diyor, o daha çocuk diyemedim diyor... Ayrıca bunları babasına söylemiş."

Ozan'ın tane tane dedikleri zihnimde kaç kez belirmişti...

“Bence Deniz’in babasıyla sorunları vardı ya da babasından şiddet gördü. Başka bir açıklaması olamaz bunun.”

“Adam doktormuş Ozan. Cahil bir insan değil. Neden şiddet uygulasın ki?”

“Doktorlar gaddar olamaz diye bir kural mı var? İnsanoğlu çiğ süt emmiş, her şey beklenir. Yoksa kadın neden engel olamadım desin ki?” Önündeki rakı kadehinden bir yudum aldı, “Ayrıca bu tarz bir durum yaşamış olması neden böyle bir psikopata dönüşmüş olabileceğini de kısmi olarak açıklar değil mi?”

Ozan’ın konuşarak yürüttüğü beyin fırtınası dışarıdan bakıldığında gayet mantıklı geliyordu. Ama nedense babasının Deniz’e şiddet uyguladığını düşünmek istemiyordum. Belki de kabullenemiyordum. Belki de Deniz gibi bir psikopat bile olsa henüz çocukken göreceği şiddete tahammül edemiyordum.

“Bilmiyorum Ozan, bilmiyorum...”

Oflayarak vermiştim son karşılığı. Ozan bunaldığımı hissetmişti. Hemen konuyu değiştirdi.

“İyi oldu ama geldiğimiz. Ne zamandır İzmir’e yolum düşmemişti.”

Ozan’ın bu çabası komiğime gitmişti.

“Çok hızlı gündem değiştirdin...”

“Ne yapayım. Ayrıca gerçek bu, ne zamandır gelmemiştim. Anılarım canlandı ne güzel.” Tüm yaşananlara rağmen keyfi oldukça yerindeydi.

“İzmir’i her zaman sevmişimdir, İzmir her zaman güzeldir,” diye devam etti, “aynı senin gibi...”

Alkolün etkisi hafiften kendini göstermeye başlamış, ikimizi de rahatlatmıştı. Ayrıca pek çaktırmasam da bu iltifat çok hoşuma gitmişti. Bir adamın beni Türkiye’nin en güzel şehirlerinden birine benzetmesinden daha güzel bir söylem olamazdı.

Gülümseyerek, “İyi o zaman tadını çıkarmaya bak,” dedim.

Kulaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Neyse ki yine saçlarım kulaklarımı kapatıyor diye geçirdim içimden. Sanki düşüncelerimi okumuşçasına “Saçların ne kadar hızlı uzadı senin,” dedi usulca, “ama böyle de çok güzel be!”

“Evet çok uzadı, küt kestirmeyi düşünüyorum.” İkinci iltifatı duymazlıktan gelerek konuyu değiştirdim.

Sırf aç kalmamak için zorla yediğim yemekten sonra, “Dönüşe geçiyor muyuz?” diye sordum, “ama bu kez o kadar hızlı sürme lüt. fen. Zaten yoruldu.”

“Sen bilirsin, alkol de aldık ama,” diye yanıtladı, “acil bir işin yoksa biraz İzmir’in keyfini çıkarabiliriz. Eski günlerdeki gibi...”

Anılarım canlandı.

Eski günlerdeki gibi...

Ozan’ın ne demek istediğini çok sonradan anlayabilmişim. Eskiye, çok eskiye gönderme yapıyordu. Ta lise yıllarımıza, sevgili olduğumuz zamanlara... Konser miydi festival miydi bir şey için kaçmıştık birlikte. Sırf ben çok istiyorum diye. Beliz idare etmişti beni teyzeme karşı. Zorlu bir otobüs yolculuğundan sonra yorgun olmamıza rağmen müthiş eğlendiğimizi hatırlıyorum. Hatta Kordon...

Kordonda sabahlamıştık Ozan’la. Yüzlerce kişiyle birlikte. Sımsıkı sarılmıştı bana. Öpmüştü beni. Evet, öpmüştü ve ben de karşılık vermişim. Belki de ilk öpüşmemizdi. Doğru, ilk öpüşmemizdi. En masum zamanların en masum öpüşmesiydi. Ozan’ın kalp atışlarını o zaman hissetmişim tüm gerçekliğiyle. Nefesini içime çekerken kalbi yerinden çıkacak gibi atmıştı.

Utanmışım bir anda. Halbuki kaç yaşındaydık artık. Ama yine de garip gelmişti ilk öpüştüğüm adamın bana eski günleri ima etmesi...

Acaba halen bana karşı aynı sevgiyi besliyor muydu Ozan?

Acaba o gece öptüğü gibi masumca mıydı sevgisi?

Acaba kalbi yerinden çıkacak gibi atar mıydı yine?

Peki ya ben...

Acaba yine aynı tutkuyla sarılabilir miydim ona?

Ah Ozan, neden anımsattın ki...

“Kalalım mı bu gece İzmir’de?” diye mırıldandım farkında olmadan, karşı koymamışım bu sefer bir anda çıkıvermişti ağzımdan, “sana da uyarsa. Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Ozan duyduklarına inanamıyordu sanki. Bir çocuk gibi neşelendi. Yüzüne renk geldi.

“Kalalım tabii.”

Sonrası çok hızlı geçmişti. Şımarık ve heyecanlı bir Ozan’a bırakmıştım kendimi. Tıpkı o gece yaptığım gibi... Anılar, gülüşmeler ve tıpkı o gece gibi içime dolan coşku. Beklemiyordum kendimden bunu. Ozan’la yeniden aynı frekansta olabileceğimi...

Lüks sayılacak bir otelde yer ayırtmıştı Ozan. Son katında. İzmir manzarasında. Gece yarısını çoktan geçmiş bir saatte, eski günlerdeki gibi umursamazca çıkmıştık odaya. Üzerimizdeki günlük kıyafetlerle. Ama önemsizdi ikimiz için de.

Kendimi tamamen bırakmıştım ona. Karışmayacaktım hiçbir şeye. Karışmadım da... Süit odanın salon kısmında perdeleri sonuna kadar açmış, ışıkları kısmıştı. Oda servisinin getirdiği şarap ve kadehleri iki koltuğun arasındaki sehpa üzerine yerleştirmişti. Aynı çocuksu heves ve şımarıklıkla kadehleri doldurdu.

Ayaktaydık.

“Eski günlere...” diyerek uzattı kadehini...

Sözle değil ama kadehle yanıt verdim gülümseyerek. Kadehi tepesine dikerken boğazına takıldı gözüm. Boynuna, omuzlarına ve iki düğmesi açılmış gömleğine... Heyecanlıydı. Kalbinin atışını gözlemlerimle seçebiliyordum. Dokunmama gerek kalmadan. Ama dokunmak istiyordum. Dokunmalı ve hissetmeli...

Kadehini indirirken yavaşça uzattım elimi. Parmaklarımdan üç tanesi gömleğinin üzerinde kalırken iki tanesi göğsüne değdi. Tene...

Ve oradaydı aynı Ozan.

Aynı tutkuyla atıyordu kalbi...

Sadece, eski günlerdeki cesareti yoktu beni öpmek için...

Usulca sokuldum yanına ve boynuna bir öpücük kondurdum. Cesaret düğmesine basmıştım adeta dudaklarımla. Titremeye başlayan nefesi saniyeler sonra çenemin altındaydı aynı coşkuyla... Bir eli sırtımdan bel çukuruma yerleşti ve bedenlerimizin yapışması için çekim kuvveti devreye girdi bir anda.

Aynıydı Ozan.

Dudakları, nefesi ve içindeki ben sevgisi...

Hiçbir şey değişmemişti.

Nefesini hissettiğim her dakika şanslı mıyım yoksa şanssız mıyım diye sorgulamaktan alıkoyamıyordum kendimi. İçimde ona karşı biriken tüm öfkeyi bu nefeslerle atmalı mı yoksa tutmalı mıydım bilmiyordum.

Sorgulamaları bir kenara itip sadece nefesine odaklandım bir süre sonra... Yıllar sonra yine bedenimi titretmeyi ve ruhumu sarsmayı başaran dudaklarına...

Evet, hazırdım artık o dudaklara kendimi tamamen bırakmak için. Yarını düşünmeden, yarınlar olmayacakmışçasına...

Gecenin şans sorgulamasını yapmayacak kişi normalde Ozan olacaktı. Tabii öpüşmemizin en ateşli yerinde cep telefonuma gelen mesajın bildirimi duyulmamış olsaydı. Bu saatte gelen mesaj sadece beni değil onu da meraklandırmıştı. Bir kolum onun boynundayken uzandım telefona ve ekrana baktım. Mesajı gönderen kişinin ismi ekranda görününce ikimizin de bakışlarındaki merak artmıştı. Tabii tek farkla. Benimki sadece merak, Ozan'ınki ise yanında vahşi bir kıskançlıkla...

Cihan'dan gelmişti mesaj.

Açtım, okudum. Gecenin tek şanssız Ozan değildi artık.

Öfkeli bakışlarını bana sunmasına fırsat tanımadan ekranı Ozan'a çevirdim. En azından kıskançlık duygusunu söndürebilsin diye.

İyi geceler Mabel. Uyuyup uyumadığını bilmediğim için mesaj atmak istedim. Az önce bir kadın cesedi bulundu. Üzerinde de başka birisine ait bir saç teli. Kasatura'nın işine benziyor.

46. Bölüm

“Bakmasan olmuyor muydu şu telefona?”

Ozan bir şekilde öfkesini kusmaya çalışıyordu.

“Ne yapacaksın, koşup İstanbul’a katili mi yakalayacaksın?”

“Ozan, tamam abartma artık. Biliyorsun kaç gündür bu soruşturma için beklediğimi!”

Otelin otoparkında arabaya binerken saatime baktım. Gece üçü geçmişti. Ozan söylenmeye devam ediyordu. Aslında öfkesi soruşturma için gecenin bu saatinde yollara düşmemiz değil, hevesinin kursağında kalmasıydı.

“Yol boyunca söyleneceksen direksiyona ben geçeyim. Sen de uyu istersen.”

“Of tamam. Susuyorum!”

Yola çıkmamızın ardından bütün heyecan ve mutluluğumun yerini gerginlik almıştı.

Nereden çıkmıştı bu cinayet?

Aynı katilin işi miydi?

Saç teli dışında mektuplar var mıydı?

Mektuplar varsa ölen kadın hiç mi haberlere bakmamıştı?

İstanbul’a dönene kadar aynı sorular arabanın tekerleri gibi beynimde dönüp durdu. Defalarca. Yanıtların hepsini gidince öğrenecektim.

Öğrenecektim öğrenmesine ama bundan sonrası için ne yapacaktık?

Aldığımız tedbirler, yaptığım onca plan bir işe yaramamıştı.

Nerede eksikim vardı?

Nerede yanlış yapmıştım?

İstanbul sınırlarına girdiğimizde saat sekizi geçmişti. Midemde bastıramadığım bir sancı meydana gelmişti. Ozan'a çaktırmamaya çalışarak oturduğum koltukta kıvranıyordum.

Ozan beni doğrudan Emniyet'in bahçesine bıraktı. Arabadan inerken, "Çok yorgun görünüyorsun," dedim, "istersen benim eve geçip dinlen. Ben de birkaç saate gelirim."

Ozan tepkisini devam ettirerek, "Asıl sen kendine bak," dedi, "yüzün bembeyaz oldu. İnat etmeyeceğini bilsem seni zorla eve götürürdüm."

"Görüşürüz Ozan!" diyerek kapıyı kapattım ve Asayiş Şube'nin merdivenlerine yöneldim.

İçerisi yine ana baba günü gibiydi. Koridorlarda koşuşturanların suratlarından herkesin ne denli stres altında olduğunu anlamak çok kolaydı. Cihan ve Cevdet'in de öyle. Cihan'ın odasında girdiğimde ikisi de aşırı çaresiz bakışlarıyla karşılamışlardı beni.

"Gel Mabel Hanım gel, ters köşe olanlar takımını tamamlayalım."

Daha koltuğuma oturmadan ilk sorumu sordum.

"Bizim katilin işi mi? Mektup var mı?"

Cevdet, Cihan'ın masasındaki bir delil poşetini önümdeki sehpa-ya bıraktı. Delil poşetinin içinde üç tane zarf vardı. Zarfların üzerinde ise aynı isim: Ezgi.

"Ezgi Karamolla. Yirmi dört yaşında. Suadiye'de büyük bir kitap-çıda çalışıyor. Evi Kartal'da. Cesedi Marmaray durağının yakınlarındaki terk edilmiş Tekel İşçi Lojmanları'nda bulundu. Bu kez on üç bıçak darbesiyle. Görüldüğü kadarıyla bıçak aynı bıçak."

Cevdet alelacele özetlemişti son cinayeti. Katilin yeni kurbanı gencecik bir kızdı.

Cihan, "Tespitlerin doğru çıktı," dedi, "yine halka açık alanda çalışan ve risk almadan saç teline ulaşılabilir bir kadın. Ama engelleme çaban işe yaramadı."

En çok merak ettiğim noktaya gelmişti sıra.

"Ezgi haberlere hiç bakmamış mı? Hiç okumamış mı?"

“Haberleri görüp görmediğini bilmiyoruz. Ama mektupları okumamış hiç.”

“Nasıl yani?”

“Posta kutusunda duruyordu üç mektup da. Hiç açılmamış.”

Planımın neden işe yaramadığı şimdi ortaya çıktı.

“Ama bu... Nasıl olur...”

Cevdet geri kalan kısmı açıkladı.

“Yaşadıkları bina üç katlı eski bir aile apartmanı. Girişte her daireye özel bir posta kutusu yok. Faturaların ve postaların konulduğu tek bir kutu var. Ailesi çay toplamak için memleketlerine gitmiş. Ezgi de senelik izne ayrılmış ve onlara yardıma gitmiş. Oradan da kısa bir yurtdışı tatiline. Dün sabah dönmüş ve döner dönmez işbaşı yapmış. En büyük talihsizliği posta kutusundaki mektupları hiç fark etmemiş olması.”

“Yani İstanbul’da olsa ve mektubu fark etse...” diye konuşmaya başladım ama devamını getiremedim.

Cihan, “Evet... Planlarımız işe yarayacaktı büyük ihtimalle,” dedi, “mektupları görmesi yeterdi. Haberleri kendi okumamış olsa bile illaki bir yakını veya arkadaşı ile mektupları paylaşır ve ihbar ederdi.”

“Kaç gündür bundan dolayı bekleyip durduk desenize,” diye karşılık verdim.

Yaklaşmıştık. Çok yaklaşmıştık...

Cevdet, “Böylelikle katilin vazgeçtiği düşüncemiz yerle bir oldu,” dedi, “artık iki ihtimal var. Ya Kasatura haberleri hiç okumadı ya da hiç umursamadı. Ama iki sonuçta da yeni bir cinayetin kapısı aralandı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim belli aslında. Kasatura yöntem değişikliğine gitmedi ve gitmeyecek. Ezgi de işe yaramamış olabilir ama bir sonraki hedefinde halen şansımız var.”

Bana teselli vermek için mi diyordu yoksa gerçek düşüncesi miydi bilmiyorum.

“Bence plan işe yaramadı,” diyerek itiraz ettim, “sonuçta gencecik bir kızın ölümüne engel olamadık ve bıçak darbesindeki artışa göre belki de katili sinirlendirdik.”

Cihan, “Şu özeleştiriyi yapmaktan asla çekinmiyorum,” diyerek araya girdi, “haber operasyonunu yapmasaydık da yine işlenecekti. Elimizde hiçbir şey yoktu. Hoş, halen de yok!”

Neye nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemiyordum. Ezgi’nin ölümünü engelleyememiş olmak canımı yakıyordu.

Kendi iç muhasebeme daldığım esnada Cevdet ve Cihan bir anda ayağa kalktılar. Bakışlarını kapıya doğru çevirmişlerdi. Fark eder etmez ben de çevirdim. Haluk Müdür kızgın bir suratla odaya girdi.

“Kasatura’nın bu kızı seçmesi kasıtlı. Mektupların ona ulaşmıyacağı kesinlikle hesaba kattı.”

Haluk Müdür başka bir bakış açısı sunmuştu içeri girer girmez. Ne Cihan’ın ne Cevdet’in ne de benim yorum yapmama fırsat tanımadan devam etti.

“Bu işin suyu çıktı Cihan. İnsanlarda korku ve panik olmasın diye hassasiyet gösterdik ama genç bir kızın ölümü göz göre göre geldi. Başlarım milletin korkmasına da paniklemesine de. Yeni bir cinayete tahammülüm yok!”

Kapının ağzında durmuş, tok sesiyle gürlüyordu Haluk Müdür...

Cihan, “Emirleriniz nedir müdürüm?” diye sordu ayakta beklemeye devam ederken.

“Gerekirse İstanbul’daki tüm kadınlara çağrı yapacağız. Gönüllülük esasıyla herkes gelip saç telinden bir örnek verecek. Sıradaki kurbanı koruma altına alamazsak bu işin sonu gelmez.”

İmkânsıza yakın bir seçenektir Haluk Müdür’ün dediği. Söylediğinde ciddi miydi yoksa sadece sinirinden mi böyle konuşuyordu kestiremiyordum. “Çok saçma,” diye kendi kendime mırıldanırken birden çatık kaşlı bakışlarını bana çevirdi.

“Mabel Hanım’dan başlayın işte. Yeni bulunan saç teli hem koyu renk hem de çok uzun değil miydi? Aynı onun saçları gibi. Ben başmüdürün yanına çıkıyorum, fırçamı yedikten sonra bu konuyu konuşacağım!”

Bana diş bilemiş fakat nezaketinden ödün vermemek için mi böyle davranıyordu anlayamamıştım. Üçümüzün de yanıt vermesini beklemeden döndü ve çıktı.

“Olacak iş değil!” diyerek anında tepkimi gösterdim, “böyle seri katil vakası mı çözülür!”

Cihan ve Cevdet’in suratları Haluk Müdür’ün rüzgârından sonra daha da çok düşmüştü. Cihan içinden küfürler sıralayarak koltuğuna kendini bıraktı.

Cevdet bakışlarını bana çevirmişti. Daha doğrusu saçlarıma...

“Çağla’nın cesedinden çıkan saç teli ile Ezgi’nin DNA’sı eşleşti mi bu arada?” diye sordum.

Cihan, “Kriminalden haber bekliyoruz,” dedi, “ayrıca eşleşme beklemeye gerek var mı? Her şey ortada.”

Cevdet, “Komiserim, Ezgi’nin üzerinden çıkan saç teliyle Mabel Hanım’ın saç teli benziyor aslında,” diye araya girdi. şaka mı yapıyordu yoksa ciddi mi konuşuyordu belirsiz bir tonda.

“Yok daha neler!” diyerek çıkıştım, “saçmalamayın.”

Cihan, “Haluk Müdürü duydun. İlk senden başlayabiliriz,” dedi. Onun da ciddiyetini çözememiştim.

“şaka yapmayı bırakın!” dedim, “durumun ciddiyetinin farkındasınız değil mi?”

Cevdet, hiç görmediğim bir ciddiyetle karşılık verdi.

“Gayet farkındayız Mabel Hanım. şaka falan da yapmıyoruz. Saçınızdan bir teli verin baktıralım.”

Daha fazla itiraz edecek halim yoktu. İş çığırından çoktan çıkmıştı. Cihan da Cevdet de sağlıklı düşünme yetilerini kaybetmişlerdi.

“İyi alın!” dedim ve omuzlarıma bakındım. Omzuma düşmüş bir saç telimi gördüm ve alıp Ezgi’ye gelen mektupların bulunduğu delil poşetinin üzerine bıraktım. Sinirlenmişim. Öfkeme hâkim olamayarak son lafımı edip çıktım.

“Uyumlu çıkarsa Kasatura’yı ben yakalar getiririm size!”

Neden bu kadar tepkiyle karşıladığımı ben de anlamamıştım. Belki de Haluk Müdür’ün üstü örtük tavrıyla beceremediğimizi yüzüme

vurması zoruma gitmişti. Belki de katili yakalamak için buldukları yeni çözümün saçmalığını sindirmekte zorlanıyordum.

Normal şartlar altında hemen işe koyulup Ezgi Karamolla hakkında araştırmalara girişmem gerekiyordu. Ama hiç hevesim kalmamıştı. Üzerimdeki stres ve gerginlik, midemdeki sancı ve içimdeki Ezgi'nin acısıyla nefes almaya bile takatim kalmamıştı. Boğulma hissi yeniden baş göstermişti.

Biraz temiz hava almak, biraz açılmak için yürümeye karar verdim. Ne kadar yürüdüm bilmiyorum. Yön belirlemeden, hedef koymadan yürüdüm. Attığım her adımda son cinayeti sindirmek ve kabullenmek için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Elimden geleni yaptığıma, hatta kendimi riske attığıma inandırmaya... Ama bir işe yaramıyordu. Ezgi'nin ölümünde kendime de sorumluluk payı çıkarıyordum.

Artık adım atacak gücüm kalmamıştı. Mahalleme doğru devam ettim. Ozan'ın kafesinin önüne gelince duraksadım. İçeriye doğru bakındım. Kasada çalışan kız beni fark edince, Ozan'ın olmadığını ima etti. Eve geçip yatmış olmalıydı.

Ben de dinlensem iyi olacaktı. Hatta şimdilik en iyisi bu olacaktı. Uyumak ve en azından uykudayken beynimi kemiren tüm düşüncelerden uzaklaşmak...

Sokağıma girdim. Nagihan'ın kafesinin önünden geçtim. Ona el sallayarak selam verip apartmana doğru devam ettim. Dar kaldırım yerine asfaltdan yürüyordum. Arkamdan gelen bir arabanın sesini duyunca kaldırıma attım kendimi. Birkaç metre daha yürüdüm ve apartmanın giriş kapısına geldim.

Dış kapıyı açıp apartman boşluğuna girdiğimde telefonum çaldı. Telefonumu çantamdan çıkartıp ekrana baktım. Arayan Cevdet'ti.

“Buyurun Cevdet Bey?”

“Mabel Hanım... Neredesiniz?”

Sesi aşırı derecede heyecanlı geliyordu. Paniklemiş gibiydi.

“Eve giriyorum şimdi. Bir sorun mu var?”

Verdiği yanıtla elim ayağım boşaldı.

“Saç teliniz... Saç teliniz Ezgi’nin üzerinde bulunan saç teliyle uyumlu çıktı!”

Sonrası...

Sonrası boşluk...

Kulaklarımda bir uğultu. Etraftaki tüm sesleri kesen bir uğultu...

Elimdeki telefonu kulağımdan indirmeden bakışlarımı apartman girişindeki posta kutusuna çevirdim. Benim daireme ait posta kutusundaki zarfları gördüm.

Sonrası...

Sonrası boşluk.

Zarflara doğru bir adım attım.

İkinci adıma yeltendiğimde arkamdan bir el uzandı.

Son hatırladığım burnuma gelen o iğrenç ve keskin kokuydu.

Gözlerimi hafif araladıgımdaysa, bana bakan o tanıdık simasıyla bir çift mavi göz gördüm.

47. Bölüm

OZAN

İzmir'den döner dönmez Mabel'i Emniyet'e bıraktım. Gecenin bir yarısından sabaha kadar direksiyon salladığım için bedenim yorgun düşmüştü. Bomonti'ye geçip arabayı kafenin önüne park ettim. Kafedeki çocuklara görüntü verip geri çıktım. Mabel gelene kadar birkaç saat de olsa uyumak iyi gelecekti.

Mabel'in evine geçtim ve salondaki koltuğa yorgun bedenimi bıraktım. Mabel ile geçirdiğim keyifli akşam halen aklımdaydı. Özellikle de otel... O mesaj gelmeseydi belki de Mabel ile eski günlerimize dönecektik. Belki de eskisinden de güzel günlere...

Mabel'i düşleyerek uykuya dalmam uzun sürmemişti. Derin bir uykudaydım. Kâbuslar göreceğim dipsiz bir kuyu kadar derin... Apartmanda kopan gürültüyle gözlerimi açtığımda, asıl kâbusun yeni başladığını zar zor anlayabilmişim.

Dairenin kapısında ayak sesleri ve kilitle oynama sesleri duydum. Koltukta bir anda irkilerek seslerden emin olmak için bir süre bekledim. Devamını duyunca kapıya koştum ve bir hışımla kapıyı açtım.

Merdivenlerin başında onu gördüm. Cihan Komiseri. Yanında başka polisler de vardı. Bir tanesi diz çökmüş, elindeki tornavida ile kilidi sökmeye çalışırken öylece kalmıştı.

“Neler oluyor?”

Cihan'la göz göze gelmiştik. Gözlerindeki korku ve paniği o an fark ettim. Asıl kâbusumun artık başladığını...

“Mabel. Mabel kaçırıldı...”

“Nasıl... Nasıl kaçırıldı... Kim kaçırdı...”

İlk başta sadece böyle karşılık verebilmişim. Bir anda ayaklarımdan başıma doğru yayılan sıcaklık tüm bedenimi ele geçirmeden önce...

“Peşinde olduğumuz katilin kaçırdığından şüpheleniyoruz. Siz bir şey duydunuz mu?”

Polisleri içeri elimle işaret ederek davet ettiğim andan sonra bir süre konuşamadım. Boş gözlerle onları izledim.

Mabel kaçırılmıştı.

Peşinde olduğu katil kaçırmıştı. Kasatura. Diğer kadınlar gibi onu da öldürmek isteyen katil!

Cihan’ın yanındaki polislerden birisi bir bardak su getirdi. Suyu içtikten sonra kendime geldim. İsmi Cevdet’ti.

“Mabel Hanım’ın takip ettiği dosya hakkında bilginiz var mıydı?”

“Evet. Bir seri katil. Kadınlara mektup gönderen ve saç tellerini toplayan birisiydi.” Alelacele cevaplamıştım.

“Son maktulün üzerinden Mabel Hanım’ın saç teli çıktı. Yarım saat önce haber vermek için aradım. Telefon kesildi. Tam apartmanın girişinde katil yakalamış sanırım.”

Apartmanın girişinde... Altı üstü üç beş kat altımda. Hemen yanı başımda kaçırılmıştı Mabel... Eğer uyumasaydım, eğer kafede oturup onu bekleseydim belki de müdahale edebilecektim!

Cevdet’in arkasından Cihan geldi.

“Sizin başka bir bilginiz yok değil mi?”

“Hayır. Sabah sizin yanınıza bırakmıştım. Sonra eve gelip uyudum.”

Cihan çaresizce salona yeniden bakınırken birden aklıma kameralar geldi. Mabel’in takip edildiği hissinden sonra komşu esnafların kameralarını kontrol etmişim. Hatta bazıları çalışmıyordu, tamir etmeleri için uyarmıştım. Apartmanın hemen girişini gören iki tane kamera da vardı.

“Kameralar!” diyerek ayağa kalktım, “apartmanın girişini gören kameralar vardı.”

“Evet. Arkadaşlarımız şimdi görüntüleri inceliyorlar.”

Tam bu görüşmenin üzerine Cevdet’in telefonu çaldı. Telefonla konuşur konuşmaz, “Komiserim, Mabel Hanım’ı beyaz bir ticari kasayla götürmüş. Plakayı tespit etmiş bizim çocuklar!” dedi.

Cihan, “Hemen haber merkeziyle iletişime geç Cevdet. MOBESE görüntüleri ve PTS sisteminden son görüldüğü yeri tespit etsinler,” dedi, “biz de çıkalım!”

Ben de anına ayaklandım.

“Cihan Bey... Ben de gelebilir miyim?”

Cihan kısa bir süre tereddüt etti. Cevdet’e baktı. Sanki ondan onay bekliyordu. Hemen ardından, “Buyurun gelin,” dedi, “ama bizim yanımızdan asla ayrılmayacaksınız.”

Apar topar hazırlanıp aşağıya indim. Sokak mahşer yeri gibiydi. Yol tamamen kapatılmıştı. Her tarafta polisler katilin olası güzergâhını tespit etmeye çalışıyorlardı. Cihan, az ilerideki bir arabanın başından bana işaret etti. Koşarak yanına gittim ve arabasına bindim.

Önde genç bir şoför ile Cihan oturuyordu. Arka koltukta da Cevdet ile ben. Cihan ha bire telsizden konuşmalar yapıyor ve sık sık arabanın plakasını tekrarlıyordu. İstanbul’daki tüm ekiplerin teyak-kuz halinde olmasını emrediyordu. Cevdet ise telefonla görüşüyor ve aldığı bilgileri Cihan’a aktarıyordu.

Gelen bilgilere göre hareket ettik. Katilin geçtiği tüm yollardan geçerek ilerledik. Durduğu trafik lambaları, döndüğü kavşaklar... Her birisinde durup kameralar var mı diye kontrol ede ede... Cihan her lokasyonda bölgedeki polisleri harekete geçiriyor ve sürekli talimatlar yağıdırıyordu.

En sonunda İstanbul’un kuzey tarafındaki bir sanayi bölgesine kadar ulaştık. Mabel’in içinde bulunduğu araç son olarak bu bölgede görünmüştü. Farklı farklı alanlarda çeşitli sanayi kampüsleri vardı.

Arabadan indikten sonra Cevdet, “Komiserim alan çok geniş,” dedi, “çembere alarak ilerlemek daha mantıklı olacak gibi.”

Cihan, yeniden telsizinin mandalına bastı ve civarda ne kadar polis ekibi varsa bölgenin girişine çağırdı. Bazılarını ise doğrudan ana geçiş noktalarında uygulama yapmaları için yönlendirdi.

Yarım saat içinde tüm bölgeyi adeta abluka altına almışlardı. Cihan ve Cevdet tüm ekipleri koordine ederek sanayi alanında ne kadar fabrika ve atölye varsa hepsini teker teker arattırıyorlardı.

Yaklaşık bir saat geçmişti ki, telsiz anonslarında aranan arabanın ağaç işleri bölgesindeki bir caddede, bir brandanın altına gizlenmiş halde bulunduğu anons edildi. Hep birlikte dakikalar içerisinde arabanın bulunduğu caddeye ulaştık. Cihan, hemen yakınında bulunan bir marangoz atölyesini işaret edip etrafının sarılmasını emretti.

Polisler atölyenin etrafını kuşattıktan sonra Cihan, Cevdet ve iki polis daha çelik yeleklerini giyip tabancalarını çıkartılar. Hemen arkalarından bir başka polis grubu daha aynı hazırlıklarını tamamladılar. Cihan'ın işaretinden sonra kapıyı koçbaşı ile kırıp içeriye daldılar.

Heyecandan bacaklarım titriyordu. İkinci polis ekibi de içeri girince peşlerinden ben de gittim. Yüksek tavanlı, her tarafında stoklanmış sunta ve MDF ahşap levhalar bulunan geniş bir atölyeydi. Ortaya doğru iş makineleri ve montajlanmış çeşitli dolap ve kapılar bulunmaktaydı.

Seslerin geldiği yöne doğru koştuktan sonra gördüğüm tabloyla neredeyse küçükdilimi yutacaktım. Hemen orta alanda, altı yedi tane tekerlekli seyyar pano bulunmaktaydı. Panoların üzerineyse yüzlerce kadına ait saç telleri, isimler ve mektuplar yapıştırılmıştı.

Panoların hemen karşısındaki alanda ise geniş bir ahşap levha vardı. Levhanın üst köşelerinden aşağıya halatlar sarkıyordu. Aynı halatlardan alt köşelerde olanlar yılan gibi kıvrılmışlardı. Cihan halatlara, Cevdet ise birkaç metre gerisinde yerdeki kan izlerine bakıyordu.

Cihan, "Buradalarmış. Mabel'i buraya bağlamış olsa gerek," dedi.

Cevdet, kan izlerini göstererek, "Komiserim burada arbede yaşanmış," dedi, "kan örneklerini alıp hemen DNA incelemesine yollamamız lazım."

Kan izlerine doğru yavaş yavaş yürürken aklıma gelen tek soru kime ait olabileceğiydi. En büyük korkum Mabel'e ait olmasıydı.

Mabel'e ait değilse Kasatura'ya ait olabilirdi.

Kasatura'ya ait değilse...

48. Bölüm

MABEL

“Deniz!”

Karşımdaydı.

Gözlerimi yeniden açtığımda bir evdeydim. Ahşap bir ev. Duvarlarda havyan postları, kurumuş hayvan kafatasları ve çeşitli ebatlarda av tüfeği mermileri asılıydı. Amerikan mutfaklı bir salon ve şömine...

Salonun ortasındaki üçlü koltukta, ayaklarım koltuğun üzerinde yarı oturur vaziyette uzanıyordum. Deniz ise mutfak tarafındaki barda, yüksek sandalyelerden birisine oturmuş beni izliyordu. Beyazlar içindeydi. Ruhunun kötülüğünü kıyafetlerinin ardına gizlemişçesine...

Uyanır uyanmaz ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Ancak bacaklarıma hükmedemediğimi fark ettim. Kenarda duran, tablası mermer eski sehpanın üzerindeki boş şırıngalar neden hareket edemediğimin işaretiydi.

Bakışlarımı yeniden Deniz’e çevirdiğimde o hevesli gülümsemesini yüzüne takındı.

“Günaydın Mabel. Gerçi akşam oldu.”

Deniz’in bu cümlesinden sonra pencereye bakındım. Dışarısi karanlıktı. Salon köşedeki abajurla aydınlanıyordu.

“Neredeyiz Deniz?”

“Nerede olduğumuzun bir önemi var mı?”

Bunu söyledikten sonra kalktı ve tezgâhtaki kahve makinesinden bir kupaya kahve doldurdu. Daha sonra yanıma gelip kahveyi şırıngaların yanına bıraktı, karşımdaki tekli koltuğa oturdu.

“Şimdilik sadece kollarını hareket ettirebilirsin. Sakın boşa debelenme ve kahveni yudumla...”

Başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Adeta beynim de bacaklarım gibi uyuşmuş gibiydi. Gözümün önüne bazı sahneler gelip gidiyordu. Hayallerle gerçekler iç içe geçmiş gibi...

“Beliz nerede?”

Bu sorusundan sonra kahvemi yudumlamadan hemen önce fıslıdım.

“Hiçbir zaman ulaşamayacağın bir yerde!”

Salona yeniden göz gezdirdim. Böyle bir evden hiç bahsetmemişti. Belli acil durumlarda saklanabilmek için tasarlamıştı bu evi.

“Bu fare deliğinde mi saklandın günlerce?”

“Böyle görüldüğüne bakma,” diyerek gülümsedi, “konforludur aslında. Hele göğsüme bıçak saplayan bir kadından intikam almak için sabırsızlıkla beklerken.”

“Ne bekliyorsun o halde? Alsana intikamını!”

Ayağa kalktı ve bacağıma bir şırınga daha sapladı.

“Bu hiç kolay olmayacak...”

Canım yanmıştı. Belli ki önceki iğnenin etkisi azalmıştı ve Deniz bunun farkında olarak sinir sistemimi etkisiz hale getirecek ufak bir takviye daha yapmıştı.

Yeniden koltuğuna geçtikten sonra, gözlerini bana dikerek “Beni öldürmeye yeltenmeseydin her şey çok farklı olabilirdi,” dedi.

“Neyi farklı olacaktı? Diğer kadınlar gibi tüm vücudumu uyuşturup öldürmekten başka ne yapacaktın?”

“Sen...” diye mırıldandı, “sen öyle değildin Mabel.”

“Ne demek öyle değildim. Tüm herkese yaptığın bu işte. Psikopat bir katilden öte bir şey değilsin!”

“Ben... Ben seni...” derin bir nefes aldı.

“Sevmiştim...”

İşte çıkmıştı ağzından. Yalan mı doğru mu olduğunu bilemediğim bir kelime daha dökülmüştü dudaklarından. *Sevmişmiş...* Sinirlenmiştim. Şaşırmıştım. Deniz'den böyle bir cümle beklemiyordum. Samimi miydi yoksa beni manipüle etmeye mi çalışıyordu? Gözlerinde masum bir ifade vardı ama buna kanmamalıyım.

Sanırım?

Nasıl bir karşılık versem diye düşünmeye başladığım esnada diğer odalardan tıkırtılar geldi. Bunun üzerine Deniz ayaklandı.

“Evde tek değiliz anlaşılan?” diye arkasından seslendim konuyu değiştirerek. Fakat beni hiç umursamadan odadan çıktı.

Deniz çıktıktan sonra dışarıdan gelen seslere kulak kesildim. Deniz ve birisi sanki fısıldaşarak konuşuyorlardı. Diğer kişinin sesi daha inceydi... Bir kadın sesi...

Sanem!

Tabii ya, konuştuğu kişi Sanem olmalıydı. Başka kim olabilir ki?

Ne konuştuklarını anlamak için daha çok dikkat kesildim. Bir süre sonra fısıltı halinde konuşmalarının yerini şiddetli sesler almıştı. Sesler boğuk boğuk geldiği için ne konuştuklarını anlamak çok zordu. Fakat seslerin şiddetinden konuşmanın bir tartışmaya döndüğünü çözebilmişim.

Bir süre sonra Deniz bariz bir öfkeyle yeniden geldi. Hazır onu böylesine sinirli görmüşken daha çok damarına basmak için devam ettim. Tabii Sanem'in beni duymasını sağlayacak şekilde yüksek sesle konuşarak...

“Öldürme ayinlerini böyle mi yapıyorsun? Kurbanlarına onları ne denli sevdiğinden mi bahsediyorsun? Ah ne incelik!”

Öfkeli haliyle elleriyle çenemden tutup sıkıştırdı. “Kes sesini!” diye bağırdı. Ardından salonda turlamaya başladı ve aynı öfkeyle devam etti. “Beliz nerede?”

Çaresizdi. “Beliz'e asla ulaşamayacaksın. Ama belki bir gün o sana ulaşır. Benim intikamımı almak ve yarım kalan işimizi tamamlamak için!”

“Seni öldürmek istesem çoktan öldürürdüm Mabel! Hatta az önce de. Üstelik suçu da o manyağa atardım.”

Ne demek istemişti?

Manyaktan kastı Sanem miydi?

“Ne manyağı? Kimden bahsediyorsun?”

Bu kez psikolojik üstünlük ona geçmiş gibiydi. Turlamaya devam ederken tam karşımda durdu.

“Hatırlamıyor musun olanları?”

Olanlar...

Az önceki hayal ile gerçek arasında hissettiğim görüntüler yeniden zihnimde canlandı.

Olanlar...

Deniz, “Seni öldürmek istesem o manyağın elinden kurtarmazdım,” diye devam etti, “Gurbet’in elinden! Sizin deyiminizle Kasatura.”

Kasatura demesiyle beynimde bir anda şimşekler çaktı. Anında saatler öncesine gittim. Apartmanın girişinde, posta kutusundaki mektupları gördüğüm o ana...

49. Bölüm

OZAN

Tüm marangozhaneyi ve yan taraflardaki atölyeleri talan edercesine aradılar. Fakat ne Mabel'den ne de katilden bir iz vardı. Marangozhaneyi gören herhangi bir güvenlik kamerası da çıkmamıştı.

Olay yeri inceleme ekipleri yerdeki kanlardan örnekler alıp acilen incelemek üzere götürmüşlerdi. Laboratuvardan haber bekliyorlardı.

Cihan ve Cevdet atölyenin önünde çaresizce beklerlerken haber geldi. Kan örnekleri Mabel'in DNA'sı ile eşleşmiyordu.

Bunu öğrenen Cihan, "Yerdeki kan Kasatura'ya ait olabilir o zaman," dedi, "ya da üçüncü bir kişiye."

Cevdet, kısa bir süre çenesini kaşıyıp düşündükten sonra, "Üçüncü bir kişi varsa Kasatura ile onun arasında da arbede yaşanmış olabilir," diyerek fikir yürüttü.

Cihan, "Eğer öyleyse Mabel'i neden kurtarmadı?" dedi, "ayrıca Kasatura da yok ortada!"

Cihan'ın bu cümlesinden sonra ise aklındaki şüphe bana göre kesinleşmişti.

Deniz...

Hem Mabel'i hem de Kasatura'yı kaçırabilecek tek kişi oydu!

"Deniz! Deniz isminde bir çocuk var. Mabel'in başının belada olduğu birisiydi!" diyerek araya girdim.

Cihan, "Deniz..." diye mırıldandı, "geçen gün Mabel'in benden bilgilerini istediği adam mı?"

“Evet!”

“Mabel ile Deniz’in olayı ne?”

Yanıtlaması en zor soruyu sormuştu Cihan...

“Ben... Ben çok bir şey bilmiyorum. Ama bilen birisini tanıyorum,” diye yanıtladım.

Cevdet, “Kim?” diye sordu.

Vereceğim cevap ise belliydi.

“Tüm soruların cevaplarını bilebilecek, güvenebileceğimiz birisi.”

Telefonumu çıkarttım ve uzun zamandır aramadığım bir numarayı tuşladım. Telefonun öbür ucunda tanıdık bir ses vardı.

Sadettin.

Benim yönlendirmemle hemen yola koyulduk. Yol boyunca beni pek sıkıştırmadılar. Doğrudan Sadettin’in yanına gittik.

Sadettin beni o halde görünce şaşkına döndü. Hele de yanımdaki kişilerin bir komiser ve bir polis memuru olduklarını öğrendiğinde. Mabel’in kaçırıldığını duyunca ise tamamen paniklemişti.

Mabel ile tüm öngörülerimiz doğru çıkmıştı. Sadettin aslında uzun zamandır Deniz’in peşindeydi. Ve dolaylı olarak da bizim peşimizde! Elinde tam olarak somut bir delil olmadığı için resmi yakalama kararı çıkarttırmamıştı. Devamlı iş değiştirmesi, etrafında kaybolan kadınlar, ailesindeki şüpheli ölümler... Deniz hakkında bildiği ne varsa Cihan ve Cevdet’e aktardı. Beliz’in intihar ettiği günden başlayarak...

Cihan ve Cevdet de takip ettikleri katil hakkındaki bilgileri Sadettin ile paylaştılar. Hemen ardından Deniz’i nasıl bulacaklarına dair konuştular.

Ben de Mabel ile yaptığım araştırmaları ve bildiklerimi teker teker anlatmıştım. Artık hiçbir şeyi saklamanın gereği yoktu. Son gece hariç...

Sadettin, “Evini uzun süre izlettim. Fakat kimse gelmeyince ekip-leri geri çekmiştim,” dedi, “yeniden birilerini gönderiyorum.”

Cihan, Deniz hakkındaki bilgileri edindikten sonra kendi şubelerindeki görevlileri aradı ve çeşitli talimatları sıraladı.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar hiçbir gelişme olmadı. Ne katilden ne Deniz'den ne de Mabel'den bir haber vardı.

Cihan ve Cevdet İstanbul'a döndüler. Araştırmalarına başka yönde devam edeceklerdi. Sadettin de.

Ben de mecburen Emniyet'ten çıkıp evime gittim.

Saatler bir türlü geçmiyordu. Gözüme gram uyku girmiyordu. Deniz ya da diğer katil, hiç fark etmiyordu, Mabel'in hayatı her türlü tehlikedeydi. Zaman geçtikçe tehlikenin boyutu da riski de artıyordu. Bense çaresizce polislerden gelecek bir haberi bekliyordum.

Ertesi gün olmuş ve telefonum hiç çalmamıştı. Sadettin, Cihan, Cevdet; üçünden de hiçbir ses yoktu. Öğlene kadar zar zor sabretmiş, öğleden sonra yerimde duramayarak yeniden soluğu Sadettin'in yanında almıştım.

Emniyet'e gittiğimde Sadettin'i yerinde bulamadım. Diğer polisler de yoğunlardı. Sadettin gelince beni arayacaklarını söylediler ve misafir odasında ya da dışarıda beklememi istediler. Bahçeye inip bir saatten fazla bekledim. Sadettin'den yine ses yoktu. Yeniden içeri girip üst kata doğru çıkarken merdivenlerde Sadettin ile karşılaştım. Alt kattan geliyordu. Beni görünce, "Ben de seni arayacaktım," dedi, "konuşmamız gerekiyor."

Merakla bir gelişme olup olmadığını sordum.

Aldığım yanıtta talihin bize döndüğünü gösterir nitelikteydi.

"Birini yakaladık, senin de yakından tanıdığın birisi!" Sesi heyecanlı ama bir o kadar da soğukkanlı geliyordu.

"Kim o?" diye cevapladım. Kafamda birkaç saniye içinde Kasatura katili, Deniz, Mabel... Onlarca farklı senaryo kurmuştum. Telaşlandım. Ancak aldığım cevap düşündüğüm isimlerden çok daha farklıydı.

"Sanem," dedi usulca, "Sanem'i yakaladık!"

50. Bölüm

MABEL

Deniz'in gözlerinden öncesiydi.

Baygındım.

Uyandığımda mahzen gibi yarı karanlık ve puslu bir yerdeydim. El ve ayak bileklerimden kalın bir iple bağlanmıştım. Hareket edemiyordum. Birkaç kez çırpınmayı denemiştım ama işe yaramamıştı. Sadece acı çekiyordum.

Gözlerimdeki bulanıklık dağıldıktan sonra etrafıma bakınmaya başladım. Zemin sarımsı talaş tozlarıyla kaplıydı. Sağda solda duvarlara ahşaplar, doğramalar ve kalaslar yaslanmıştı. Beş altı metre önümde bir kısmı yeşil bir kısmı metalik gri iş makineleri vardı. İş makinelerinin yanında yarı yarıya montajlanmış ahşap kapı ve pencere çerçeveleri... Burası, burası bir marangoz atölyesiydi.

Cevdet'in saç telimin Ezgi'nin cesedindeki saç teliyle uyumlu olduğunu söylemesini anımsadım. Posta kutumdaki mektuplar... Ve filmi biraz daha geriye sardığımda sokakta arkamdan gelen arabanın sesi...

"İmdat!" diye çığlık attım. Sesim saniyelerce yüksek tavanlı boş atölyede yankılandı.

Bir kez daha denedim.

"Yardım edin!"

Yankılardan başka ses yok.

Üçüncü kez denemeye niyetlendiğim esnada iş makinelerinin yanındaki doğramaların arasından önce ayak sesleri, ardından bir erkek sesi duyuldu.

“Boşa nefesini tüketme, burada kimse seni duymaz.”

“Kimsin sen? Ne istiyorsun benden?”

Doğramaların arasından görünen bir siluet... Saniyeler sonraysa bir adam. Altmış yaşlarında, saçlarının büyük bir kısmı dökülmüş, yüzündeki yaşlılık çizgileri belirginleşmiş, esmer tenli ve simsiyah gözlü bir adam. Çenesinin sağ kısmında ise nohut tanesi kadar ür-kütücü bir et beni...

“Aradığın kişiyim... Herkesin bildiği isimle Kasatura!”

Üzerinde bir kargo pantolon ve birçok yerinde tutkal ve boya lekeleri olan bir tişört vardı. Yanıma doğru yaklaşırken parmaklarındaki kalın iş eldivenini çıkardı.

“Kusura bakma, seni böyle karşılamak istemezdim.”

“Ne istiyorsun benden?”

Doğramaların arasından çekip çıkardığı beyzbol sopasına benzer bir sopayı yerde sürttürmeye başladı. Sürttürerek bana doğru yaklaşmaya ve kahkaha atmaya...

“Acele etme Mabel Hanım... Daha çok vaktimiz olacak. Gülecek, eğlenecek ve tanışacağız.”

Yaklaşırken beline dikkat kesildim. Kemerinin tokasına yakın bir yerde takılı olan bıçağa... Üç dört metre kala durdu, bıçağı çıkarıp elindeki sopanın ucunu yontmaya başladı. Bıçak, genelde avcılarının kullandığı bir av bıçağını andırıyordu. Binnur’u, Çağla’yı ve Ezgi’yi öldüren bıçak...

“O kadınları sen mi öldürdün? Binnur’u, Çağla’yı?”

Aynı kahkahayı yeniden savurdu psikopatça... Kahkahası tüm atölyede yankılandı.

“Üzüldün mü yoksa öldüklerine? Bence sevinmelisin, sana haber yapmak için ne güzel ekmek çıktı. Farkında olmadan ne güzel mükâfat vermişim sana!”

Bu esnadan yüzüne dikkatle baktığımda birden hatırladım. Nagihan’ın kafesinde görmüştüm bu adamı. Haberi yayınladıktan

bir gün sonra. Çiftli masada otururken, masanın tekini rica ettiğimiz ve bitişğine oturduğum yaşlı adam...

“Hatırladım seni. Sen osun. Kafede yanımda oturan adam.”

Kıkırdama tonunda bir kahkaha daha...

“Öyleyse artık tanışabiliriz,” diye karşılık verdi ve az ileride duran paslanmış, döşemesi parçalanmış bir sandalyeyi tam önüme çekti. Sandalyeyi ters çevirip ata biner gibi bacaklarını ayırarak oturdu.

“Gerçekten beni engelleyebileceğini mi düşünmüştün? Ya da uydurduğun saçma sapan bir haberle beni yakalatabileceğini?”

Bu kez ben kahkaha atarak karşılık verdim. Asla beklemiyordu. Şaşırdığı yüzünden belli oluyordu.

“Gerçekten bunun için mi yaptığımı zannettin o haberi? Gerçekten bu kadar aptal mısın?”

Beklemediği yerden vurmuştum. Afallamıştı.

“İnanamıyorum sana... Aşk mektupları yazan kibar ve zarif katilimiz bu kadar salak olamaz!”

Sinirlenmiş ve bir eli titremeye başlamıştı. Titreyen elini hemen sandalyenin iç tarafına çekerek sakladı. Bu kadar çabuk manipüle olacağını ummuyordum. Üzerine gitmeye devam ettim.

“Bu kadar basit bir tuzağa düşebilecek kadar aptal olup olmadığını test etmek için yapmıştım. Ama görünen o ki seni gözümde çok büyüttmüşüm. Haberini yapmama bile değmezmişsin!”

“Sen haber olacaksın. Gazetelere düşen fotoğrafın ise delik deşik olmuş bedeninin olacak!” diye bağırdı ve o meşhur bıçağını çıkardı.

“En fazla son kurbanın olacağım. Oynadığın oyun burada bitecek. Çok değil, birkaç saate boy boy fotoğrafların her yerde olacak! Üstelik cinayet zanlısı olarak değil, bir sapık olarak!”

“Ben sapık değilim!” diyerek ayağa fırladı. Devrilen sandalye yerde kısa bir süre sürüklendikten sonra durdu.

“Sapıksın! Kadınları gizlice takip eden, saç tellerini toplayan ve onlara hayalinde uydurduğun olaylarla mektuplar yazan bir şizofrensin!”

“Onlar hayal değil. Hepsi gerçek!”

Blöfümü yutmuştu çoktan. Tahrik edici her cümlemi de yiyordu. Şizofren tanımı kesinlikle doğrudu.

“Nerede benim mektuplarım? Bana yazdığın satırları okumadan mı öldüreceksin beni? Ezgi’de olduğu gibi...”

Sinirden köpürmüş bir halde az ileriye doğru yürüdü. Yerde duran çantamı fark ettim o an. Çantamın üzerinde duran zarfları alıp karşıma geçti.

“Bak... Bak burada mektuplar. Okumak istiyor musun? Okuyacak mısın?”

Bir anda tuhaflaşmıştı. Az önceki kendinden emin ve güçlü adam gitmiş, yerine ses tonu yumuşamış ve âciz bir adam gelmişti..

“Evet. Okumak istiyorum. Ellerimi çözersen tabii.”

“Ben... Ben sana okurum. Ellerini çözmeye gerek yok ki,” diye karşılık verdi. Az önce devirdiği sandalyeyi bu kez düzelterip tam karşıma yeniden oturdu. Zarflardan ilkinin açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Boğazını temizleyerek başladı.

“Mabel...”

Seninle yaptığımız tüm Avrupa seyahatlerini aklımdan bir an olsun çıkaramıyorum. Sen hevesle fotoğraflar çekerken seni izledim hep. Güülüşün, bakışın, konuşmaların... Kalbimin o an ne denli attığını asla bilemeyeceksin. Hele de benim fotoğraflarımı çekip ekrandan bana gösterirken yayılan kokun... Zaman keşke orada dursaydı ve sonsuza dek kalsaydık.”

Tıpkı diğerlerine yazdıkları gibiydi... Okurken duyumsadığı heyecan, yazdıklarını gerçekmiş gibi hissetmesi kesinlikle patolojik bir vaka olduğunun göstergesiydi. Uyumsuz hayal kurma bozukluğu...

İlk mektubu bitirip diğerine geçti.

“Mabel...”

Bomonti’nin ara sokaklarında nasıl gecelemiştik birlikte. Sokaklar kötüydü, sokaklar pislik doluydu ama

*güzeldik biz. Çok güzeldik. Hele de sarılırcasına kolu-
ma girmen, beni sakın düşürme diyerek benimle sarmaş
dolaş olman... En çok da kendini bana emanet etmene
vurulmuştum. Bana güvenmene..."*

Üçüncü mektup da benzer hayal ürünü sahnelerle doluydu. Gerçek zannettiği, gerçeklikle hayali ayırt edemediği sahneler...

O an aklıma başka bir fikir geldi.

"Neden eksik yazdın mektupları?" diyerek çıktım.

Ses tonu halen âcizliğini koruyordu. Titrek titrek konuşarak karşılık verdi.

"Neresi... Neresi eksik?"

"Bana geldiğin geceyi yazmamışsın. Benim evimde geçirdiğimiz geceyi. Dans etmemizi, birlikte uyumamızı... Hatta salondaki küçük koltuğa ikimiz birden sığıştık."

Yeniden ayağa kalktı. Paniklemişti. Bir o yana bir bu yana seri adımlarla dört döndü.

"Ben... Ben onu unuttum... Ben onu unuttum."

"Nasil unutursun? Sımsıkı sarılmıştık uyurken..."

"Evet... Evet sarılmıştık... Ben, şimdi hatırladım evet... Sarılmıştık..."

Sanki hipnotize olmuş, sanki krize girmişti. Söylediğim her cümle onda sanrılara neden oluyordu. Sanırım aradığım fırsat buydu. Bileklerimdeki düğümü yeniden çekiştirdim. Çok sıkı bağlamıştı, kurtulmam imkânsızdı.

"Bunları da yazmalısın bana," diyerek devam ettim, "mektuplar eksik kalmamalı. Yoksa... Yoksa ben çok üzülürüm."

"Evet... Evet üzülürsün... Evet eksik kalmamalı..."

"Hadi bana şimdi ismini söyle?"

"Ben... İsmim... Gurbet. İsmim Gurbet."

"Benden başka kimsen yok mu Gurbet? Eşin, çocukların?"

"Yok... Kimsem yok... Senden başka kimsem yok..."

"Nerede yaşıyorsun? Burası neresi?"

"Burada... Burada yaşıyorum... Burası benim evim..."

Hemen önümde halkalar çizerek dönüyor ve yere bakarak yanıtlıyordu beni. Şoka girmiş halinden çıkmadan kurtulmalıydim.

“Gurbet buradan gitmeliyiz. Uzaklara, çok uzaklara. Hadi çöz ellerimi. Yoksa bizi yakalayacaklar.”

“Yakalayamazlar. Bulamazlar.”

“Bulurlar. Her tarafta kameralar vardı. Kesin bulurlar. Hadi beni çöz. Kaçalım çabuk.”

“Hayır... Hayır olmaz...”

İlk denemem başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Devam etmeliydim. Özellikle de girdiği krizi devam ettirmeliydim.

“Mektuplar... Başka mektup var mı bana okumak istediğin? Duymak istiyorum, hepsini okumak istiyorum.”

“Var... Mektup var... Mektup çok...”

“Hani nerede? Görmek istiyorum.”

Bu cümlemden sonra koşarak uzaklaştı. Nereye gittiğini anlayamamıştım. Kısa bir süre sonra teker sürüme sesi duydum. Birkaç saniye sonra ise gözlerime inanamadım.

Alt kısmında küçük tekerlekler olan geniş bir panoyu ittirerek karşıma getirdi. Panoya yapıştırılmış onlarca kâğıt vardı. Mektuplar... Kâğıtların hemen yanlarında da bantla yapıştırılmış saç telleri. Her saç telinin yanında da kime ait olduğunu yazan etiketler. Onlarca kadın ismi...

Şaşkınlıkla panoya bakarken arkasından bir pano daha sürükledi. Hemen sonra bir tane daha... Görebildiğim alanda arkaya sıralanmış panolar, onlarca belki de yüzlerce mektup ve saç telleri... Tehlikeye tahmin ettiğimden çok ilerideydi.

“Tamam yeter!” diye bağırdım. Karşımdaki tablodan sonra elim ayağım boşalmıştı. Kontrolü kaybetmek üzereydim.

“Mektup var... Mektup çok...”

Kurtulmak için yeniden hamle yapmam gerekiyordu.

“Ben de mektup yazmak istiyorum,” dedim, “hatta birlikte yazalım. Hadi çöz ellerimi Gurbet!”

“Hayır... Hayır... Olmaz...”

“Neden olmayacakmış? Birlikte olmak istemiyor musun? Birlikte mektup yazarız, birlikte sarılırız...”

“Hayır... İstemiyorum... Kaçarsın sen de. Gidersin...”

“Gitmem bir yere söz. Yanındayım. Seni asla bırakmam.”

“Hayır... Gidersin sen de...”

İsrarlarım bir işe yaramamıştı. Bir noktaya kadar yönlendirebildiğim Gurbet’ten ötesi gelmiyordu.

Daha kötüsü ise birkaç dakika sonra o âciz Gurbet’in yerini yeniden vahşi Gurbet’in almasıydı. Beline sokuşturduğu av bıçağını yeniden çıkarıp bana doğru yaklaştırmaya başladı.

“Gurbet! Gurbet, ne yapıyorsun?”

“Yapmam gerekeni yapıyorum.”

“Beni öldürmekle eline ne geçecek?”

“Sen de gidersin. Aldatırsın beni. Başka adamların olursun.”

“Gurbet saçmalama. Buradayım bak. Sakın...”

O andan sonra kuracağım hiçbir cümlelerin etkisi yoktu. Gurbet artık beni işitmiyordu. Sıkıca kavradığı bıçakla yaklaşıyor ve gözünü biraz sonra saplayacağı bedenimden asla ayırmıyordu.

Son kez şansımı denedim ve bağırdım.

“Yapma! Lütfen yapma!”

Bir işe yaramamıştı. Ürkünç nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar dibime sokulmuştu. İlk darbesini indirmek için bıçağı geriye savurmuştu.

Her şey buraya kadardı.

Çaresizce gözlerimi kapattım ve...

Bir anda büyük bir patırtı koptu.

Gözlerimi açtığımda arka taraflardaki kalas yığınlarının birer birer devrildiğini gördüm.

Gurbet de istem dışı dönmüştü, o tarafa bakıyordu.

Birkaç saniye sonra bu kez başka taraftaki ahşaplar devrildi. Gürültüsü yankılanmaya devam ederken yine yakınımızdakiler...

Gurbet de ben de ne olduğunu anlamaya çalışırken az ötemde duran üzeri mektup dolu panoların arasından bir gölge gördüm. Siyah, simsiyah giyinmiş bir adam. Bir anda Gurbet’in arkasında bitti.

Siyah eldivenli, siyah kapüşonlu... Gurbet'in boğazına atıldı ve yere düşürdü.

Gurbet, elindeki bıçakla gelen adama saldırmaya çalıştı. Rastgele yerlerine savurdu. İsabet ettirip ettiremediğini göremeden adam Gurbet'i sırtüstü çevirdi. Hareket etmesini engelleyecek şekilde üzerine abanıp yumruklarını savurmaya başladı.

Saniyeler içinde Gurbet'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Kaşlarından, burnundan, dudaklarından kanlar akıyordu. Bağırmaya, nefes almaya ve kurtulmaya çalışıyordu ancak bir işe yaramıyordu. Bir süre sonra çırpınan ayakları ve ellerindeki hareket sönümlendi. Etrafı keskin bir kan kokusu aldı.

Gurbet ölmüş mü yoksa bayılmış mıydı çözememişken üzerindeki adam yavaşça kapüşonunu indirdi ve başını bana doğru kaldırdı.

Karşımdaki siyahların içinde çok iyi tanıdığım bir çift mavi göz vardı.

Deniz'in gözleri.

"Merhaba Mabel."

Şoke olmuş bir halde ona bakarken yanıma sokuldu. Boynumda önce sıcak nefesini ardından iğnenin o soğuk çeliğinin tenime saplanışını hissettim.

Düzenleme

Ny.ozlem

51. Bölüm

Hatırlamıştım. Tüm olan bitenleri...

“Gurbet, Gurbet nerede?” diye bağırdım, “öldürdün mü yoksa?”

Deniz, sanki hakarete bulunmuşum gibi yüzünü ekşitti.

“Ben öylelerine elimi sürmem. Prensiplerim var,” dedi gülümseyerek, gurur duyuyordu kendisiyle “Burada, yan odada bağlı yatıyor. Öldürmek istersen diye senin için sakladım. Nasılsa sen de alışkınsın bu işlere.”

Kurbanını öldürmeden önce kurbanına başka bir katili hediye ediyordu.

“Beni neden öldürmedin peki Deniz? Hazır fırsatını da bulmuşken!”

“Ben...” diye yine lafı gevelemeye başladı, bu sefer ağzından herhangi bir sevgi sözcüğü çıkmasına müsaade etmeden araya girdim. Kafamı karıştırmasına izin vermeyecektim.

“Hayatında Sanem varken mi? Onun birlikte yaşarken, hatta aynı yatağa girerken...”

“O başka bir mesele,” diyerek kestirip attı “işler senin bildiğin gibi değil!”

Tuhaflaşmıştı tavırları Deniz’in. Sanki karşımda psikopat bir katil yerine kendini affettirmeye çalışan eski sevgilim vardı. Özellikle de Sanem’in konusu açılınca kaçamak davranması... Üzerine gitmeye devam ettim.

“Sahiden, Sanem nerede? İçeride mi? Yoksa onu da mı öldürdün beni bulunca? Tıpkı ailesini öldürdüğün gibi!”

“Ailesini ben öldürmedim!” diye bağırdı, “Beni sıradan katillerle karıştırma!” Şaşırmıştım. Böylesine bir savunmacı tutuma gireceğini beklemiyordum.

“Kim öldürdü peki? Kim yaktı o çiftliği?”

Cümleleri dudaklarına kadar gelmişti ki konuşmaktan vazgeçti. Birkaç saniye sonra ise ses tonunu azaltarak, “Bilmiyorum...” diye mırıldandı.

Artık her şeyle yüzleşmenin vakti gelmişti. Aklımdaki tüm sorularla...

“Annen? Annenle neden hiç görüşmüyorsun?”

“Sen annemi nereden biliyorsun?”

“Gözlerini ondan almışsın,” diyerek psikolojik üstünlük kurmaya çalıştım. “Biliyorum. Babanın ölümünün şüpheli olduğunu da. Hakında çok daha fazla şey biliyorum artık Deniz!”

Annesi ve babasının konusu açılınca bir anda çılgına dönmüştü. Önüne gelen ne varsa tekmelemeye başladı.

“Seni ilgilendirmez!”

“İlgilendirir! Babandan şiddet mi görüyordun? Annen seni koruyamadığı için mi ondan nefret ediyorsun?”

“Sus!” diye bağırdı ve koltuğumun kenarına kadar geldi. İki eliyle birden ağzımı kapattı. Bir gün içinde iki farklı psikopatla uğraşmak sinirlerimi germişti. Sahiden ne garip bir durumun içine düşmüştüm böyle.

Parmaklarımı ellerinin arasına dolayıp çekiştirdim.

“Anlatacaksın!”

“Sus!” diye haykırdı ve yeniden ağzımı kapatmaya çalıştı.

“Anlatacaksın! Her şeyi anlatacaksın! Eğer beni sevdiğine inanmamı istiyorsan her şeyi anlatacaksın!”

Deniz’le aramda böylesine bir tartışma başlamışken içeriden bir ses geldi. Deniz ağzımı kapatmaya çalışırken birden durdu.

“Sessiz ol!”

Sanki konuştuklarımızı Sanem’in duymasını istemiyor gibiydi.

“Anlatacaksın!” diye yineledim, “beni gerçekten sevdiysen anlatacaksın!”

Deniz'i ilk defa böylesine çılgına dönmüş görüyordum. "Sus! Sus!" diye haykırarak uzaklaştı ve az önceki koltuğa kendini bıraktı. Sinirden yüzü kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Sesimi daha yumuşatarak seslendim.

"Deniz... Babanla, annenle ne yaşadın?"

Ayaklarını koltuğun üzerinde yukarı doğru çekti. Kollarını dizkapklarının etrafında dolayıp birleştirdi. İleri geri sallanarak titremeye başladı.

"Deniz... Lütfen anlat bana... Lütfen..."

Karşımda artık masum bir çocuk vardı. Ağlamamak için kendini zor tutan, korkan ve ürken bir çocuk... Ayağa kalktı, elinin tersiyle çenesini kaşdı. Önümde sağa sola yürümeye başladı.

"Çocuktum. Küçücük bir çocuk..." Tam karşıma geçti. Mavi gözlerini gözlerime dikti. "İzmir'deki evimizdeydik. Bahçeli, tek katlı, eski evimizde. Bodrum katında bir oda vardı. Penceresi olmayan, karanlık bir oda. Küçüktü, tıpkı benim gibi.

Hareketliydim. Enerjik, oradan oraya koşan, oradan oraya zıplayan bir çocuk... Hayalleri olan bir çocuk... Güya yaramazdım bu yüzden. Babam sinirlenmişti bir gün. Tahammülü yoktu hiçbir şeye, sonradan anlamıştım. Kendi oğluna bile...

Gel, dedi, körebe oynayacağız. Beni karanlık odaya götürdü. Gözlerimi bağladı. Onu bulacağımı zannederken bir anda kolumda acı hissettim. İğne vurmuştu bana. Çok canım yanmıştı. Sonra... Sonrası karanlık... Gözlerimi açıyordum ama hareket edemiyordum. Gözlerimi açıyordum ama kıpırdayamıyordum. Gördüğüm tek şey karanlıktı. Gözlerimi kapıyorum karanlık, gözlerimi açıyorum karanlık.

Günler sonra yine odadan odaya koşturuyordum. Yine körebe oynayacağız dedi. Yine karanlık odaya götürdü. Yine gözlerimi bağladı. Yine kolumda acı. Yine karanlık. Yine hareketsizlik.

Sonraki gün bir daha.

Sonraki günlerde bir daha...

Günlerce, aylarca, yıllarca...

Yaramazlığımın bedelini onun yöntemleriyle ödüyordum. Onun verdiği cezayla.

Babam doktordu. Benim üzerimde ilaçlar deniyordu. Bu ilaçları... Hiç acımadan. Hiç sevgi duymadan. Hiç korkmadan.

Körebe diyordu, acı çekiyordum.

Körebe diyordu, uyuşuyordum.

Körebe diyordu, can çekişiyordum.

Annem... Annem biliyordu. Ama korkuyordu o adamdan. Ses çıkartmıyordu. Engel olmuyordu. Susuyordu. Hep sustu...

Sonra...

Sonra bir gün...

Sonra bir gün şırıngalarda kalan ilaçları biriktirdim gizlice. Bir şırınga dolana dek... Sakladım. Bekledim. O anı bekledim. O şırıngayı kullanacağım anı bekledim.”

Tekrardan odanın içinde volta atmaya başlamıştı. Arkamdaki camın önüne geçti. Vücudumu tam hareket ettiremiyordum ama arkamda olduğunu biliyordum. Bacaklarım ise hafiften karıncalanmaya başlamıştı.

“Büyümüştüm. Büyüyene kadar aynı şeyleri yaşamıştım. Körebe dediği zaman kendi ayaklarımla gidiyordum karanlık odaya. Körebe dediği zaman kendim bağılıyordum artık gözlerimi o eski eşarp parçasıyla.

Sonra...

Sonra o gün geldi.

Sakladığım şırıngayı kullanma vakti...

Arabasındaydı. Yüksek bir yerde. Dağın başında. Arka koltukta otururken şırıngayı boynuna sapladım. Durdu. Donakaldı. Tıpkı benim gibi. Sadece gözleri hareket ediyordu. Gözbebekleri...

Gözlerine baktım.

Göz bebeklerine...

Ve körebe vakti dedim.”

Yanıma gelip oturmuştu. Deniz anlattıkça içimden bir şeyler kopuyordu sanki... Bir baba çocuğuna nasıl...

“Körebe vakti!” diye bağırdı ve ağlamaklı ses tonu bir anda değişti. Koltuğun üzerinde ayağa kalktı. Bağırarak devam etti.

“Körebe vakti orospu çocuğu, körebe vakti dedim ve vitesi boşa aldım. Arabayı rampa aşağı ittirdim. Giderek hızlandı, hızlandı, hızlandı ve uçurumdan aşağı tepetaklak yuvarlandı.

Sonra...

Sonra ateş...

Yangın çıktı.

Gözlerimin önünde cayır cayır yandı!

Anlıyor musun?

Cayır cayır yandı!”

En sonunda gözyaşlarına hâkim olamamıştı.

‘Bir çocuk anne karnına düştüğü andan itibaren masumdu. İnsanı kötülükle yoğuran yaşadıklarıydı. Deniz ne yaşamıştı?’

Yüzünü avuçlarının içine alıp iç geçirmeden hemen önce Beliz’in ağzından çıkmıştı bu cümleler. Uçakla İngiltere’ye giderken.

52. Bölüm

OZAN

Odasına geçtikten sonra Sadettin perde arkasını anlattı. Sabaha karşı Deniz'in evine bir kadın girmişti. Evi gözetleyen polisler kadını yakalayıp Emniyet'e getirmişlerdi. Kadın Sanem çıkmıştı.

Emniyet'e getirilir getirilmez Sadettin hemen sorguya almıştı. Ancak Sanem konuşmamıştı. Ne Deniz hakkında ne de Mabel hakkındaki hiçbir soruya yanıt vermemişti. Gözaltı evrakları ve hastaneden sağlık raporları alınması işlemlerinden sonra resmi ifadesini almaya başlayacaklardı.

“Sanem biliyordur, kesinlikle biliyordur Deniz'in yerini!” diye Sadettin'e çıkıştım.

Sadettin, “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi, “ama konuşmuyor. Şansımızı yeniden deneyeceğiz.”

Sanem elimizdeydi fakat konuşmaması kanıma dokunuyordu. Belki de Mabel'in yerini dahi biliyordu. “Nasıl konuşturamazsınız?” gibi laflar ederek Sadettin'e gereksiz çıkışlarda bulundum. Öfkeme yenilmek üzereydim.

Sadettin, “Her şeyin zamanı ve sırası var,” diyerek alttan aldı ve sinirli davranışlarımı tolere etti.

Evrak işlemleri bittikten sonra Sadettin yeniden sorguya indi. Yine sonuç alamadı. Birkaç saat sonra yeniden. Ama yine sonuç yoktu...

En sonunda dayanamayarak, “Sanem benim eski çalışanı. Beş on dakika da olsa beni görüştürür müsün?” diye ricada bulundum.

Sadettin, bir süre düşündükten sonra, “Tamam gel,” dedi ve ayaklandı. Çaresizdi. Tüm olaydaki en kilit kişinin ağzından bir kelime bile alamamıştı. Birlikte alt kata indik. Nezarethanelerin yanındaki bir odaya yöneldik. Tam odaya gireceğim esnada beni durdurdu. “Çok kalmayacaksın, sadece on dakika!” dedi.

Odaya girdiğimde Sanem perişan bir haldeydi. Saçları dağılmış, göz altları uykusuzluktan şişmişti. Masanın üzerine kollarını, kollarının üzerine de başını uyumaya çalışırcasına koymuştu. Umursamaz bir tavırla bakışlarını kapıya doğru çevirdiğinde beni karşısında görünce bir anda afalladı.

“Beni beklemiyordun değil mi Sanem?”

“Ozan... Ozan Bey...” diye lafı ağzında geveledi.

Masaya doğru yaklaştıktan sonra tam karşısında durdum.

“Her şeyi biliyorum Sanem. Geçmişte neler yaptığını da...”

Odanın duvarlarından birisi boydan boya aynaydı. Aynanın arkasından Sadettin’in bizi izlediğinden emindim. Kelimelerimi doğru seçmek zorundaydım. Beliz’den ve Deniz’in kurbanlarından bahsetmemem gerekliydi. Sanem’in hangi olayları bildiğini bilmiyordum, tüm planı bozabilir, lehimize olan her şeyi bir anda aleyhimize çevirebilirdi. Dikkatini dağıtacak hassas bir noktadan giriş yaptım.

Elimdeki tek koz yanan evleri ve babaannesiydi. Bu olayı bilebileceğimi asla öngöremezdi.

“Babaannen. Ne hallere düşürdün kadıncağızı. Kız kardeşini de. Onlara bunca acı yaşatmana değer miydi?”

“Babaannemi nereden biliyorsun!” diyerek tepki gösterdi.

“Her şeyi... Her şeyi biliyorum Sanem. Deniz ile ilk tanıştığınız günden beri olanları da...”

Kafasını yere doğru çevirip bakışlarını sabitledi. Karşılık vermedi.

“Annen, baban, amcan... Onların ölmesine değer miydi?”

Yine karşılık vermedi.

“Söylesene, sen mi yaktın çiftliği yoksa Deniz mi?”

Yine ses yok.

“Deniz’e her şeyini verdin. Hayatını, sevdiklerini... Neden şimdi senin yanında değil?”

Son cümlemden sonra kaşları istemsizce çatıldı. Yüzünde belirgin bir öfke oluşmuştu. Ailesi yerine Deniz’in konusu daha çok rahatsız ediyordu.

“Merak ediyorum, Deniz senin sevgilinken başka kadınlarla birlikte olmasını nasıl kaldırıyorsun?”

Yüzündeki öfkenin şiddeti artıyordu.

“Dur tahmin edeyim. Hiçbir kadını kıskanmadın. Nasıl olsa hepsi de gelip geçici kadınlardı. Sen ise onun hayatının merkezinde. Ama birisi çıkana dek.”

Karşılık yok...

Sessizliği içimde zar zor bastırdığım siniri devreye sokmuştu. Kendimi daha fazla tutamadım ve masanın üzerine sert bir yumruk indirdim.

“Söylesene, Mabel Deniz için sadece bir kurban mıydı yoksa gerçekten sevgililer miydi!”

Masaya indirdiğim yumruğun gürültüsü duvarlarda yankılanırken arkamdaki kapı açıldı. Sadettin daha ötesine müsaade etmeyecekti. O içeri girerken Sanem bir anda ağlamaya başladı. Sanem’in ağladığını fark eden Sadettin beni çıkartmaktan vazgeçti ve Sanem’e yaklaştı.

“Deniz’le ayrıldınız ve eşyalarını almak için eve döndün değil mi? Çünkü Deniz’in Mabel’i senden daha çok sevdiğine, ona daha çok değer verdiğine şahit oldun. Çünkü Mabel için yaptıklarını gördün! Nelerden vazgeçtiğini...”

Söyledikleri zoruma gitse de bitirici darbe Sadettin’den gelmişti. Sanem birkaç saniye sonra çözüldü.

“Nefret ediyorum. Deniz’den de Mabel’den de diğer tüm kadınlardan da!”

O andan sonra tüm kontrol Sadettin’e geçmişti. Beni odadan çıkardı ve aynanın arkasındaki odaya gönderdi. Diğer polislerle sessizce izlememe izin verdi.

Sadettin'in kontrolü ele geçirdikten sonra Sanem'i konuşturması uzun sürmedi. Sanem bildiklerini ağlayarak hızlı hızlı anlattı. Deniz ile tanışmasından, kendi çiftlik evlerini yakmasından Deniz'in kurbanlarına kadar... Görünen o ki Sanem de Deniz'in eski kurbanlarından biriydi ancak ne olduysa aralarında bir elektriklenme olmuş ve Deniz avından vazgeçmişti. Olayın detayını çok anlatmamıştı Sanem. Kısaca tanışmalarının ve ilişkilerinin üstünden geçti. En sonunda Mabel'e gelebilmişti sıra. Deniz'in, Beliz'i intihara sürüklediğinden başladı ve Mabel'in Deniz'i bıçakladığına kadar anlattı. En sonunda da Deniz'in iyileştikten sonra yeniden Mabel'in peşine düşmesini ve dün Mabel'i ele geçirdiğini...

Ve o an...

Sadettin, en önemli soruyu sordu.

"Deniz'in Mabel'i nerede tuttuğunu biliyor musun?"

53. Bölüm

MABEL

“Tamam Deniz, her şey geçti, her şey bitti...”

Deniz’i oturduğum yerden teskin etmem imkânsızdı. Sadece konuşabiliyordum. Bacaklarım halen tam olarak tutmuyordu.

Deniz adeta kendinden geçmişti. Son cümlelerinden sonra yeniden koltuğa çöktü ve aynı şekilde dizlerini karnına çekti.

Ağlıyordu.

Ağlamamak için kendini tutmasına rağmen ağlıyordu.

Anlattıkları karşısında resmen ben de şoka girmiştim. Bir baba, oğluna bunca kötülüğü nasıl yapabilirdi. Bir anne, tüm olanlara nasıl göz yumabilirdi.

Hele de Deniz...

Tüm bu yaşadıklarını nasıl atlatabilirdi.

Onca şeye rağmen içimde ona karşı olan duyguları karman çorman ediyordu. Şefkat doğuyordu sanki içimde... Yaşadığı acılar, engel olamadığı dehşet anları... Kolay kolay atlatılabilecek travmalar değildi.

“Bitti Deniz. Her şey bitti. Hepsi geride kaldı.”

Birden, “Bitmedi!” diye ayağa fırladı. Salonun ortasında debele-nircesine sallandı.

“Hiçbir şey bitmedi. Her gece rüyama geliyor o adam. Her gece körebe diye sesleniyor bana... Bunlar... Bu ilaçlar... Bunlar sayesinde görmüyorum onu...”

İlaçları Deniz de kullanıyordu!

“Sen... Sen başkaları da yaşamasın diye mi...”

“Kimse yaşamasın, kimse görmesin o adamı rüyasında. Yanımda-
ki hiç kimse, yatağımı paylaştığım hiç kimse, sevdiğim hiç kimse...”

Kimseyi babasına kurban etmemek için kendi kurbanı yapıyordu.
Son kez şansımı denedim.

“Tamam Deniz. Kimseye zarar veremez artık!”

Ama fayda etmiyordu. Deniz sayıklarcasına benzer cümleleri
haykırıyordu.

“Deniz!” diye yüksek sesle bağırdım.

Durdu ve bakışlarını bana çevirdi.

Bunun üzerine yeniden ses tonumu yumuşattım.

“Yanıma gelir misin?”

Beklemiyordu. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

“Yanıma gelmeni istiyorum. Yanımda oturmanı...”

İtiraz etmedi. Ayağa kalktı ve sakın adımlarla yanıma geldi. Kol-
tuğun kenarına oturdu.

“Oyuncak müzesi... Oyuncak müzesine bu yüzden mi sık sık gi-
diyordun? Zihnindeki bu anıları dindirmek için?”

Yanıt vermedi. Sadece gözlerini devirdi. Ama sessizliğinden ce-
vabı belliydi...

Sessizce oturdu yanımda. Sırtını hafifçe bacaklarıma yaslayarak.
Sanki beni yeniden hissetmek istiyor gibiydi. Sanki yanında olmam
ona güç veriyor gibi...

Ben de susmuştum artık. Hiçbir şey söylemedim. Sessizliğine ses-
sizlikle eşlik ettim.

Aradan ne kadar süre geçmişti bilmiyorum. Belki bir saat, belki
iki saat... Hiç kıpırdamadan, hiç konuşmadan, sadece nefes alışveri-
şinin sesleriyle...

Deniz'in anlattıkları, Deniz'in yaşadıkları bir saniye bile olsa gö-
zümün önünden gitmemişti o yanımda otururken. Kızdığım, öfke
duyduğum hatta nefret ettiğim adama şimdi karşı koyamadığım bir
şefkat besliyordum. Yanımda insanların hayatını karartan o katil

değil de sanki o karanlık odadan çıkardığım çocuk vardı. Körebe oynamaktan kurtardığım çocuk...

İlerleyen saatlerde tek hissettiğim havanın soğuduğuydu. Salon neredeyse buz kesmek üzereydi. Bedenimin üst kısmı soğuktan titremeye başlamıştı. Isınmak için ellerimle kollarımı sıvazladığımı fark edince derin sessizliğini bozdu.

“Şömine... Şömineyi yakayım.”

İtiraz etmedim. “Olur...” diye mırıldanarak karşılık verdim.

Şömineye odunları dizip ateşi yakarken onu izledim. Sakinleşmişti. Sakinleşmekten öte uysallaşmıştı da... Bana zarar vermek isteyen bir adam yoktu karşımda.

Ateşi harladıktan sonra, “Karnın acıkmıştır. Yiyecek bir şeyler hazırlayayım,” dedi. Buna da itiraz etmedim.

Mutfak kısmına geçmeden önce salondan çıktı. Salondan çıkmasının ardından arka arkaya kapı açılıp kapanma sesleri duydum. Birkaç saniye sonra paniklemiş halde yeniden döndü. Yüzünde gergin bir ifadeyle.

“Bir şey mi oldu Deniz?”

Aklıma ilk gelen Gurbet’ti. Bağlandığı yerden kurtulması...

“Sanem...” diye mırıldandı, “Sanem gitmiş.”

Birkaç saat önceki duyduğum ses aklıma geldi.

“Nereye gitmiş?”

“Bilmiyorum.”

“Gurbet? O yerinde mi?”

“Evet.”

Ellerini saçlarına götürüp çaresizce ne yapacağını düşünüyordu.

“Ters bir şey yapar mı Sanem?”

“Ne gibi?”

“Seni ihbar etmek gibi?”

Benden böyle bir cümle beklemediği kesindi. Sanki rolleri değişmiştik. Sanki ben artık onu destekliyormuşum gibi.

Çaresiz tavırlarıyla salonda ileri geri yürüdükten sonra, “Hayır,” dedi, “yapmaz. Yapamaz.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Biliyorum. Tanıyorum onu. Yapmaz. Daha önce de defalarca böyle gitti, her seferinde geri döndü.”

Sanem’in gitmesi bir ihtimal de olsa benim işime yarayabilirdi. Her şey normalmiş gibi davranmaya devam etmeliydim.

“O zaman sorun yok,” dedim, “ayrıca karnım çok aç. Yiyecek bir şeyler getirir misin artık...”

İşe yaramıştı verdiğim karşılık. Deniz panik halinden kısmen çıkarak mutfak tarafına geçti. Sandviç tarzı ekmek arası hazırladı. Tabakları yanıma bırakırken, “Gurbet’e de hazırlamalısın bence,” dedim, “ölecekse de açlıktan ölmesin.”

Yemek faslından sonra her şey tam anlamıyla normalleşmişti. Deniz bir daha krize girmede. Sürekli olarak sakindi. Ben de nabzına ayak uydurdum ve bir daha tahrik edici söylemlerde bulunmadım.

Şimdi kurbanı ya da rehinesi değil de sanki misafiriydim. Bacaklarımı artık hissedebiliyordum ancak... Ancak içimden kaçmak gelmedi. Kaçmak için bir yol aramak da gelmedi. Sebepsizce Deniz’in yanında olmak, onunla konuşmak istiyordum. Dertlerine derman bulacak bir dost gibi.

Yanıma gelip oturduğunda hazırladığı sandviçi çoktan mideye indirmiştım. Tabakta kalan ekmek kırıntılarıyla oynuyordum. Mutfak kapısından bana baktı.

“Doymadın herhalde,” diye mırıldandı gülümseyerek.

“Beni iyi tanıdığını düşünüyordum oysaki.” Ben de gülümsüyordum. “Beni gerçekten iyi tanısaydın minnacık bir ekmek parçasıyla doymayacağımı çok iyi bilirdin.” Şakayla karışık cevap vermişim.

Sanki o kadar şey hiç yaşanmamıştı. Sanki benim evimde geçen aylardaki gibi sıradan rutin bir gece geçiriyorduk. Sanki hiçbir cinayet işlenmemişti. Sanki herkes hâlâ masumdu...

“Seni çok iyi tanıyorum,” dedi tekrardan gözlerini gözlerime dikerek, “senin de beni çok iyi tanıdığını düşünüyorum ve beni çok iyi tanıyorsan şu anda bacaklarını hissedebildiğini bildiğimi de biliyor olmalısın,” diye fısıldadı.

Hamlesini yapmıştı, her şeyin farkındaydı. Nabzımı ölçüyordu. Ne yapacağımı bilmek istiyordu. Karşılıklı atışmamıza bir yenisini

eklemek istedim ve “Evet seni çok iyi tanıyorum ve her şeyin farkında olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdim. Kaşlarımı kaldırmıştım. “Ve senin de beni tanıdığını biliyorum ve beni gerçekten tanıyorsan şu anda çok acil tuvalete gitmem gerektiğini biliyor ol-ma-lı-sın!” Son kelimeyi hece hece söylemiştim gözlerimi kocaman açarak.

Dèniz daha fazla dayanamadı ve kahkahayı patlattı.

“Tamam git, holde sol tarafta,” dedi ve ekledi. “Bir kahramanlık yapmaya çalışma, konuşacaklarımız bitmedi!”

Kalın ses tonuyla sadece bana emir veriyormuş gibi konuşmamış aynı zamanda merakta bırakarak geri döneceğimden de emin olmak istemişti. Evet beni gerçekten iyi tanıyordu. Araştırmacı-gazeteci Mabel Sayman tehlikede bile olsa yeni öğrenebileceği bir bilgi varsa o tehlikenin içine daldardı.

Her ne kadar şu anda tehlikeye dibine kadar batmış olsa da...

Sabaha kadar yanımda oturdu ve yaşadıklarını yeniden anlatmaya başladı. Biraz önce sinir krizi geçirerek anlattığı her şeyi bu sefer tane tane, sakince tekrar anlattı. Bana anlattıkça içindeki tüm acıları dinercesine rahatlıyordu. Gün ağarmaya yüz tuttuğundaysa koltuğun diğer tarafına uyumak için kıvrıldı. Ben çoktan gözlerimi kapatmış, gün içinde yaşadıklarımın şoku, heyecanı, üzüntüsü ve gerginliğiyle uykuya dalmıştım bile.

Uykuya daldıktan sonra bir ara içeriden sesler duydum. Deniz yanımda yoktu. Kısa süre sonra salonun kapısında belirdi. Benim sesleri merak ettiğimi anlamıştı. “Gurbet beni çağırmak için gürültü yapıyordu,” dedi, “tuvalete götürdüm ve susturdum.”

Ertesi gün benzer şekilde başlamıştık güne... Hava daha tam aydınlanmamıştı. Sabaha karşı uyandığımda yanı başımda dikilmiş beni izlerken bulmuştum onu. Tamamen ayıktı ve ben vücudumun her noktasını hissedebiliyordum. İğne yapmamıştı. Zarar vermemişti. Sadece bakmak istemişti. “Yanıma uzan,” diye fısıldadım, “san-ki hiçbir şey olmamış gibi, kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi...”

Uzandı. Sırtüstü yatıyordu yanımda. Sağ bacağı sol bacağıma değdi. İkimiz de başlarımızı birbirine doğru çevirdik. Gözlerimiz

gözlerimize kenetlendi. Deniz gözleriyle ruhumun içine bakıyordu sanki. Birkaç dakika hiç konuşmadan birbirimizi izledik. Kirpiklerine baktım, ardından gözünün içindeki kıvrımlara, göz damarlarına. Gözlerinin, yüzünün her bir ayrıntısına yeniden baktım. Bir daha göremeyecekmişçesine.

“Biz neden bu hale düştük,” diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

Burunlarımız birbirine değiyordu. Dudaklarımız... dudaklarımız ise birbirinden bir pirinç tanesi kadar uzaktaydı.

Cevap vermedi. Belki de veremedi. Derin bir iç geçirdi. Nefesini içimde hissedebiliyordum. Parmaklarını kolumun üzerinde gezdirmeye başladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Buna izin vermemeliydim. Mabel olarak kendimle çelişiyordum. İyi ve kötü yan yanaydı. İç içe geçmişti. Aynı koltukta uzanıyordu. Hangisi daha iyiydi hangisi daha kötü tartışılırdı aslında. İşin özü kişisel tarihimin en ilginç günlerinden birini yaşıyordum.

Buna izin vermemeliydim. Buna devam etmemeliydim. Gözlerimi kapattım. Sıkıca. Usulca uykuya dalana kadar açmama kararım...

“Acıktım,” diye fısıldadım sabah miskinliğinin yarattığı hırıltılı bir sesle. Güneş doğmuştu. Lacivert renkteki perdelerin arasından içeriye sızıyordu. Yattığı yerden bir hışımla doğruldu Deniz. Mutfığa geçip bir şeyler hazırlamaya başladı. Yine sandviç yapmıştı, farklı malzemelerle. Sanırım evde fazla malzeme yoktu ya da içinde bulunduğumuz duruma bakılırsa sadece uğraşmak istememişti.

Akşam karanlığı çökene kadar saatlerce konuşarak vakit geçirdik. Ama tek bir farkla. Benim ona tutumumdan sonra iğne yapmaktan tamamen vazgeçmişti. Koltuktan kalkmama, evi dolaşmama ve hatta perdeyi aralayıp dışarı bakmama bile müsaade etmişti. Evin içi çok güzeldi. Rüstik tarzda dekore edilmişti. Duvarların bir kısmı taştandı. Eşyalar çok yeni değildi ama zevkliydi ve düzenli yerleştirilmişti. Evin çok sık kullanılmadığı belliydi. Ayrıca yakınlarda başka hiçbir ev de görünmüyordu. Evin etrafında bir çit, çitin yirmi metre kadar uzağında ağaçlar...

Havanın kararmasıyla evin içi yeniden soğumuştı. Deniz şömineyi yakmaya kalkmıştı. Onun dikkatinin ateş yakmaya odaklandığını fark edince mutfığa göz gezdirdim.

“Şarap var mı evde Deniz?” diye sordum ve ekledim “beni tanıyorsan evde şarap olup olmayacağını soracağımı çok iyi bilirdin!”

“Evet. Seni çok iyi tanıyorum ve bu ihtimale karşı sabah erkenden mahzenden seveceğin tarzda birkaç tatlı üzüm şarabını çoktan soğumaya bıraktım, birazdan hazırlarım,” diye yanıtladı, “şu ateşi...”

“Sen işine bak,” diyerek kestim lafını hemen, “ben hallederim.”

Deniz ateşi yakmakla meşgulken hızlı adımlarla mutfak kısmına geçtim. Yürürken “*Mabel ne yapıyorsun?*” diye mırıldandım kendi kendime. Bir seri katilin evinde, başka bir seri katille köşe kapmaca oynuyordum resmen.

“*İyi cesaret, tebrik ederim kızım seni*” diye ekledim serzenişlerime. Ne olacaksa olacaktı. Buradan kaçışım mümkün değildi. Mümkün olsa bile nedenini anlayamadığım şekilde kalmak ve Deniz’in anılarına eşlik etmek istiyordum. Aramızda yaşanmamışlıklar, yarım kalanlar, kafamda ise sorular vardı.

Buzdolabının kapağını açıp şarabı buldum. Ardından tirbuşon arıyormuş gibi yaparak çekmeceleri açtım. Gözüme kestirdiğim bir meyve bıçağını Deniz’e çaktırmadan aldım ve belimin arkasına sokuşturdum. Daha sonra da tirbuşonu çıkardım ve şarabı açmaya koyuldum.

Deniz yanıma geldi ve şişenin mantarını açarken zorlandığımı fark etti.

“Ver şunu... Ben hallederim.”

Anın akışına uygun bir şekilde gülümsedim ve kadehleri çıkardım.

Şaraplarımızı aldıktan sonra şöminenin başındaki koltuklara geçtik. Sol tarafa o, sağ tarafa ben... Kıvılcımlar irileşmişti. Odun parçalarının yanarken çıkardığı çıtırtılardan başka ses yoktu.

“Ne yapmayı düşünüyorsun Deniz? Yani bundan sonra?”

“Seni öldürmemden mi korkuyorsun?”

“Hayır. Artık beni öldürmeyeceğini biliyorum.”

Bu cümlemden sonra manalı bir ifadeyle gülümsedi.

“İlerleme kaydettik desene...”

Kadehinden bir yudum aldı. Bakışlarını şöminede ateşe çevirdi. Kadehini gözlerinin önüne doğru getirerek, kadehin içinden yanan ateşe bakmaya başladı.

“Seni izlediğimi biliyordun değil mi?” diye sordu, “seni takip ettiğimi... senin her anını görmek istediğimi...”

Renk vermemeye çalışarak “tahmin etmiştim” diye kestirip attım. Sanki takip edilmek hayatımın sıradan bir parçasıymış ve sanki o anlar bende ufak kalp krizleri yaratmamış gibi.

“İyi ki de etmişim, yoksa şu anda o güzel bedenin hiçbir amacı olmayan bıçak darbelerine maruz kalabilirdi!” dedi gülerek “seni başkasına yâr etmek istemem.”

Ölümü çok güzel romantize etmeyi başarıyordu. “Konuyu değiştirme, sorumun yanıtını alamadım,” diye ısrar ettim kadehimden bir yudum alıp.

Kadehin içinden ateşe bakmaya devam etti. Bir süre sonra derin bir nefes aldı. Nefesini verirken yanıtladı.

“Bilmiyorum...”

Birkaç saniye sonra da ekledi.

“Sadece bu anın huzurunu yaşamak istiyorum...”

Paramparça etmeyi başarmıştı beni. Bir yanımda öfke, diğer yanımda sevgi... Bir yanım son cümlesine inanmak isterken, diğer yanım yine palavra diye geçiştiriyordu.

Sahiden, benimle birlikte olmaktan huzur duyuyor muydu?

Kadehi sol elime geçirip oturuşumu düzeltir gibi hafifçe eğildim. Eğilirken sağ elimi arkama götürdüm ve belime sakladığım bıçağı hissettirmeden çıkardım. Bacağımla koltuğun arasına dikey bir halde sokuşturdum. Hiçbir şeyi fark etmedi.

Aynı düşünce zihnimde tekrarlandı.

Sahiden, benimle birlikte olmaktan huzur duyuyor muydu?

Şarabımdan bir yudum aldım ve bıçağın sapını sıkıca kavradım.

Aynı düşünce yeniden...

Sahiden, benimle birlikte olmaktan huzur duyuyor muydu?

Kadehi tam ortamımızdaki sehpayaya bıraktım. Bıçağı sessizce bacaklarımın arasına çektim.

Aynı düşünce...

Sahiden, benimle birlikte olmaktan huzur duyuyor muydu?

Nefesimi tuttum ve gerçekleri gözlerinden okumadan önce son hamlemi yaptım.

“Sahiden benimle birlikte olmaktan huzur duyuyor musun?”

Aklımdan geçenlerini okurcasına bakışlarını bana çevirdi. Ateşten parıldayan mavi gözlerini...

“Evet...”

Bıçağı yeniden sıkıca kavradım ve...

“Bir ses geliyor,” diyerek bir anda yerinden fırladı. Anında pencereye koştu. Dışarıya baktı.

“Arabalar yaklaşıyor!”

Yeniden perdeyi aralayıp baktı.

“Çok... Çok fazla araba var... Polisler... Ne yapacağım ben!”

Elimde sıkıca kavradığım bıçakla onu izliyordum. Çaresizliğini, paniğini...

“Hemen bir karar vermeliyim. Hemen!” diye kendi kendine söylendi.

Bıçağı arkama saklayarak ayağa kalktım.

“Ne yapacaksın Deniz? Yolun sonu geldi,” dedim.

“Bilmiyorum, bilmiyorum,” diye salonun ortasını adımladı.

Yönümü sürekli onda tutarak etrafımda döndüm. Bıçağı saklamaya devam ettim.

“Son birkaç dakikan Deniz... Birazdan burası polislerle dolacak!”

“Kahretsın!” diye bağırdı ve ellerini çenesine doğru götürdü.

Ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Kafası karışmıştı. En çok merak ettiğimse, bana zarar vermeye yeltenip yeltenmeyeceğiydi.

Üzerine doğru birkaç adım attım. Bıçağı göstermeden yaklaştım. Diğer elimi usulca ona doğru uzattım.

“Hadi Deniz. Bir karar ver. Polisler beni kurtarmadan önce yapmak istediğin ne varsa...”

Gözlerini gözlerime dikti.

Elimi ona doğru uzatarak yaklaşmaya devam ettim.

“Beni öldürmek istiyorsan son saniyelerin... Bak, tam karşındayım!”

İşte o an gelmişti. Deniz’in ve benim kaderimin yeniden yazılacağı an...

Bıçağı avuç içimde sıktım ve sıradaki hamlemi yapmak için nefesimi tuttum.

İşıltılı mavi gözleriyle masumca baktı bana... Hüzün, korku, panik ve aşk. Bir çift mavi gözün içine hepsini sığdırmıştı o an. Saniyeler sonra dudakları kıpırdadı. Bakışlarının aynısını tekrarladı.

“Ben... Ben sana zarar veremem Mabel!”

“Kaçma şansın var mı Deniz? Polislerin ellerinden kurtulma şansın?”

“Onlar içeri girmeden ağaçlara kadar koşabilirsem var.”

Gözleri halen gözlerimdeydi.

“Bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Ne sözü?”

“Bir daha ne benim ne de Beliz’in karşısına asla çıkmayacaksın!”

“Sen... Sen ne demek istiyorsun Mabel?” diyerek şaşkınlaştı.

“Söz ver diyorum!” diye bağırdım, “söz verirsen sana yardım edeceğim!”

Birkaç saniye donakaldıktan sonra, “Söz...” diye mırıldandı.

Bunun üzerine arkama sakladığım elimi indirdim. Elimdeki bıçağı görünce afalladı.

“Mabel...”

“Hadi. Hemen çık buradan.”

“Polisler. Polisler ne olacak?”

“Ben oyalayacağım.”

“Peki Gurbet?”

“Onu da ben halledeceğim,” diye karşılık verdim ve Deniz gözden kaybolmadan önce ekledim.

“Bir seri katilden ilk kurtuluşum değil!”

54. Bölüm

Deniz salonun arka penceresinden kaçarken önce hızlıca şarap kadehlerini sudan geçirip rafa kaldırdım ve şişenin içinde kalanı lavaboya döküp şişeyi mutfak dolaplarından birinin içerisine sakladım. Bir katille kurbanının karşılıklı oturup şarap içmesi kafalarda soru işareti bırakabilirdi. Ardından koşarak salondan çıktım. Gurbet'in bağlı olduğu odayı buldum. Gurbet'in gözleri beni elimde bıçakla görünce bir anda pörtledi. Üzerine doğru eğildiğimde çırpınmaya başladı.

“Hareket etme!” diye bağırdım ve ipleri hızla kestim.

Gurbet, serbest kalır kalmaz bana bir tekme attı. Hemen ardından ayağa kalktı.

Tam istediğim gibi...

Üzerime atılacakken kapıdan çıktım ve yeniden salona koştum. Anında arkamdan koşarak geldi.

Dışarıdan arabalarının kapılarının açılıp kapanma seslerini duyuluyordu. Polislerin içeriye girmesine saniyeler kalmıştı. Acele etmeliydim.

Gurbet üzerime doğru yürürken bıçağı rastgele savurdum. Geri çekildi.

Dış kapının kırılma sesini duydum.

Saniyeler kalmıştı.

Bıçağı Gurbet'e doğru yeniden savurdum ve ona kadar saymaya başladım.

Bir, iki, üç...

Sekiz, dokuz, on...

Polisler salonun kapısında bitmek üzereyken elimdeki bıçağı Gurbet'in üzerine fırlattım.

Gurbet elleriyle bıçaktan sakındı. Hemen ardından yere düşen bıçağa uzandı.

Tam istediğim gibi.

Bıçağı aldıktan sonra üzerime atıldı ve arkama geçip bıçağı boğazıma dayadı.

Tam istediğim gibi.

"Polis! Yat yere!"

Sadettin, Cihan, Cevdet...

Arkaya arkaya...

Tam zamanında!

Üçünün de namluları bize doğrulmuşken kapıdan Ozan'ın bağırma sesini duydum.

"Şerefsiz! Bırak Mabel'i!"

Ozan içeri girmek isterken kapıda duran bir başka polis onu engelledi.

Cevdet mutfak tarafına, Cihan şömine tarafına geçti. Sadettin de tam karşımıza.

"Kaçacak yerin yok. Sana zarar vermek istemiyoruz. Teslim ol!"

Sadettin'den çıkmıştı bu cümle. Gayet soğukkanlılıkla...

Gurbet yanıt vermedi.

Cevdet, "Etrafın tamamen sarıldı. Ateş etmemiz an meselesi," diye devam etti.

Gurbet'ten yine yanıt yok.

Cihan yeniden denedi.

"Son uyarımız teslim ol!"

Şu ana kadar her şey istediğim gibi ilerlemişti. Cihan'ın, Cevdet'in, Sadettin'in tek amaçları beni kurtarmaktı. Deniz'in kaçabilmesi için en uygun şartlar sağlanmıştı. Ama yine de Gurbet'in ne yapacağını tam olarak kestiremiyordum.

"Gurbet!" diye seslendim, "Senin ölmeni istemiyorum!"

Gurbet'ten ilk yanıt benim konuşmamdan sonra geldi...

“Meraklanma. Birlikte öleceğiz!”

Gurbet niyetini sonunda belli etmişti.

Ve artık her şeyi hak ediyordu. Ölümü de...

Karşımda duran Sadettin’e baktım. Bakışlarını bana çevirmişti. Gözlerime. Gözlerimin tam içine... Dudağını hafifçe kıpırdattı. San-ki bana bir şey söylemeye çalışıyordu...

O an aklıma Sadettin’in anlattığı anısı geldi. Canlı hedefe ateş et-tiği ve genç kızı kurtardığı anı...

Gözlerine baktım ve dudaklarımı hareket ettirerek “Bir,” dedim. Sadettin mesajı almıştı.

Sadettin’in gözlerine bakmaya devam ederek “İki” diye dudakla-rımı kıpırdattım.

Gurbet bıçağı sertçe boğazıma bastırmaya başlamıştı ki Sadettin’in gözlerine bakarak “Üç” diye dudaklarımı hareket ettirdim ve tüm gücümle bedenimi aşağı doğru çektim.

İki el silah sesi...

Kulaklarımda çınlama...

Bedenimde uyuşma...

Gurbet’in üzerine atlayan Cevdet ve Cihan...

Bana doğru uzanan Sadettin...

Kapıdan içeri koşan Ozan...

Son nefesini veren Gurbet...

Ve kaçmak için yeterince zaman kazanan Deniz...

55. Bölüm

Ambulansın içindeydim. Kapı hafif aralıktı. Başımı kaldırıncaya dışarıdaki dağ evi ve koşuşturan polisler görünüyordu. Ozan hemen yanımda, saçlarımı okşuyordu.

“İyi misin Mabel?”

“İyiyim,” dedim, “beni kaldırırsana.”

“Biraz daha uzan istersen...”

“Kaldır Ozan. Oturmak istiyorum.”

Ozan’ın yardımıyla ambulansın içindeki sedyede doğruldum.

Ozan, “Beni çok korkuttun Mabel,” diyerek elime uzandı, “sana bir şey olacak diye çok korktum.”

“Ben de korktum ama iyiyim,” diye karşılık verdim, “neler oldu Ozan?”

“Neler olmadı ki...” diye gülümsedikten sonra olan bitenleri anlatmaya başladı. Anlatımı bittikten sonra, “Deniz’i Sanem mi ele verdi yani?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Evet... Deniz’e ne kadar âşıkça artık. Senin peşinden koşmasını gururuna yedirememiş. Hazır yakalanmışken de böyle intikam almaya çalıştı. Bu arada çiftliği yakan da Sanem’miş. Onu da itiraf etti.”

“Deniz? Deniz nerede peki?”

Ozan suratını ekşiterek karşılık verdi.

“Evin içinden çıkmadı. Son anda kaçmış...”

Duymak istediğim şeyi Ozan’dan duymuştum.

“Deniz sana bir zarar vermedi değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladım, “hiçbir zarar vermedi.” Deniz’in konusunu çok sormaması için, “Kapıya çıkalım mı? Biraz temiz hava almak istiyorum,” dedim.

Bunun üzerine Ozan, “Dur, hazır kimse yokken esas önemli kısımları anlatayım, ağız birliğimiz olsun,” dedi ve devam etti.

“Sanem Beliz’in intihar ettiğini zannediyor. Deniz’in sebep olduğunu söyleyerek anlattı. Ben de gıkımı çıkarmadım. Yani halen Sadettin Beliz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Deniz’i senin yaraladığını da söyledi. Ama nasıl kaçtığı ve kurtulduğundan bilgisi yoktu. Benim ismim hiç geçmemiş şansa. Sadettin artık senin Deniz’i bıçakladığını biliyor. Baş ağrır mı Mabel’in diye sordum, bir şey olmaz dedi, nefsi müdafaaya girermiş. O olaydan da yırttık anlayacağın.”

Ozan gerçekten büyük iş çıkarmış ve tam anlamıyla arkamı toparlamıştı.

“Bunları bildiğim iyi oldu,” diye karşılık verdim. “Peki mesaj olayı? Mesajı Sanem mi atmış?”

“Bilmiyorum. Hiç ondan bahsetmedi.”

Ozan ilk olarak ambulansın kapılarını araladı. Daha sonra inme-me yardım edip kapının ucuna oturttu.

Beni gören Cevdet ve Cihan hemen yanıma koştular.

Cihan, “Geçmiş olsun Mabel Hanım, iyisin değil mi?” diye sordu.

“İyiyim iyiyim, gayet iyiyim,” dedim, “sadece karnım çok aç.” Yalan söylemişim.

Verdiğim yanıt üçünü de güldürmüştü.

Cevdet, “Bir günde iki seri katilin elinden kurtulmak yorar tabii,” diyerek şakayla karşılık verdi, “karnı da acıktırır.”

“Size de geçmiş olsun,” dedim, “siz de kurtuldunuz.”

Onlarla konuşurken Haluk Müdür arkalarından göründü. Keyfi yerindeydi.

“Geçmiş olsun Mabel Hanım. Ne yaptın ettin Kasatura’yı ölü de olsa ele geçirttin.”

Ona da nazire yaparak, “Sayende müdürüm,” dedim, “saç telimi istemeseydin geç kalabilirdik.”

“Ben seninle ilk görüştüğümüzde hissetmişim, haberden sonra sıradaki kişinin sen olacağını. Korkutmak istememiştim sadece. Şu Deniz midir nedir, o herifi de yakalasaydık çok iyi olacaktı. Neyse, yakında onu da yakalarız.”

Yorum yapmadan, “Umarım yakın zamanda yakalanır,” diyerek geçiştirdim.

Ben ambulansın ucunda oturmuş diğerleriyle sohbet ederken adli muhabir Faruk karşımızda bitti. Bize sormadan fotoğraflarımızı çekti.

Haluk Müdür, “Çek Faruk çek,” dedi, “yalnız fotoğraflara yayınlanmadan önce bakalım. Çirkin çıkmayalım.”

Faruk da fotoğraf çekiminden sonra yanıma geldi ve geçmiş olsun dileklerini ilettiler.

“Ee, haberi siz mi yapacaksınız ben mi yapayım Mabel Hanım?”

“Haber sende,” diyerek karşılık verdim, “hak ettin. Senden sonra ben yazı dizisi yaparım zaten.”

Herkes başımda toplanmışken etrafıma bakındım. Her taraf polis kaynaklıydı. Olay yeri inceleme ekipleri eve girip çıkıyordu.

“Gurbet nerede?” diye sordum, “gerçek ismi mi bilmiyorum da.”

Cevdet, “Cesedi halen içeride,” diye yanıtladı, “olay yeri inceleme-si bittikten sonra adli tıbbaya gidecek. Kimliğini yeni tespit edebildik. Gurbet Topaklı. Elli sekiz yaşında. Marangoz. Hiç evlenmemiş, ailesi yok. Yaşayan birinci ve ikinci dereceden akrabası da. Sanayideki iş-yeri komşuları kendi halinde sessiz sakin bir adam olarak tanıyorlar o kadar. Normal şartlar altında asla şüphelenilmeyecek bir profil.”

Şaşırmıştım. Meşhur Kasatura’mız günlük yaşamında sade bir görüntü vermişti.

Haluk Müdür Cihan ve Cevdet’e talimatlar verdi. Daha sonra üçü de kalan işleri halletmek için yanımızdan ayrıldılar. Faruk da fotoğraf çekmek için yeniden eve döndü.

Ozan ile baş başa kalmıştık. Onlar gittikten sonra ayakta durmak yerine tıpkı benim gibi ambulansın ucuna oturdu. Parmaklarıyla çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırdı.

Yüzünü yüzüme yanaştırıp kulağıma fısıldadı, “Seni çok merak ettim.” Ardından yüzüme düşen saç tutamlarımı işaret parmağıyla

havaya kaldırıp arkaya doğru itti. “Teşekkür ederim. Arka planda yaptıkların için,” dedim sahte bir gülümseme sunarak. Birkaç saniye aramızda garip bir sessizlik oldu. Ardından beklenen soru geldi.

“Deniz’le konuştun değil mi?”

“Evet.”

“Babası şiddet uyguluyor muymuş?”

“Daha da beteri... Anlatırım detaylıca.”

Elime uzandı.

“Sana bir şey olsaydı ömrümün sonuna kadar kendimi affetmezdim.”

Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim.

“Korkma. Bana kolay kolay bir şey olmaz. Gördüğün üzere...”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Sadettin nerede?” diye sordum, “hiç görünmüyor ortalıkta.”

“Savcı gelmiş, ona bilgi veriyormuş, birazdan gelir.”

Bunu dedikten sonra sol taraftaki olay yeri inceleme minibüsünün yanındaki boşluğu işaret etti.

“İyi adam. Bak lafının üzerine geliyor.”

Sadettin yaklaşırken, “Bizi baş başa bırakır mısın Ozan?” diye seslendi.

Ozan ikiletmedi. “Tabii.”

Ozan ayrılırken Sadettin yanıma geldi.

“Çok geçmiş olsun... Büyük badire atlattınız.”

“Sayende,” diye karşılık verdim, “artık ortak bir travmamız var. Sen de ben de günlerce rüyalarımızda Gurbet’i görürüz.”

“İlkinden sonra çok sıradan geldi,” diye gülümseyerek karşılık verdi, “böyle olmasını istemezdim tabii. Alıştım artık galiba. Ya da yaşlandım, bilmiyorum.”

“Ozan bahsetti. Çok kritik bir zamanda Sanem’i konuşturmuşsunuz. Teşekkür ederim.”

Yüzünde yorgun ve haklı bir gurur vardı.

“Vazifemiz. Bir şey yaptık sayılmaz. Asıl işi Deniz’i tuzağa çekerek siz yaptınız. Onu da canlı veya ölü yakalasak çifte bayram olacaktı.”

“Tuzak?” diye soruyla karşılık verdim.

Her zamanki manalı gülümsemesini takındı.

“Mektup haberi sadece Kasatura için bir tuzak değildi. Asıl amacınız Deniz’i tuzığa düşürmektir. Tuzak içinde tuzak, çok zekice...”

Sadettin’den yine kaçmamıştı. Eminim en başında anlamış fakat renk vermemişti.

Manidar gülümsememle karşılık verdim. Teyit edildiğini anlamıştı. Sırıttı.

“Ee, benim ifademi ne zaman alacaksınız? Deniz konusunda.”

“Ortalık biraz yatışsın, siz de toparlanın hallederiz. Savcıya gerekli bilgileri aktardım zaten, acelesi yok.”

“Teşekkür ederim...”

Sadettin, “Şimdilik bana müsaade,” dedi, “arkada yapılacak çok iş var.”

“Kolaylıklar dilerim,” diyerek elimi uzattım.

“Ayrılmadan önce sormak istiyorum,” diyerek devam etti, “Deniz’in nereye gittiğini ya da nereye gidebileceğini biliyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak karşılık verdim.

“Maalesef... Maalesef bilmiyorum.”

Bu soruyu altında başka bir şey sunup bilerek mi yoksa sırf sorması gerektiği için mi sormuştu karar veremedim. Her zamanki ne düşündüğünü belli etmeyen bakışıyla, “Peki,” dedi ve tokalaştıktan sonra ayrıldı.

Birkaç adım attıktan sonra durdu ve yeniden döndü. Yüzünde yine o manalı gülümsemesi vardı. Giderayak kurduğu cümle ise tuzak içinde tuzak kurduğumu zannederken, ta en başından beri aslında tuzığa düşen kişinin ben olduğumu gözler önüne serdi.

Sadettin, Deniz’i yakalayabilmek için benim geri dönmemi en başta planlamış ve tüm planı telefonuma attığı tek bir mesaja sığdırmıştı.

“Beliz’e selamımı iletin. Artık rahat olabilirsiniz. Bu arada, oyun bitti.”

SON

Bir yıl sonra...

İtalya.

Venedik.

Gondolun üzerinde eğlenen Mabel ve Beliz.

Ve onları uzaktan seyreden bir çift mavi göz...

